

ခုနစ်စဉ်ကြယ် စာပေအဖွဲ့မှ ထုတ်ဝေသည်

ခုနစ်စဉ်ကြယ်

ရသဝတ္ထုတိုများ (အမှတ် - ၂)

နန္ဒာမိုးကြယ်၊
တက္ကသိုလ်အေးမြဝန္တာ၊
ဇူးကျော်

ပန်းမြိုင်လယ်စိန်ဝင်း၊ ကံညွန့်လှိုင် (တောင်ကြီး)
မောင်ဝင်းထိန် (အင်းစိန်)၊ အထွန်း (တမာမြေ)
မြနင်းဝေအောင်၊ မေလတ်ဟန်
မနွယ် (ကလေး)

ခင်ကြီးခင်ခင် (မြန်မာစာ)၊ ခင်ရှင်စော
ခင်ယုသွေး၊ ခင်တင့်ဝေ (မြို့တော်စည်ပင်)
မိမိကို

ခုနစ်စဉ်ကြွယ်

ရသစက္ကတိုများ (အမှတ်- ၂)

တိုင်းပြည်အတွက် ပညာဌေးကြေး နေနဲ့
မထမ်းရွက် မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပေမယ့်
အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်နဲ့ မိန်းမတို့၏ ဂုဏ်ရည်ကို
ကျွန်မလေ အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့် အနေနဲ့
ထိမ်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ပန်းမြိုင်လယ် စိန်ဝင်း

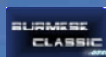
လူဆိုတာ ထင်ကြေးမျိုးပုံ
ပေးတတ်ကြတဲ့ သတ္တဝါပဲ
ဘယ်အရာမဆို ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့
ချင်ချိန် စဉ်းစားစာဆိုတော့ လိုတာပေါ့။
မြနင်းဝေအောင်

မွန်းကြပ်သွားတဲ့ ရင်ကို
သက်သာအောင် သက်ပြင်းရှည်ချရင်း
ပြတင်းတံခါးအနီးသို့ ထသွားလိုက်ကာ
အကြောင်းမျှ ကောင်းကင်ကို
မော့ကြည့်မိတော့...
မေလတ်ဟန်

လောကကြီးမှားအပြင် ဗဟိဒ္ဓ နေ့စွာ
သန့်စွမ်းနေပေမယ့် အရွံ့ဉာဏ်က
စိတ်အင်္ဂါချို့တဲ့ နေတဲ့သူတွေလည်း
ရှိနေလေရဲ့၊
မနွယ် - ကလော

လောကသဘာဝအတိုင်း
တစ်ပါးတစ်ဆယ်ရက်ကျော်တော့
ဘိုနေပြီ ကျားနေပြီအတိုင်း ဖြစ်သွားတယ်
မိဘတွေရဲ့အပူသောက ကတော့
ဘယ်ဆီနေလိမ့်မလဲ။

အထွန်း - တမာမြေ

ဆရာမလေးသည် အတိတ်မှ မိမိအနိပ်ကို
မြန်မြင်ယောင်မိသည် မိမိကိုသို့
မှားယွင်းသော အတွေးအခေါ်မျိုး မရှိစေရန်
သွန်သင်ရမည်မှာ မိမိတာဝန်ဟု တွေးမိသည်။
မောင်းဝင်ထိန် - အင်းစိန်

ဘဝကို ရင်မဆိုင်ခဲ့ပဲ ရေစုန် စီးမျောနေသူ
မှန်သမျှသည် မိမိ လုပ်ငန်းမှန်သမျှ
မှန်ကန်ကောင်းမွန်ခြင်းရှိ/မရှိ
ကံညွှန်လှိုင်း - တောင်ကြီး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ခြင်း	➤	ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း (၂၀၁၆-ဒီဇင်ဘာလ)
စာမျက်နှာဒီဇိုင်း	➤	ချစ်ဦး (Prestige Media)
ကွန်ပျူတာစာစီ	➤	ကောင်းကြွယ်-တာမွေ၊အဝေရာလမ်း ၀၉-၇၈၂၀၀၀၇၇၆
အတွင်းပုံနှိပ်	➤	တက်နေထွန်း ပုံနှိပ်တိုက်(မြ-၀၀၇၀၃)
စီစဉ်သူ	➤	မန္တယ်(ကလော)
စာည်းဖြတ်	➤	မြနှင်းဝေအောင် ကံညွန့်လှိုင် (တောင်ကြီး) မန္တယ်(ကလော)
အုပ်စု	➤	၁၀၀၀
စာနံဖိုး	➤	၂၅၀၀
ထုတ်ဝေသူ	➤	Aquarius စာပေ ဦးသီဟဝင်းထိန်(၀၁၇၃၉) အမှတ်(၄၂)၊ ဦးရွှေဝန်းလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကလောင်စုံ

ခုနှစ်စဉ်ကြယ် ရသဝတ္ထုတိုများ (အမှတ်-၂)/ကလောင်စုံ။
ရန်ကုန် ၊ ၂၀၁၆ ၊ ၂၅၃ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) ခုနှစ်စဉ်ကြယ် ရသဝတ္ထုတိုများ (အမှတ်-၂)

မာတိကာ

အခန်း	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
-	အမှာစာအဖွင့် ကြူကြူသင်း	၁
၁။	အမှောင်စွန်းသို့ မယွန်းမိ နန္ဒာမိုးကြယ်	၃
၂။	မျဉ်းပြိုင်၏ ဆုံမှတ် တက္ကသိုလ်အေးမြစန္ဒာ	၁၃
၃။	ရေမခန်းသောမြစ် ဇူးကျော်	၂၂
၄။	အဖေ မနွယ်(ကလော)	၃၀
၅။	အကြူဇယားသူအမှား မြနှင်းဝေအောင်	၃၈
၆။	အကျဉ်းစံမျက်ရည် မေလတ်ဟန်	၅၅
၇။	လမ်းပြကြယ်အဖေ အထွန်း (တမာမြေ)	၆၁
၈။	ကြယ်စင် မိခင် မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)	၆၉
၉။	ဖူးစာယှက်နွယ် ပုလဲသွယ် ပန်းမြိုင်လယ်(စိန်ဝင်း)	၇၇
၁၀။	စွန့်ဦးတီထွင် ဝေဟင်ခရီး ကံညွန့်လှိုင်-တောင်ကြီး	၈၉
၁၁။	ကျီးကန်းနှင့်လူ ခင်ကြီးခင်ခင်(မြန်မာစာ)	၁၀၀
၁၂။	သံမဏိဖက် ခင်ရှင်စော	၁၀၇
၁၃။	အနှိုင်းမဲ့မေမေ ခင်ယုသွေး	၁၁၇

၁၄။	ကျေးဇူးဂုဏ်ဖြိုးအာဂအဘိုး ခင်တင့်ဝေ(မြို့တော်စည်ပင်)	-	၁၂၇
၁၅။	အကြောင်းနှင့်အကျိုး မိမိကို	-	၁၃၄
၁၆။	အဓိပ္ပါယ်မဲ့ မနက်ဖြန် မနွယ်(ကလော)	-	၁၄၁
၁၇။	အလင်းပျောက်ရောင်နီ မြနှင်းဝေအောင်	-	၁၄၅
၁၈။	တိမ်ညိုကင်းတဲ့နေ့ မေလတ်ဟန်	-	၁၅၈
၁၉။	အဝိဇ္ဇာနှောင်ကြီး အထွန်း(တမာမြေ)	-	၁၇၀
၂၀။	အရေပြားတစ်ထောက် မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)	-	၁၇၇
၂၁။	ကန်သတ်မဲ့ အပြာရောင် ကောင်းကင် ပန်းမြိုင်လယ်-စိန်ဝင်း	-	၁၈၇
၂၂။	ချစ်လွန်းလို့ - ကံညွန့်လှိုင် (တောင်ကြီး)	-	၁၉၉
၂၃။	ကျွန်မ, အဖေနှင့်အမေ ခင်ကြီးခင်ခင်(မြန်မာစာ)	-	၂၀၆
၂၄။	မေတ္တာယတြာ ခင်စောရှင်	-	၂၁၂
၂၅။	သံစဉ်မှားသော တေးတစ်ပုဒ် ခင်ယုသွေး	-	၂၀၁
၂၆။	ရင်ကပ်ပန်းကို မျှော်လင့်သူ ခင်တင့်ဝေ(မြို့တော်စည်ပင်)	-	၂၃၁
၂၇။	အိမ်ကောင်းဘို့ထက် အိမ်နီးချင်းကောင်းဘို့ မိမိကို	-	၂၄၄

“ခုနစ်စဉ်ကြယ် အပွင့်”

ကြူကြူသင်း

* ပန်းတို့သည်လည်း ပွင့်ကြ၏။

မွှေးပျံ့သောရနံ့ဖြင့် ဝန်းကျင်ကို ထုံသင်းစေ၏။

* ကြယ်တို့သည်လည်း ထွန်းတောက်ကြ၏။

ရွှန်းပသော ရောင်ခြည်ဖြင့် ဝန်းကျင်ကို လင်းလက်စေ၏။

ပန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကြယ်တို့သည်လည်းကောင်း လောက
ကို အလှဆင်ရုံမျှသာမက ထုံသင်းလင်းလက်စေသော စွမ်းအားရှိ၏။

“ခုနစ်စဉ်ကြယ်”

စာအုပ်အမည်ကလေးက ရိုးစင်းသလိုလိုနှင့် အနှစ်သာရ ရှိသည်
သာမက ခွန်အားလည်းရှိသည်။ တည်တည်တံ့တံ့နှင့် မဖောက်ပြန်သော
သဘောကိုလည်း ဆောင်၏။

အာကာတခွင် မိုးကောင်းကင်၌ ကြယ်စင်စုပေါင်း သိန်းသောင်းမက
ရှိ၏။ သည်တစ်နေရာ ဟိုတစ်နေရာ နေရာအနှံ့ ကိုယ့်အစုအဖွဲ့နှင့်ကိုယ်
ထွန်းလင်းကြ၏။ တောက်ပကြ၏။ လောကကို စွမ်းနိုင်သမျှသော
အလင်းဓာတ်ကို ပေးကြ၏။

ထိုကြယ်စင်အုပ်စုများထဲတွင် “ခုနစ်စဉ်ကြယ်” သည်လည်းအပါအဝင်
ဖြစ်သည်။ သို့သော် “ခုနစ်စဉ်ကြယ်” ကထူးခြားသည် မည်သို့ ထူးခြား
သနည်း။

လကမ္ဘာမြောက်ဝင်ရိုးစွန်းဘက်တွင် ကြယ်စင်တစ်လုံးရှိသည်။
ထိုကြယ်စင်သည် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းဘက် ကောင်းကင်တွင် မရွေ့မပြောင်း
အမြဲတည်ရှိသည်။ ထိုကြယ်စင်သည် “**ဝှံကြယ်**” ဖြစ်သည်။

“**ဝှံကြယ်**” ကို ဗဟိုပြု၍ လှည့်ပတ်နေသော ကြယ်စင်(၇)လုံးအစု
အဖွဲ့ရှိသည်။ ထိုအစုအဖွဲ့မှာ “**ခုနစ်စဉ်ကြယ်**” အစုအဖွဲ့ဖြစ်သည်။
ဆိုရပါလျှင်-

“**ဝှံကြယ်**” သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အခိုင်အခံ့တည်ရှိခဲ့သော တည်ရှိ
နေသော မြန်မာစာပေနယ်ပယ်ဖြစ်သည်။ “**ဝှံကြယ်**” ကို ဗဟိုပြု၍
ထွန်းပကုန်သော “သုတ၊ ရသ” အရေးအဖွဲ့များသည် “**ခုနစ်စဉ်ကြယ်**”
အစုအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်သဘောညီစွာ၊ စေတနာအားသန်စွာ၊ အပြောင်းအလဲကင်းစွာ
ထုတ်ဝေလိုက်သော “**ခုနစ်စဉ်ကြယ်**” သည် ရသစာပေကို တစ်နည်း
တစ်လမ်းမှ အားဖြည့်ဖွံ့ဖြိုးစေလိုက်သော အနုပညာ ရသစွမ်းအားတစ်ရပ်
ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ရသကို အားပြု၍ ရေးဖွဲ့ထားသည့် စာမူများသည် သူ့စေတနာ၊
သူ့ရည်ရွယ်ချက်တို့ဖြင့် လင်းလက်လျက်ရှိသည်ကိုလည်း ကျေနပ်စွာ
တွေ့ရှိရသည်။

မိခင်ကျေးဇူးကို ဖွဲ့ဆိုသော ဝတ္ထု၊ ဖခင်ကျေးဇူးကို ဖော်ညွှန်းသော
ဝတ္ထု၊ သားသမီးတို့၏ ရေဆန်မေတ္တာကို သရုပ်ဖော်သော ဝတ္ထု၊
အိမ်ထောင်သည်တို့ အပြန်အလှန်နားလည်မှုရှိစေသော အသိအမြင်ပေး
ဝတ္ထု၊ ကျေးလက်သဘာဝဖွဲ့သော ဝတ္ထု၊ လောကအမြင်ကို ပီပြင်စွာ
ရေးသားထားသော ဝတ္ထု၊ လက်ရှိ ခေတ်ကာလ၏ သရုပ်ကို ပေါ်လွင်စေ
သော ဝတ္ထုနှင့် ဗဟုသုတရနိုင်သော ဆောင်းပါး စာမူများကို ဤ
“**ခုနစ်စဉ်ကြယ်**” စာအုပ်ကလေးတွင် ဖတ်ရှုခံစားနိုင်ပါသည်။

ဤစုစည်းစာအုပ်ကလေးထဲမှ ကြယ်ပွင့်ကလေးများသည် သူ့နည်း
သူ့ဟန်၊ သူ့မာန်၊ သူ့အားနှင့် ထွန်းတောက်လင်းလက်လျက်ရှိကြောင်း
ကျေနပ်စွာ ဖွင့်ဆိုရေးသား လိုက်ရပါသည်။

ကြာမြင့်သေး

အမှောင်စွန်းသို့ မယွန်းမိ နန္ဒာမိုးကြယ်

အမယ်ကြီး ဒေါ်နှင်းရွှေတစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်မထွက်နိုင်သည်မှာ ရက်အတန်ပင်ကြာခဲ့လေပြီ။

“အသက်ကလည်း ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီဆိုတော့...”

အနေအထားက အားလုံးယိုယွင်းပျက်စီးတော့မယ့်သဘောဆိုတော့ သတိ တွေမေ့လျော့ပြီး ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခုကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“သေချာတာပေါ့ကွာ... တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေတာတော့ကြာပြီ။ ခုမှ အိပ်ရာ ထဲလဲတာ”

“ဒါဆို မကြာတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဟာကွာ...ဖွ ... ဖွ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း၊ မဦးမချွတ်နဲ့”

တကယ်လည်း အမယ်ကြီး ဒေါ်နှင်းရွှေတစ်ယောက် အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့ပါပြီ။ သည်တော့လည်း အနီးအပါးတွင် ရှိကြကုန်သော သားသမီး မြေးမြစ်တွေက တစ်ပြန်တစ်လဲပြန်လည်ပြုစုကြသည်ပေါ့။

အမယ်ကြီး ဒေါ်နှင်းရွှေ၏ ခင်ပွန်း ဦးလူသာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ အနှစ်လေးဆယ်ခန့်ရှိသွားပါပြီ။ သည်ရပ်၊ သည်ရွာ၊ သည်ရေ၊ သည်မြေ၏ သည်သင်္ချိုင်းမှာပင် ခေါင်းချသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမယ်ကြီးမှာ ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်သွားတော့ သမီးနှစ်ယောက် သားသုံးယောက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အမယ်ကြီးသည် တစ်ပင်လဲမူ၊ တစ်ပင်မထူပဲ သားသမီးတွေအားလုံးကို အုပ်အုပ်စည်းစည်း ထိန်းသိမ်းကာ စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ သားသမီးအားလုံးကို ပညာတတ်တွေ ဖြစ်စေရန် အတန်းကျောင်းသို့ပို့ပေးသည်။ သို့ရာတွင် အကြီးဆုံးသမီးနှင့် ၎င်းအောက် သုံးယောက်တို့မှာ ပညာပါရမီမပါ၍လော မပြောတတ်။ မူလတန်းပညာ၊ အလယ်တန်းပညာတစ်ဝက် တစ်ပြက်နှင့်ပင် ကျောင်းမှထွက်ကုန်ကြသည်။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲရောက်ကုန်ကြသည်။ နောက်... အသီးသီး အသက်အရွယ်ကလေး တွေရလာကြတော့ အိမ်ထောင်ရက်သားတွေကျကုန်ကြသည်။ ကိုယ်ပိုင် စီးပွားတွေ ခွဲထွက်ကုန်ကြသည်။ သည်တော့လည်း အမယ်ကြီးခမျာ ရှာဖွေစုဆောင်း ထားခဲ့သည့် ဥစ္စာအချို့ကို ထုခွဲပြီး အချိုးကျ ထူထောင်ပေးလိုက်ရသည်ပဲပေါ့။

သားသမီး (၅)ယောက်အနက်မှ သွေးဆုံးခါနီး အဖတ်တင်လာခဲ့သော သမီးအငယ်ဆုံးကလေး မထွေးတင်ကိုတော့ အမယ်ကြီး သည်းတုန်မတတ် ချစ်သည်။ သားသမီး (၅)ယောက်ထဲတွင် သည်သမီးကလေး ရုပ်သွင်းဆင်း လျာပြေပြစ်ပုံက တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ။

လှပတင့်တယ် ကျက်သရေအသွယ်သွယ်နှင့် ပညာရေးဘက်၌လည်း သူမတူအောင် ထူးချွန်လှပါ၏။ မူလတန်းမှသည် အလယ်တန်း၊ အထက်တန်း တစ်လျှောက် အကျအရှုံးလုံးဝမရှိဘဲ။ ထူးချွန်အဆင့်နှင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်ချည်း။ အထက်တန်းစာမေးပွဲကျပြန်တော့လည်း နှစ်ချင်းပေါက်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သည့်အတွက် (၁၀)တန်းအောင်မြင်ဖူးသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိသော သည်ရွာကလေးတွင် အမယ်ကြီးခမျာ ပန်းကလေးပန် ဟန်ကလေးပြနိုင်ခဲ့သည်။

“သမီး ပညာရေးတက္ကသိုလ် တက်မယ် အမေ။ ပညာရေးနဲ့ ဘွဲ့ယူပြီး ကျောင်းဆရာမလုပ်မယ်။ ဘယ်နေရာဘယ်ဒေသကိုပိုပို သမီး သွားပြီး တာဝန်ထမ်းမယ် အမေ”တဲ့။

အသည်းပေါက်မတတ်ချစ်ရလေသော သမီးကလေးသည် အပြောနှင့် အလုပ်လက်တွေ့ကိုက်သူဖြစ်သည်။ ပညာရေးဝန်ထမ်းအဖြစ်ခံယူပြီး သကာလ ရပ်ဝေးနယ်ခြားသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

“သမီးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားအမေရယ်”

“လိုက်ချင်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေ့မှာက သံယောဇဉ်တွေ များလှမဟုတ်လား။ အကြီးမမ္မာလည်း ကလေးတွေ တီးလို့တွဲလောင်းနောက် သမီးအစ်ကိုငယ် ထွန်းဇံကလည်း သွေးနည်းနည်းဆိုးတယ်။ အမေမရှိလို့ကတော့ ကသောင်းကနင်း ကပြောင်းကပြန်တွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ် သမီးရဲ့၊ အဲဒါကြောင့်ပါကွယ်... ဟိုရောက်ရင် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်”

“စိတ်ချပါအမေ။ အမေလည်း ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ။ အသက်ကကြီးပြီ။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာမှမလုပ်နဲ့တော့။ ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတက်၊ ဥပုသ်သီတင်းသီလုယူတာလောက်ပဲလုပ် ဟုတ်ပလား။ သမီး အဆင်ပြေရင် ပြေသလို အမေသုံးရစွဲရအောင် ငွေပို့ပေးမယ်နော်”

အမှန်တကယ်လည်း သမီးလေးထွေးတင်သည် လိမ္မာရေးခြားရှိသူတစ်ဦးပဲဖြစ်သည်။ တစ်လတစ်ခါ တစ်ခါတစ်လေ နှစ်လတစ်ခါလောက် လခထဲမှ ဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး မိခင်ကြီးသုံးရစွဲရအောင် ပို့ပေးသည်။ အမယ်ကြီးအဖို့ သမီးလေးထွေးတင်ပို့ပေးသောငွေသည် သူမတွက် သုံးရစွဲရသည် သိပ်မရှိ။ ထစ်ခနဲရှိ ရန်များလေ့ရှိသော သားငယ်အတွက်၊ အမြဲလို ပူဆာတတ်သော မြေးတွေအတွက်သာစီးဆင်းပျော်ဝင်သွားခဲ့သည်သာတည်း။

သို့သော်လည်း အမယ်ကြီး ဒေါ်နှင်းရွှေ မငြူစူပါ။

သူမသည် သားသမီးတို့အပေါ်တွင် အသည်းပေါက်မတတ်ချစ်သည်။ မြေးမြစ်တွေရလာသောအခါ၌လည်း မြေးမြစ်တွေအပေါ်သည်းအူပြတ်ကြွေ တော့မလောက်ချစ်သည်။ သူမပိုင်ဆိုင်သော ဥစ္စာပစ္စည်းမှန်သမျှသည် သူမမျက်ကွယ်ပြုသွားခဲ့လျှင်ဖြင့် ကျန်ရစ်သူအားလုံးအတွက်သာတည်း။

ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏာဟုဆိုကြသည်။

မရဏာပန်းတိုင်သို့ မရောက်သေးလင့်ကစား အမယ်ကြီး ဒေါ်နှင်းရွှေအဖို့ ဇရာ၏ ဇရိယာအတွင်း၌ ဗျာဓိ၏ ညဉ်းပမ်းနှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို ခံစားနေရပေပြီ။

အမှောင်စွန်းသို့ မလွန်းမီ - ၁၂၁ ခုနစ်စဉ်

အိပ်ရာထဲ လဲပြီဆိုတော့လည်းသည်သား၊ သည်သမီး၊ သည်မြေး၊ သည်မြစ်တွေ၏ အပြုစုကို မခံလို၊ အဘယ်မှာသွား၍ ခံရမှာတဲ့နည်း။

အဝေးရောက် သမီးငယ်ထွေးတင်မှလွဲ၍ သည်ရပ်သည်ရွာတွင် ရှိကြကုန်သော ကျန်သမီးသား၊ မြေး၊ မြစ်တွေက သက်ကြီးရွယ်အို မိခင်အို၊ အဘွားအိုအပေါ်တွင် ပြန်လည်ပြုစုကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အမယ်ကြီး ဒေါ်နှင်းရွှေ၏ ပြဿနာအနေအထားက “သတိ” မှန်သမျှ သိပ်မကောင်းတော့ ခြင်းပင်။

အိမ်သားတွေက အမယ်ကြီးအတွက် အစားအသောက်တို့ကို ပြင်ဆင်ကာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကျွေးမွေးရှာပါသည်။ စားသောက်ပြီးပြီဆိုတော့လည်း ပြန်လည်လှည်းကျင် သိမ်းဆည်းရပြန်သည်ပေါ့။

သည်ကာလမှာပင် ရပ်ထဲရွာထဲမှ လူမမာသတင်းပေးအချို့ ရောက်လာကြပြီး ပဋိသန္ဓေရစကားဆိုကြသည်။

“အမေကြီး နေသာထိုင်သာရှိရဲ့လား”

“အေးကွယ် တော်တော်လေးနေကောင်းပါတယ်”

“ထမင်းကော စားပြီးပြီလား”

တကယ်တော့ မကြာမတင်အချိန်ကလေးကပင် အိမ်သားတွေ ကျွေးမွေးသဖြင့် စားပြီးသောက်ပြီးဖြစ်သည်။ ဒါပေမည် သတိမေ့လျော့တတ်သည့် “မောမူဟ ဒသက”ဆိုသည့် အရွယ်ဆိုလေတော့ စိတ်ထင်ရာကို လွှတ်ခနဲ ပြောထွက်ခဲ့သည်။

“မစားရသေးပါဘူးကွယ်”

“ဟင် မစားရသေးဘူး ဟုတ်လား။ နေ့တောင်တော်တော်မြင့်နေပြီပဲ အမေကြီးရဲ့”

“အင်းလေ သူတို့လည်း သူတို့အလုပ်နဲ့သူတို့ မအားမလပ်ဖြစ်နေကြတယ်တူပါရဲ့။ အမေကြီးကို ခုထိဘာမှ မကျွေးကြသေးပါဘူးကွယ်”

သည်တော့လည်း အပါးတွင်ရှိကြကုန်သော သားသမီးမြေးမြစ်အပေါင်းမှာ မျက်နှာပျက်သွားကြရသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း...

“ဒါ ငါတို့ကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ အရှက်ခွဲလိုက်တာပဲ”

ဟူ၍ စေတနာကွက်သွားခဲ့ကြရသည်။ သည်အတွက်ကြောင့်လည်း နောက် ထမင်းစားချိန်တန်သဖြင့် ကျွေးမွေးလေသောအခါ စေတနာ

စုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၇ -

ပျက်ပြယ်၍ ဝတ္ထုရားတစ်ရပ်အနေနှင့်သာ ကျွေးမွေးလေတော့၏။ အသက်အရွယ်က စကားပြောလာလို့ အသိတွေ၊ သတိတွေ ချွတ်ယွင်းလာတာပါကလေးရယ်ဟူသည့် အမြင်မရှိတော့။

အိပ်ရာထဲ လဲမည့်သာလဲသည်။

အမယ်ကြီး ဒေါ်နှင်းရွှေ၏ စိတ်ဓာတ်က မာမာချာချာရှိလှသည်။ ကံအားလျော်စွာ ဝမ်းမီးကလည်း ကောင်းလှ၏။

ဘာစားစား ခဏကလေးနှင့်အစာက ကျေညက်သွားတော့၏။ သည်တော့ အစာအိမ်က ထပ်မံ၍အစာကို တောင်းဆိုလာပြန်သည်။

သားကြီး၏ မိန်းမ ချွေးမဖြစ်သူက လင်တော်မောင်ကို တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုးလုပ်တော့သည်။

“ကိုညွန့်တင် တော့အမေဟာ ဟုတ်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လား။ စားလိုက်တာကလည်း သရဲမရဲပဲ။ ကျုပ်တော့ သိပ်မရိုးဘူးထင်တာပဲ”

“ရိုးရိုးပါကွာ အဲ မင်းပြောသလို ဟုတ်မဟုတ် အကဲခတ်ကြည့်ရင် အဖြေပေါ်ပါလိမ့်မယ်”

တစ်ခါသားမတော့ မြေးတွေမြစ်တွေက ဆော့ကစားလောက်ဖို့သာ အာရုံသန်နေကြလေတော့ ဘွားအေအတွက် ကျွေးမွေးသည်က အာမစပ်၊ လျှာမစပ် နည်းပါးလွန်းလှသည်။ သည်တော့လည်း ဝမ်းမီးကောင်း နေသေးသော သူမအဖို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆာလောင်လာသည်။ အရွယ်ကောင်း ကျန်းမာရေးကောင်းစဉ်ကဆိုလျှင် ကိုယ့်လက်၊ ကိုယ်ခြေမို့ အကြောင်းမဟုတ်သော်ငြား ခုလိုမျိုး မဟာဒုက္ခနှင့် ဇရာဒုဗ္ဗသအရွယ်မှာ တော့ ဆန်ရေတွေကို မမျှော်လင့်ချင်တော့။

“သမီးရေ...သားရေ...မြေးတို့... မြစ်တို့ရေ။ အမေလေ၊ အဘွားလေ ဆာလာတာမှ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်လောက်အောင်ပဲ။ သည်တော့ အမေ့ကို အဘွားကို နည်းနည်းလောက် ထပ်ကျွေးပါလားကွယ်”

သည်လိုလည်း မပြောချင်။

ငဲ့ငေါင်း၍ နံနဲ့သောစကားကို မဆိုချင်တော့။ ဘာမဟုတ်သည့် အစားအသောက်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောဆိုရတာလောက် ရှက်စရာမရှိဟု နားလည်ခံယူထားသည်။ သည်တော့ ဆာလောင်မှု ဝေဒနာကို ကြိုတင်ခံစားလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် အိမ်သားအားလုံး အိပ်မောကျချိန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ဤတွင် အကူအတွဲမပါဘဲ လမ်းလျှောက်ဖို့ရာ မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်သည်မို့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ဖြေဖျောက်ရန် အားတင်းလိုက်သည်။ သည့်နောက် အိပ်ရာမှ လက်ထောက်လျက် ဖင်ရွှေ၊ ဖင်ရွှေဖြင့် မီးဖိုချောင် ကြောင်အိမ် ရှိရာသို့ အားတင်းကာ ရွှေလျားခဲ့သည်။

တကယ်ဆို အမယ်ကြီးအနေဖြင့် “ဘယ်သူရေ ထစမ်းဟေ့။ ဘယ်ဝါရေ ထစမ်းပါဟေ့။ ငါမခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဆာလောင်လောင်းလွန်းလို့ ခူးခပ်ကျွေးကြစမ်းပါ” ဟူ၍ အော်ဟစ်နိုးနိုင်သည်။ သို့သော် “ဪ သူတို့ ခမျာမယ်စားဝတ်နေရေးအတွက် တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း အလုပ်တွေ ဖယ်ဆက်နေရရှာတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်း အိပ်မောကျနေကြရှာတဲ့ဥစ္စာ။ စိတ်ချ လက်ချအိပ်ပါစေလေ။ ငါနိုးလိုက်ရင် ခမျာတွေမယ် အိပ်ရေးပျက်ကြရှာလိမ့်မယ်” ဟူ၍ စေတနာထားရှိသည်။ ထိုစေတနာကပင် အမယ်ကြီးအတွက် အမှားဖြစ်စေခဲ့ပြီလားမသိ။

“စော ကိုညွန့်တင် ကိုညွန့်တင် အသာစမ်းပါဦး”

“ဟေ ဘာများလဲကွာ ဒီမှာ အိပ်ကောင်းနေရတဲ့အထဲ ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ တော့အမေ ကျုပ်ယောက္ခလေ တစ်နေကုန် အိပ်ရာထဲမှာ ရှိနေတာ ခု အိပ်ရာထဲမှာ မရှိဘူး”

“ဟယ် လုပ်လား။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာပါလိမ့်”

သားကြီးနှင့်ချွေးမက အမယ်ကြီး ဘယ်မှာရှိမည်။ ဘာလုပ်မည်ကို မသိမသာ အသံလုံလုံဖြင့် ချောင်းမြောင်းအကဲခတ်ကြသည်။

ဤတွင် အမယ်ကြီးလည်း ဖင်ရွှေ ဖင်ရွှေရင်းမှ ကြောင်အိမ်အနီး ရောက်ပြီးသကာလ ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်လျက် အထဲမှ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးတို့ ကိုဖွင့်ကာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို စိတ်ရှိသလောက် ဖြေဖျောက်ပါတော့၏။

“ကိုင်း ကျုပ်ပြောတာ မမှန်လား။ တော့အမေကြီးဟာ ပုံမှန်အနေအထား မဟုတ်ပါဘူးလို့”

“အေး ထူးတာတော့ အမှန်ပဲကွာ။ ကေန္တ အမေ ဖုတ်ဝင်နေတာများလား မပြောတတ်ဘူး”

“သေချာတာပေါ့ရှင်၊ သိပ်သေချာတာပေါ့”

“သည်တော့ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ရှင့်။ ဖုတ်ဆိုတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကို ထုတ်ပစ်ရမှာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ဖုတ်သက်ရှည်ပြီး အိမ်သားတွေကို ဒုက္ခပေးလာမှာ။ ဟိုတက်ရွာမှာ ပရောဂဆရာ ဦးအောင်ကြီးဆိုတာရှိတယ်။ အဲသည်ဆရာကြီးက ဖုတ်နဲကပတ်သက်လို့ကတော့ တကယ်နိုင်နင်းသတဲ့တော်”

“အေးပါကွာ အခြေအနေအရ ကြည့်ကျက်လုပ်ကြတာပေါ့။ ဒါမျိုးဆိုတာ ကိုယ့်သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ မကောင်းဘူး။ ကျန်တဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေနဲ့ တိုင်တိုင်ပင်ပင် ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်းလုပ်မှကောင်းမယ်”

“ဒါဆို အဝေးရောက်နေတဲ့တော့ညီမ၊ ကျုပ်ယောင်းမ ထွေးတင်ကို သံကြိုးရိုက်ပြီးခေါ်လိုက်ပေါ့တော်”

“အေးပါကွာ အေးပါ အေးပါ”

လင်မယားနှစ်ယောက် လေတိုးသံ သဲ့သဲ့မျှလောက် အတိုင်အဖောက် ညီနေကြစသံဝယ် အမယ်ကြီး ဒေါ်နင်းရွှေလည်း လောင်မြိုက်နေသော ဝမ်းမီးတောက်အား ငြိမ်းသတ်ပြီးပြီဖြစ်၍ ဖင်ရွှေဖင်ရွှေဖြင့်ပင် အိပ်ရာသို့ ရွေ့လျားပြန်ပါသတည်း။

ရပ်ဝေးမြေခြားမှ သမီးလေး ထွေးတင်ပြန်ရောက်လာတော့ မိခင်ကြီး ဒေါ်နင်းရွှေခမျာ အတော်ကလေး ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့ရသည်။ ခံစားနေရသော ဝေဒနာ တစ်ဝက်မကပင် သက်သာသွားပါပကောဟူ၍ ထင်မြင်ယူဆလိုက်ပါသေး။

အမေအိပ်ရာထက်မှာ မှိန်းနေတော့ သားသမီးငါးယောက်တို့ တစ်နေရာ၌ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ကြသည်။

“ရှုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ရင် တို့များရဲ့ အမေလို့ ထင်မြင်ယူဆရပေမယ့် အမေမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ ဖုတ်ကောင်ကြီးပဲဟ”

“ဟုတ်တယ် အမေ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲဝင်ပူးပြီး အမေဟန်ဆောင်နေတာ အမှန်မှာတော့ ဖုတ်ပဲ။ အဲသည်ဖုတ်ဟာ သူစားချင်ရာတွေ အားပါးတရ ဝလင်အောင်စားမှာပဲ။ တချို့ဖုတ်များဆို သွေးစုပ်တတ်သတဲ့။ ပါးစပ်နဲ့ စုပ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အသားအသားချင်းထိကပ်တာမျိုးပေါ့လေ”

“ညီမလေးတော့ သိပ်အယုံအကြည်မရှိဘူး အစ်ကိုလေး”

“ဪ နင်က ခေတ်ပညာတတ်ကျောင်းဆရာမကြီးဆိုတော့ ဒီရုပ်နာမ် ကိစ္စတွေကို လက်မခံဘူးပေါ့လေ။ နင်က လက်တွေ့မမြင်ရသေးလို့ပါ။ မယုံရင် သည်ည လက်တွေ့ပြမယ်”

အဲသည်နေ့ညနေက အမယ်ကြီးစားဖို့ရာအတွက် ကြောင်စာသာသာ လောက်သာ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ အမယ်ကြီးခမျာ ထပ်မံစားသောက်လို သော်ငြား အားလုံး၏ မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် ရေငုံ နှုတ်ပိတ် နေခဲ့ရှာသည်။

ညရောက်တော့ အားလုံးအိပ်မောကျနေလောက်ပြီဟု ထင်ရသည့် အချိန်ဝယ် အမယ်ကြီးသည် ဖင်ရွှေ ဖင်ရွှေဖြင့် ကြောင်အိမ်ရှိရာသို့ ရွှေသွားတော့သည်။

“ထွေးတင် ဟောဟိုမှာတွေ့တယ်မဟုတ်လား”

ယောင်းမဖြစ်သူက မေးငေါ့ပြ၍ အမေ့အဖြစ်ကို ထွေးတင်ငေးကြည့်ရင်း သည်းဖျားဆတ်ဆတ် နာကျင်ရပါသည်ကော။

အမယ်ကြီးသည် အသာအယာပင် ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးများကို ဆွဲထုတ်ကာ စားတော့သည်။

ထွေးတင် မနေသာတော့။

အမေဆိုသည် ဘာသာဗေဒကို နားလည်သည်။ အမေ့မျက်ဝန်းတွေကို သူသဘောပေါက်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ယောင်းမဖြစ်သူ ဆွဲထားသည့် ကြားမှ အမေရှိသည့် မီးဖိုခန်းသို့ လှမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

“အ ... မေ”

ထွေးတင်၏ ဆိုဆိုနှစ်နှစ်ခေါ်ငင်မှုကြောင့် အမယ်ကြီးသည် သမင် လည်ပြန် မော့ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ နေရာတွင် ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့သတည်း။

“ကိုင်း ... တို့များ အမေဟာ ဖုတ်ဝင်နေပြီဆိုတာ သေချာပြီ မဟုတ်လား

သည်တော့ ပရောဂဆရာ ဦးအောင်ကြီး စီစဉ်ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း သည်ကနေ့က စလို အစာရေစာမှန်သမျှဖြတ်တောက်ပစ်ရမယ်။ တစ်ပတ် နဲ့မှ ကိစ္စမပြတ်ရင် အိပ်ရာအောက် ဩဇာရွက်ထည့်တာလို့ ခြေဖဝါးကို

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

ခုံဖိနပ်နဲ့ ရိုက်တာတို့ လုပ်ရမယ်။”

“အို မလုပ်ရဘူး၊ မလုပ်ရဘူး အမေ့ကို အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ ဘာဆို ဘာမှ မလုပ်ရဘူး”

အစ်ကိုလတ်၏ အစီအစဉ်ကို ထွေးတင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက် သည်။ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ ထွေးတင်ရယ်။ ခုဟာက တို့များ ဖုတ်ကိုထုတ်ကြတဲ့ ဥစ္စာပဲ။”

“ဘာ ဖုတ်လဲ။ အမေဟာ အမေအစစ်ပဲ။ ဘာဖုတ်မှ မဝင်ဘူး။ အမေ့ဓမ္မာ ဝမ်းမီးကြောင့် အစာချက်အားကောင်းပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆာလောင်ရှာတာ။ ထပ်စားချင်လို့တောင်းရင်လည်း ရှက်စရာမို့ ခုလို တိတ်ဆိတ်တဲ့ အချိန်မှာ စားရရှာတာပါ”

“ဒါဆိုရင် စားသောက်နေတုန်း လူမိသွားလို့ ပုံလဲကျသွားတာရော”

“ဒါကလည်း အမေ့စိတ်ထဲမှာငါ့ကို ငါ့ဒုက္ခကို ကူညီဖေးမပေးမယ့် သားသမီးရောက်လာပြီဆိုပြီး အားကိုးရာက တင်းထားတဲ့ စိတ်တွေ လျော့ကျသွားပြီး ခွေကျသွားရတာပါ။ သည်အချိန်မှာ အမေ့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးက အစားကောင်း၊ အသောက်ကောင်း၊ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်း အပြင် သားသမီး မြေးမြစ်တွေရဲ့ မေတ္တာပါပဲ အစ်ကိုလေး။

တကယ်ဖုတ်ဝင်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ မိဘအရင်းကို ဖုတ်ထုတ်တယ်ဆိုပြီး အသက်ဆုံးပါးအောင်လုပ်တာဟာ ပဉ္စနန္ဒရိယဆိုတဲ့ ကံကြီးထိုက်စေပါတယ် အစ်ကိုလေး။ ဒါကို သားသမီးတိုင်း ဂရုဏာထားလာမယ်။ ညီမလေး အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ ဒေသတစ်ခုမှာ ဖုတ်ဝင်တယ်လို့ အထင်ခံရတဲ့ အဘွား နှစ်ဦးနဲ့ကြုံဖူးတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ တလွဲအထင်ခံရရှာတာပါ”

အားလုံးသည် ထွေးတင်၏ စကား၌ လိုက်ပါမျောနှစ်သွားကြသည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့လည်း စူးစမ်းမိကြသည်။ ဘဝတစ်သက်တာကာလပတ် လုံး လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် နောက်အိမ်ထောင်ပင် မပြုဘဲ လောကဓံကို ခါးစည်းခံခဲ့သောအမေ။

သားသမီးတွေ ဘဝအခြေအနေမြင့်မားတိုးတက်စေဖို့ ဘဝကို ကုံးခု ပေးခဲ့လေသောအမေ။

ယခု သည်အမေသည် အသိတွေ ယိုယွင်း၊ သတိတွေယိုယွင်း၊ အရွယ်တွေ အိုမင်းလာလေမှ မိမိတို့က ဥပေက္ခာပြု။ ရက်စက်ကြ မည်ဆိုလျှင် တရားနည်းလမ်းကျပါမည်လား။ ထွေးတင်သာ အခုလိုမျိုး အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောဆိုတားမြစ်ခြင်းမရှိပါက သူတို့အားလုံး ကံကြီးထိုက်ပေရော့မည်။

“အေးကွာ အစ်ကိုတို့ အမှားကြီးမှားတော့မလို၊ ညီမလေး အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့်ပြောဆိုမှပဲ သဘောပေါက်တော့တယ်။ ကိုင်း ညီမလေး အမေ့ကို အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပါကွာ လိုအပ်တာတွေ အစ်ကိုတို့ ဖြည့်ဆည်း ကြပါမယ်။ ထာဝရ မေတ္တာတွေ ပေးဝေစီးဆင်းခဲ့တဲ့ အမေ့ကို တို့များကလည်း မေတ္တာနဲ့ ပြန်လည်ပေးဆပ်ကြတာပေါ့။

ထွေးတင်အဖို့ သည်တာဝန်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ယူလိုက်သည်။ ကံလားလျော့စွာပင် သည်နေရာ သည်အရပ်သို့ ရာထူးတိုးဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ကျလာတော့ ထွေးတင်အဖို့ ပျော်၍ မဆုံးတော်။

ခုတော့ဖြင့် သားသမီးမြေးမြစ်များအလယ်၌ အမယ်ကြီး ဒေါ်နှင်းရွှေ တစ်ယောက်ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာခဲ့ပြီကော။

ဒါအာဟာရဖြစ်ဖွယ်အစားအသောက်များ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းများ တို့ကြောင့်ချည်းသာမဟုတ်။ သားသမီး၊ မြေးမြစ်တို့၏ တုံ့ပြန်မေတ္တာ ကြောင်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်တကား။

နန္ဒာမိုးကြယ်

မုခ်းပြိုင်၏ ဆုံမှတ်

တက္ကသိုလ်အေးမြစရာ

အချိန်ကာလတစ်ခုမှာ အမှတ်ရစရာတစ်ခုတော့ ရှိတတ်စမြဲနော်။
လွမ်းမိတယ်ကိုကိုရယ်။

ဖေဖော်ဝါရီလရောက်ပြီဆို ပါး(လ်)ရင်ခုန်လိုက်တာ။ သတိရတယ်နော်
ကိုကို။ ပါး(လ်) ငိုချင်တယ်။ နက်ဖြန်ဆို ဖော်တင်း (14th) Valentine's
day လေ။

ခါတိုင်းဆို ပါး(လ်)တို့နှစ်ယောက်လုံး မန္တလေးမှာရှိတော့
ကိုကိုဆိုင်ကယ် နဲ့ အနွှပ်ပတ်ပစ်လိုက်တာ။ တောင်သမန်အင်းစောင်းထိုင်၊
ဦးပိန်တံတားပေါ် နေပူပူကြီးမှာ လက်ချိတ်လျှောက်ကြ၊ ပြီးတော့
မောလာတော့ အကြော်ဆိုင်ဝင်ပြီး ငါးကြော်ကြွပ်ကြွပ်လေးတွေ လက်ဖက်ရည်
နဲ့ သောက်ကြတာ ပျော်လိုက်တာကိုကို။

ကျောင်းတက်တုန်းကတော့ ကျောင်းချိန်လစ်ပြီး လည်ရတာ
သိပ်အရသာရှိ။ ဒီလောက်မြင့်တဲ့ မန္တလေးတောင်ကြီးလည်း ခဏခဏ
တက်ခဲ့ကြတယ်နော်။ ကားနဲကမဟုတ်ဘူး။ ခြေလျင်ကို တက်ကြတာ၊
ချစ်သူနဲ့ဆို မောပါဘူးနော်။

ဒါပေမယ့် ကိုကိုယ်ရယ်။ အဲဒီကတည်းက ကိုကိုက တစ်ယူသန်လေ။
ပါး(လ်)က အနီရောင်ကြိုက်ပါတယ်လို့ ပြောရင် ကိုကိုက ကိုယ်လည်း
အနီပဲကြိုက်တယ်လို့ပြောပါလားနော်။ မပြောဘူး။ အပြာမှအပြာ။
ပြာလိုက်တာမှ ကောင်းကင်ကြီးကတောင် ဖျော့တော့သွားတယ်။

“ကိုကိုကလည်းကွာ၊ ကိုကိုနဲ့ ပါး(လ်)တို့ နှစ်ယောက်လုံးလျော့ပြီး ကြားရောင်လေး ခရမ်းကြိုက်ကြရအောင်”

လို့ညှိတာတောင် အပြာနှင့်အနီပေါင်းတဲ့ ခရမ်းလေးကို သူ ခေါင်းခါတယ်။

“အို... ကိုကိုအပြာ ကြိုက်ပါတယ်ဆိုတာမှ ဘာလို့ ခရမ်းကြိုက်ပါတယ် လို့ ညာရမှာလဲ။ ရင်ဘတ်နဲ့ ရွေးချယ်ထားတာဗျာနော်။ အဲလိုသာ ပြောင်းကြိုက်စတမ်းဆို ပါး(လ်)ကို ကြိုက်တဲ့ ကိုကိုက ပါး(လ်)သူငယ်ချင်း မေဖောင်းကို ကြိုက်တယ်လို့ ပြောရမှာလား”

မေဖောင်းဆိုတာ နာမည်အရင်းမဟုတ်ဘူးလေ။ ပါး(လ်)နဲ့ အမြဲတွဲနေတဲ့သူငယ်ချင်း။ ဟာသသရုပ်ဆောင်ပွင့်နဲ့ တစ်ထေရာတည်းမို့ ဖောင်းဖောင်းပွပွ၊ လှလှဝဝလေး။

ဘယ်ကောင်မလေးမဆို ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်မှကိုယ်ကို ဆိုရင်အကြိုက် ပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့အကြိုက်ကို ဈေးမဆစ်တော့ဘူးလေ။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတော့ သူ့ခွဲခက်တာကို ဖျက်ပစ်ချင်တာနဲ့...

“ကိုကိုရေ...ပါး(လ်)က အနီမကြိုက်တော့ဘူးကွယ်၊ အဝါကြိုက်လိုက်မယ်။ ကိုကိုက ပါး(လ်)ဘက်နည်းနည်းလေးယိမ်းပြီး အစိမ်းကြိုက်လိုက်ပါနော်”

ဆိုတော့လည်း ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါက်ပစ်ချင်တယ်။ အဲဒီခေါင်းက မာပဲမာလိုက်တာနော်။

“ပါး(လ်)ကလည်းကွာ၊ အပြာကြိုက်တဲ့သူကို ဘာလို့ အစိမ်းကြိုက်ပါအတင်းပြောတာလဲ။ သူများပြောတိုင်း မယိမ်းတတ်တာ ကိုယ့်အကျင့်ပဲ။ ပါး(လ်)သာ စိတ်မငြိမ်လို့ အနီကနေ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ အဝါတို့ ပြောင်းကြိုက်တာ”

လျော့တဲ့သူ။ ယိမ်းတဲ့သူ ပျော့ပြောင်းတဲ့သူကို ပြန်အပြစ်လုပ်တဲ့ ကိုကိုနော်။ ဒါကြောင့်မုန်းပစ်ချင်တယ်။

“ပြင်ဦးလွင်သူ ပါး(လ်)ကနာမည်နဲ့ လိုက်အောင်ဖြူတယ်လေ။ မန္တလေး သားကိုကိုက ညိုမောင်ဆိုတဲ့နာမည်အတိုင်း ညိုမည်းနေတော့ နာမည်ချင်း၊ အသားအရောင်ချင်းတော် ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲလေ။ ဆက်မငြင်းပါနဲ့တော့ ပါး(လ်)ရာ”

“တောင်ပေါ်နဲ့မြေပြန့် တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းပါ ကိုကို”
ဘယ်လိုပဲ တန်းညိုညို အကြိုက်ချင်းကွဲ၊ စရိုက်ချင်းလွဲနေကြပေမယ့်
ချစ်တာတော့ ချစ်တာပါပဲ ကိုကို။

အောင်စိုးခက်က မနက်က လာပြောတယ်။ နက်ဖြန် Valentine
Day လေတဲ့။ သတိမရဘဲနေပါ့မလားဗျာ။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အကြိုက်ဆိုတာလည်း တစ်ရောင်တည်းရှိတာ။
ချစ်သူဆိုတာလည်း တစ်ယောက်တည်း။ ဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲတတ်တဲ့
ကျွန်တော်။

ပါး(လ်)က စိတ်ပျော့တယ်။ အမြဲအုံ့ဆိုင်း အေးစိမ့်နေတဲ့ ပြင်ဦးလွင်
မွေးတဲ့သူဆိုတော့ သူ့စိတ်က မပြင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် တောင်ပေါ်သူ
ပီသစွာပဲ မာနတော့ကြီးတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ပြောင်းလဲပျော့ပြောင်း
လာအောင် သူကကျားကွက်ရွှေ့တယ်။ လျှော့ပေးတယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်က
လျှော့လာရင် သူနိုင်ပြီပေါ့။ ဟုတ်တယ်နော်။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း မန္တလေးကျုံးတွေ၊
အောင်ပင်လယ် ကန်တွေ ၊ မန္တလေးတောင်တွေ သက်သေတည်ပြီး
တစ်ရွေးသားမှ မလျှော့ချင်တဲ့သူ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်းကွာ၊ (၄၂)မိုင်ဝေးတဲ့ မန္တလေးနဲ့
ပြင်ဦးလွင်ကြား (၂၁)မိုင်မှာ ပြန်ဆုံစမ်းပါကွာ။ ကောင်မလေးက
အရပ်ပုတော့တစ်၊ မင်းကအရပ်ရှည်တော့နှစ်၊ (၂၁)ဆိုတော့ အပုနဲ့အရှည်
တွဲထားတာလေ။ နိမိတ်ကောင်းတယ်”

အောင်စိုးခက်က ကြယ်တွေ၊ လတွေကြည့်ပြီး ဗေဒင်ဟောတတ်
တာတင် မဟုတ်ဘူး။ နံပါတ်ဂဏန်းတွေတောင် အရိပ်ကြည့်ပြီး အတိတ်
ကောက်တတ်တဲ့ကောင်။

(၂၁)မိုင်ဆိုမှ သတိရသွားတယ်။ ပါး(လ်)နဲ့ကျွန်တော် စတွေ့ဆုံခဲ့တာ
(၂၁)မိုင်မှာ (၂၁)မိုင်ဆိုပေမယ့် view Point မှာလို့ ပြောမှ ပိုမှန်မှာ။

ကောင်မလေးက အသားလေးက ပုလဲလုံးလေးလို ဖြူဝင်းမှုတ်ပြီး
ရယ်လိုက်ရင်လည်း သူ့သွားလေးတွေက ပုလဲလုံးလေးထွက်ကျလာသလို

ပဲ၊ ရယ်လည်းလှ၊ ငိုလည်းလှတဲ့ရုပ်မျိုး၊ အင်း ... ဘယ်သူနဲ့ တူလဲဆိုတော့ အခုကိုးရီးယားမင်းသမီး ယွန်းအန်ဟီး၊ ရွှေမင်းသားလေး ချစ်ပုံပြင်၊ ကော်ဖီချစ်သူဆိုတဲ့ စီးရီးတွေမှာပါတဲ့ မင်းသမီးလေးသိတယ်မဟုတ်လား။ သူနဲ့ချွတ်စွတ်၊ အရပ်လေး နည်းနည်းပုတာပဲကွာတာ။

သူက ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံတာ ဝါသနာပါတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းက ဓာတ်ပုံ လိုက်ရိုက်ပေးနေတာ။ သူက နေရာအနှံ့သွားပြီး ပို(စ်)အမျိုးမျိုးပေးလို့။ သူရယ်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော်ကြွသွင်းတော့တာ။ အဲဒီခဏမှာပဲ ဓာတ်ပုံရိုက် ဝါသနာပါတဲ့ ကျွန်တော့်ကင်မရာထဲမှာ သူ့ပုံတွေ တိတ်တိတ်လေးပါလာတော့တာ။ သူက မသိယောင်ဆောင်ပေးနေတော့ ကိုယ်က လက်ရဲလာတယ်။

အဲဒီမှာပဲ သူ့ရဲ့ဖိုတိုဂရပ်ဖါ ဒေါ်မေဖောင်းက ကျွန်တော့်ကို လာရန်တွေ့တော့တာ။ သူ့မော်ဒယ်လှလို့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ရိုက်ကွင်းခိုးလို့ပေါ့။ လှလို့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ရိုက်ကွင်းခိုးလို့ပေါ့။ ကျွန်တော်က သူ့ကို တစ်ခွန်းပြန်မေးလိုက်ပါတယ်။

“ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ ဘာလို့ ဓာတ်ပုံလာရိုက်တာလဲ” လို့။

“လှလို့ပေါ့။ ဒီနေရာက လှလို့ ရှုခင်းသာလို့ ခေါ်တာ မှတ်ထား” တဲ့။

တကယ်ဟာသမင်းသမီးပွင့်ပဲ။ အသံက အစတူတာ၊ ဆရာကြီး အိုက်တင် နဲ့၊ ယ်ရတယ်ဗျ။ ကိုရီးယားမင်းသမီးနဲ့ မြန်မာမင်းသမီးနဲ့ ဘယ်လိုများ ဒီရိုက်ကွင်းမှာ လာတွေ့ပါလိမ့်။

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျာ၊ လှရင် ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တယ်နော်။ သူလည်းလှလို့ ဒီနေရာ view နဲ့ ပဏာရလို့ ရိုက်လိုက်တာပါဗျာ’

အဲတော့မှ ပုလဲလုံးလေးတွေ “တော်ပါဟယ်၊ ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့။ ဒီမယ် ဦးလေးကြီး ပါး(လ်)ပုံကူးပြီးရင် လာပေးနော်” တဲ့။ ချစ်စရာကောင်း လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကိုရီးယားစတိုင် ဦးလေးကြီးတဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့ တူမကြီး၊ အဲ...အဲ...ပါး(လ်)တဲ့လား။ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

ဒီလိုနဲ့ မန္တလေးသား ကျွန်တော် ပြင်ဦးလွင်ကို အတက်၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့သူ ပါး(လ်)က မန္တလေးကိုအဆင်း (၂၁)မိုင်ဆိုတဲ့နား ရှုခင်းသာမှာ တွေ့ခဲ့ဆုံခဲ့ မိတ်ဆက်မိခဲ့ကြတယ်ပေါ့။ မန္တလေးက

အတက်လမ်းနဲ့ ပြင်ဦးလွင်က အဆင်းလမ်းဆိုတာ တစ်လမ်းစီ။ ဆုံချင်လည်း ဒီနေရာမှာ ဆုံလို့ရတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်သွားပေမယ့် မဆုံချင်လည်း တစ်လမ်းစီသွားလို့ရတယ်။ (၂၁)မိုင်ကတော့ မန္တလေးနဲ့ ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ တစ်ဝက်တိတိ ကျတဲ့ကြားနေရာ ပဲပေါ့။

မန္တလေးမှာ ကျောင်းလာတက်တဲ့ ပါး(လ်)နဲ့ ကျွန်တော်ချစ်သူ ဖြစ်ကြတဲ့အခါ နီးပြီး သဘာဝမတူတဲ့ ပြင်ဦးလွင်နဲ့မန္တလေးနေရာ နှစ်ခုက လူနှစ်ဦးဟာ ၃ နှင့် ၄လိုပဲ။ ကိုက ပြာရင် သူကနီတယ်။ နှစ်ရောင်ပေါင်းပြီး ခရမ်းလို့တောင် မဖြစ်မိကြတဲ့နှစ်ဦးပါ။

ဒီလိုနဲ့ ခရစ်ယာန်သွေးနှောတဲ့ ပါး(လ်) နှလုံးသားနဲ့ မြန်မာစစ် ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ နှလုံးသားတွေဟာ အရောင်တူပါလျက် အသွင်ကွဲနေခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ပါး(လ်)ရယ် ကိုကို့ဘဝမှာ အချစ်ဦးကလည်း ပါး(လ်)ပါပဲ။ အချစ်ဆုံးဟာလည်း ပါး(လ်)ပဲဖြစ်မှာပါ။

မန္တလေးက ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လာလုပ်ဖို့ခေါ်တဲ့ ကိုကို့ကို ပြင်ဦးလွင်က သူ့ပန်းခင်းတွေ မထားခဲ့နိုင်လို့ပါတဲ့။ သူတို့ပိုင်တဲ့ တည်းခိုခန်း ကို လာဦးစီးလုပ်ပါတဲ့။ ပြီးတော့ သူတို့ မက်မန်းပိုင် လုပ်ငန်းတွေလည်း ကိုကို လာလုပ်စေချင်တယ်တဲ့။

သူတို့ရပ်ကွက် ရွှေစည်းခုံကျောင်း အုန်းမောင်းခေါက်သံထက် စိန်မေရီဘုရားကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံထက် စိန်မေရီဘုရားကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံက ပိုချို့ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့သူမို့ ကိုကိုကတော့ ပါး(လ်) ဘက်ကို ခြေတစ်လှမ်းမတိုးချင်ခဲ့ဘူးကွယ်။ အရက်ဆိုရင် ပိုင်တောင်မကြိုက်တဲ့ ကိုကိုက ငါးပါးသီလ လုံချင်တဲ့သူပါ။

ဒီလိုနှင့်ပဲ ကိုကိုနဲ့ပါး(လ်)တို့ရဲ့ Valentine's Day ဟာ နှစ်ပတ်မလည် နိုင်တော့ဘူးလေ။

နှင်းတွေက ကျလိုက်တာ။

မနှစ်က ဒီလိုနေမျိုးမှာ ကိုကို့ဆိုင်ကယ်နောက်ကထိုင်ပြီး ချမ်းချမ်းနဲ့ ကိုကို့ကို တအားဖက်ထားလိုက်တာ။ ကိုကိုက ဆိုင်ကယ်ကို တမင် သက်သက် တအားမောင်းတာ။ ကွေ့ကာပတ်ကာနဲ့ ဗျူးပွိုင့်ကို

မျဉ်းပြိုင်၏ ဆုံမှတ် - လက္ခဏာသိမ်းခြင်းမှာ

တက်ခဲ့ကြတယ်။

လှလိုက်တဲ့ရှုခင်းသာပါနော်။ ကိုကိုက ပဲစိမ်းကြော်စားချင်တယ်ဆိုလို့ (၂၁)မိုင်ထိ တက်ခဲ့ကြတာ။ “နောက်နှစ် Valentine's Day ကျရင်လည်း ဒီဗျူးပွိုင့်မှာ ဆုံရအောင်နော်”လို့ ပြောခဲ့မိတာ မှတ်မိသေးတယ်။ ကျောင်းက ပြီးပြီဆိုတော့ ပါး(လ်)ကလည်း မန္တလေးမဆင်းနိုင်၊ ကိုကိုကလည်း ပြင်ဦးလွင် မတက်နိုင်တာမို့ ဗျူးပွိုင့်ကို ချိန်းခဲ့မိတာပေါ့။

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဗျူးပွိုင့်ကတော့ ပါး(လ်)နှင့်ကိုကိုတို့ရဲ့ အမှတ်တရ နေရာလေ။ စ,ဆုံဆည်းခဲ့တာလည်း အဲဒီမှာပဲ။ မနှစ်က Valentine's Day ကျင်းပခဲ့တာ လည်း အဲဒီမှာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဗိုလ်မရုပ်လှလှလေးကို ပါး(လ်)လက်ထဲ ထည့်ပေးချိန်မှာ ကိုကိုရဲ့ အကြင်နာနွေးနွေးလေးကိုလည်း လက်ဆောင် ရခဲ့တာ။ တကယ်သန့်သန့်လေးပါ။

ပြီးတော့ ပါး(လ်)ကလည်း ကိုကို့အတွက် ကြိတ်ထိုးထားတဲ့ မာဖလာလေးကို ကိုကိုလည်ပင်းမှာပတ်ပေးလိုက်တဲ့အခါ ကိုကိုက အရုပ်လေးလို ငြိမ်ပေးရှာတယ်။

ပဲစိမ်းကြော်လေး တကျွတ်ကျွတ်စားနေတတ်တဲ့ ကိုကိုကို “ဟော... ဟိုမှာ အောင်ပင်လယ်၊ ဒီမှာ မန္တလေးတောင်၊ ဟိုပျံပျံက တောင်သမန်း၊ ရှုခင်းသာ ကနေမန္တလေး ပြင်လေးရပ်လုံး မြင်ရသမျှ လက်ညှိုးတစ်ထိုး ထိုးနှင့်။ ပါး(လ်)ကပဲ မန္တလေး သူလိုလို။

“ဒီနေရာကနေ ကိုကိုကို လွမ်းနေမှာပါနော်”

ဒီလိုဆိုလိုက်မိလို့ စိတ်ဆိုးသွားခဲ့တဲ့ ကိုကိုကို ချော့ခဲ့မိပေမယ့် တကယ်တော့လည်း ပြင်ဦးလွင်မှာပဲ နေချင်မိခဲ့တာ ပါး(လ်)အများပဲလား။

ချက်ချင်းပဲ ကားသော့လေးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခန္တာကိုယ်က အလိုလို ကားပေါ်ဘယ်လိုရောက်သွားလဲမသိတော့ဘူးကွယ်။ ပြောရအုံးမယ်။ ကားထဲက မထုတ်ရသေးဘူး။

မန္တလေးနဲ့ ပြင်ဦးလွင်က အတက်(၂)နာရီ၊ အဆင်း(၁)နာရီခွဲပဲကြာတာ။ အို...(၂၁)မိုင်ဆို လေးဆယ့်ငါးမိနစ်၊ အလွန် တစ်နာရီ။

လေဆိပ်ကို မြင်လာရပြီးတဲ့အခါ အနီးစခန်းရောက်တော့ “အနီးစခန်းမှာ မြေမြို့ပန်းတွေ စုံညီ၊ သလဲသီးနဲ့ စတော်ဘယ်ရီ၊ ချယ်ရီမြို့ ထင်ရှားတန်း နှင့် စိန်ပန်းပြာ ပန်းမြို့တော်ငယ်”

နုနုစဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၉ -

ဒယ်ဒီဆို နေတတ်တဲ့ သီချင်းစာသားကို သတိရမိတယ်။ နောက် “နွယ်နှင်းရွာ”။ အမရပူရနှင့် တောင်သမန်ဟာ ဆက်နေသလိုပါပဲ။ အနီးစခန်းနှင့် နွယ်နှင်းရွာဟာလည်း ခွဲမရနိုင်ဘူးလေ။ ဒီနေရာဟာ မန္တလေးချင့်အလွန်ပဲ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ရာသီဥတုပါ။ (၁၂)ရာရီပန်းတွေ လန်းစွင့်လှပတဲ့ ဒေသလေးတစ်ခုပါပဲ။ ဘယ်မှာမှ သိပ်မတွေ့ရနိုင်တဲ့ ဒေလီယာပန်းရောင်စုံလှလှတွေဟာ အစဉ်အမြဲပွင့်လို့ နေပါတယ်။ နင်းပန်းနှင့် အလှေကျပေါက်နေတဲ့ပန်းမျိုးစုံဟာ ပန်းချီကားချပ်တွေ မွေးဖွားပေးနေတယ်။ အနံ့ရှိတဲ့ ပန်းချီကားပါနော်။ ဗုဒ္ဓသရဏ်ပန်း တွေဟာလည်း မြေပြန့်က ပန်းတွေလိုမဟုတ်ဘဲ တောက်ပလန်းဆတ်လို့ တောင်ပေါ်အငွေ့အသက်တွေကြောင့် ထင်ပါရဲ့နော်။

ဒီနေရာမှာ မန္တလေးနဲ့ လေချင်းတောင်မတူဘူး။ တောင်ပေါ်လေက ပန်းတောင်တန်းတွေ ဖြတ်လာလို့ မွှေးပျံ့လန်းဆန်းစွတ်စိုလို့နေပါတယ်။

မီးသွေးထွက်တဲ့ “ပြင်စာ” ရွာကို ဖြတ်ပြီး “ခြောက်ထပ်ကျွေ” ကို ကျော်ဖြတ်လာမိတယ်ဆိုရင်ပဲ ကိုကိုကြိုက်တဲ့ ပဲစိမ်းကြော်နံ့သင်းလာတာမို့ “၂၁-မိုင်” ရောက်ပြီလို့ သတိရသွားပါတယ်။ ကားခဏရပ်ပြီး ပဲစိမ်းကြော် သယ်လိုက်မိပါတယ်။ စိတ်က ကိုကိုကို ကျွေးဖို့လိုပဲ မှတ်ယူနေမိပါတယ်။

ကိုကိုက လာမှာတဲ့လား။ လာမယ်လို့ မထင်နိုင်တဲ့ကြားက ခါး(လ်)စိတ်က ထင်နေမိတာ မျှော်လင့်ချက်လို့ပဲ ခေါ်မလားနော်။ တိုကိုလာပါစေ။ လာပါစေ။ ဗောဓိဘုရားလေးကို မှန်းပြီး ဆုတောင်းလိုက် တာပါ။ အမေက ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းလို့ရတာ သိတယ်လေ။

၂၁-မိုင်ဆိုတာ သူတစ်ဝက်ကိုယ်တစ်ဝက်။ ဒါပေမယ့် ချိန်းထားမိတာ က ဗျူးပွိုင့်။ မန္တလေးဘက် နည်းနည်းယွန်း။

Valentine's Day ရောက်ပြီ။

အရမ်းလွမ်းတယ် ပါး(လ်)ရယ်။

“နောင်နှစ် ဗာလင်တိုင်းဒေးမှာ ကိုကိုနဲ့ ဗျူးပွိုင့်မှာပဲ ဆုံရအောင်နော်”

“ဘာလဲ၊ ပါး(လ်)က ကိုကိုနှင့်အတူ မန္တလေးမှာ အလုပ်မဝင်ဘူးပေါ့၊ ဘုတ်လား”

မျဉ်းပြိုင်၏ ဆုံမှတ် - တက္ကသိုလ်အေးမြစရာ

“ကိုကိုနဲ့ မခွဲချင်ပေမယ့်ပါး(လ်) ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီက ဟိုမှာပဲ နေစေချင်တာလေ”

နယ်မြေလူရင်း သဘောထားတွေ မတူနိုင်ကြတော့ဘဲ ကွဲခဲ့လွဲခဲ့ရတာမို့ ရင်နာမိတယ် ပါး(လ်)ရယ်။ လွမ်းတယ်ကွာ။

ဖြတ်ခနဲ မော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးကို လှည့်ပစ်လိုက်တယ်။ ဥရုလမ်းဘက်ကနေ နာမည်ကြီးရွာတွေဖြစ်တဲ့ ကန်ကောက်တို့၊ ရွှေဂဲပွားတို့ကို ဖြတ်ပြီး အောင်ပင်လယ်ကန်ဖက် မောင်းလာမိတယ်။ တောင်းလိုရတဲ့ ဆုကိုတောင်းမှပဲဆိုပြီး ကန်ဘောင်ဘိုးဘိုးကြို နတ်နတ်တွေ့လည်း ဆုတောင်း၊ နောက်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မိုးမိုးမြင်အောင်တည်တဲ့ဘုရားနှင့်၊ မြတဘက်ကျဘုရားတွေမှာလည်း ဆုတောင်း ပါး(လ်)လာပါစေ၊ ပါး(လ်)လာပါစေ။ အုန်းချောရွာကိုမြင်ပြီး ဂေါက်ကွင်းကို ကျော်ဖြတ်သွားတဲ့အခါ တောင်ပေါ်ကို စတက်လာခဲ့မိပြီ။ ဆိုင်ကယ်အရှိန်ကို ဖြည်းဖြည်း လျော့ရင်းလည်း ဆုတောင်းဖြစ်သေးတယ်။ နောက်(၁၆)မိုင်။ ဗောဓိဘုရား ဆီရောက်လာတော့ ပါး(လ်)တွေ့ပါစေ။ ပါး(လ်)နဲ့တွေ့ပါစေ။

စိတ်ခံစားမှု ပြင်းပြရင် တကယ်ဖြစ်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်ယုံတယ်ခင်ဗျ။ ပါး(လ်)နဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ချင်းဆက်ပြီး ချိန်းထားမှာပါ။

(၂၁)မိုင်မရောက်မီ ရှုခင်းသာအရောက်မှာ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်လျှော့ချပြီး ထိုင်ခဲ့မိတဲ့ အုတ်ခုံလေးကို လှမ်းအကြည့် လူရိပ်လိုလို ပါး(လ်)လိုလို၊ အို...စိတ်ထင်လိုပဲနေမှာပါ။

အားငယ်စိတ်ဖြင့် အကွေ့အကောက်လမ်းလေးကို လှမ်းပြန်ကြည့်ရင်း လှည့်ပြန်ရမှာ ရင်မောနေသည်။ အို...ရောက်မှတော့ ပါး(လ်)အလာကို ထိုင်စောင့်လိုက်တော့မယ်။

တောင်ပေါ်ကနေ မန္တလေးဘက် မျှော်ကြည့်ရင်း...

“ဟယ်...ကိုကို၊ ကိုကို လာတယ်နော်”

ပါး(လ်)အသံလား၊ ကျွန်တော် နားကြားမှားနေတာလား။

ယူကလစ်ပင်အောက်က ခုံလေးပေါ်မှာ ပုံ့ပုံ့လေးထိုင်နေတဲ့ ဘိုမရုပ်လေး ဟာ ပါး(လ်)ပါပဲနော်။ ပါး(လ်)အစစ်ပါ။

“၂၁ - မိုင်ကနေ နယ်ကျော်ပြီး ရှုခင်းသာရောက်လာတော့ ပါး(လ်)က ကိုကိုကို ပိုချစ်တာပါနော်”

နနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၁ -

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ကြားကနေ ချော့ကလက်ပြားကို ခွံ့ကျွေးနေတာ
ကျွန်တော် မေ့မရနိုင်တဲ့ ချစ်သူလေးပါ။ ချစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နှင့်
ကျွေးခဲ့တဲ့ ချော့ကလက်လေးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာမက စကြဝဠာတစ်ခုလုံးမှာ
အချို့ဆုံးပါလို့ ကြွေးကြော်လိုက်မယ် ခင်ဗျ။

မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းကို နည်းနည်းလေး ဆွဲညွတ်လိုက်စမ်းပါ။
ဆုံမှတ်ဆိုတာ ရှိလာမှာပါနော်။

တက္ကသိုလ်အေးမြစေ့

ရေမခန်းသောမြစ်

ဇူးကျော်

မိချောဆိုသော ကြောင်သားအမိ နှစ်ကောင်အကြောင်း ကျွန်တော် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ လိုအပ်၍ ထိုအကြောင်း အကျဉ်းကလေးမျှ ပြောပါရစေ။

တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ထံ ကြောင်မကြီးတစ်ကောင်နှင့် မွေးကင်းစကြောင် မလေးတစ်ကြောင် ရောက်လာသည်။ မွေးကင်းစ ကြောင်မလေး မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသည်။ ကြောင်သားအမိကို လာပို့သောကလေးမကလေးက ထိုကြောင်မကြီးသည် အခြားမဟုတ်၊ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးလခန့်က ကမန်တော့်ထံမှယူသွားသော ကြောင်မကြီး မိချောဖြစ်ကြောင်း၊ မိချောသည် သူတို့အိမ်မှ ကြောင်သားကလေး (၃)ကောင် မွေးဖွားခဲ့ရာ မွေးပြီးပြီးချင်း (၂) ကောင်ကို ကိုက်သတ်၊ ကျန်တစ်ကောင်မှာလည်း ယခုမြင်ရသည့်အတိုင်း မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး ကန်းအောင် ကိုက်ပစ်လိုက်ကြောင်း သို့အတွက် သူတို့အိမ်မှာ ဆက်မထားရဲတော့ပါဟုဆို၏။ ထိုကတည်းက သားကိုမမင်၊ မိခင်မပီသ သည့် မိချောကို မုန်းတီးနေခဲ့ရာ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော် နောင်တ အကြီးအကျယ်ရစရာတစ်ခု ကြုံရတော့သည်။

ကြောင်ကန်းမကလေး အရွယ်ရောက်၍ ကြောင်ချစ်သူ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး တစ်ဦးသို့ ကျွန်တော်အလွယ်တကူပေးလိုက်ရာ မိချောတစ်ကောင် သူ့သမီးကလေး မတွေ့၍ ပျလောင်ခတ်ရှာဖွေရင်း လမ်းမပေါ်ဝယ်

နနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၃ -

ကားတစ်စီးကျိတ်မိ သေဆုံးသွားချိန်၊ တိုက်ဆိုင်စွာပင် ချာတိတ်ကလေး တစ်ယောက်ပြန်ပြောရာမှ မိချော၏ အဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်ရချိန်၊ ထိုချာတိတ်ကလေးမှာ အခြားမဟုတ်။ မိချောတို့ သားအမိကို ပြန်ပို့သွား သောအိမ်မှ ချာတိတ်ကလေး။

အမှန်ကတော့ မိချောသည် မိခင်မပီသသူ မဟုတ်ရှာ။ သူ့ရင်သွေး ကလေးများကို ကိုက်သတ်ခဲ့သူမဟုတ်ရှာ။ ကြောင်မကြီး မိချော ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာ ရှိချိန်၊ အိမ်မှ ကြောင်တွေများမှာစိုးသည့် ချာတိတ်ကလေး အစ်မတွေက မိချောအား သားဖျက်ဆေးတွေ ထိုးပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်တဲ့ ပြင်းထန်သော ဆေးဒဏ်ကြောင် (၂) ကောင်က အသေ၊ တစ်ကောင်က အကန်းကလေး မွေးလာခဲ့ခြင်းပေတည်း။

ထိုအခါမှ ကြောင်မကြီး မိချောကို မုန်းတီးခဲ့မိသော မျက်နှာသာမပေး၊ တဆိတ်ရှိ အငြိုးနှင့်ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်ခဲ့မိသော၊ သူများအပြောကို အဟုတ်မှတ်ပြီး မိခင်မေတ္တာကို အလွယ်တကူ ပျက်ရယ်ပြုခဲ့မိလေသော ကျွန်တော် နောင်တရ၍မဆုံးနိုင်ခဲ့။ ထိုအတိုင်း ကျွန်တော့် ဝတ္ထုအဆုံး သတ်ခဲ့၏။

သာယာလှပသော ညနေခင်းများက ကျွန်တော့်ကို ခွန်အားသစ်တွေ ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ညနေချိန် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီး တစ်လျှောက် အေးအေးလူလူ အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း ပုဇွန်တောင်ရောက်သည်အထိ လမ်းလျှောက် ပြန်ရသော အရသာကို လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် မည်သည့်အရာနှင့်မှ မလဲလိုသေးပေး။

ရှေးဦးစွာ ပန်းဆိုးတန်း ရုပ်ရှင်ရုံတွေ ဖြတ်သန်းရသည်။ ရုပ်ရှင် ရုံတွေအောက် မရောက်မီ ပလက်ဖောင်း စာအုပ်တန်းကလေးမှာ ဝင်ငေး မွှေနှောက်ချင် မွှေနှောင်နိုင်သေးသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ စာပေ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ယောက်နှင့်တွေ့လျှင်တော့ ထိုစာအုပ်တန်းကလေး မျက်နှာချင်းဆိုင်က စိန်တောင်ကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်ထောက်နား လေကန်နိုင်သေးသည်။ လက်ဖက်ရည် ကောင်းကောင်းသောက်ချင်သည့် အခါများမှာတော့ (၃၅)လမ်းထဲ တကူးတက ချိုးကွေ့ဝင်ပြီး ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေကြီးဟု နာမည်ပေးထားသည့် ဆိုင်နာမည် ဘာမှမရှိသော ဆိုင်ကလေးမှာ သွားသောက်တတ်ကြသေးသည်။ ထိုသို့မဟုတ်သေးလျှင်

ရေမခန်းသောမြစ် - ဇူးထောင်

သမရုံးချုပ်အကူး ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း အဖြတ်၊ ပလက်ဖောင်းဆိုင်ကလေးမှာ လက်ဖက်သုပ်စားချင် စားကြပြန်သေးသည်။ ထိုနေရာကတော့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံးလမ်းခွဲဖြစ်၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဦးတည်ရာမတူကြတော့ ပုံမှန်အားဖြင့် ပလက်ဖောင်းအတိုင်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ပြန်လေ့ရှိပါသည်။

ယခုကဲ့သို့ အပြန်လမ်းကလေးအကြောင်း ခပ်စိပ်စိပ်ရေးပြနေရခြင်းက အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ကျွန်တော့် ဇာတ်ဆောင်ကလေးများက ထိုအပြန်လမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရှိကြသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ မကြာမီ ရောက်ပါတော့ မည်။ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းကို ဖြတ်ကူး ကောင်းကင်သို့ မျှော်နေသော 'စိန်မေရီကက်သီဒွယ်' ဘုရားကျောင်း အရွယ်ညီ အမိုးချွန်ကြီးနှစ်ခု၊ ဟိုမှာ ဘက်တွင် ဟောက်ဇင်းဘုတ်ဟု ခေါ်ကြသော မြို့ရွာ အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေး ဦးစီး၊ နိစ္စဓူဝ မြင်ကွင်းတွေက အပ်ကြောင်းထပ် ရိုးအီလာစရာရှိသော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ ရိုးအီမသွားကြ၊ ထိုအနီးနားမှာပင် ကျွန်တော့်ခံစားမှုတစ်ခုခု ပေးတတ်မြဲဖြစ်သော မြင်ကွင်းလေး တစ်ခုကို အမြဲလို ဖြတ်သွားရလေ့ရှိပါ သည်။ အခါလည်သားအရွယ် ဗိုက်ပူနံကျဲ ကလေးငယ်ကလေးတစ်ယောက် နှင့် သူ့ထက် အရွယ်နည်းနည်း ကြီးပုံရသောနှစ်ချေးတွဲလောင်း ကောင်ကလေးတစ်ယောက်၊ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သော ဇာတ်ဆောင်ကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ချေးတန်းလန်း အကြီးကောင်လေးက ဗိုက်ပူနံကျဲ အငယ်လေးကို ရောမအုပ်ထိန်းသူကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် ချိပိုး ထိန်း ကျောင်းနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုနံကျဲကလေးသည် မညီမညာ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ အခင်းမရှိ၊ ဘာမရှိ ပက်လက်ကလေး။ တစ်ခါတစ်ရံ လည်း မျက်စိကြောင်ကလေး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် မလှုပ်မယှက် ငုတ်တုတ် ကလေး။ အကြီးကလေးကတော့ တကယ်လူကြီး သူမကြီးတစ်ယောက် ပမာပင် ကလေးသံ ကလေးနှင့်မပီမသ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆို ချောမြူနေ တတ်သေးသည်။ မိဘတွေ ဘယ်မှာလဲ။ သူတို့ကလေးတွေက လွဲ၍ ဘယ်သူမှလည်းမရှိ။ ထိုမြင်ကွင်းသည် တစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ရက် လည်းမဟုတ်။ နိစ္စဓူဝ။

တစ်နေ့က ကျွန်တော် သူတို့အနားရောက်တော့ မိုးကလေးဖွဲဖွဲရွာနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က မိုးရေကို မျက်နှာမော့၍ ခံလိုက်။ လက်ဝါးဖြန့်၍ခံလိုက်။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလိုက်နှင့် တခစ်ခစ် အသံကလေးများ ထွက်အောင်ပင် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ပြီးတာ့ ရယ်တာ တွေ့ရခဲသော ဗိုက်ပူနံကျ ပေါက်စနုကလေးပင် ထိုနေ့က သဘောတွေ ကျနေဟန် သွားကျဲကလေး အဖွေးသားနှင့်တွေ့သည်။ မစိုမပို မိုးရေထဲမှာ ဖျားနာကုန်တော့မှာပဲ။ ငယ်ငယ်က ကျွန်တော် ခိုးရွာထဲ ရေချိုးမည်ကြံလျှင် 'မိုးဖြိုဖြိုရွာမှ ချိုး၊ အကြာကြီးလည်းမချိုးနဲ့၊ ပြီးတာနဲ့ အနွေးညီဝတ်ထား' ဟု ပြောတတ်လေ့ရှိသော အမေ့ကို ဖြတ်ခနဲသတိရမိ၏။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကိုကော အဲလိုပြောမယ့် မိဘတွေမရှိကြဘူးလား ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို အလိုမကျ၊ မကျေနပ် ခံစားမှုတစ်ခု အလိုလိုရောက်လာ၏။

x x x x x

'ဦးလေး ဦးလေး'

တန်းလန်းကျနေသော ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်အမြီးဖွားကို အကြီးကောင်ကလေးက ရုတ်တရက် လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ မျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိတာမို့ အနည်းငယ် ကြောင်အမ်းသွားရ၏။ ကျွန်တော်က ရပ်တံ့၍ စေ့စေ့ကြည့်နေသည့်အခါ စိုးရွံ့သွားဟန်ဖြင့် သူ့လက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ရုပ်လိုက်၏။ မျက်နှာလေး ရွှင်ပျနေတာတော့ ပျောက်မသွား။ မျက်လုံးဝိုင်းကလေးတွေ တောက်နေ၏။ အသားက မည်းရသည့်အထဲ ချေးကလက်လေးသစ်တက်နေသေးသည်။

'ဘာလုပ်တာလဲကွ'

ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံဖြင့် ကျွန်တော် တမင်မေးလိုက်၏။

'မိုးရွာထဲမှာ ကစားရတာ ပျော်စရာကြီး ဦးလေးရ၊ အနော်တို့နဲ့ အတူတူ ကစားပါလား'

မပီကလာ သူ့စကား ကြားလိုက်ရသော စိတ်ထဲမှာ ရယ်ချင်သွား၏။ ဪ သူတို့ခမျှ ကစားဖော်မဲ့နေရှာတာကိုး -

'မိုးကမှ သိပ်မရွာတာပဲ အခုလို မိုးက နေမကောင်းဖြစ်တတ်တယ်ကွ၊ လူလေးမိဘတွေက အဲတာပြောမပြဘူးလား၊ နောက်ပြီး ဟိုမှာ မင်းညီလေးကလဲ သိပ်ပြီးကျန်းမာပုံရတာမဟုတ်ဘူး'

‘အနော်တို့က ဘယ်တော့မှ မဖျားပါဘူး၊ မေကြီးကလဲ မိုးရေချိုးတာ ဘာမှမပြောဘူး’

ပြီးတာနဲ့ ကောင်ကလေးက သူ့အသံသေးသေးလေးဖြင့် တဟေးဟေး အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်ရင်း ပလက်ဖောင်းတစ်လျှောက် ပြေးသွားသည်။ သူ့အစ်ကို ပျော်နေတာ ကြည့်ပြီး ပေါက်စနလေးကလည်း တခစ်ခစ် ကျေနပ်လို့။ သူတို့ကလေးတွေရဲ့ ပီပီသသ ကလေးဘဝကို ထိုနေ့က ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော် တွေ့ရခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက်ပိုင်း သူတို့ကလေးတွေ ကျွန်တော်လာရာလမ်းကို မျှော်တတ် လာကြသည်။ ကျွန်တော်ထံမှ သူတို့ တစ်ခုခုစားရတတ်လေ့ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အဖိုးတန် မုန့်အကောင်းစားတွေ မဟုတ်ပေမယ့် လမ်းမှာ တွေ့၍ဝယ်သွားသော ငှက်ပျောသီးကြော်လိုမျိုး၊ ထန်းလျက်ရည် နှင့်လုပ်သော ခေါက်မုန့်လိုမျိုး သွားရည်စာလေးတွေကို သူတို့ ခြိန်ရည်ယှက်ရေ စားတတ်ကြသည်။ မက်မက်မောမော စားတတ်ကြ သည်။ သူတို့စားပုံက ကျွန်တော်ပင် မျက်လုံးပြူးရသည်။ မျက်လုံးကြောင်ကလေးနှင့် မလှုပ်တလှုပ် ရှိနေတတ်သော ဗိုက်ပူနံ့ကျ ကလေးကလည်း ထိုအခါမျိုးမှာတော့ အားပါး တရ ဖဲ့ရွဲ့စားနေတတ်သည်။ သူတို့ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်ရဲထဲမှာ ကြည်နူးမှု လိုလို ကြေကွဲမှုလိုလို၊ သရုပ်မခွဲတတ်ပါ။

အမြဲတမ်း မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ တွေ့တွေ့နေရတယ်။ မင်းတို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘယ်မှာလဲကွ’

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်မေးတော့ အကြီးကောင်ကလေးက စားလက်စ ငှက်ပျောကြော်ကို ရပ်တံ့ပြီး မျက်လုံးဝိုင်းကလေးတွေနှင့် မော့ကြည့်သည်။

‘ဖေဖေ’ဟုလည်း တစ်လုံးချင်း နားမလည်သလို တီးတိုး ရေရွတ် နေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့အာရုံက စားလက်စ ငှက်ပျောကြော်ထံ ပြန်ရောက်သွားဟန်ဖြင့်

‘ပူတယ်နော်၊ အဖေဆိုတာတော့မသိဘူးဗျ၊ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး’
‘မေမေကကော’

ကျွန်တော် ဆက်မေးတော့ လမ်းဟိုဘက်မှာ အဆောက်အအုံကြီး အောက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ‘ဟိုးမှာရှိတယ်’ဟု မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ သူပြော ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်

အမျိုးသား သုံးလေးယောက် ခြေတိုလက်တို စကားပြောနေကြတာ ခြင်ရသည်။ အဝေးမှန်မျက်စိသမားမို့ ပီသသဲကွဲလှခြင်းတော့မရှိ။ ထိုအချိန် ကောင်ကလေး ကတော့ သူ့အတွက် စားလက်စ ငှက်ပျောကြော်လောက် ဘယ်ဟာမှ အရေးမကြီးတော့သလို ပုံစံဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုပင် မေ့လျော့သွား ပုံရပါသည်။

‘အဖေဆိုတာကတော့ မသိဘူးဗျ။ တစ်ခါမှလည်း မတွေ့ဖူးဘူး’ ဆိုသော အကြီးကောင်ကလေးစကားသံက ထိုနေ့က အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ခင်ထဲမှာ ပဟေဠိလို ငြိတွယ်ပါလာခဲ့တော့သည်။

လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားတွေက ဟွန်းသံညံနေသည်။ ပလက်ဖောင်း ပေါ်မှာ လူတွေလည်း ဝိုင်းအုံနေသည်။ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ ဟူသောအသိဖြင့် ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွား၏။

‘မင်းအမေ ဘယ်မှာလဲ၊ ပြော၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ မွေးပြီး ပစ်စလက်ခတ်၊ အခုချက်ချင်း ရဲစခန်းပို့မယ်’

လူတစ်ဦးက ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်မေးနေသည်။ အကြီးကောင် ကလေးကလည်း လူအုပ်အလယ်မှာ မျက်စိသူငယ် အော်ဟစ်ငိုနေသည်။ သူ့အစ်ကို ငိုတော့ ပေါက်စနကလေးကလည်း ဘာမသိညာမသိ လိုက်ငို တော့သည်။

‘တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ရှေ့ကကား ဘရိတ်ကောင်းပေလို့သာပေါ့၊ ဒါတောင် နောက်ကားတွေ အရှိန်မသတ်နိုင်လို့ တစ်စီးနဲကတစ်စီး ငြိကုန်ကြသေးတယ်’

‘အဲဒီ ဗိုက်ပူနံကျဲကလေးတစ်ယောက်တည်းဗျ။ ဘယ်သူမှ မပါဘူး၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်က ဖင်ဒရွတ်ဆွဲဆင်းလာတာ လမ်းမပေါ်ရောက်နေပြီ၊ ကားတွေက ဥဒဟိုမောင်းနေကြတာ၊ လူကြီးလဲ တစ်ယောက်မှမတွေ့ဘူး၊ ဒီအကြီးကောင်ကလေးကလဲ ခုမှ ဟိုဘက်ကကူးလာတာ၊ ကံသီပေလို့သာ ပေါ့ဗျာ၊ ကားသမားတွေပါ ပြဿနာတက်မယ့်အပေါက်’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောစကားတွေ ဆက်စပ်ယူရင်းအဖြစ်အပျက် ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားသည်။

‘ဟေ့ကောင်ကလေး၊ ပြောလေ၊ မင်းအမေ ဘယ်မှာလဲ’

ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးဖြစ်ဟန်တူသူက ဒေါသတကြီး မေးနေသဖြင့်သည်။

အကြီးကောင်ကလေးမှာ တုန်၍ပင်နေ၏။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဝင်ပြီး ဖြေရှင်းရရင် ကောင်းလေမဲ စဉ်းစားဆဲမှာပင် ခပ်ရွယ်ရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး လူအုပ်ကြားထဲမှ ရှေ့သို့ တိုးဝှေ့ထွက်လာသည်။ အကြီးကောင် ကလေး ငိုသံက အားတက်သွားဟန်ဖြင့် ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။ အမျိုးသမီးက ရှေ့ဆက်မတိုးတော့ဘဲ ရပ်တံ့သွား၏။ အော်ဟစ်နေသူ၏ ဒေါသက ထိုအမျိုးသမီးထံ ဦးတည်သွားပုံရသည်။

‘ဒါ နင့်ကလေးတွေ မဟုတ်လား’

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စွပ်စွဲလိုက်သည်။ ဝိုင်းကြည့် နေသူတွေ အားလုံးလည်း ထိုအမျိုးသမီးထံမှာ အာရုံစူးစိုက် နေကြသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို အားကိုးတကြီးကြည့်ရင်း အော်ဟစ် ငိုယိုနေကြသည့်ကလေး နှစ်ယောက် ငိုသံမှအပ ထိုအခိုက်အတန့်မှာ အားလုံးလိုလို ငြိမ်သက်နေကြ သည်။ အမျိုးသမီးကလှုပ်ရှားလာပြီး ‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး’

ခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း ငြင်းသည်။ အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

‘ဘာပြောတယ်၊ ဟေ့ ဒါမင်းတို့အမေ မဟုတ်လား’

ဟိုလူက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ကို မေးပြန်သည်။ ထိုသို့မေးလေ ကလေးတွေ အမျိုးသမီး မျက်နှာမော့ကြည့်လိုက်၊ ဟိုလူ မျက်နှာမော့ကြည့်လိုက်၊ ငိုသံက ပို၍ ကျယ်လာလိုက်နှင့်ဖြစ်နေသည်။ ဘာမှတော့ မဖြေ။

‘ဒါ မင်းတို့အမေမဟုတ်လား’

ထိုသို့ ဒေါသတကြီး ထပ်တလဲလဲမေးနေချိန်မှာပင် အမျိုးသမီးသည် ကလေးများထံ တိုးသွားပြီး မည်သူမျှ ထင်မှတ်ထားမည်မဟုတ်သော အပြုအမူတစ်ခုကို ပြုလုပ်တော့သည်။ သူမကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေရာ သော အကြီးကောင်လေး၏ မျက်နှာကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

‘ပြောလိုက်လေ၊ နင် အ နေ သား၊ နင်တို့အမေ ငါမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောလိုက်လေ’

ထိုမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် ဆက်ပြီး မကြည့်လိုတော့ပါ။ ကျောခိုင်းထွက် ခဲ့သည်။ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်ကြမလဲ ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မလဲ။ ကျွန်တော်မသိ။ သိလည်းမသိချင်တော့။

အကယ်၍များ နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော် ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်ပြန်လာချိန်ဝယ် နောက်ဆက်တွဲ အမှန်တရားတစ်ခုကိုသာ သိခွင့်မကြုံရတော့ဘူးဆိုပါလျှင် ထိုနေ့က မိန်းမအား ကြောင်မကြီး မိချောလောက်ပင် မိခင်မပီသသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချမိတော့မှာ သေချာသည်။ ထိုအတိုင်းသာဆိုလျှင် မိချော ကြောင့်ရခဲ့ဖူးသော ဖြေမဆည်နိုင်သည့် နောင်တ နောက်တစ်ခု ကျွန်တော် ထပ်ရနေဦးနေမှာပင်။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိခင်မေတ္တာကို ထပ်မံ ပျက်ရယ်ပြုမိအံ့ဆဲဆဲ 'ဦးလေး မုန့်ပါလား'

ထုံးစံအတိုင်း အကြီးကောင်ကလေးက ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မျှော်လင့်တကြီးမေးသည်။ ကျွန်တော်ပေးလိုက်သည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲမှ ခေါက်မုန့်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး သူ့ ဗိုက်ပူကလေးအားပေးသည်။ နောက်တစ်ခုကို သူ အားရပါးရ စားသည်။ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ခု မေးမြန်းဖို့ ကြံရွယ်နေစဉ်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဟိုးပလက်ဖောင်းမှ အမျိုးသမီး တစ်ဦး လမ်းဖြတ်ကူးလာတာ လှမ်းမြင်လိုက်မိ၏။ မနေ့က အမျိုးသမီးပဲ။ သူ့မလက်မှာလည်း ပုဆိုးစုတ်ကို ပတ်တီးလုပ်ပြီး ကျပ်စည်းသလို စည်းနှောင်ထားသေးသည်။

'ဟေ့ အဲဒါ မင်းတို့အမေ မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်က သေချာအောင် မေးလိုက်သည့်အခါ အကြီးကောင်ကလေးက မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ရင်း ခေါက်မုန့်စားမပျက် ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြန်ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ နော်တို့အမေပေါ့၊ အနေ့ကို ရိုက်မိလို့ဆိုပြီး ညက သူ့လက်ကိုသူ လမ်းမီးတိုင်နဲ့ ပြန်ရိုက်တယ်လေ၊ အဲဒါ အဓိ ကျိုးသွား လို့တဲ့၊ ပတ်တီး စည်းထားရတယ်၊ အမေသနားပါကယ်ဗျာ၊ အနော်တို့ကိုလဲ ဖက်ပြီးငိုလိုက်တာ တအားပဲ'

ဇူးကျော်

အမေ

မနွယ်(ကလောင်)

အဖေ

မနွယ်(ကလေး)

ကလေးတို့အဖေက 'ဟေ့ကောင်တွေ...မင်းတို့ အမေနဲ့ ငါ့ကို ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်လဲ' ဟု၍ မကြာခဏဆိုသလို မေးလေ့ရှိ၏။ ကလေးတို့က သူတို့အဖေ တို့ ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ အဖေလုပ်သူက "ဟေ့..."ဟု တစ်ခွန်းအော်လိုက် ခဲ့နှင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ပြာနေတော့၏။ ခုလည်း ချည်သူ့ကိုပိုချစ်သလဲဟု အမေးကို ဖြေဖို့ နှုတ်ဆွံ့နေကြသည်။

"ဟေ့...မေးနေတယ်လေကွာ"

ထိုအခါ ကျွန်မက မနေသာတော့။ မခံချင်စိတ်နှင့် ဝင်ပါရတော့သည်။

"သားတို့ သမီးတို့ ...ဝေခွဲရခက်နေကြသည် ထင်တယ်။ ကဲ... မေမေပြောမယ်။ သားတို့ သမီးတို့ကို နီစွဂူဝချက်ပြုတ် ကျွေးမွေး လျှော်ဖွပ်ပေးနေတာ ဘယ်သူလဲ၊ သားသမီးတို့ ကျောင်းသွားရင် အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ဘယ်သူလုပ်ပေးလဲ၊ ဘယ်သူက စာကျကျက်ပေးနေ တာလဲ၊ သားတို့ သမီးတို့ နေမကောင်းရင် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုဆေးတိုက်နဲ့ နွေးထွေးမှုတွေ ပေးပြီး အိပ်ပျက်ခံတာ ဘယ်သူလဲ"

"ငါက အဖေဆိုတော့ အိမ်ရဲ့လိုအပ်ချက်တွေအတွက် ငွေရှာနေရတဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးယောက်ျားကွ မိန်းမ လုပ်ရမယ့် အလုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

"အဟော... ဒီလိုပြောတမ်းဆို အမေလည်း မိန်းမသားတစ်ဦး ဖြစ်ပေမယ့် နိုင်ငံတာဝန် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ထမ်းဆောင်ရင်း ခုတ်လစာ

- ၃၂ -

ကလောင်စုံ

နဲ့ မိသားစုလိုအပ်ချက် ဖြည့်ဆည်းပေးနေရတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘဆိုမှတော့ မိကို ရှေ့တန်းကထားပြီး ဘာက နောက်နားကနေ ကုန်းကုန်းလေးနဲ့ ကပ်လိုက်နေရကတည်းက အမိတို့ အရာရာသာနေပြီ။ အမိကို ပိုချစ်တယ်လို့ သားတို့ သမီးတို့ဖြေရင် မမှားဘူး။ ကဲ... ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်သင့်သလဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြ”

သည်စကားတွေကို အနိုင်ရလိုမှုနှင့် ကိုယ်ရည်သွေးနေရသည်။ ဖခင်ကို အကြည်ညိုပျက်ပြားစေသည့် သွေးခွဲစကားဖြစ်နေသည်ကို ရုတ်ခြည်းပင် တွေးမိလေသော် ကျွန်မ၏ ဖေဖေကို သတိရပြီး စိတ်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။

တကယ်ဆိုတော့ အဖေဆိုသည့် အနန္တဂိုဏ်းဝင် မွေးဖခင်၊ ကျွေးဖခင် ကျေးဇူးရှင်အား နေ့စဉ်ရိုက်နှိုး မြတ်နိုးဦးခိုက် ကန်တော့ထိုက်သည်မှို့ အဖေ့ဓာတ်ပုံရှေ့မှာ ကျွန်မ ဝတ်မပျက်ခဲ့ပါ။

အဖေသည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင် သဖွယ်အားထားခဲ့ရပါသည်။ အဖေမရှိတော့သည့် ကာလများသည် ကျွန်မတို့ အဖို့ အရိပ်မဲ့ဘဝအဖြစ် ပူလောင်ခဲ့ရ၏။

သားသမီးတို့၏ အကြီးမားဆုံးသော မေတ္တာရှင် အဖေ၏ စွန့်လွှတ် စွန့်စားမှုတို့ကတော့ ကျွန်မ၏ စိတ်ကြေးမုံပြင်ဝယ် အရိပ်ထင် ပီပြင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဖေ...ရေတောက်မယ်၊ ရေတောက်မယ်”

ရုံးကအပြန် အမောပြေ ရေတစ်ခွက်ခပ်၍ မော့သောက်နေသော အဖေအနီးဆီသို့ ကျွန်မနှင့် ကျွန်မအောက် နှစ်နှစ်ငယ်သော ညီမ ခင်ခင်လေးတို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားကြသည်။ အဖေက သူ့သောက်လက်စ ကြေးဖလားကို ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းသို့ တေ့ပေးလိုက်သော် တဝှပ်တဝှပ်နှင့် ကုန်အောင် သောက်ချလိုက်ပါသည်။ သည်မှာတင် ပြဿနာ...။

အငယ်မ ခင်ခင်လေးက ဒုန်းခနဲမြည်အောင် ခြေတစ်ဖက်ဆောင့် လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ပစ်လှဲချလိုက်ကာ ခြေထောက်ချင်းပွတ်၍ အော်ငိုတော့သည်။

“အဲ...ဟုတ်သား...သမီးငယ်ကို ဖေဖေ ပြန်ခပ်ပေးမယ်နော် အပြည့်ကြီးခပ်ပေးမယ်သိလား”

နုနုစဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၃၃ -

အဖေက အငယ်မကို ဆွဲထူသည်။ မထ,တော့။ အတင်းပေကပ် နေသည်။ အငိုလည်း မရပ်။

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း...တောက်ဖူး...တောက်ဖူး။ အတုနုရေခွက်ထဲက ရေပဲတောက်မယ်၊ တုခိုက်ထဲက ရေပဲတောက်မယ်၊ ပြန်ယူပေး...ပြန်ယူပေး”

ခင်ခင်လေးက အကြပ်ကိုင်လေပြီ၊ အဖေက အမျိုးမျိုးချော့သည်။

“ဂလူးကို့စ်နဲ့ ဖျော်စပ်ပေးမယ်လေ၊ သံပုရာရည်နဲ့ ဖော်ပေးရမလား”

မရ...အငိုစံနှုန်းကို ထပ်တိုးမြှင့်ရုံမှတစ်ပါး တင်းမာမှုက လျော့မသွားခဲ့။

ငိုရလွန်းလို့ အသံတွေပင် ပြာနေလေပြီ။ အဖေအဖို့ ရုံးကအပြန် ခရီးရောက်မဆိုက် အမောမပြေသည့်အပြင် စိတ်ရှုပ်စရာဖြစ်ရသည်။

သည်မှာတင် အမေက တစ်စခန်းထတော့သည်။

“ဟဲ့...အကြီးမ ခင်ခင်ဌေး ...လာစမ်း၊ အဲဒါ ညည်းကြောင့် သိလား... ကိုယ်ထက်အငယ်အပေါ် သက်ညှာရကောင်းမှန်းမသိ၊ ဗိုလ်ကျ အခွင့်အရေးကို ရှေ့ကယူ၊ ခုတော့ ပြဿနာဖြစ်ပြီ ၊ ကဲဟယ်... ကဲဟယ်...မှတ်ထား”

အမေက ကျွန်မ ဦးခေါင်းကို နှစ်ချက်ဆင့်၍ ခေါက်၏။ ထူပူကျိန်းစပ် သွားရသဖြင့် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားရသော ကျွန်မကို မြင်လိုက်ရသည့်အဖေမှာ မီးလောင်ရာလေပင့် ခံလိုက်ရသလို ဒေါသတွေ ဟုန်းခနဲ ထ,တောက် တော့သည်။

မိမိသားသမီးတွေကို တစ်ခါဖူးမျှ တစ်ချက်တလေမျှပင် မရိုက်ခဲ့ဘူး သော အဖေမှာ အမေရိုက်သည်ကိုလည်း မကြိုက်၊ အငိုသံသရာရှည်စွာ ချော့မရ ဖြစ်နေသည့် ခင်ခင်လေး၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို စုတိုင်ဆွဲမြှောက် ကိုက်ပေါက်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် တအားလွှဲလိုက်သည်။ အမေရော ကျွန်မပါ မှင်သက်မိသလိုရှိနေချိန်...

“ဟင်း...”

အဖေသည် သတိတမံ ဉာဏ်မြေကတုတ် ချွန်းသို့အုပ်ဆိုသကဲ့သို့ အချိန်မီစွာပင် ခင်ခင်လေးကို ပြန်ချလိုက်တော့သည်။ ထိုအခါမှ ခင်ခင်လေး လန့်သွားသည်နှင့် အငိုတိတ်သွား၏။

- ၃၄ -

ကလောင်စုံ

“တောက်...စိတ်အချိန်မီ ထိန်းလိုက်ပေလိုသာကွာ။ နို့မို့ ရူးရချည်ရဲ့”

တဲ

ထိုနေ့ညတစ်ညလုံး လူးလူးလွန်လွန်နှင့် အဖေ အိပ်မပျော်ခဲ့။

“တောက်...မှားတော့မလို့ကွာ”

အဖေက တမြေမြေ တနံ့နံ့ ခံစားနေရတော့ အမေ စိတ်မကောင်းနိုင်တော့။

“ဒါ ကျွန်မကြောင့်ဖြစ်သွားတာပါ။ နောက်ကို ဆင်ခြင်ပါ့မယ်ရှင်”

x x x x x

“ဖေဖေ သမီး ကြက်ခြေနီဝတ်စုံက ခုထိ မပြည့်စုံနိုင်ဘူး။ အဖေက တတိတိနဲ့ပဲ ဝယ်ပေးနေတာ၊ မနက်ဖြန်ဆို ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ အခမ်းနားတစ်ခုကို လိုက်ရမှာ၊ သမီးမှာ ဖိနပ်နဲ့ ခြေအိတ်၊ ဦးထုပ် အားလုံးဝယ်မှ ဖြစ်မယ်”

အဖေက ဝန်ထမ်း၊ သမဝါယမဦးစီးဌာနရုံးမှာ အသင်းတွေ ကြီးကြပ်ရသူ စားရင်စစ်၊ လစာက နည်းပြီး မိသားစု က ကလေးငါးယောက်နှင့်ဆို စုစုပေါင်း ခုနစ်ဦး ကျွန်မ အကြီးဆုံး ခင်ခင်ဌေး၊ ခင်ခင်လေး၊ မောင်မောင်ကြီး၊ မောင်မောင်လေးနှင့် အငယ်ဆုံး ခင်ခင်ထွေး။

မိသားစု စားဝတ်နေရေးနှင့် ကလေးငါးယောက် ကျောင်းစရိတ်၊ မုန့်ဖို၊ အဝတ်အစားဖို၊ လူမှုရေးအထွေထွေ ဒါတွေအားလုံး အဖေတစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံ တာဝန်ယူရတော့သည်။ အမေကတော့ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ အိမ်ရှင်မ။ စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်း။ ဒါတွေက အမေ့အရည်အချင်း ကောင်းတွေဟု အဖေက ကျေနပ်နေ၏။

သို့သော် ငွေရှာသည့်အလုပ်ကိုတော့ အမေမလုပ်တတ်။ လုပ်လည်း မလုပ်ခဲ့ဖူးပေ။ မိဘအိမ်မှာ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် နေခဲ့ရည့် အကျိုးက အမေ့ကို စီးပွားရေး အတွေးအခေါ် ညံ့ဖျင်းစေခဲ့၏။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အမေ သိုးမွေးတစ်ချောင်းထိုး၊ နှစ်ချောင်းထိုး လက်မှု ပညာတော့ ကျွမ်းပါသည်။ သို့သော် ကိုယ့်အိမ် မိသားစုဘော်ဖို့ နှင့် လက်ဆောင်ပေးဖို့သာ။ (အဖေ မရှိသောအခါ ထိုအတတ်ပညာကို ထုတ်သုံး၍ သားသမီးတို့အပေါ် တာဝန်ကျေစွာဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပါသည်။)

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၃၅ -

“သမီးလိုအပ်တာ ညနေ ဖေဖေ အကုန်ဝယ်ခဲ့မယ်” ဆိုသည့်စကားက နှစ်သိမ့်စကားမဟုတ်။ ညနေဘက် အဖေရုံးဆင်းတော့ ခြေအိတ်တစ်စုံ၊ ဖိနပ်နှင့် ကြက်ခြေနီ ဦးထုပ်ဖိုး ငွေသွင်းဖို့ပါ အားလုံး ပြည့်စုံသွားရ၏။

သမီး၏ လိုအပ်ချက်ကို အဖေ မည်သို့မည်ပုံ ဖန်တီး၍ ဖြည့်ဆည်းပေးသည်မသိ။ မေးဖို့လည်း သတိမရ။

ကျေးဇူးပဲဖေဖေဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသည့် သမီးကိုကြည့်ပြီး အဖေ အမောပြေနေရသည်ကတော့အမှန်။

x x x x x

မိုးကလည်းကွာ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

အဖေက မချင့်မရဲဆိုနေမိသည်။ ရုံးဆင်းချိန် နားကပ်ပြီး မိုးတွေ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေ၏။ အိမ်အမြန်ပြန်ချင်ကာမှ အိမ်ပြန်နောက်ကျရ တော့မည်။ ထိုထက် အချိန်မမီမှာ ပို၍ စိုးရိမ်ပူပန်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“ညနေ ဝက်သားဝယ်ခဲ့ပါနော်၊ ဒါ သူတို့အဘွားက ပေးခဲ့တဲ့ငွေ ဝက်သားဖိုး၊ သူ့မြေးတွေ ဟင်းစားဆင်းရဲလွန်းလို့တဲ့၊ ဟိုဝင်သည်ဝင် မလုပ်နဲ့ဦး၊ ဝက်သားမနူးနိုင်ရင် ကလေးတွေ အဆာခံနေရလိမ့်ဦးမယ်”

အမေ၏ မှာတမ်းကို ကြားယောင်နေမိသည်။

“ဒီနေ့မှကွာ...”

အဖေက ညည်းတွားရင်း ရုံးထောင့်ကတိုင်မှာ ချိတ်ထားသည့် ကြက်ဆင်ဖဲထီးကြီးကို မျက်လုံးစွေကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ကြေကွဲစွာ မျက်နှာလွှဲလိုက်တော့၏။

စိတ်မသက်မသာဖြစ်မိလေတိုင်း မျက်နှာမှာ တပ်ထားသည့် ပါဝါကိုင်း မျက်မှန်ကို ခေါင်းပေါ်မတင်၍ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်နှာအနံ့သုတ်လေ့ မှီသည့် အကျင့်ကြောင့် လက်က မျက်နှာဆီ ရောက်သွားရပြီးမှ တန့်သွား ခ၏။

“ဟာ...အဲလေ... ငါ့မျက်မှန်က စာရေးမကြီး တင့်တင့်ဆီ ပေါင်ထား မိတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့စာရင်းတွေ မှားမှားနေတာကိုး၊ ပြီး ခေါင်းတွေ နူးပြီး မျက်လုံးတွေ ဝေဝါးနေတာ ခုမှ သဘောပေါက်တယ်”

ထိုစဉ် တိုင်ကပ်နာရီကြီးက “ဒင်” ဟု လေးချက်မြည် အချက်ပေးတော့ ရုံးဝန်ထမ်းတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ပစ္စည်းသိမ်းသူ ၊ ဘီရိုပိတ်သူနှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေကြသည်။ ထိုအထဲ စီမံဌာနခွဲစာရေးကြီး ဦးသော်ဒါ ဆောင်းသွားသည့် ကြက်ဆင်ဖဲထီး အမေ့လက်ရာ ပိုးချည်နှင့် ထိုးထားသည့် အဖေအမည် အတိုကောက် ဦးတင်ဦး “တီ” ဟူသည့် စာလုံးကြီးကို ပိုးတဝါး မြင်တွေ့လိုက်ရသေး၏။ အားလုံး အလျှိုလျှိုပြန်ကုန်ကြသော်လည်း အဖေ တစ်ယောက်သာ ငူငူကြီး ထိုင်လျက် ကျန်ရစ်တော့သည်။ မိုးကလည်း ရွာနေဆဲပင်။

ရုံးလုလင်က ရုံးတံခါးပိတ်မည်ဆိုမှ အဖေ ရုံးအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး တံစက်မြိတ်မှာ အတန်ကြာရပ်နေရင်း မိုးအစဲကို စောင့်နေရသေးသည်။ အမေ ဒေါ်ခင်လတ်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

မလတ်ကတော့ မျှော်နေလောက်ပြီ။ ကလေးတွေလည်း ဆာနေပေရော့ မည်။ အဖေက မနက်ကတည်းက ဝယ်ထားသည့် ဝက်သားထုတ်ကို ကိုင်မြှောက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မိုင်းဝေ မှောင်ရီသမ်းစပြုနေသော မိုးစက်မိုးပေါက်တွေကြားမှာ အဖေ အတင်းတိုးဝင်ပြီး လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မမြင်မစမ်းနှင့် အိမ်သို့ ခြေကုန်သုတ်လေတော့သည်။

အဖေ့ကို စောင့်ရင်း ဒေါသတွေ တရှိန်ရှိန်တက်နေသော အမေမှာ ကလေးတွေ ဆာနေမည်ကိုသိသည်နှင့် မနက်က ငါးပိရည်ဖျော် လက်ကျန်နှင့် နယ်ဖတ်စားပြီး ထမင်းကျွေးထားလိုက်ရ။ ငရုတ် ကြက်သွန်တွေ ကြိုတင်ထောင်းထားလိုက်ရသည်ကလည်း ငြီးစော်နံ့လှပြီ။ ပြန်လာရင်တော့ သိမယ်ဟူ၍ မောင်းတင်ထားသောအ...။

လှေကားကို စမ်း၍စမ်း၍ ကုန်းတက်လာသောအဖေ့ကို မြင်သည်နှင့် ဒေါသတွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ပြုတ်ကျကုန်ရလေပြီ။

မိုးတွေ ရွဲနစ်နေသော အဖေဟန်ပန်က ကြွက်စုတ်ကလေးအသွင် သဏ္ဌာန်လို သနားဖွယ်ပင်။ ထိုထက် သွေးတွေ ရွဲနစ်နေသော ဂျိုးစောင်၊ ပုဆိုးကလည်း ဒေါင်လိုက်ပြနေသေး၏။ ခြေတစ်ဖက် ထောင့်နှင့် လှမ်းလာရသလို လက်ကောက်ဝတ် တစ်ဖက်ကိုလည်း အခြားလက် တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသေး၏။ အဖေ့မျက်နှာက ရှုံ့ဖဲ့၍ ဝေဒနာကို

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၃၇ -

ကျိတ်မှိတ်ခံစားနေရပုံရသည်။

အဖေက အမေ့ကို လေသံဖြင့် တီးတိုးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ရှူး...တိုးတိုး...ကလေးတွေ မသိစေနဲ့။”

အဖေ့အသံကြား၍ အဖေ့ကို ကြိုဖို့ထွက်လာသော ကျွန်မမှာ အဖေနှင့် အမေတို့ ပြောနေသော စကားသံကို ကြားလိုက်ရ၍ တိုင်ကွယ်မှာပင် ရပ်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။

အဖေက အဖေ့ကို ရေသုတ်ပေးခြင်း၊ အဝတ်အစားလဲလှယ်ပေးခြင်း၊ အနာဒဏ်ရာတွေကို ဆေးထည့်ပေးခြင်းတို့ဖြင့် ပြုစုနေပါသော်လည်း အမေ၏ နှုတ်ဖျားမှ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေ၏။

“ရှင်နယ်ရှင်...တိုင်ပင်ဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မ မသိအောင် ငါတကော ကောနေတာတော့ ကောင်းသလား။ မသကာ ကျွန်မမှာ ဇင်းမယ်လုံခြုံည်တွေ လေးငါးထည်တောင်ရှိနေတာ၊ အဲဒါပေါင်လိုက်လဲ ရရဲသားနဲ့...”

ခုတော့ သမီး ကြက်ခြေနီဝတ်စုံအတွက်များ ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားရမယ့် ထီးတို့၊ မျက်မှန်တို့ ပေါင်သတဲ့၊ မကြားဝံ့ မနာသာရှင်၊ ခုတော့ မမြင်မစမ်းနဲ့ မိုးထဲ လေထဲ ကံကောင်းလို့ မသေတယ်။ တားက ပွတ်ရုံမို့ပေါ့။ မဟုတ်ရင်ဟိုမှာ ပြားနေတဲ့ ဝက်သားကသာ ဓားစာခံ မဖြစ်ရင် ရှင်ပဲ ပြားနေရမှာ”

တစ်ဖက်ခန်းမှ အတိုင်းသား ကြားနေရသော ကျွန်မသည် မေတ္တာရှင် ဖေဖေကို ထိုင်ပြီး ဦးချကန်တော့လိုက်ရသော်လည်း ရင်နှင့်အမျှ နှင့်နေအောင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဪ...အဖေရယ်...။

အဖေသို့ စာကန်တော့ပန်း...။

ဇနွယ်(ကလေး)

အကြွေဇယား၊ သို့ အမှား

မြနင်းဝေအောင်

အကြူဇယား၊ သူ့အမှား

မြနင်းဝေအောင်

“ဟိုင်း”

“မဟိုင်းသေးဘူး၊ အလတ်ကြီးရှိသေးတယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်က သိပ်ကြိုက်”

“ဘာပြောတယ်”

“မင်းပဲ လတ်တယ်ဆို...ဒါကြောင့် ကိုယ်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
တွေဆို ကြိုက်တယ်လို့ပြောတာ”

“လာမမွေ့နဲ့၊ အာရုံနောက်တယ်”

“မွေတာ ယောင်းမလေ”

“လာကြောင်မနဲ့”

“ကြောင်က CAT ကက်လေ”

“ဟား...ဟား မှားပြီ၊ ကြောင်တာက Crazy Cat က ညောင်တာ”

“မီးမြှောင်ပါကွာ”

“တော်ပြီကွာ...မငြင်းချင်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ...ခေါင်းစဉ်ပြောင်းမယ်၊ နာမည်လေးက ဘယ်လိုခေါ်လဲ”
ဆိုဒ်မှာ တင်ထားတယ်လေ။ Chat Box မှာ ပေါ်နေတဲ့တာကို”

“ဟင့်အင်း...အဲဒါအစစ်မှ မဟုတ်တာ”

“စစ်ရအောင် ဒီက လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးက မဟုတ်ဘူး”

“မနောက်နဲ့ကွာ”

“ရော...ခက်နေပြီ”

“ကိုယ့်ကိုခင်ရင် ပြောပါကွာ”

“မခင်ပါဘူး၊ ခုမှ စချက်တုန်းရှိသေးတယ်”

“ခင်ပါကွာ...နော်...နော်...ကိုက လူလိမ္မာ မိကောင်း ဖခင်သားလေးပါ”

“သွား...လိပ်ကြီးကများ”

သူနဲ့ သီရိတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းအစက ဆိုဒ်တစ်ခုရဲ့ Chat Box ထဲက စတင်သည်။

x x x x x

“ဟိတ်...ဘာတွေလုပ်”

“စာတွေလိုက်ဖတ်နေတာလေ”

“ဘယ်နှစ်တန်းလဲ”

“တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်၊ သူရော...”

“ကိုယ်က...”

သူ့အကြောင်းကို ထပ်မေးစရာ မကျန်အောင် စာရိုက်ရင်း လွတ်ပြောနေသည်မို့

“ရေသောက်ဦး”

“လက်ကညောင်းတာကို ရေသောက်ခိုင်းနေတယ်”

“လိမ်ရတာ မောနေမှာစိုးလို့”

“စိတ်ပူတယ်ပေါ့”

“သွားပါ ...ဒီက Chatting ထိုင်ရင်း ရေငတ်သေတဲ့ မသာဆန်းပေါ် မှာစိုးလို့”

“ဟား...ဟား...မင်းကို လုံးဝ ကြိုက်သွားပြီ”

“လာပြန်ပြီ၊ နှာဘူး”

“နှာဘူးက နာမည်သာဆိုးတာ ကောင်းကွက်လေးတွေရှိတယ်”

“ကြောင်ချက်က ကမ်းကုန်တယ်”

နနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၄ -

“ကိုယ့်အကြောင်း ဘာသိချင်သေးလဲ”
 “လိမ်မထားတဲ့အကြောင်းပဲ သိချင်တယ်”
 “အလဲ့...ခေသူမဟုတ်ပါလား”
 “တော်ပြီ၊ စာဖတ်လိုက်ဦးမယ်”
 “ဒါဆို ခင်လို့ရပြီနော်”
 “အင်း...”
 “ဟေး...”

တစ်ရက် ၊ နှစ်ရက်မှစတင်ကာ တစ်ပတ်ကျော် နှစ်ပတ်ထဲ အရောက်
 မှာတော့...

“ My Lovely Moon လေးရေ”
 “ပြောလေ My Sunshine”
 “ကိုယ်တို့ တွေ့ရအောင်”
 “ဟင်...သူက နယ်ကဆို”
 “မွန်းလေးက တွေ့ချင်ရင် ကိုယ်ရန်ကုန်လာခဲ့မှာပေါ့”
 “သွားပါ...ဒီက မတွေ့ရဲဘူး”
 “ကိုယ်က ကိုက်မစားပါဘူး”
 “မယုံပေါင်”

“ဟုတ်တယ် တကယ်ပြောတာ ကိုယ်က မွန်းလေးကို ငုံထားမတတ်ကို
 ချစ်မိနေတာ”

“အာ...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

အာလုတ်သံကြီးပါသော သူ့အသံကြောင့် ကြက်သီးထွာ ပြောမိသည်။

“အတည်ပြောနေတာကွ၊ တွေ့မယ်နော် မွန်းလေး”

“စောပါသေးတယ်...သိတာဖြင့် မကြာသေးဘူး၊ ကိုကို စောင့်ကြည့်
 ချင်သေးတယ်”

“စောင့်ရတာ မောတယ်ကွာ...ဟီး”

“ဘာပြောတာလဲ”

“ဪ...မွန်းလေးကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ စောင့်ရတာ မောတယ်လို့”

အကြူလေး၊သူ့အမား - ဖြန့်ဝေအောင်

“ဟွန်း...လက်ဖက်ကောင်းစားချင် ပလောင်တောင်တက်နေရတယ်
ရှင့်”

“ဟင့်အင်း ကိုယ်က လက်ဖက်မကြိုက်ဘူး၊ မွန်းကိုပဲ ကြိုက်တာ”

“ကိုကို ...ရေချိုးခန်းထဲ မြန်မြန်သွားလိုက်”

“ဟင်...ဘာလို့လဲ မွန်းလေးရဲ့”

“နာခေါင်းမီးတောက်နေလို့ မြန်မြန် မီးသွားငြိမ်းလိုက်ဦး”

“မွန်းက တော်တော် နောက်တယ်ကွာ”

“အဟင်း...ဟင်း”

ဤသို့ဤနှယ် သူနှင့် သီရိတို့ စရင်း၊ နောက်ရင်း သံယောဇဉ်
နောင်ကြိုးတွေက တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တွယ်ခဲ့ကြပြီးနောက် ရက်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်ကျော် (သုံးပတ်ထဲ) အရောက်တွင်

“မွန်းလေး ဖုန်းနံပါတ်သိချင်တယ်ကွာ”

“ဖုန်းမရှိဘူး”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

“တကယ်”

“မယုံဘူး”

“ဪ...ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ ဖုန်းက ခုထိ ရပ်ကွက်ပေါက်မဲထဲမှာ
မပါသေးတာ”

“ဒါဆို အင်တာနက်က ဘာနဲ့သုံးလဲ”

“Sky Net စကိုင်းနက်တပ်ထားတယ်လေ”

“ဟင်း...-(”

“ဒါကဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“အသံလေးကြားချင်လို့ပါကွာ”

“VZO မှာ ရုပ်ပါကြည့်လို့ရတယ်”

“တကယ်...ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါဆို ကိုကို VZO အကောင့်ပေးလေ”

“ဘာထူးမှာလဲ၊ အိမ်ကကွန်ပျူတာမှာ Web Cam မပါဘူး၊ ဟီး”

“အဲဒါတော့ လုံးဝ လုံးဝ မယုံဘူး”

“တကယ်ပြောတာကွာ”

နုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၇ -

“Web Cam က ပိတ်ထားလည်းရတာပဲ၊ အသံလေးကြားချင်လို့ပါကွာ၊ စာတွေရှိက်ရတာ လက်တွေညောင်းလှပြီ”

“ဒါဆို Skype Name ပေးမယ်လေ၊ မြန်မြန်မှတ်နော်၊ တစ်ခါပဲ ပြောမှာ”

“.....”

“ခု ခေါ်လိုက်မယ်နော်”

“အင်း...”

“သည်လိုနှင့် ညတိုင်း သူနဲ့ သီရိ ဖုန်းတွေပြောရင်း သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ ကြသည်။ ညစဉ်ညတိုင်း Skype ဖြင့်လည်းကောင်း၊ VZO ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသံကြား ဖုန်းခေါ်စကားပြောခဲ့ကြသည်။ ဒီကြားထဲတွင် သူက လူချင်းတွေ့ရန် အကြိမ်ကြိမ်ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ သူက ရန်ကုန်မှာ နေသူမဟုတ်သော်လည်း တွေ့ခွင့်သာပေးမည်ဆိုလျှင် ချက်ချင်းအရောက် လာမည်ဟုလည်းပြောသည်။ နေရပ်ကို အတိအကျမပြောပေမယ့် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ ပေးထားသည်။ ဆက်သွယ်ရန် အချိန်ကတော့ ညရှစ်နာရီခွဲနောက်ပိုင်းဖြစ်သည်။ ရှေ့ပိုင်းချိန်များက သူ့အလုပ်ချိန်ဖြစ်၍ ဖုန်းပြောရန် အဆင်မပြေကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်များကိုတော့ သီရိအတွက် အချိန်ပြည့်ပေးထား တယ်ဟု ချစ်စရာကောင်းအောင်ပြောတတ်ပါသည်။ ညစဉ်ညတိုင်း Chatting မှာ စာတွေ ရိုက်ရင်း စကားတွေပြောကြ၊ VZO မဟုတ်လျှင် Skype ဖြင့် စကားပြောကြရင်း၊ စကြ၊ နောက်ကြဖြင့် သူနှင့်သီရိတို့ရဲ့ သံယောဇဉ်ကြီး တွေက တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တိုးသထက်တိုးလို့လာသည်။ ဘယ်လိုပင် သူကသီရိကို မြင်ချင်ပါတယ်ပြောပြော သီရိက မျက်နှာကို အတွေ့မခံခဲ့ပါ။ သူ့အလုပ်က Computer Programmer ဟု သိရသည်။

သီရိကတော့ သူ့ကို (လဝန်းဖြူ၊ ဒုတိယနှစ် မြန်မာစာ ကျောင်းတက်နေသူတစ်ဦး)လို့သာ အသိပေးထားခဲ့သည်။ တကယ်တမ်း သီရိက (Physics) M.Sc ဆက်တက်ရန် ပြင်ဆင်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ သီရိကို ပြောပြသော အလုပ်များအကြောင်း သီရိသိပ်နားမလည် သော်လည်း စိကပတ်ကုံးပြောပြတတ်သဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း ခဲ့သည်။

အကြူလေး၊ သူ့အဖွဲ့ - ဖြန့်စဲအောင်

သူ့ကို တွယ်တာနေပြီဟု သိလိုက်ရချိန်မှာ သီရိတုန်လှုပ်မှုများစွာ ဖြစ်မိသည်။ ထို့အတူ သူ့ကိုလိမ်ထားသော ကိုယ့်ဘဝအမှန်ကို ဖွင့်ပြောချင်စိတ်များက တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သူကတော့ လဝန်းကို မတွေ့၊ မမြင်ရလေ၊ ပိုတွေ့ချင်လေ ဖြစ်နေပုံရသည်။ Internet ဖြင့် Chatting မထိုင်ရန် ဆုံးမခဲ့သော အစ်မတစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကို စာမေးပွဲများနှင့် နပန်းလုံးနေသော ညီမလေးများလည်း မရိပ်မိကြသေးပါ။

ဒီလိုနဲ့ သူနဲ့ လဝန်းတို့ရဲ့ အီစီကလီ ခင်မင်မှုဇာတ်လမ်း နှစ်လ ကျော်သုံးလထဲအရောက် ...နေ့ရက်တစ်ရက်တွင် သူပေးထားသော ဖုန်းနံပါတ်ကို နေ့ခင်းကြောင်တောင် သီရိနှိပ်လိုက်မိတော့သည်။ သီရိ ရည်ရွယ်ချက်က သူ့အံ့သြဝမ်းသာ ဖြစ်သွားစေဖို့၊ လာလို့လဲဆိုတော့ သူသိပ်လိုချင်နေသော “လဝန်းဖြူ” ဆို သူ့ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်က သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းမှာ ပေါ်နေမှာမဟုတ်လား။

“ဟဲလို...ဟဲလို...ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဖွင့်နေသော်လည်း ပြန်ဖြေသံကို မကြားရပါ။

“ဟဲလို”

ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် သီရိမှင်သက်နေမိသည်။ သည်ဖုန်းနံပါတ်သည် ကိုဖုန်းနံပါတ်သေချာကြောင်း အပြင်ဖုန်းနှင့် သီရိ စစ်ဆေးပြီးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စစ်ဆေးနေတုန်းကလည်း သီရိနံပါတ် မပေးလို့၍ ဆက်သွယ်ရေးတွင် သူ့နှင့် ဖုန်းပြောခ တော်တော်ရှင်းလိုက်ရသည်ကို ပြန်အမှတ်ရမိသည်။

“ဟဲလို...ဟဲလို...ဘယ်သူလဲ”

အသံက အသက်ကြီးကြီးဖြစ်သည်မို့

“ဟဲလို...လဝန်းပါ။ နေမင်းရှိပါသလား ရှင်”

“ဘယ်သူလဲ...လပြည့် သူငယ်ချင်းလား”

“ဟင်”

နေမင်းလို့ မေးနေပါလျက် “လပြည့်”ဟု သုံးလိုက်သော နာမ်စား ကြောင့်

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ချော်လဲရောထိုင်ဖြေလိုက်ရသည်။

“သမီးက မြေးလပြည့်လေးရဲ့ သူငယ်ချင်းကိုး”

“ဟုတ်”

“လပြည့်က ဖုန်းကျန်ခဲ့တာကွဲ့၊ အဘွားက သူ့ဖုန်းတွေ ခဏခဏ ခြည်နေလို့၊ လျှောက်နိုင်လိုက်တာ၊ တော်သေးတယ်၊ မှန်သွားလို့။”

“သူက ဘယ်သွားတာလဲဟင်”

“မြေးက သူ့မိန်းမ ဗိုက်နာနေပြီ၊ မွေးတော့မယ်ဆိုလို့ အားရဝမ်းသာ ထွက်သွားတာ ဖုန်းတောင်ပါမသွားရှာဘူး။ သားဦးဆိုတော့ ရူးတာပေါ့လေ”

“ရှင်

“သမီးသူငယ်ချင်းက တစ်ဦးတည်းသောသားပီပီ အခုထိ ကလေးဆန် နေတုန်း။ သူနဲ့သူ့မိန်းမ စိတ်ကောက်နေကြတာ သုံးလလောက်ရှိပေါ့။ သူကလည်း သူပဲ။ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်လေ၊ လူပျိုတုန်းက အကျင့်ကို မပျောက်နိုင် သေးဘူး”

လဝန်း ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်ကုန်သည်။ ကြားလိုက်ရသော စကားများက ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော စကားလုံးများ၊ မယုံနိုင်ပါ။ သူ့မှာ မိန်းမရှိတယ်ဆိုပါလား။ ပြီးတော့ သူက အခုဆို ကလေးအဖေ ဖြစ်သွားပြီတဲ့။ အမလေး...လေး...ဘုရား...ဘုရား

“သမီး...သမီး...”

တစ်ဖက်မှ အဘွားခေါ်သံက နားထဲဝင်လာသည်

“ရှင်...အဘွား”

“ဘွားမြေးကို ဘယ်သူဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲ၊ အရေးကြီးလား ငါ့မြေး”

“ဪ...အင်း ...ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...မကြီးပါဘူး။ မကြီးဘူး အဘွား... သမီး...သမီးက သူ့သူငယ်ချင်းပါ။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ရလို့ ဆက်ကြည့်တာ။ ဟို...ဟို...သူကလေးရတာလေ...အင်း...ဟိုဟာ...”

“ဟေ”

လဝန်းရုတ်တရက် ကြွရာမရ ပြောမိပြောရာပြောပြီးမှ

“ဪ...ဒီလိုအဘွားရဲ့...အဘွားမြေးနဲ့ သမီးက မတွေ့တာ အတော်ကြာ ပြီ။ ခုတောင် သူ့မိန်းမနဲ့သူ စိတ်ကောက်နေကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ဆင့်ကြားရလို့ သတင်းလှမ်းမေးတာပါ။ ချုပ်ပြေလည် သွားကြပြီဆိုတော့ရပါပြီ။ သမီးနောက်မှ သူ့ကို ထပ်ဆက်လိုက်ပါမယ်။

အကြူလေး၊ သူ့အဖွား - ခြင်္သေ့စင်အောင်

အဘွားကို သူ့ကို မပြောပါနဲ့နော်။ သူဝမ်းသာသွားအောင် ကိုယ်တိုင် ဆက်ချင်လို့ပါ” ဟု ခေါင်းကို လျှင်မြန်စွာ အသုံးချပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

“ဪ...ဒီလိုကိုး...အေးပါ...အေးပါ...အဘွား မပြောပါဘူး။ သူ့ဖုန်းကို ယူကိုင်ရင်လည်း သိပ်ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ သူက ဒီဖုန်းကို ကိုယ်နဲ့မကွာ အမြဲထားတတ်တာ။ ခုတော့ သူ့ခမျာ သားဇော၊ မယားဇောနဲ့ ဖုန်းတောင် မေ့ကျန်ခဲ့တယ်...”

“ဟုတ်...အဘွား ...ကျေးဇူးပါ။ ဒါပဲနော်”

အဘွားပြောမယ့်စကားတွေ သီရိဆက်မကြားလိုတော့ပါ။ ရင်ထဲတွင် ဝေခွဲရခက်ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ ရှက်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်လျှံနေသည်။ သီရိကို လှည့်စားရက်သူရယ်...ခုတော့ သီရိ နှလုံးသား တစ်ခုလုံး တစ်စစီ ကြွေပဲ့နေခဲ့ပြီ။ ဘာလို့လဲ။ သီရိဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ သီရိသူ့ကို လိမ်တာမှန်ခဲ့ပေမယ့် သူ့လောက် မဆိုးခဲ့ပါဘူး။ သီရိလေ သူ့ကို တကယ် သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားမိတာပါ။ ပြောတာဖြင့် မွန်းလေးက လွဲရင် ကျန်တာတွေ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အရေးမကြီးဘူးတဲ့။ ခုတော့...

‘ ‘ **တောက်** ’ ’

တန့်နဲ့ခံစားနေရာမှ သီရိ ‘တောက်’တစ်ချက်ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက် သည်။ အစ၊ အဆုံး ပီပီရီရီလိမ်ခဲ့တဲ့သူ့ကို သီရိဘာလို့ ချစ်ရမှာလဲ။ သူ့ကြောင့် သီရိက ဘာလို့ ခံစားရမှာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာလို့ တွေးမိသွား၍ဖြစ်သည်။

ငါ့ကိုလှည့်စားခဲ့တဲ့ မင်းကို ငါလုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး။ သီရိဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက မင်းကိုလည်း ထပ်တူမကတဲ့ ခံစားမှုတွေ ပေးချင်တယ်။ မိန်းမတွေနဲ့ ကစားချင်တဲ့မင်းကို သီရိဆိုတဲ့မိန်းမက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆိုတာ မင်းစောင့်ကြည့်ပါ။ သီရိ၏ နာကျင်ခံစားမှုများသည် ဒေါသမှ တဆင့် မုန်းတီးခြင်း၊ အသွင်ကူးပြောင်းကာ ကလဲ့စားချေလိုခြင်းတိုင်အောင် ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။

“ကြီးကြီး... သမီးကို ဒီတစ်ခါပဲ ကူညီပါ။ အဲဒီလူက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး။ သမီးကိုလည်း အမြဲလို နှောင့်ယှက်နေတာ။ ကြီးကြီး မကယ်ရင် သမီးစိတ်ညစ်လွန်းလို့ ကျောင်းသွားတက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ပါကြီးကြီးရယ်...နော်...နော်လို့...”

“ခက်ပါတယ်...အေ” ညည်းတိုလူငယ်တွေကိစ္စ ငါမပါချင်ဘူး ပြီးတော့ ငါက သီလစောင့်ထိန်းနေတာမို့ ချိုးဖောက်သလို ဖြစ်မှာ ငါကြောက်တယ် အေ”

“ဟာ...ကြီးကြီးနဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲ... မုသားမပါ လက်မချော”တဲ့ သူက လူကောင်းမှ မဟုတ်တာပဲ။ ကြီးကြီးတူမကို လှည့်စားခဲ့တဲ့လူလေ။ ဒီလိုလူကို နောင်ကြည့်အောင် လုပ်ဖို့တောင် ကြီးကြီးက မကူညီနိုင်ဘူးလား။ သီလမကျိုးပါဘူး ကြီးကြီးရယ်...။ နို့မို့ဆိုရင် သူဘယ်နှစ်ယောက်တောင် ညှုကလီးယား ဆက်လုပ်နေမယ်မသိဘူး။ ကူညီပါ ကြီးကြီးရယ်...သမီး မှီခိုပါတယ်...နော်”

“ခက်ပါတယ်အေ...ညည်းတိုတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ၊ ငါ့အလုပ် ငါမလုပ်ရဘူး။ နောက်တစ်ခါဆို ငါမကူညီနိုင်ဘူးနော် ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးပဲကြားလား မိသိရီ...ဒါပဲ...”

“ဟေး...ဒါမှ ဒီကြီးကြီးကွ ဒါကြောင့် သိရိက ချစ်တာ”

သိရိ ရွတ်ကနဲနမ်းတော့ ကြီးကြီးတွန့်သွားသည်။

“ညည်းတိုလေးတွေကြောင့် ငါလည်း လူကြီးတန်မဲ့ လိမ်ရအုံးမယ်။ ဟင်း...ပုထုဇဉ်လောကကြီးထဲ နေရတာ တယ်လည်းရှုပ်ပါလားနော်”

သိရိကတော့ ကြီးကြီးဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ ကြီးကြီးလို လူစားမျိုးက စကားကို နှစ်မျိုးမပြောတတ်သလို၊ နဝေတိမ်တောင် လူစားမျိုးထဲလည်း မပါသူမဟုတ်လား။ သူသာကူညီရင် သိရိလုပ်ငန်းစဉ် အောင်မြင်ပြီဖြစ်သည်။

ကြီးကြီးက အသံဩဇာပြည့်သလို ၊ စကားပြောလည်းတည်ငြိမ်သူ ဒါသည်ပင် သိရိလိုချင်သော အချက်များဖြစ်သည်။ သကောင့်သားကို သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်းပေးဖို့ သိရိ၏ ညှုကလီးယား ဇာတ်ကို အောကလီဆန်စွာ ဆက်ခင်းနေရသည်။

သိရိအကြူဇယားကွက်ထဲတွင် သကောင့်သားက တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ စီးပျောလို့နေသည်။ သိရိတက်က အဆင်သင့်ဖြစ်သည်နှင့် သူနဲ့ သီးသန့်သုံးသော မေးလ်ထဲတွင် စာကိုတစ်စောင် သိရိပေးဖို့ထား ထိုက်သည်။ စာထဲတွင်...

“ကိုရေ...လဝန်းစာမေးပွဲပြီးရင် တွေ့ကြမယ်နော်။ ကိုကို လဝန်းသိပ်ချစ်နေလို့ မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး သိရဲ့လား။ ကိုနဲ့လဝန်း တို့ တွေ့ရင်လည်း ...အာ...တော်ပြီကွာ...တွေ့မှ ဆက်လွမ်းတော့မယ်။ ဒီတစ်ပတ်ထဲ ကို လဝန်းကို စောင့်ပေးပါနော်။ သိပ်ချစ်တဲ့ ကိုရဲ့ လဝန်းလေး... :-* ”

စာပို့ပြီး လဝန်းကျေကျေနပ်နပ်ပြုံးလိုက်မိသည်။ သကောင့်သား နာဘူးကြီး စာဖတ်ပြီး ဖီးလ်တက်နေမှာ သေချာသည်။ ဒီတစ်ပတ်တောင် သွေးနုသားနု ဒင်းမိန်းမကို အားနာလို့။ နို့မို့ဆိုရင် ဒင်းကို ကောင်းကောင်း ပညာပေးလိုက်ချင်တာ။ ကြားထဲက အပြစ်မဲ့တဲ့ သူ့မိန်းမကိုတော့ သိရိ မထိခိုက်စေလိုတာ အမှန်ပါ။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသော်...

“ကို...”

“လဝန်းလေး၊ စာမေးပွဲပြီးပြီလား”

“ဟုတ်၊ ပြီးပြီ”

“ဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“ဖြေနိုင်တာပေါ့ ကိုရဲ့”

မရှိတဲ့ စာမေးပွဲကို အတင်းဖြေခိုင်းလိုက်ရသည်။

“ဒါဆို ကိုနဲ့ ဘယ်နေ့တွေ့မှာလဲ”

“အင်း...”

“မြန်မြန်ပြောကွာ၊ တွေ့ချင်လှပြီ သဲလေးရဲ့”

တစ်ချိန်ကသာယာခဲ့သော သူ့စာသားတွေကို ယခုအခါ ရွံရှာလွန်း လှသည်။ သို့သော်

“ကိုက ဘယ်မှာ လာတွေ့မှာလဲဟင်”

“အဲဒါ ကို စိစဉ်မှာပါ။ လဝန်းလေးသာ ဘယ်နေ့တွေ့ချင်လဲပြော”

“ကိုက ဘယ်လိုတွေ့မှာလဲဟင်”

“ဟင့်အင်း... ဒါတော့ပြောရူး။ အသေသာသတ်လိုက်”

“ကိုကို လဝန်းယုံရမှာလား”

“ဒါပေါ့ ကိုကိုမယုံလို့ ဘယ်သူ့ကို ယုံချင်လို့လဲ။ လဝန်းနော် ကိုကို မလှည့်စားနဲ့။ ကိုနှလုံးသားက နုနုလေး။ တိရဲ့လား”

“တိဘူး”

“ကိုလေ လဝန်းကို တွေ့ရတော့မယ်ဆိုလို့ အိပ်လို့တောင် ခေတော့ဘူး။ ကိုက လဝန်းကို ချစ်လွန်းလို့ နှလုံးခုန်သံတောင် ဒုတ်...ဒုတ်...ဒုတ်... မြည်ရမယ့်အစား ချစ်...ချစ်...ချစ်နဲ့ မြည်နေတာ သဲလေးရဲ့”

သွားသေလိုက် မသာကြီး။ ဒင်းသာ အနားမှာရှိရင် မျက်ခွက်ကို ဖိတ် ဖိတ်ထိုးပစ်လိုက်ချင်သည်။ Chatting ထဲမှာ ဖြစ်နေလို့ ဒင်းသက်သာသွားတယ်မှတ်။

“လဝန်းကို ဘယ်နေ့လာတွေ့ရမှာလဲလို့”

“လဝန်းဖုန်းနံပါတ်ပေးမယ်နော်။ ကို မှတ်ထားလိုက်သိလား။ ဒါပေမဲ့ နေ့ခင်းပဲဆက်နော်။ ဖေဖေတို့ ကုမ္ပဏီက ပြန်မရောက်ခင်”

“အစကတည်းက ပေးရင်ပြီးတဲ့ဟာကို ခုမှ ...တွေ့မယ်...တွေ့မယ် ကောင်မလေး...ကိုနဲ့တွေ့မှ ကောင်းကောင်း ဆုံးမမယ်သိလား”

“ကဲပါ ဆုံးမတာကို နောက်ထား၊ ခုတော့ နံပါတ်မှတ်ထားကိပ်ပါဦး နံပါတ်က...”

“ကိုယ်လာရင် တကယ်တွေ့မှာနော်”

“တကယ်ပေါ့ ဒီတစ်ပတ်ထဲ ရောက်အောင်လာနော်”

“စိတ်ချ စိတ်ချ အား...ပါး...ပါး...ပြောရင်းတောင် ပြေးတွေ့လိုက်ချင် တယ်။ ဟင်း...ဟင်း...တွေ့လို့ကတော့ကွာ”

သူ့အနားမှာ ရှိလို့ကတော့ တဏှာရာဂမီးဟပ်လို့ သိရှိပြာကျသွားနိုင် သည်။ ဘာဆိုဘာမှ ဆက်မရှိချင်တော့၍ နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုဒ်ထဲက သီရိ ထွက်လိုက်သည်။

သည်လိုနှင့် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်...သူ့သီရိဆီ နေ့လယ်တိုင်း နန်းခေါ်နေသည်။ သို့သော် သီရိမကိုင်ပါ။ သူ့တန်ပို(Tempo)ဇာတ်ရှိန်ကို အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် တင်ပေးထားလိုက်သည်။ ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် သီရိက သူ့ဟန်းဖုန်းကို စခေါ်လိုက်သည်။ အလန်းဆန်း အတက်ကြွဆုံး အသံဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီးမှ

“ကိုလား...ဟင်”

“လဝန်းရယ်...ဘာလို့ ဖုန်းမကိုင်တာလဲကွာ၊ ရက်စက်တယ်၊ လဝန်း သိပ်ရက်စက်တယ်သိလား”

(ဝေါ့...သေလိုက်ပါလား လင်းတကြီးရယ်)ဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။
တကယ်တမ်း ပြောဖြစ်သည်က

“ဖေဖေတို့ မလစ်သေးလို့ပါ ကိုရယ်...လဝန်းလည်း သတိရပါတယ်၊
ခု လဝန်းဆက်ပြီလေ၊ ဘာလဲ စိတ်ကောက်နေတာလား”

ထိုအချိန်တွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ရွံ့နေမိသော အဖြစ်ကဆိုးသည်။

“စိတ်မကောင်းစေချင်ရင် ဘယ်နေ့တွေ့ရမှာလဲ ခုပြောတော့”

သူတန်ပို အမြင့်ဆုံးရောက်ရှိနေပြီမို့ ဟန်မဆောင်နိုင် မေးတော့သည်။

“စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားနော်”

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

သူ့ရဲ့ အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသံကြားတော့ သိရှိမဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီး
လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“မနက်ဖြန်ကျရင် တွေ့ရအောင်”

“ဟင် ...ဘာပြောတယ်...မနက်ဖြန်...ဟုတ်လား”

“ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ထအော်သည်မို့ လန့်သွားသည်။

“တကယ်ပြောတာလား လ...လဝန်း”

“အော်...ဘာလဲ...နောက်နေတယ် ထင်လို့လား။ ဒါဆိုလည်း
မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီကဖြင့် ကိုရှိတဲ့နေရာကို လာမလို့ဟာ”

“အမလေး မယ်မင်းကြီးမလေးရယ်...မလုပ်လိုက်ပါနဲ့။ လာခဲ့ပါ...
လာခဲ့ပါ...ကို့ကိုလည်း အားနာပါဦး”

ပြောပဲပြောရဲသေး၊ သူ့ကိုပဲ အားနာပေးရအံ့မယ်။ ဟွန့်...
ကြော်ချီးထက်တောင် ရွံ့လွန်းလို့

“မနက်ဖြန် သဘက်ခါ ဖေဖေနဲ့မေမေ ခရီးသွားကြမှာလေ။
နှစ်ရက်ကြီးများတောင် ကိုနဲ့ အေးဆေးတွေ့ရတော့မှာသိရဲ့လား”

သိရှိရဲ့ ညှုတ်တုစကားသံအဆုံး...

“တောက်...ပိုင်တယ်ကွာ၊ ခုတောင် လာတွေ့လိုက်ချင်တယ်...ဂလု”

နုနုခဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

-၅၁ -

တံတွေးမျိုသံပင် ထွက်လာသည်မို့ သီရိတော်တော် ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ သို့သော် အောက်သက်သက်ဖြင့်ပင်...

“ကိုနော်”

“ဟီး”

“ဘယ်အချိန်ရောက်မှာလဲ”

“ဒီနေ့ညထဲက အရောက်လာပြီး နေရာယူထားမယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“လဝန်းလေးနဲ့မြူးဖို့”

တဏှာငယ်ထိပ်ရောက်နေသော အသံကို ဆက်မကြားလိုသည့်အတွက်

“ဒါပဲနော် ကို ...ဝတ်နီက...မနက်ကျမှ ပြန်ဆက်မယ်” ဟု ပြောလည်းပြော ဖုန်းလည်းပိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဟင်...လဝန်း...လဝန်း နေဦးလေ...”

တဏှာရှုးကြီး၊ နင့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း မြူးပေတော့၊ သေအောင်သာစောင့်နေ၊ ငါက လာမှမဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား စိတ်ထဲက ကြိုးဝါးနေမိသည်။

“ကယ်ကြပါဦးရှင်...ကယ်ကြပါဦးရှင်...ကယ်...”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဘာသံတုန်း”

ကလင်...ကလင်...ဖုန်းခေါ်သံအစား Remix လုပ်၍ ဖျက်ထားသော ဖုန်းသံအကြောင်အကြားတစ်ခုကြောင့် ကြီးကြီးစိပ်ပုတီး စိပ်နေရာမှ လန့်သွားပုံရသည်။ သည်အသံကို သီရိတမင်ပြောင်းထည့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နို့မဟုတ်ပါက ကြီးကြီးကို အတင်းခေါ်ယူရဦးမည်။ ခုတော့...

“ကြီးကြီး...ကြီးကြီး...ဟိုလူ...ဟိုလူ...အဲဒါ သူခေါ်တဲ့ဖုန်းသံ၊ ဒီမှာ စာရွက်အသင့်ပဲ။ မေ့နေရင် ကြည့်လိုက်ဦးနော်၊ သမီး စပီကာ ဇွင့်လိုက်တော့မယ်။ မြန်မြန်...မြန်မြန်”

သီရိက ကွန်ပျူတာစာလုံးကြီးများဖြင့် စာစီထားသော အေဖိုး စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကိုင်ကာ ကြီးကြီးမျက်စိရှေ့မှောက် ထောင်ပြထားရင်း ဖုန်းပြောရန် အသင့်အနေအထားလုပ်ပေးလိုက်သည်။ သီရိစကားကြောင့် ကြီးကြီးက ယောင်ယောင်ကမ်းကမ်းဖြင့် စိပ်ပုတီးကို နားလွှဲ ကပ်လိုက်

အကြူလေး၊ သူ့အမှား - ဖြုန်းဝေအောင်

သည်။ ပြီးမှ သူယောင်သွားမှန်းသိသွားပြီး သိရှိရာသို့ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ ကြီးကြီးအဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း သိရှိရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

“ဟဲလို...ဟဲလို...ဟဲလို...”

တစ်ဖက်မှ လူရှိ မရှိ အသံပြုသံကို ကြားနေရပြီမို့ ကြီးကြီးကို မျက်စိ ပစ်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကြီးကြီးက ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်း စတင်သည်။

“ဟဲလို...ဘယ်သူလဲ”

အလဲ့...ဒါမှ ငါ့ကြီးကြီး။ တည်ငြိမ်ပြီး ဩဇာရှိသော အသံကြောင့် သကောင့်သား တွေဝေသွားပုံရသည်။ ရုတ်တရက် တုံ့ပြန်သံမကြားရ ပြီးမှ...

“ဟုတ်ကဲ့။ ဒါ လဝန်းဖြူ ဖုန်းလားဗျာ”

ထိုသို့ မေးမည်မှန်း သိထားပြီသားမို့

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လဝန်းဖုန်းပါ။ သားက ဘယ်သူများလဲကွယ်”

ကြီးကြီးရဲ့ ကရုဏာလွှမ်းသောအသံကြောင့် သူမဆိုင်းမတွဲပဲ

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က သူ့မိတ်ဆွေပါခင်ဗျာ၊ သူရှိပါသလား”

“အဲဒါမှ ခက်ပြီကွယ်”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ”

“ဒီလို ငါ့တူရဲ့၊ လဝန်းက သူ့ယောက်ျား သင်္ဘောက ပြန်ရောက်လို့ သားနှစ်ယောက်နဲ့ လေဆိပ်ကို သွားကြိုတယ်လေ။ အကြောင်းကြားတဲ့လူက နောက်ကျနေလို့ ကမန်းကတန်းထွက်သွားတာ ဖုန်းတောင်မှ ပါမသွား ရှာဘူးကွယ်”

အမယ်...ဒီလိုဆိုတော့ ကြီးကြီးက တစ်ပတ်လုံး သင်ပေးရကျိုးနပ်သား။ တစ်လုံးမှ လွဲချော်မသွား။

“ဗျာ ...လဝန်းက သားနှစ်ယောက်အမေ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်ယောက်ကရုဏ်တန်း၊ တစ်ယောက်က ငါးတန်း၊ ကလေးတွေတောင် ဒီနေ့ ကျောင်မတက်နိုင်ဘူး။ သူတို့ အဖေကို ကြိုချင်ကြလို့လေ၊ တူမကြီးလည်း မြူးတူးထွက်သွားတာ ဖုန်းတောင်မှ

ကျန်ခဲ့ပါရောလား။ သြော်...ဒါနဲ့ လဝန်းကို ဘယ်သူဆက်တယ်
ပြောပေးရမလဲ ဟင်၊ သူပြန်လာတော့ ကြီးကြီးပြောပေးမယ်”

“ဟဲလို...ဟဲလို...ဟဲလို”

ကြီးကြီး ဘယ်လိုအသံပေးပေး တစ်ဖက်မှ ပြန်ထူးသံမကြားတော့။
နုနုလည်း ပြန်မကျသေးတာမို့ သိရိကပဲ ဦးစွာ ခလုတ်ပိတ်လိုက်ရသည်။
ကြီးကြီးကို သိရိအားရပါးရနမ်းလိုက်သည်။ ဂုဏ်ပြုအနမ်းဖြစ်သည်။
ဦးနောက် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် “ဟေး” ကနဲ အားရကျေနပ်စွာ
အော်လိုက်သည်။ ကြီးကြီးက အနမ်းခံရသော ပါးကိုသုတ်ရင်း...

“ခေတ်လူငယ်တွေခက်ပါတယ်။ အပျိုလေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
နာမည်အတုပေးပြီး အိမ်ထောင်သည်ယောင်ဆောင်ဖန်တီးပြီး လိမ်ခိုင်း
ရတယ်လို့နော်။ ကန်တော့...ကန်တော့...ကန်တော့ပါဘုရား။ တပည့်တော်မ
နားမခံနိုင်လွန်းလို့ ဒီတူမကြီးကို ကူညီပေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါ တယ်ဘုရား”
ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း ဘုရားခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွား တော့သည်။
ကြီးကြီးကို Chatting အကြောင်းတွေ၊ ဘာတွေရင်းပြလည်း နားလည်
မည်မဟုတ်။ တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးလုပ်၊ ဘဝကို တရားနဲ့ အရိုးထုတ်မယ့်
ကြီးကြီးကို ဒီလိုကိစ္စတွေထဲ ဝင်ပါခိုင်းရလို့ အားနာပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။
ခုတော့...

“ကိုင်း...ဘယ်နှယ့်ရှိစ။ ခုလောက်ဆို သကောင့်သား တည်းခိုခန်း
တစ်ခုခုမှာ လင်းတမိုင်ပဲ မိုင်နေပြီလား။ အကြောခံရလို့ တောက်တစ်ခေါက်
ခေါက်ဖြစ်နေပြီလား။ စားရခါနီးမှ လွတ်ထွက်သွားတဲ့ သားကောင်ကြောင့်
ဖြေမဆည်နိုင် ဖြစ်နေပြီလား။ ကလေးနှစ်ယောက် အမေအတွက်
အချိန်တွေ တော်တော်ပေးလိုက်ရတယ်ဆိုပြီး ယူကြီးမရ ဖြစ်နေပြီလား။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မြေကြီးလက်ခတ်ရင် လွဲနိုင်သေးတယ်။ ဒင်းခံရခက်
နေမယ်ဆိုတာကတော့ ဘယ်လိုမှ မလွဲနိုင်။ အဲဒါ မိန်းမရှိလျက်နဲ့
နမချင်းမစာ၊ လာဇယားရွှေ့ချင်တဲ့ ဒင်းအမှားပဲ။ ကိုယ်ပြုတဲ့ဒဏ် ကိုယ်ခံပဲ။
ဒီထက်မက သင်ခန်းစာပေးချင်ပေမယ့် မိန်းကလေးဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်
တိုယ် ငဲ့ညှာရဦးမယ်မဟုတ်လား။

တော်ပါသေးရဲ့။ ဒင်းကို နာမည်အပါအဝင် နေရပ်လိပ်စာကအစ
ဘာတစ်ခုမှ ဒီသုံးလအတွင်း အမှန်မပြောမိပေလို့။ သိရိပုံကိုလည်း
အကြူဇယား၊ သူ့အဖွား - ဖြန့်စားစေအောင်

သူမမြင်ဖူးလို့ စိုးရိမ်စရာမလိုပါ။ အကယ်၍သာစိတ်အလိုလိုက်ပြီး VZO, Skype တို့တွင် မျက်နှာပြမိ၊ အမှန်ပြောမိလျှင် ကျူတာလုပ်မယ့် မိသိရိ ကွိုင်အကြီးကြီး ကိုင်မိရဲ့သား ဖြစ်မှာမလွဲ။ ကံများကောင်းချင်တော့ ဖုန်းကလည်း ဒေါသအိုးကွဲ ဖေဖေ နယ်သွားတုန်း ကျန်နေခဲ့တာဆိုတော့ ကိစ္စမရှိ။ ဒင်းအနေနဲ့ထပ်ပြီး ဆက်သွယ်ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ ပါဘူး။ ဟား... ဟား... ဟား... ညီမလေးတွေပြောတဲ့ Chatting ထဲက ကြောင်ကြူယားထဲ ငါပါတော့မလို့။ ကံသီပေလို့... ကံသီပေလို့...။

နောက်ဆိုလည်း တပည့်တော်မ Chatting ဆို ဝေရမဏိပါဘုရား...။

မြနှင်းဝေအောင်

အကျဉ်းစံမျက်ရည်

မေလတ်ဟန်

အကျဉ်းစံမျက်ရည်

မေလတ်ဟန်

“ဟာ...ရွှေဝါရာနေစမ်းပါဟာ”

တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း ခြေထောက်နားကို တိုးဝင်လာသည့် ရွှေဝါကို ခတ်ဆတ်ဆတ်အော်ရင်း ခြေထောက်က အလိုလို တွန်းလိုက်မိသည့် အချိန်မှာ တံခါးလာဖွင့်ပေးသော မေမေက...

“ရွှေမင်းသမီးဘာဖြစ်လာသလဲသမီး၊ ရွှေဝါက ကြိုနေကျအတိုင်း ကြိုတာပဲ သမီးရယ်”

မေမေစကားအဆုံးမှာ သတိတစ်ချက်လွတ်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ပြီး။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေရယ်...တက္ကစီသမားကို စိတ်တိုလာတာ ပါ။ ဒီလောက်ပူတာကို အဲကွန်းမဖွင့်ဘဲမောင်းလာတာ”

ကိုယ့်ရဲ့ မုသားစကားနဲ့ တဆက်တည်းမှာ မေမေက ပြောလိုက် ပါသည်။

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ သမီးကား ပြန်ဝယ်သင့်တယ်လို့ အခုလို ဘတ်(စ်)ကားစီးလိုက်၊ တက္ကစီစီးလိုက်နဲ့ သမီးပင်ပန်းတာရော၊ မေမေ လည်း သမီးနောက်ကျရင် စိတ်ပူနေရတာရော သက်သာတာပေါ့သမီး ရယ်”

“ဟုတ်၊ မေမေ၊ ခဏနားပြီး ထမင်းစားမယ်နော်”

ဟုပြောပြီး အခန်းတွင်း ဝင်ခဲ့ပါသည်။

မေမေဝင်မလာမှန်းသိသော်လည်း တံခါးကို ဖြေးဖြေးစေ့ရင်းကုတင်ဘေး

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

စားပွဲပေါ်တွင် မိသားစု ဓာတ်ပုံလေးကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည့်အခါ ပါးပြင် ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေက အလိုလို စီးဆင်းကျလာမိပြီး အဖေနှင့်သမီး တလှည့်စီ မောင်းခဲ့ကြသည့် ကားလေးက ဓာတ်ပုံထဲမှာ နေရာယူထားပါ သည်။ ရွှေသမီးတို့ မိသားစုထဲမှ အဖေထွက်သွားကတည်းက သည်ကားလေးကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ပြီး ရောင်းပစ်ခဲ့သည်။ အဖေကို သတိရရင်း စိတ်တွေလေလွင့်ရင်း မောင်းမိမည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိပါ သည်။ ကားမောင်းသင်တန်းတက်တုန်းက အဖေပြောခဲ့သည်။

“ဒီကားက ဒဂိုင်ဘာနှစ်ယောက်ရှိမှ မောင်းလို့ရတာ၊ သမီးမောင်းရင် အဖေဘေးကရှိမယ်။ အဖေမောင်းရင် သမီးဘေးကရှိရမယ်”

အခုတော့ သမီးတစ်ယောက်တည်းနှင့် မောင်းလို့ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါတော့ မလဲ။

အိပ်ရာပေါ်လှဲချရင်း စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံလေးလှမ်းယူလိုက်မိသည့်အခါ အဖေက ရွှေသမီးကို ပြုံးပြနေပါသည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ရွှေသမီးကလည်း အဖေနှင့်အပြိုင်ပြုံးနေပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း မေမေကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် စည်းကမ်းကြီးသော အိမ်ခြေကြီးသော မေမေ၏ ကျက်သရေရှိလှသည့် မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းမျှင်မျှင်ချလိုက်မိပါ သည်။ မေမေလည်း ရွှေသမီးထက် မလျော့သည့် ခံစားမှုရှိပေမည်။ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပေမို့ အမေစိတ်ထဲ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထိခိုက်ခံစားမှုတွေ ထပ်မဖြစ်ဖို့ မေမေရှေ့မှာ ရွှေသမီးဟာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်ဟန်နေပြရပါသည်။ ညစဉ် အိပ်ရာဝင်အဖေကို မှန်းလို့ ဦးချ တန်တော့ရင်းအဖေကျေးဇူးတွေကို သတိရမိသည့်ညတိုင်းမှာတော့ ရွှေသမီးရဲ့ မျက်ရည်တွေအများရှေ့မှာ မတွေ့နိုင်သည့် အကျဉ်းစံမျက်ရည် တွေနှင့် ညတိုင်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာခဲ့ပေပြီ။

မျက်နှာကျက်ကို ကြည့်ရင်း နေ့လယ်က ကျောင်းသားတစ်စု ကြားတကြား ပြောသွားသည့်စကားကို သွားသတိရလိုက်မိသည်။

“မျက်နှာလေးလှသလောက် ကျောက်ရုပ်အတိုင်းပဲ၊ နည်းနည်းလေး ပြုံးရင်တောင်တော်တော်လှမှာ” တဲ့။

ရွှေသရဖီဆိုသည့် တပည့်တို့၏ ဆရာမ ကျူတာပေါက်စ၊ အဖေနှင့် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေနဲ့ နေရလွန်းလို့ သူတို့နှင့် အကျဉ်းစံမျက်ရည် -

- ၅၈ -

ကလောင်စုံ

လွတ်ကင်းရာနေရာမှာ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း နေခွင့်ရလိုက်သူမို့ မျက်နှာ မချိုပါ။

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် အတွေးများရပ်ပြီး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်ရပါသည်။

“ရွှေသရဖီ မလာသေးဘူးလား”

တစ်ဦးတည်းသော အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း မေလေး၏ အမေးဖြစ်ပါ သည်။

“အေး သူငယ်ချင်း ငါမလာတော့ဘူး။ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ”

“ငါက ဆိုင်တောင်ရောက်နေပြီ လာခဲ့ပါဟာ”

မေလေးက ထပ်ဆင့်ခေါ်နေပါသည်။

“ဆောရီးပဲ သူငယ်ချင်းရာ ငါ့အဖို့ အဆင်မပြေလို့ပါ။”

“ဘာလဲ၊ နင်...Facebook ထဲက ဟိုအကောင်ကို သွားဝင်ပြီး ကြည့်ပြန်ပြီလား။”

မေလေး၏ အမေးကို ပြန်မဖြေသည်မှာ ဝန်ခံရာကျပေသည်။။

“အေးလေ ...ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန်မှ တွေ့ကြတာပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ မေလေးရာ၊ ဒို့တွေ မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်နော်”

ကန်ဘောင်မှာ ရခိုင်မုန့်တီသွားစားမည်ဟု ကိုယ်ကချိန်းပြီး မသွားဖြစ် ခဲ့ပါ။ မေလေးနားလည်ပေးမည်ကိုလည်း သေချာသိပါသည်။ မေလေးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးတော့ လက်ထဲက ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်ရင်း မိသားစုထမင်းဝိုင်းမှာ အဖေပြောခဲ့သည်ကို မှတ်မိပါသေးသည်။

“ရွှေသမီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”တဲ့

ရွှေသမီးဘွဲ့ယူသည့်နေ့၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မိသားစု ညစာကို ရွှေသမီးတို့ မိသားစု၏ နောက်ဆုံးညစာ အဖြစ်ရှိခဲ့တာကိုလည်း ရင်ထဲမှာ အမြဲအမှတ်ရ နေမိပါသည်။

“အဖေ့ကို သမီးနားလည်ပါတယ်”

ထိုသို့ပြန်ပြောသည့်အခါ ရွှေသမီးလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်းအဖေက ပြောခဲ့ သည်။

“သမီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၅၉ -

ဖေဖေမျက်ရည်အဝဲသားနှင့် ပြောခဲ့သည့်အချိန်မှာ ရွှေသမီးရင်ထဲမှာ လည်း ဘလောင်ဆူနေပါသည်။

တားမရသည့်အဖေ... သမီးကို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ဖြုတ်ပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့အဖေ...။ မိသားစုကို အချမ်းသာဆုံး မဟုတ်တောင် လူတန်းစေ့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့တဲ့အဖေ...။ ကိုယ့်ထက်အသက်(၈)နှစ် လောက်ကြီးတဲ့သူကို မမရဲ့မောင်လေးဆိုပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်စိတ်ကစား မိပြီး လက်ထပ်ခဲ့တဲ့အဖေ...။

စည်းကမ်းကြီးပြီး အလိုမလိုက်တတ်သည့် အမေနှင့် သဘောထားတွေ အမြဲကွဲလွဲခဲ့ရတဲ့အဖေ။ အမေရဲ့ ဥပေက္ခာနဲ့ ဒဏ်ခတ်မှုတွေကို မခံစား နိုင်တော့ပါသော အဖေ...။ သူ့ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါ တောင်းဆိုလာ သောအဖေ...။

ဘဝသစ်မှာ အဖေပျော်ရွှင်နေမယ်ဆိုတာသော်လည်း ရွှေသမီး အဖေ နှင့် ထပ်တူမပျော်နိုင်ပါ။ သုံးယောက်ပေါင်းတစ်ဘဝဟု ငယ်ငယ်က ရွှေသမီးထင်ခဲ့သော်လည်း အဖေနှင့်အမေ ကွဲပြားမှုတွေ၊ နားလည်မှုကင်းပြီး အေးစက်သည့် ဆက်ဆံမှုတွေကြားမှာ သမီးအိပ်မက်တွေအဆုံးသတ်ခဲ့ပါပြီ အဖေ။ သမီးအားလုံးကို နားလည်ပါတယ်လို့ပြောခဲ့ပြီး ၊ ဘယ်သူမှ မမြင်ခဲ့တဲ့ သမီးရဲ့မျက်ရည်တွေ ၊ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ သမီးရဲ့အပြုံး အစစ်တွေနဲ့ အဖေ့ကို ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့တာပါအဖေ။ ရွှေသမီးတို့ဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ မေမေ့စကားအတိုင်း အဖေပြန်မလာခဲ့သော်လည်း အဖေ ဘာတွေလုပ်နေလဲ ဘာတွေခံစားနေရ လဲဆိုတာကို အဖေ့ ဖုန်ဘုတ် အကောင်ထဲဝင်ဝင်ကြည့်တတ်သည့် ရွှေသမီး ရွှေသမီး၏ အခန်းထဲမှာ အမြဲရှိနေသည့် ဘွဲ့ယူသည့်နေ့က မိသားစု ဓာတ်ပုံနှင့်တူသည့် မိသားစု ဘွဲ့ယူသည့်ပုံတစ်ပုံ သည်နေ့ အဖေအကောင့်မှာ တက်လာတာ တွေ့ရသည်။ ရွှေသမီး စိတ်တွေ ထိန်းမရတော့ပေ။ အဖေ့ဓာတ်ပုံထဲတွင် အဖေကပြုံးနေပြီး မေမေ့ နေရာမှာ အဖေ့နောက်ဇနီး၊ ရွှေသမီးနေရာမှာ ဇနီးကပါသည့်သမီး။ အားလုံး ပြုံးနေကြသည်။ ရွှေသမီး ဘယ်လိုကြောင့် သည်လို ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ မိသားစုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရခဲ့ပါလိမ့်။

အကျဉ်းစုံမျက်ရည် - စေတနာထိန်း

- ၆၀ -

ကလောင်စုံ

မေးခွန်းတွေမေးရင်း နာလိုခံခက်မှုတွေနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့သည့် ကျူတာပေါက်စတစ်ယောက်အဖြစ် ရင့်ကျက်မှုတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှိပြီထင်ခဲ့မိသည်။ ကာလကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့် သည်မျှ ခံစားနေရသော်လည်း ကလေးငယ် နားမလည်ခင်အရွယ်၊ မိဘတွေ ကွဲကွာမှုတွေကြားမှာ ကြေကွဲမှုသက်ရောက်စေတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့ ခံစားမှုကို ကိုယ်ချင်းစာမိ လာသည်။

“ရွှေသမီးရေ ထမင်းစားစို့လေ”

ဆိုတဲ့ မေမေ့အသံကြားလိုက်မှ အတွေးတွေသိမ်း၊ မျက်ရည်တွေကို ထိန်းရင်း အပြုံးတွေနဲ့ မေမေ့ကို စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ရပေဦးမယ်။

ညအိပ်ချိန်မှာ “အကျဉ်းစံမျက်ရည်”တွေနဲ့ နောက်နေ့သစ်များအတွက် အားမွေးရပါဦးမယ်ပေါ့...

မေလတ်ဟန်

အကျဉ်းစံမျက်ရည် - မေထတ်ဟန်

လမ်းပြကြယ်အပေ

အထွန်း (တမာမြေ)

လမ်းပြကြယ်အဖေ

အထွန်း (တမာမြေ)

အဖေသည် ဘဝနှင့်ရင်း၍ ကျွန်တော်တို့ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ အဖေသည် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လိုတရတန်ခိုးရှင်ဖြစ်၏။ အဖေ၏ အရပ်ကို ခုံလှုံကာ ကျွန်တော်တို့ ပညာသင်ယူနေကြရသည်။ အဖေလုပ်သည့် အလုပ်ကို ကျွန်တော်တို့မသိချေ။ အချိန်တန်လျှင် ငွေထုပ်ကြီး ပိုက်ကာ ခြောက်လတစ်ကြိမ် အိမ်ပြန်လာမြို့။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်အားကိုမှီကာ ချို့တဲ့စွာဖြင့် အဆင်ပြေသလို နေထိုင်သွားကြရသည်။ အဖေအလုပ်လုပ်သွားနေသည့် အချိန်မှာ အမြဲတစေ အဖေ့ကို ကျွန်တော်တို့ မျှော်နေမိကြသည်။

အဖေပြန်လာသည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ငွေကို ပေါပေါ သုံးနိုင်သည်။ အဖေပြန်သွားလျှင် ကျွန်တော်တို့ ချို့တဲ့စွာ စားသောက်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်သည်ပင် အဖေအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်စေသည်။ သို့သော် အဖေသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မငြီးညူခဲ့ချေ။ အဖေ၏ အပြင်းပြဆုံး ဆန္ဒမှာ ကျွန်တော်နှင့်တကွ ညီမလေးတွေကို ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေသည် အိမ်မှာ ဖင်ပူအောင် နားရသည်မရှိပေ။ ခြောက်လတစ်ကြိမ် အိမ်သို့ ငွေပို့ပြန်လာလိုက် အလုပ်ခွင်ပြန်သွားလိုက်နှင့် အဲသည်လိုဖြင့် ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်လာခဲ့သည်။ အစကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဆယ်တန်းအောင်သည်အထိ ကျောင်းထားမယ်ဟု ပြောခဲ့ဘူးသည်။ ယနေ့

နုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၆၃ -

အဖေ့ရည်မှန်းချက်က အဆင့်တက်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော့်ကို ဘွဲ့ရသည်အထိ နေရမည်ဖြစ်ပြန်သည်။

“ဒီမယ် အဖေ မင်းကို ကျောင်းထားတာ အဖေ့လို မဖြစ်စေချင်လို့ကွ။ အဖေ့လို ပင်ပန်းဆင်းရဲတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်စေချင်လို့။ အဖေက ဝညာမတတ်လို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲလုပ်ကိုင်စားရတာ။ ငါ့သားကို အဖေ့လို မဖြစ်စေချင်ဘူး။ သားပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် သင်ရမယ်။ ကျောင်းနေရ ငယ်”ဟု ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဆုံးမခဲ့ဘူးသည်။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်ဖြင့် အောင်ခဲ့သည်။ အောင်စာရင်းထွက်သည့် နေ့က အဖေ့ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း ဝမ်းသာ ပီတိအပြည့်နှင့် ပြုံးနေသည့် အဖေမျက်နှာကြီးက လပြည့်ညမှာ အလင်းဖြာနေသည့် လမင်းကြီး ဝမာပင်။

ထုံးစံအတိုင်း အဖေအထုပ်ပြင်နေသည်။ အဖေခရီးပြန်ထွက်တော့မည်။ မျက်စိအောက်မှာပင် ကျွန်တော်တို့က ကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးလာသလို အဖေသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိုစာလို့လာသည်။ အဖေ၏ ဆံပင်များသည်ပင် အဖြူနှင့်အနက်က အားပြိုင်နေသည့်နှယ်။

“အဖေ ကျွန်တော် အဖေ့ကို ပြောစရာရှိလို့ပါ။” ကျွန်တော်မဝံ့မရဲနှင့် ခွင့်တောင်းမိသည်။

“အေး သားပြောလေ အဖေ့ကို ဘာမှာချင်လို့လဲ။ ပြောပါ အဖေဝယ် လာခဲ့ပါမယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုမှာ ချင်သည်ထင်၍ စကားကြောင်းပေး သည်။

“ဟင့်အင်း သားဘာမှ မမှာချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်အဖေနဲ့ အလုပ် လိုက်လုပ်ချင်တယ်”

“ဘာ သားရယ် အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါ။ ငါ့သား တက္ကသိုလ် တက်ရဦးမှာလေ။”

“သား အလုပ်လုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ဦး”

“ကျောင်းက နောက်နှစ်မှ တက်ရမှာအဖေရဲ့”

ထိုအချိန်တွင် နံဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် အမေက

“ကိုသိန်းရယ် ခေါ်သွားလိုက်ပါ။ သားလေးလိုက်ချင်တာကို သူမပျော်တော့ ပြန်ပို့လိုက်ပေါ့”

လမ်းပြကြယ်အဖေ ဗလွန်း(တစ်စာဖြေ)

“ဟ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မတင်နဲ့၊ တော်ကြာ ငှက်ဖျားဖျားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ငါ့သားက ငယ်ငယ်နုနုလေးရယ်၊ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟာ”

“ဪ ကိုသိန်းအောင်ရယ် ဒါမှ ရှင့်သား အတွေ့အကြုံရမှာ ပေါ့တော်”

အမေက ကူပြောမှ ကျွန်တော်လိုက်ခွင့်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရာ ရေဦးမြို့မှ မန္တလေးမြို့ကြီးသို့ ကားဖြင့်လာရသည်။ ထို့နောက် အဖေနှင့် ကျွန်တော် မန္တလေးမှ မြစ်ကြီးနားသို့ ရထားပြောင်းစီးရပြန်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အရာရာမှာ အံ့ဩစရာပင်။ ကျွန်တော့်ဘဝ အတွက် ဒီတစ်ကြိမ်သည် ပထမဦးဆုံး ရထားစီးဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စီးလာခဲ့သည့် ရထားသည် မန္တလေးမှ စတင်ထွက်ခွာခဲ့သည်။ လမ်း၌ ဘူတာတိုင်းတွင် ရပ်သည်။ မန္တလေး၊ ရွှေဘို၊ ကန့်ဘလူ၊ ချပ်သင်းဘူတာ၊ မဲဇာဘူတာ၊ နဘားဘူတာ၊ မိုးကောင်းဘူတာဟု အဖေက ဘူတာ အမည်တွေနှင့် မြို့အမည်တွေကို ရောက်သည့်နေရာတိုင်း ပြောပြသည်။

မိုးကောင်းဘူတာရောက်တော့ ထမင်းစားဆင်းကာ ဖားကန်မြို့ မှော်ရှန်သို့ ကားနှင့်စီးလာခဲ့သည်။ ဖားကန်မြို့ မှော်ရှန်သို့ သွားသည့် လမ်းမှာ တောတောင်အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကျိမ်းဖောတို့မြေသို့ ခရီးနှင့်ခဲ့သည်။ နင်းမြူလွမ်းခြုံထားသည့် တောင်တန်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်နေသယောင်ယောင်။ စိမ်းညိုညို တောတန်းကြီးက ကျွန်တော်၏ အတွေးတွေကို ပဲ့တင်ထပ်စေသည်။ လွမ်းရောင်သမ်းသည့် တောင်တန်းကြီး တွေမြင်တော့ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်သော အမေနှင့်ညီမလေး နှစ်ယောက်ကို လွမ်းမောနေမိသည်။

ဖားကန်မှော်ရှန်သို့ ရောက်သည့်အချိန်က မိုးချုပ်လို့နေပြီ။ အဖေ အလုပ်လုပ်သည့် သူဌေးအိမ်သို့ ရောက်မှ ရေချိုး၊ ထမင်းစားပြီး၍ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်အနားယူလိုက်တော့သည်။ နောက်နေ့မနက်တွင် သူဌေးအိမ်က နံနက်စာစားကာ တောတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်တောင်ဆင်း တစ်တောင်တက်ကာ ညနေလေးနာရီခန့်တွင် အဖေတို့ စခန်းချရာ အလုပ်ခွင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးမှ လူသားဆို ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်တည်းပင်။ တောင်ကမ်းပါးယံတွင် လွှစင်ဆောက်၍ ထိုလွှစင်၏ အနီးတွင် နှစ်ယောက်စာ တဲထိုး၍နေကြသည်။ ဝါးပိုးဝါးကိုခင်း ဝါးပိုးဝါး တာ အင်ပင်က အင်ရွက်နဲ့ အမိုးလုပ်၍ ကျွန်တော်တို့သားအဖ စံမြန်းရာ ခိဗ္ဗာန်လေးက နေချင်သဖွယ်ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလုပ်မှာ သစ်လုံးကြီးမှ အိမ်ဆောက်ရန်အတွက် အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ခွဲရသည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ သစ်လုံးများမှာ လူကြီးတစ်ဖက်စာမက ကြီးမား လှပါ သည်။ ထိုသစ်လုံးကြီးကို လွှစင်သို့ရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နေည်းကြိုးစား တင်ရပါသည်။ သစ်လုံးကြီးကို အလယ်မှခွဲကာ ခြောက်နှစ်ပြား၊ လေးနှစ်ပြား၊ သုံးနှစ်ပြား အိမ်တိုင်အမျိုးမျိုးခွဲရသည်။

ကျွန်တော်တို့ သားအဖစားရန် သူဌေးက ရိက္ခာတစ်လတစ်ကြိမ် ထာပိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အားထားရသည့် ဟင်းလျာမှာ တုလားပဲဟင်း ဖြစ်သည်။ ကုလားပဲဟင်းချိုချက်ကာ ငါးခြောက်ဖုတ်နှင့် ငလုပ်သီးစိမ်းကိုဆားနှင့် ထမင်းပူပူ ဟင်းပူပူမှာ ကိုက်ကာစားရသည့် အရသာသည် ကျွန်တော်တို့ သားအဖအဖို့ နတ်သုဒ္ဓါတမျှ စားကောင်း လှပါသည်။ မနက်ငါးနာရီမှာ အိပ်ရာကထ၍ ကျွန်တော်က ထမင်းချက်ရ သည်။ ထမင်းကျက်တော့ မနေ့ညနေက ထမင်းကြမ်းအကျန်ကို နနွင်းမှုန့် နဲ့ကြော်ကာ ရေနွေးကြမ်းနှင့် မျောချ၍ အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ရတော့သည်။

လှေထိုး လွှတိုက် လူမိုက်အားကိုး ဒီထက်ရှူး မြေတူးစားတဲ့သူဆိုတဲ့ တဗျာလေးအတိုင်းပင်။ ပညာမဲ့သည့် သူတွေလုပ်ရသည့် ထိုအလုပ်သည် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မသက်သာလှချေ။ ညနေခြောက်နာရီတွင် အလုပ်သိမ်း၍ ရေချိုး၊ ထမင်းစားပြီး တဲအပြင်ဝတွင် မီးဖိုကြီးဖိုရသည်။ ထိုမီးဖိုကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အနွေးဓာတ်တွေပေးသလို တူရောက်လာမည့် တောကောင်အန္တရာယ်က ကင်းဝေးစေသည်။ ထို့အတူ မီးဖိုကြီးက ကျွန်တော်တို့အတွက် အလင်းရောင်ပင်။ ကျွန်တော်ရောက်၍ နှစ်ရက်အကြာမှာ တစ်ခါမှ အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ဖူးသည့် ကျွန်တော်၏ ထက်တွေ ပေါက်ပြဲလို့နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေသည်။

လူသူကင်းမဲ့သည့် ထိုတောကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျွန်တော် ၏ စိတ်ကို ခြောက်လှန့်နေသည့်နယ်။ စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး ဝန်ကြီးဟု

ဆိုရပေမည်။ နေခြည်မထိုး မိုးပေါက်မမှန် ကျွန်တော်တို့ သားအဖကို ကံကြမ္မာက ဒဏ်ခတ်လေသလားမသိပေ။ အချိန်မရွေး ကျရောက်လာမည့် သားရဲတိရစ္ဆာန်၏ရန်က ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကို အနိုင်နိုင်တင်းရင်း ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရသည်။ လွှစင်ပေါ်မှ အဖေ့ရဲ့ ချွေးတွေက ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလို့လာသည်။ အဖေ့ရဲ့ ချွေးတွေက ဘယ်လောက်ကျခဲ့ပြီလဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်တော့မှ အဖေ့ရဲ့ အလုပ်ကို ကိုယ်ချင်းစာနားလည်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မမွေးခင်ကတည်းက ဒီအလုပ်တစ်ခုတည်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ လူလား မြောက်အောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

“အဖေ့အလုပ်က ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းတယ်သားရဲ့” အဖေ့စကားလေးကို ကြားယောင်နေမိသည်။ ကချင်ပြည်နယ်၏ ဆောင်းရာသီသည် ညအခါ အလွန်ချမ်းအေးလှ၏။ ဂွမ်းစောင်ကြီးဖြင့် ခြုံထားသော်လည်း အအေးဒဏ်က အသားတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ကာ သွေးခဲမတတ်အေးသည်။ ထို့ကြောင့် မီးဖိုကာ အိပ်စက်ရသည်။ သစ်လုံးကြီးများကို အမျိုးမျိုးခွဲစိတ်ရသည့် ကျွန်တော်လက်များသည် ပေါက်ပြဲလို့နေသည်။ ညှိုးငယ်နေသည့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ

“သား အဆင်ပြေရဲ့လား သားကို ကြည့်ရတာ အဖေစိတ်မချမ်းသာဘူးကွယ်။ မလုပ်နိုင်ရင်လဲ အဖေ အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ရပါတယ်အဖေ အဖေတောင်လုပ်နိုင်သေးတာ သားလဲ လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့ သားယောက်ျားပါ အဖေရာ”

အဖေစိတ်ချမ်းသာအောင် အားတင်းကာပြောနေသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေသည်။ ကချင်ပြည်နယ်၏ ဆောင်းရာသီက ကျွန်တော်တို့ အညာသား သားအဖအဖို့ မသက်သာလှချေ။ ထိုတောကြီးတွင် မှတ်၊ ခြင်၊ ဖြတ်များ ပေါများလွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ငှားဖျား အဖြစ်များလှ၏။ တောကြီးထဲသို့ ရောက်၍ တစ်လခွဲခန့် အကြာမှာ ကျွန်တော် ငှက်ဖျား အပြင်းဖျားတော့သည်။ အဖေယူခဲ့သည့်ဆေးကို သောက်သော်လည်း မသက်သာချေ။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုဆိုးလာ သည်။ လမ်းကိုပင် မလျှောက်နိုင်တော့ပေ။ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲနေရတော့ သည်။ အဖေသည် ကျွန်တော့်အတွက် ပူပင်သောက ရောက်ရသည်။ အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို သူတတ်သလောက် မှတ်သလောက်နှင့် ပြုစုလေးသော်လည်း

သေက်သာ။ တစ်တောလုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်တည်း။
ကျွန်တော့်ကို ထားကာ ရွာပြန်၍ လူခေါ်ဖို့ရန် သားကို စိတ်မချချေ။

နောက်ဆုံးတော့ အဖေဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။ အရေးကြီး
သည့် ပစ္စည်းအနည်းငယ်ယူကာ ရွာသို့ လာလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော့်
တို့ ကုန်းပိုး၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေကျောပြင်ပေါ်
တွင် အဖျားတက်လျက်ရှိ၏။ လျှောက်ရမည့် ခရီးကလည်း နေ့တစ်ဝက်
ကျော်ကြာအောင် လျှောက်ရသည်။ အဖေသည် သားကိုချစ်သည့်အဖေနှင့်
လွှတ်မှ ရွာသို့ မနားတမ်း ကျွန်တော့် ကို ထမ်းလျက် ပြေးလာခဲ့သည်။
ထို့နောက် ဆေးရုံသို့ ကျွန်တော်ကို တင်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော် ဆေးရုံကဆင်းတော့ အဖေသည် သူဌေးထံမှ ငွေကြိုထုတ်၍
ကျွန်တော့်ကို ရွာပြန်ပို့ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေအတွက် ကူညီရာ
ရောက် ဒုက္ခတွေ ပေးခဲ့မိသည်။ ကျွန်တော်အပေါ်၌ အဖေထားရှိသော
မေတ္တာတရားကို ကြေကွဲသော စိတ်နှလုံးတို့ဖြင့် ကျွန်တော် ခံစားနေ
မိသည်။ ကျွန်တော်၏ ပါးပြင်ထက်တွင် မျက်ရည်စတို့ တသွင်သွင်
စီးကျနေသည်။ အဖေစေတနာ မေတ္တာတွေက အနန္တကြီးမားလှပါသည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်၍တက်မည်။ အဖေဖြစ်စေချင်သော
ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားမည်။ အဖေကို ထိုအလုပ်
ဆက်မလုပ်စေချင်တော့ပေ။ အဖေအနားယူသင့်ပြီ။ အဖေလုပ်ခဲ့သော
အလုပ်သည် ခက်ခဲကြမ်းတမ်း၍ အန္တရာယ်ရှိသည်။ အဖေချစ်မေတ္တာက
မိသားစုအတွက် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်မာကြောသော လောကဓံကို
ကြုံကြုံခံကာ ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ အဖေအချစ်သည် သားတို့အတွက် ရဲရင့်
တည်ငြိမ်သော သားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ
ခွန်အားများ၊ ဘဝနှင့်အချိန်များစွာ ပေးဆပ်သွန်းလောင်းပေးနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

အဖေပင်ပန်းဆင်းရဲခံ စိုက်ခဲ့သော သစ်ပင်လေးများသည် အသီးအပွင့်
တွေနှင့် ဝေဆာစွာ သီးပွင့်နေသည်ကို အဖေမြင်လိုပေလိမ့်မည်။
အဖေသည် ပညာကောင်းစွာ မတတ်ခဲ့ပေ။ ကျောင်းပညာကို လေးတန်း
အထိသာ နေခဲ့ရသော အဖေသည် ကျွန်တော်တို့ သားသမီးများအတွက်
မီးချူးတန်ဆောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဖေ၏ အမြော် မြင်ကြီးမားမှုဖြင့်

စိုက်ခဲ့သော အပင်များသည် ရှင်သန်ထွားကြိုင်းနေလေ သည်။
 အဖေစိုက်ခဲ့သော အပင်များရဲ့ အသီးအပွင့်တွေကို အဖေကိုယ်တိုင်
 ရိတ်သိမ်းခွင့်ရှိသည် မဟုတ်လော။

အဖေသည် သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်၊

အဖေသည် လိုတရ တန်ခိုးရှင်၊

အဖေဘဝသည် ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာ၊

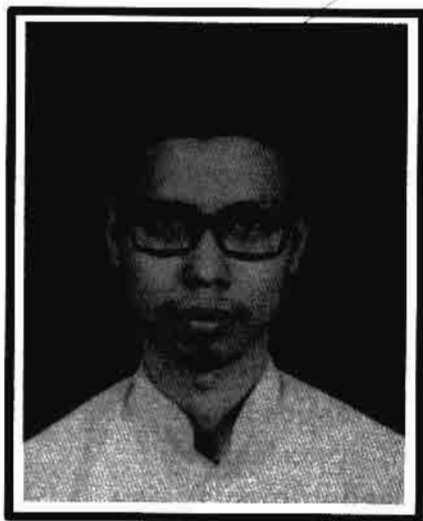
အဖေသည် လက်ဦးဆရာ

အဖေသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ခိုင်ခန့်သော တံတားတစ်စင်း။

အဖေသည် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြကြယ်။

အဖေမေတ္တာတရားကိုလည်း ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်တံ့နေမည်
 တရားတို့သာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ခံယူနေမိပါတော့သည်။

အထွန်း(တမာမြေ)

ကြယ်စင် မိခင်

မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)

ကြယ်စင် မိခင်

မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)

ခုနစ်စဉ်ကြယ် ရသဝတ္ထုတိုများ အမှတ်(၁)တွင် “အဖေရိုးဂုဏ်” ဆိုသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ကျွန်တော့်အဖေအကြောင်း ရသစာတမ်းတိုလေးဖြင့် ပူဇော်ပြီးသောအခါ ယခုတစ်ခေါက်တွင် အမေအကြောင်းကို ရေးသားပူဇော်ရန် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်မိသည်အလျောက် ကျွန်တော်သည် အမေအကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေသည်။

မိခင်ကိုလုပ်ကျွေးခွင့်ရလိုက်သော အမေ

အမေအကြောင်းစဉ်းစားလိုက်သော် ကျွန်တော့်အတွေးတွင် ပထမဆုံး ပေါ်လာသည်မှာ အမေသည် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးပြုစုခွင့်ရလိုက်သော သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ကံကောင်းလှသည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ အမေသည် မွေးချင်း ၆ ယောက်အနက် နိဗ္ဗာဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးမှ အိမ်ထောင်ကျသူဖြစ်သည်။ အဖိုးပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ဝင်ဒါမီယာ (၉၉)ရပ်ကွက်ရှိ အိမ်ကို အဖိုးဆုံးသောအချိန်တွင် ရောင်းချ၍ ခုနစ် ပုံပုံကာ ငါး ပုံကို ကျန်သော မောင်နှမများကို ဝေပေးလိုက်ပြီး အဖွားနှင့် အမေသည် ကျန်နှစ်ပုံကိုယူလျက် အဖေနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီး ဆင်ခြေဖုံးမြို့လေးတစ်ခုဖြစ်သော အင်းစိန်မြို့နယ် အောင်ဆန်းမြို့လေးသို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေချခဲ့သည်။ ထိုမြို့လေးတွင် ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အဖွားတွင်ရှိသော ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုသည်မှာ ကျန်သော သားသမီးများ တန်းတူ အိမ်ရောင်းရငွေ၏ တစ်ပုံသာရှိသည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

- ၇၁ -

ဆိုလိုသည်မှာ အဖွားထံမှ မျှော်ကိုးစရာ အမွေဟူ၍မရှိ။ အမေသည် အမွေကို မျှော်ကိုးပြီး အဖွားကို ခေါ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။ အဖွားသည် ကျွန်တော် ခုနစ်တန်းရောက်သောနှစ်၊ အဖွားအသက် (၇၃)နှစ်ခန့်တွင် လူကြီးရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးသွားသည်။ အဖွားဆုံးသည့် အချိန်အထိ အမေသည် (၁၃) နှစ်ကျော် ကာလအတွင်း အဖွားကို လုပ်ကျွေးခွင့်ရလိုက်သည်။ အဖွားနောက်ဆုံးခရီးကို အမေတာဝန် ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်နိုင်သည်။ ဤကုသိုလ်သည် လိုချင်တိုင်း ချေ ကံပါမှသာ ရတတ်ကြောင်းကျွန်တော် သံဝေဂရမိသည်။

ခြီးခြံရွှေတာသော အမေ

အင်းစိန်မြို့နယ် အောင်ဆန်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းမှာ အမေသည် အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာမအဖြစ် အင်းစိန်မြို့နယ် အောင်ဆန်းမြို့ ခို့ အ.ထ.က(၃) တွင် တာဝန်ကျသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အစိုးရဝန်ထမ်း ခန့်မောင်နှံဖြစ်သော အဖေနှင့်အမေသည် လက်ဝယ်ရှိသော ငွေကြေးလေး နှင့် လစဉ်ရသော လစာလေးများ စုပေါင်းပြီး အိမ်လေးတစ်လုံးကို ဘော်တင် ငှားရမ်းကာ ခြီးခြံရွှေတာ နေထိုင်စားသောက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ သုံးယောက်တွင် ညီအငယ်ဆုံးကို မမွေးခင် အထိ အိမ်ငှားဘဝဖြင့် ကျင်လည်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အိမ်ပိုင်လေး တစ်လုံး ဝယ်နိုင်ခဲ့ပြီး ၎င်းအိမ်သည် ယနေ့ လက်ရှိ အဖေ၊ အမေ၊ ညီမနှင့် ညီတို့ လက်ရှိနေနေသော အိမ်ပင်ဖြစ်သည်။

အမေသည် စည်းစနစ်ကြီးသည့် နေရာတွင် စံပြအပ်သည်။ အသားဟင်း ချက်သောနေ့ဆိုလျှင် အိမ်သားတစ်ယောက်လျှင် အသား အနောက်အရွယ် တစ်တုံးကျ စနစ်ဖြင့် စားရသည်။ ဘဲဥဟင်းချက်သည် နေ့ဆိုလျှင် မနက်တစ်ခြမ်း ညတစ်ခြမ်း စားရသည်။ ကျောင်းပိတ်သော နေ့တွင် နေ့လည် (၂)နာရီဆိုလျှင် ဗိုက်ပြည့်ပြီး အာဟာရဖြစ်မည့် နှုတ်တစ်မျိုးမျိုး စားရသည်။ အမေသည် မကုန်သင့်တာ မကုန်ရအောင် ခြွေတာရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမများ လူတန်းငွေ နေနိုင်အောင်ထားသည်။ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာ မငယ်ခဲ့ရပေ။

အမေ့ ခြိုးခြံချွေတာပုံများမှ တစ်ခုပြောပြချင်ပါသည်။ စာသင်နှစ် တစ်နှစ်ကုန်သွားလျှင် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမများ၏ ကျောင်းစာအုပ်များမှ စာမျက်နှာများကို ဖြုတ်ယူပြီး အနေတော် စုစည်းကာ စာအုပ်အဖြစ် ပြန်လည် ဖန်တီးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပေးလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမသည် ထိုစာအုပ်များကို ပြန်လည်သုံးခြင်းဖြင့် ဗလာစာအုပ်ဖိုး အနည်းငယ် သက်သာလေတော့သည်။ ထို့နောက် အမေ့ကျောင်းမှ စွန့်ပစ်မည့် တစ်ဖက်လွတ် စာရွက်များကို အိမ်သို့ ယူလာသည်။ အဖေ့ရုံးမှ စွန့်ပစ်မည့် တစ်ဖက်လွတ် စာရွက်များကိုလည်း အိမ်သို့ ယူလာစေပြီး ထိုတစ်ဖက်လွတ် စာရွက်များကို ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ သချာ၊ အကြမ်းတွက်ရာ၌ အသုံးပြုရသည်။ နောက်ဆုံး သချာ အကြမ်းတွက်ပြီးသော စာရွက်များမှ အနည်းစုကို ထမင်းချက်ရန် မီးမွှေးသောအခါ ထင်းရှူးဆီအစား အသုံးပြုပြီး အများစုကိုမူ သတင်းစာ အဟောင်းများနှင့်အတူ စက္ကူဝယ်သော ကုလားထံရောင်းလေသည်။ အမေသည် စက္ကူ ရီဆိုက္ကယ်ပြုလုပ်ရာတွင် ဂရင်းနစ်စံချိန်တင်ရလောက်ပေ သည်။

ငွေစုတတ်အောင် သင်ပေးသောအမေ

ကျွန်တော် ကျောင်းစတတ်သောအခါ အမေသည် မုန့်ဖိုးတစ်ကျပ် စပေးသည်။ ကျောင်းသို့ မုန့်လည်း ထည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ မုန့်လည်းစားပစ်သလို မုန့်ဖိုးကိုလည်း မုန့်ဝယ်စားပစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ထိုတစ်ကျပ်သည် အိမ်သို့ ပြန်ပါသွားသည်။ ထိုအခါ ထိုတစ်ကျပ်များကို စာအုပ်ကြားတွင် ညှပ်ထားဖြစ်သည်။ အမေသိသော အခါ အမေက ဘုရားစောင်းတန်းတွင် ရောင်းသော ရွှေရောင်ယွန်းထည် လေးထောင့်ဘူးလေး ဝယ်ပေးသည်။ ထိုတစ်ကျပ်များကို ထိုဘူးလေးဖြင့် ထည့်သိမ်းစေသည်။ ထိုသို့ လုပ်ခြင်းကို “စုသည်”ဟု ခေါ်ကြောင်းပြောပြ သည်။ ကျွန်တော် ငွေစုတတ်သွားသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် အမေသည် မုန့်ဖိုးပေးသောအခါ ကျပ်တန် အသစ်ကလေးများကို တမင်ပေးသည်။ ကလေးသဘာဝ အသစ်ချပ်ငွေတံ လေးမို့ သုံးရမှာ နှမြောသဖြင့် ပိုစုဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အမေက ကျပ်တန်အသစ်များကို ငါးကျပ်တန်အသစ် တစ်ဆယ်တန် အသစ်လေးများ

နုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

ဖြင့် လဲပေးသည်။ ထိုအခါ တစ်နေ့ မုန့်ဖိုးတစ်ကျပ်ရသော ကျွန်တော်သည် ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မုန့်ဖိုးငါးကျပ်တန် ကိုင်ဖူးသွားသည်။ တစ်ဆယ်တန်ကိုင်ဖူးသွားသည်။ ကျွန်တော် တွေးမိသည်မှာ တစ်နေ့တစ်ကျပ်ကို သုံးပစ်ပါက ငါးကျပ်တန် ကိုင်ခွင့်ရမည်မဟုတ် တစ်ဆယ်တန်ကိုင်ခွင့်ရမည်မဟုတ် ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ငွေစုခြင်း၏ တန်ဖိုးကို နားလည် သွားခဲ့သည်။

လကုန်သောအခါ အမေသည် ကျွန်တော်စုမိသော ပိုက်ဆံများကို တောင်းသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို အင်းစိန်ဈေးသို့ ခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော်ကြိုက်သော အင်္ကျီကို ဝယ်ပေးမည်ဆိုကာ ရွေးခိုင်းသည်။ ကာတွန်းရုပ်လေးပါသော တီရှပ်အင်္ကျီလိမ္မော်ရောင်လေးကို ကျွန်တော် ရွေးလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုအင်္ကျီသည် ကျွန်တော် စုမိသောငွေဖြင့် မလောက်ပေ။ လိုသောငွေကို အမေက စိုက်ပေးသည်။ အမေစိုက်ပေး သည်ကို အမေက အတိုးပေးတာဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က နားမလည် ပေ။ ထိုအခါ အမေက ဘဏ်မှာ ငွေစုရင် အတိုးရတယ်ဟု ပြောပြသည်။ နားမလည်သေး။ အတိုးဆိုတာ ငွေစုလို့ ဆုချတာလို့ ရှင်းပြတော့မှ ကျွန်တော်နားလည်သွားတော့သည်။ (ဤအကြောင်းများကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးသည်ဆိုလျှင် အမေအံ့သြမည်ထင်သည်)

ကျူရှင်သင်သောအမေ

ကျူရှင်သင်သော ဆရာများနှင့် ပတ်သက်ပြီး နှိပ်ကွပ်သော ကာတွန်း များ ဂျာနယ်တွင် ပါလာလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ လူပြက်များက နှိပ်ကွပ် သော ပြက်လုံးများ ပြက်လျှင်သော်လည်းကောင်း ကျွန်တော် အမေ့ကို အားနာမိသည်။ အမေသည် ကျူရှင်သင်ခဲ့ပါသည်။ ယနေ့အထိလည်း သင်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အထက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်များ နှိပ်ကွပ်သလို လာဘ်လာဘ မျှော်ကိုးပြီး ကျောင်းမှာလျော့သင် ကျူရှင်မှပိုသင်သော ဆရာများတွင်မူ အမေမပါပေ။ ကျူရှင်သင်ရခြင်း အကြောင်းအရင်းမှာ ၁။ မသင်မဖြစ်၍ သင်ရခြင်း၊ ၂။ စားဝတ်နေရေးအတွက် လက်မလုံ လောက်၍ သင်ရခြင်းတို့ဖြစ်ပြီး ၁ သည် ၉၅% ၂ သည် ၅% ရော ဖြန့်နေသည်။

မသင်မဖြစ်၍သင်ရခြင်းမှာ အမေသည် စတန်းဆရာမဖြစ်သော်လည်း မအောင်မနေရ စနစ်ကြောင့် အခြေခံမပါဘဲ စ တန်းရောက်လာသော ကလေးများကို အခြေခံကစပြန်သင်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အမေ့ဆီမှာ ကျူရှင်တက်သော ကလေးများသည် တကယ်စာတတ်သွားကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၅ တန်းမှ စတန်းအထိ သင်ဖြစ်သွားသည်။ ငွေကြေး မတတ်နိုင်သူများကို အခမဲ့သင်ပေးသည်။ အမေ ကနဦးတပည့်များ သည်ပင် အိမ်ထောင်ကျ ကလေးများမွေးပြီး ထိုကလေးများ စ တန်း ရောက်သောအခါ တဖန် အမေ့ထံတွင် ကျူရှင်လာထားကြသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အမေသည် စေတနာ ကောင်းမကောင်း ရိပ်မိလောက်ပါပြီ။ စားဝတ်နေရေးအတွက် သင်ရခြင်းမှာမူ ရှင်းပြရန် မလိုဟု ထင်သည်။

ပညာတတ်အမေ

အမေသည် စာသင်ရတာ ဝါသနာပါသည်။ အ သုံးလုံး လှုပ်ရှားမှု များ၊ ညကျောင်းအစီအစဉ်များတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ အမေသည် ဘီအက်စ်စီ(သင်္ချာ)ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး ကျောင်းဆရာမအဖြစ် အခြေခံဝင်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေသည် ဘီအီးဒီဘွဲ့ကို ဆက်လက် ရယူရန် ကြိုးစားသည်။ ထိုနှစ်သည် ကျွန်တော်ဖြစ်လာမည့် ကလေးကို ဝမ်းတွင် လွယ်ထားရသောနှစ်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ဝန်သည်ဖြစ်သော အမေသည် ကြိုးစားဖြေဆိုသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ သို့သော် အမေသည် ဇွဲမလျော့ ကျွန်တော် ၁၀ တန်းရောက်သောအခါ ထပ်မံ ကြိုးစားဖြေဆိုရာ အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ သူ့အလိုချင်ဆုံးသော ဘီအီးဒီဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့လေသည်။

အဖေ့ကို အလွန်ချစ်သော အမေ

တကယ်တော့ ထိုနှစ် (၂၀၀၃)တွင် အမေ့ဘဝ ကျွန်တော်တို့ ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးခဲ့သည်။ အဖေသည် တစ်ညတွင် ဗိုက်အောင့်တယ်ဆိုသဖြင့် ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ ကျန်းမာရေးမှူးကို ပင့်ကာ ပြသော ဆေးရုံချက်ချင်း တင်ခိုင်းသဖြင့် သီရိစန္ဒာ ဆေးခန်းတွင် အတွင်းလူနာအဖြစ် တင်လိုက်ရသည်။ (အဖေသည် ငယ်စဉ်က အူအတတ်ပေါက်သဖြင့် ဗိုက်ခွဲဖူးသည်။ ထို့နောက် ပြန်ချုပ်ရာတွင် ချုပ်ရိုးနှင့် အူ ကပ်သွားသဖြင့် ဗိုက်အောင့်နေသဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ပြန်ခွဲကာ ပြန်ချုပ်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။)

နုနုစဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၇၅ -

သိရသည်မှာ အူမကြီးအတွင်း လက်မအနည်းငယ်ခန့် ပုပ်သွားချင်း ဖြစ်သည်။ ညတွင်းချင်း ခွဲစိတ်ပြီး ဖြတ်ထုတ်ကာ ပြန်ဆက်လိုက်ရသည် ဆေးရုံမှ မဆင်းမီ ဆရာဝန်ကြီးက အဖေ့ကို

“ခင်ဗျား အလေးအပင် ဘာမှ မမရတော့ဘူး။ ခင်ဗျား ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော် စာပို့သမားပါခင်ဗျာ”

“စက်ဘီး ဆိုင်ကယ်စီးရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား အလုပ်ထွက်လိုက်တော့”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျား သက်တမ်းစေ့နေချင်သေးရင် တစ်သက်လုံး အလေးအပင် မမရသလို စက်ဘီးဆိုင်ကယ်လည်း မစီးရတော့ဘူး။ အစာမာမာ မစားနဲ့။ ဝမ်းမချုပ်စေနဲ့။”

“ဆရာ ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုရှိသေးတယ်။ သူတို့ စားဝတ်နေရေး အတွက် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်”။

“အလေးအပင် မမရတဲ့ အလုပ်မျိုး စက်ဘီးမစီးရတဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်ပေါ့။ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီနိုင်တာကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဝန်ကြီးဌာနကို လိပ်မူပြီး ခင်ဗျားအတွက် ဆေးပင်စင် ပေးသင့်ကြောင်း ထောက်ခံစာ ရေးပေးဖို့ပဲ”

ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် အမေသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ မိသားစု စားဝတ်နေရေးကို တာဝန်ယူခဲ့သည်။ အဖေ့ကို အိပ်ဦးခန်းတွင်ထားပြီး လုပ်ကျွေးခဲ့သည်။ ငြိုငြင်ခြင်းအလျဉ်းမရှိပေ။ အဖေက အလုပ်ထွက်လုပ်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားသော်လည်း အမေက ခွင့်မပြုခဲ့ပေ။ အမေ့ကို ကြည့်ပြီး အဖေ့အပေါ်ထားသော အမေ့ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် အမေ့လုပ်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမများ ပညာရေး ပြီးမြောက်ခဲ့သည်။ လူတန်းလူ နေနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုရန် ခွင့်ပန်သောအခါတွင်လည်း နိဗ္ဗာန်အင်အားဖြင့် တင့်တောင့်တင့်တယ် ဖြစ်အောင် စီမံပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ကြယ်စင်မိခင် - မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)

- ၇၆ -

ကလောင်စုံ

အမေ့အကြောင်းများကား ရေးကုန်အံ့မထင်။ အချုပ်အားဖြင့် တင်ပြလိုသည်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ပန်ချီးကားတစ်ချပ် ဖြစ်သည်ဆိုကြပါစို့။ ထိုပန်းချီကား၏ စုတ်တစ်ချက် ခဲတစ်ခြစ်တိုင်းသည် အမေ့အရောင်ဖြင့် လင်းလက်နေခြင်းသာဖြစ်ပါတော့သည်။

မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)

“ဗူးစာယုက်နွယ် ပူလဲသွယ်”

ပန်းမြိုင်လယ်(စိန်ဝင်း)

“ဗူးစာယုက်နွယ် ပုလဲသွယ်”

ပန်းမြိုင်လယ်(စိန်ဝင်း)

“××× ဘိုးရာဇာဟာ ×× တောင်သူလယ်သမားလေးပါဗျ ×× သူတကယ်လိုက်စားခဲ့တာက လုံ့လနဲ့ပညာကိုရှာ ××× ဘုရင့်ရွှေ နားတော်ပေါက်ကြားရာမှ××× တကယ့်ကို မြှောက်စားခံရတဲ့ ××× ပညာရှိကြီးပါ ××× ဗျစ်”

တာရိုးထက်ဆီမှ ကွမ်းငုံထားပြီး ဘယ်နပေါက်သံမှန်းမသိသည့် အသံဩကြီးဖြင့် အဆီအငေါ်မတည့်လှစွာ တေးသီလာသူ ကိုဖိုးကတုံးဆို သူမှာ သီချင်းအဆုံးတွင် ကွမ်းသွေးကို ထွေးထုတ်လိုက်ရင်း လယ်ထဲ ဆင်းဖော် ဖိုးကောက်ကြီး၏ ခြံဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လူရိပ် သူခြည်မတွေ့သည်မို့...

“ဟေ့...ငကောက်ကြီးရေ ...လယ်ထဲမဆင်းသေးဘူးလားဟေ့...”

ကိုဖိုးကတုံးက ပုဆိုးခေါင်းပေါင်းပြီး ပေါက်ပြား ထမ်းကာ အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင်အောက်မှ အာပေါင်အာရင်းသန်စွာဖြင့် လှမ်းအော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုဖိုးကတုံးက လယ်ထဲဆင်းမယ်သာ ပြောနေတာတကယ့်တော့ လယ်ထဲမှာ ဘာရေမှတောင် မရှိသေး။ တန်ခူးရေကုန် ကဆုန်ရေခန်း ဆိုသည့် ဆိုစကားထားခဲ့သော်ငြား ကဆုန်မိုးသေး မြက်သားမွေးဆိုတဲ့စကား လည်း အထင်အရှားရှိနေပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်ကတော့ မိုးဦးနောက်ကျ လို့နေသည်။ မျှော်သည်... လယ်သမားအားလုံး မိုးကို မျှော်ကြရသည်။

“ငါ့မလာကိုရွှေမိုးရယ်” ဘယ်အငြိုးနဲ့များ ပုန်းနေရက်တယ်လို့တောင် စာချိုးရမလိုလို။

ဟုတ်တယ်လေ...တန်ခူးကုန်လို့ ကဆုန်လဆန်းတောင် ရောက်နေပြီ ။ မိုးကခုတ် မကျသေးဘူး။ တန်ခူးရဲ့ သရုပ်သကန် သင်္ကြန်လက်ဆေးမိုး နဲ့ ပိတောက်ရွှေဝါဆိုတာ လိုက်ဖက်အညီဆုံးပါ။ ဒီနှစ်မှာတော့ တန်ခူး လည်းကျော်ခဲ့ပြီ မိုးရွာဖို့ဆိုတာဝေးလို့ သင်္ကြန် လက်ဆေးမိုးတောင်မှ ရွာသေးဘူး။ ပိတောက်ဖူးတွေလည်း ခြောက်ကုန်ပြီ။ မြက်ခြောက်တေ လည်း ဟစ်လို့ငိုသလို ။ ကိုရွှေဖားတို့ကလည်း ပူလွန်းလို့ ညည်းသံပြုပြီး တကွပ်ကွပ်နဲ့ မိုးခေါ်နေကြပြီ။

“မိုးမရွာ ရေမတက်လို့ အက်ကြောင်းနဲ့ ဗလပွ တို့မြေကွဲ လယ်တော” ဆိုတဲ့ ကျောင်းတုန်းက သင်ခဲ့ရတဲ့ကဗျာကို သတိရမိသေး တော့။ မိုးမရွာပေမယ့် လယ်ထဲမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်စရာတွေ လုပ်ကြမည်။ လယ်ထဲ အမှိုက်ချရမည်။ သဘာဝနွားချေး မြေဩဇာချရမည်။ ကန်သင်းရိုးတွေ ပြုပြင်ဖာထေးရမည်။ ကုန်းစောင်းကိုဖြို၍ လယ်ကိုချဲ့ ထွင်ရမည်။ တစ်လံဖြိုနိုင်လျှင် လယ်မြေတစ်လံတိုးလာမည်။ လယ်သမားဆိုတာ တကယ်တော့ နွေမိုးဆောင်း သုံးရာသီလုံး မအားကြရ ဝါဘူး။

ဘိုးဘေးဘီဘင် ရှေးယခင်ကတော့ နွေရာသီမှာ အားလပ်ခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့ နွေစပါးနဲ့သီးထပ်သီးညှပ်စိုက်ခင်းတွေကြောင့် ယားလို့တောင် ကျတ်အားဘူးလို့ပင် ဆိုရမလို။ ကွမ်းငုံပြီး အော်ခေါ်နေသော ကိုဖုံးကတုံး အသံကြောင့် ငကောက်ကြီးလည်း ပေါက်ပြားဆွဲထွက်လာရင်း ညီဖြစ်သူကို လှမ်းအော်သည်။

“ငစိန်ရေ...နွားစာကောက်ရိုးထည့်ပေးလိုက်ဦးကွ ...ငါ လယ်ထဲသွား လိုက်ဦးမယ်”

“ကိုလေးငစိန် ရွာတောင်ပိုင်းသွားတယ် ကိုကြီးကောက်ရ...ညီမလေး ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်” ညီမဖြစ်သူ ဆင်းငေးရီက မီးဖိုချောင်မှ ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီ“မိုးယမ်းမခ” ရွာမှာ ထူးထူးခြားခြား နိသားစုဟု ပြောလို့ရလောက်အောင် သူတို့တွေရဲ့ နာမည်တွေ ကြားယုံနှင့် ဝင်မှတ်မိလွယ်နေခြင်းပင်။ ဦးရာကျော်နှင့် အမေ ဒေါ်အသွယ်လေးတို့မှ

ဖူးစာယုတ်နွယ် ပုလဲသွယ် - ဝန်းမြိုင်လယ်(စိန်ဝင်း)

မွေးဖွားလာကြသည့် သားကြီးကို ကောက်ကြီး၊ သားလတ်ကို ငစိန်နှင့် သမီးငယ်လေးကိုတော့ ဆင်းကေရီလို ပညတ်ချက် အမည်နာမတွေ ပေးထားတာကြောင့် ထူးခြားဆန်းပြားနေခြင်းပင်။

“ကိုကြီးကတုံး...ဒီပုံအတိုင်းဆို ဒီနှစ် စပါးစိုက်လို့လွယ်ပါ့မလား... စပါးစိုက် နောက်ကျလို့ကတော့ ကျုပ်ရည်မှန်းချက်တွေတော့ သွားပြီပေါ့ဗျာ”

“ဟေ ...ဘာတုန်းကွ ငကောက်ကြီးရ မင်းဟာက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိနဲ့ကွာ ဘာတွေများ ရည်မှန်းထားလို့လဲ”

“ဟို...ဗျာ နွယ်နီရိုးရွာက ဒေါ်ရွှေတစ်ဆုပ်ရဲ့သမီး ကွမ်းတောင်ကိုင် ပုလဲသွယ်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“အေးသိတယ် ဟိုထန်းတက်တဲ့ကောင် မီးဒုန်းရဲ့ညီမလေးကို ပြောတာ မဟုတ်လား သူ့နှမကို သွားမစနဲ့မောင်ရေ မီးဒုန်းဆိုတဲ့ကောင်က ထောင်မကြောက် တန်းမကြောက်နဲ့ သူ့ထန်းလှီးခါးဖျားမှာ မင်းအသက် ပါသွားဦးမယ်နော့.....” ဖိုးကတုံးက ပခုံးတွန့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါဘူးဗျာ သွယ်က ကျွန်တော့်ကို လာမယ့်နှစ် စပါးပေါ် ချိန်မှာ လူကြီးစုံရာနဲ့ လာတောင်းဖို့ ပြောထားတယ်ဗျာ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေကို မိန်းမတောင်းပေးဖို့ပြောတော့ အဖေက “ဒီနှစ်လယ်ကို မင်းကိုယ်တိုင်ဦးစီးလုပ်တဲ့ ...မနှစ်ကထက် စပါးပိုထွက်ရင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် လူကြီးစုံရာနဲ့ သွားတောင်းပေးမယ်”တဲ့ဗျာ...ခက်တာတစ်ခုက လယ်ထဲမှာ ဓာတ်မြေဩဇာ လုံးဝမသုံးဘဲနဲ့ အော်ဂဲနစ်နည်းနဲ့ပဲ စိုက်ရမယ်တဲ့ဗျာ ...လူတိုင်း ဓာတ်မြေဩဇာတွေ သုံးနေတဲ့ ခေတ်မှာ ကျွန်တော့်ကို မိန်းမ မယူစေချင်ဘူးနဲ့တူပါရဲ့ဗျာ...”

ငကောက်ကြီးက ညည်းတွားတွားစကားဆိုလိုက်သည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွ...တို့ဘိုးဘေးဘီဘင် လက်ထက်တုန်းကတော့ လယ်ထဲမှာ ဘာဓာတ်ဆားမှ မသုံးခဲ့တဲ့ သဘာဝနွားချေးမြေဩဇာကိုပဲ သုံးခဲ့ကြတာပါကွာ ခုမှ ဓာတ်မြေဩဇာတွေကလည်း အမျိုးကို စုံနေ တော့တာပဲ အညွှန်းကတော့ ကောင်းလိုက်တာ လွန်ရောပါပဲဗွာ”

ရုန်းစဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၈၁ -

ကြော်ငြာတွေကလည်း မင်းသားမင်းသမီးတွေနဲ့ စုံနေတော့တာပဲ ခုချက်ချင်းပက်၊ ခုချက်ချင်းကြီးနဲ့ အဟေးဟေးဟေး နတ်ရေကန်ထဲ ခုပေးလိုက်တာ ကျနေတော့တာပဲကွ”

“ဟုတ်ပါ ကိုကြီးကတုံးရယ် ဓာတ်ဆားလည်းမသုံးရ မိုးကလည်း နောက်ကျနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒီတစ်သက်မိန်းမတောင် ရပါ့မလား သေတော့ပါဘူးဗျာ...”

“အေး...ဟေး...ဟေး... ဒါကြောင့် မင်းက မိုးကို မျှော်နေတာကိုးကွ ...မိုးရွာမှ ပျိုးသာမယ်...ပျိုးသာမှ စပါးအထွက်ကောင်းမယ် စပါးအထွက်ကောင်းမှ ပုလဲသွယ်နဲ့ နီးရမယ် ဒါအမှန်ပဲ မဟုတ်လားကွ အေး...ဟေး...ဟေး ...ဟား...ဟား...ဟား...”

ကိုဖုံးကတုံး၏ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်မောသံသည် လယ်တော တစ်ခွင်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိပါတော့သည်။

(၂)

ပေါ်မလာကိုရွှေမိုးကြောင့် ငကောက်ကြီးတို့ အလုပ်တွေ ပိုရတော့ သည်။ မိုးရွာကို စောင့်နေရလျှင် ပျိုးကြံဖို့ နောက်ကျနေတော့မည်။ သည်တော့ ဆည်ရေအလွတ်ကိုသာ မျှော်ကြပေရော။ ငကောက်ကြီးက ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးရိပ်မမြင်ရသေး။ ကောင်းကင် ပြင်မှာ တိမ်ဖြူအနည်းငယ်သာ ကွက်တိကွက်ကျား တွေနေရသည်။ ဘထွေးဖိုးအေး စကားကတော့ မိုးမျှော်လယ်သမားတွေအတွက် အားတက်စရာ။

“ဆည်က ရေမီသလောက် လွှတ်ပေးမယ်...ရေသွယ်လိုတဲ့ လယ်သမားတွေ စာရင်းပေးပြီး လက်မှတ်ထိုး လျှောက်လွှာတင်ရမယ်” ဆိုတဲ့စကားကြားတော့ အမှန်ပင်အားတက်မိသည်။ ငကောက်ကြီး လျှောက်လွှာကတော့ ထိပ်ဆုံးကပေါ့။ ဆည်က မြောင်းလက်တက်နဲ့ သူ့လယ်က ပေတစ်ရာလောက်ဝေးသည်။ ရေစုပ်စက်တွေ ပိုက်တွေ အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။ ပျိုးခင်းအတွက် ပြင်ဆင်ထားသည်

လယ်ကွက်ထဲ ရေဝင်လို့ မြေနူးလာသည်နှင့် ပျိုးကြလိုက်ရုံသာ။

ဆည်မြောင်းဌာနကို ကျေးဇူးတင်သည်။ လွှတ်လိုက်သည့်ရေကို မြောင်းသွယ်ထဲမှ စီးလာတာကို မြင်လိုက်ရတော့ “ရွှေကို မလို ငွေကိုမလို ရေကိုသာလိုသည်” ဟူသော စကားပဲ့တင်သံကို ပြန်ကြား ယောင်နေမိသည်။ ခုတော့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့်ရေကို မြင်ရပြီ။ သူ့လယ်ထဲ ရေစုပ်စက်ဖြင့် မောင်းတင်လိုက်သည်။ ရေလုံလောက်အောင် တင်ပြီးလျှင်တော့ ပျိုးကြနိုင်တော့မည်။ ခါတိုင်းနှစ်တွေထက် ဒီနှစ်ပိုပြီး လယ်လုပ်ရတာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရောထွေးပြီး ပိုလွန်ကဲ နေသည်။

ပိုလည်းကြိုစားရမည်။ ကြိုးစားနိုင်ပါမှ စပါးအထွက်တိုးမည် စပါးအထွက်တိုးပါမှ ပုလဲသွယ်နှင့် နီးရမည်။ ငကောက်ကြီးက သူ့လယ်ကွက်ထဲ ရေတွေဝင်လာနေသည်ကို မြင်ပြီး စိတ်ကူးတွေပင် ယဉ်လို့။

ငကောက်ကြီး ဖခင်ဦးရာကျော်က ဓာတ်မြေဩဇာမသုံးဖို့နဲ့ မနှစ်ကထက် စပါးအထွက်တိုးဖို့သာပြောသည်။ ဘာစပါးစိုက်ရမည်လို့ တော့ မပြောခဲ့။ သည်တော့ ရွာကအငြိမ်းစားကျောင်းဆရာကြီး ဘကြီးဦးရွှေဝါထွန်းကို မေးကြည့်မိသည်။ ဘကြီးက ရှေးမီနောက်မီ စာပေဗဟုသုတနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည်။ စာဖတ်ဝါသနာလည်းပါသည်။ ရွာက “အလင်းရောင်စာကြည့်တိုက်”မှာတောင် မြန်မာ့အလင်းသတင်း စာစောင်ကို လစဉ်ဝယ်လှူနေသူဖြစ်သည်။ လူငယ်တွေကို စာဖတ်ဖို့ အမြဲတမ်းတိုက်တွန်းနေတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်စာအုပ်တွေကိုလည်း အကုန်လုံး စာကြည့်တိုက်ကို လှူဒါန်းထားသည်။ ကိုယ့်အိမ်မှာဆို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖတ်လို့ရမည်။ စာကြည့်တိုက်မှာဆိုတော့ အားလုံးဖတ်နိုင်မည်။ ဖတ်စရာ၊ သုတရသ စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး ကမ္ဘာကြီးကို စာပေတံခါးပေါက်ကနေပြီး ကြည့်စေ၊ မြင်စေ၊ သိစေချင်သည်။ ငကောက်ကြီးက သူ့အခက်အခဲကို တင်ပြလိုက်တော့...

“ဒါလေးများ...ငါ့မြေးရာ ဘာခက်တာမှတ်လို့ လယ်ထဲမှာ ဓာတ်ဆေး မသုံးခိုင်းရင် သဘာဝမြေဩဇာဖြစ်တဲ့ နွားချေးကို သုံးပေါ့ကွ ခြံထဲကထွက်တဲ့ သစ်ရွက်ဆွေးတို့ အမှိုက်ဆွေးတို့ကို သုံးပေါ့... တစ်ခု

နုနုခန့်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၈၃ -

သတိထားရမှာက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ပလပ်စတစ်တော့ လယ်ထဲပါမသွား
စေနဲ့ကွ။ ပလပ်စတစ်က ဘယ်တော့မှ မဆွေးဘူး။ အပင်တွေရဲ့
အမြစ်ဖောက်မထွက်နိုင်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး သိပ္ပံနည်းကျစိုက်ဆိုတော့
ချိန်စပါးအရေးကြီးသကဲ့...မနှစ်ကထက် စပါးအထွက်တိုးဖို့ဆိုရင်တော့
ပုလဲသွယ်စပ်မျိုးစပါးကိုသုံးကွ အဲဒီမျိုးက စပါးအထွက်တိုးဆုံးပဲဟေ့”

ဆိုတဲ့ ဘကြီးရွှေဝါထွန်းစကားကြားလိုက်ရတော့ ငကောက်ကြီးရင်တွေ
ထောင်ခုန်လို့ပေါ့။ ရင်ခုန်မိတာက ပုလဲသွယ်ဆိုတဲ့ချစ်စရာ စပ်မျိုး
စပါးကြားလိုက်ရတော့ သူ့ချစ်သူ ပုလဲသွယ်ရဲ့ မြန်မာ့သနပ်ခါးဘဲကျား
လေးနဲ့ ဝင်းဝင်းပပ မျက်နှာလေးကို ကွက်ခနဲ ပြေးမြင်ယောင်လိုက်မိလို့
ပါပဲ။

နားထောင်လိုသူကို ပြောပြရတာ အရသာရှိသလို ပညာလိုသူကို
ညှောပေးရတာလည်း အနှစ်သာရ ရှိပါသည်။ ငကောက်ကြီးက
ထိုလိုချင်ချင် နားထောင်လိုသူမို့ ပြောပြရတာကိုပင် အရသာတွေ့နေမိ
သည်။

“ငါ့မြေးကို ဘကြီးက ကချင်တိုင်းရင်းသားပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်
ထက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်ကွ...ဒီလိုအဖေသူကြီးအရှိန် အဝါနဲ့ထိန်းမနိုင်
သိမ်းမရ ရမ်းကားလွန်းတဲ့ သားကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်...ပေါ့
ဇွာသားတွေက သူကြီးသားဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ အဖေသူကြီးကို
ဇာတိတိုင်တယ်ပေါ့ကွာ...သူကြီးကတော့ သူ့သားကို ဆုံးမပေမယ့်လို့
ဇာတိယူလိုက်ရတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့သားကိုခေါ်ပြီး ယာတောထဲ
ထိုင်ခေါ်သွားတယ်...ကွင်းတစ်ပြင်လုံး ဝင်းမဲ့နေတဲ့ လယ်တောအလယ်မှာ
ရပ်ပြီးတော့ သူကြီးက သားကို မေးတယ် ဘာမြင်သလဲပေါ့... စပါးခင်း
တစ်ခုလုံး ဝတ်ဆံပြည့်နဲ့ ဝင်းမဲ့အိညွတ်နေချိန်မှာ တစ်ချို့ စပါးနဲ့တွေ့က
ထိမတ်ထောင်လို့လေကစား နေတဲ့မြင်ကွင်းကို သူကြီးသားက ထောင်နေ
တဲ့စပါးနဲ့တချို့ကို စပါးခင်း တစ်ခုလုံးက ဦးညွတ်အရိုအသေ ပေးနေတာပါ
ဦး ဖြေတာပေါ့...အဲတော့ သူကြီးက ထောင်နေတဲ့ စပါးနဲ့ နဲ့
အဲတွဲကျနေတဲ့ စပါးနဲ့ကို ချိုးယူလိုက်ပြီး သားလက်ထဲအပ်တာပေါ့
ပြီးတော့မှ...”

“သား... အနှစ်အဆန်ပြည့်ရင် ဦးငိုက်တတ်တယ်... ဒီလိုပဲ
ဖူးစာယှက်နွယ် ပုလဲသွယ် - ပန်းဖြူလယ်(မိန့်ဝင်း)

အသိပညာပြည့်ဝတဲ့ သူတွေကလည်း မိမိကိုယ်ကိုနှိမ့်ချပြီး ဂါရဝတရားနဲ့ ရှိနေတတ်သလို ပညာမဲ့သူ လူ့ဗာလတွေကတော့ နေရာတကာ ထောင်ထောင်မောက်မောက် နေတတ်ကြတယ်ကွဲ့...ခုလည်း ငါ့မြေးကို မင်းအဖေ ကိုရာကျော်က လယ်သမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပညာစမ်းလိုက်တယ်ဆိုတာတော့ သိထားပေါ့ကွယ်” ဆိုတဲ့ ဘကြီးရွှေဝါထွန်းရဲ့ စကားတွေဟာ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။

စိတ်ကူးယဉ် အတွေးတွေနဲ့ ထွေးပွေ့ပြီး မနေ့က ရေတင်ထားခဲ့သည့် ပျိုးခင်းဆီ မနက်စောစော လာကြည့်သည်။ ထင်မှတ်မထားသော မြင်ကွင်းကြောင့် ငကောက်ကြီး သွေးတွေဆူပြီး ဒေါသလှိုင်းတွေ အလိပ်လိုက် တက်လာတော့သည်။

သူ့စပါးပျိုးခင်းထဲမှာ ရေမရှိတော့။ ခိုးဖောက်ချတာခံလိုက်ရပြီ။ ရေဆိုတာ မြင့်ရာက နိမ့်ရာကို စီးတတ်တာမို့ သူ့ပျိုးခင်းအောက်က ဖိုးငချိတ်လယ်ထဲမှာ သူ့ရေတွေရောက်နေသည်။ တစ်ရွာတည်းသား ဆိုပေမယ့် ဖိုးငချိတ်က လူပါးဝလွန်းသည်။ “လယ်ထဲကို ရေတင်ဖို့ စက်စီဖိုးတစ်ဝက်ခံရင် သူ့လယ်ထဲပါ ရေတစ်ခါတည်းလွှတ်ပေးမယ် ပြောတုန်းကတော့ ခုချက်ချင်းပဲ ဖိုးရွာတော့မယ့်ပုံနဲ့ “ အလကားအလုပ် ပိုတွေပါကွာ ခုတော်ကြာနေ မိုးကျတော့မှာ”ဆိုပြီး ဆီဖိုးတစ်ဝက်ခံရမှာ စိုးလို့ မသိကျိုးကျွန်နဲ့။ ပြီးတော့ ဖိုးငချိတ်က နွယ်နီရိုးရွာကို အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်လို သွားနေတာ နွယ်နီရိုးရွာက ဦးလှအောင် အလှူသွားတုန်းက ဖိုးငချိတ်နဲ့ ပုလဲသွယ်တို့ ရင်းနှီးပြောဆိုဆက်ဆံတာ တစ်မျိုးပဲ... သူ့ကိုလည်း ပုလဲသွယ်က ကျောထုရင်ပုတ်နဲ့။ ရည်စားလူလု အူနုကျွဲခတ် ဟိုဒင်းကြမ်းညပ်ဆိုလား ဖိုးငချိတ်က ငါ့ပုလဲသွယ်ကိုများ...” ငကောက်ကြီးတွေ့ပြီး ဒေါသတွေထွက်လို့။

“တောက်...တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ... ဖိုးငချိတ်ရာ” ငကောက်ကြီး ရွာကို သုတ်ခြေတင်ပြန်လာခဲ့သည်။ ရွာထိပ်က ခရေပင်ကြီးအောက်မှာ လယ်ကွင်းဘက်ကို ထွက်လာသည့် ဖိုးငချိတ်နှင့် အမှတ်မထင် ဆုံသည်။ ဖိုးငချိတ်မျက်နှာက ပြုံးတုံ့တုံ့။ သူကစပြီး “ကိုကောက်...ခင်ဗျား အိမ်ဘက်တောင် ကျွန်တော် ရောက်လာသေးတယ်...လယ်ထဲက ငရက်စွ လာပြောမလို့ ခင်ဗျားလယ်ထဲထွက်သွားတယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်

နာဂစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၈၅ -

ဆိုက်လာခဲ့တာ..."

“ဘာကွ...မင်း ငါ့လယ်ထဲက ရေကို ခိုးပြီးဖောက်ချလိုက်တာ တုတ်လား...မင်းတော်တော် လူပါးဝတာပဲကွ...မင်းလယ်ထဲကိုပါ ချောင်မလားပြောတော့ မတင်တော့ဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ မိုးပဲ ချက်ချင်း ရွာတော့မလိုလိုနဲ့ ...မင်းကွာ ဒါသက်သက် လူပါးဝတာပဲ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ...ကျွန်တော်လည်း မိုးကို တကယ်မျှော်မိတာပါ ...ဆီဖိုးအပိုငွေ မကုန်စေချင်လို့ပါဗျာ...ခုကိစ္စက ရေဒီယိုမိုးလေဝသ သတင်းက မုတ်သုန်အဝင်နောက်ကျမယ် မိုးမရွာနိုင်သေးဘူးဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကိုကောက်ကို မပြောလိုက်ဖြစ်ဘဲ ရေဖောက်လွှတ်မိတာပါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ့်တစ်ရွာတည်းသားတွေဆိုတော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဗျာ ကျွန်တော် တော်ကြာနေ နွယ်နီရိုးရွာသွားပြီး ပုလဲသွယ်ဆီကနေ ဆီဖိုးတောင်းပြီး လာပေးပါမယ်”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်ကွ...မင်းကွာ...မင်း” ငကောက်ကြီး တိုယ့်ဒေါသ ကိုယ်မထိန်းနိုင်တော့ ဖိုးငချိတ်ကို ထိုးဖို့ ရှေ့တိုးသွား ထိုက်သည်။ ငကောက်ကြီးက ဒေါသတွေလွှမ်းနေသည်မို့ အသံကျယ်လောင်သွားသည်။ စကားများသံကြားတော့ ရွာထိပ်မှာနေသည့် ဘထွေးဖိုးအေးက ပြေးထွက်ရောက်လာပြီး ဖျန်ဖြေညှိနှိုင်းပေးတော့မှ ခန့်ပွဲပြီးသွားတော့သည်။

ဖိုးငချိတ်က ဒီဇယ်ဖိုးပေးသည်မို့ လယ်ထဲရေပြန်တင်ရသည်။ ငကောက်ကြီးစိတ်ထဲမှာတော့ မတင်မကျဖြစ်လို့ သူ့လယ်ထဲ ချော်ဝင်လာတာ တွေ့လိုက်ရတော့မှ ရေ၏ အအေးဓာတ်နှင့်အတူ သူ့ဒေါသစိတ်အပူတွေလည်း တဖြည်းဖြည်းအေးပျော့ ပျက်ပြယ်သွား တော့သည်။

(၃)

နာဂစ်မုန်တိုင်းပြီးကတည်းက ကျေးလက်နေပြည်သူလူထုနှင့် မင်္ဂလာပြင် ငါးဖမ်းလုပ်သားတွေ နောင်တတွေတစ်ထွေးတစ်ပိုက်ကြီး ခုလိုက်ကြသည်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုအားနည်း၍ ဆုံးရှုံးမှုများခဲ့သည်။ ခုတော့ အားလုံးနီးပါး မြန်မာ့အသံ ရေဒီယိုအသံလွှင့်ချက် မိုးလေဝသ သတင်းတွေကို ဂရုစိုက်လာကြသည်။ မိုးလေဝသကြေညာချက်ကို ဖူးစာသွက်နှွယ် ပုလဲသွယ် - ပန်းမြိုင်လယ်(စိန်ဝင်း)

ယုံကြည်အားထားလာခဲ့ကြပြီ။ မိုးဦးနောက်ကျခဲ့သော်လည်း မိုးလယ်ကောင်းလွန်းသည်။ လယ်ထဲမှာ ရေတွေ ဖောင်းလန်လို့နေပြီ။ ငကောက်ကြီးလယ်တောင် ရေတွေမြုပ်ချင်နေပြီ။ ရေပိုရေလျှံတွေကို မဖောက်ချလို၊ မရတော့ပေ။ မိုးငချိတ်လယ်တွေလည်း ရေမလိုတော့ ပိုလို့တောင် လျှံနေပြီပဲ။ မိုးဦးခေါင်ပြီး မိုးလယ်ကောင်းလွန်းနေသည်။ နွေမှာ အားထားရသည့် ဆည်ကြီးလည်း ရေတွေပြည့်တော့မယ်။ သေချာသည်ကတော့ ရေပြည့်လျှင် ရေပိုလွှဲကရေတွေလျှံထွက်လာမည်။ ချောင်းတွေမြောင်းတွေထဲမှာလည်း ရေတွေပြည့်လို့။ မိုးမရွာတုန်းကတော့ မိုးကိုမျှော်ကြသည်။ မိုးရွာလွန်းလို့ ရေကြီးလာပြန်တော့လည်း တော်ပါတော့ ကိုရွှေမိုးရယ်တို့ ငတ်မိုးတို့ ရွာပဲရွာနိုင်လွန်းတယ်တို့ဆိုပြီး ညည်းတွားသံတွေ စိစိညံ့လို့။ အနိမ့်ပိုင်းရေမြုပ်သည့် လယ်တွေက စပါးပင်တွေပါ မြုပ်ကုန်ပြီ။ အရွက်ဖျားလေးတွေပေါ်နေသည့်လယ်က မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးသည်။ စုန်းစုန်းမြုပ်သည့်လယ်တွေကတော့ ရက်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဆုံးရှုံးကြရတော့မည်ပေါ့။

“သွားပါပြီကွာ...ငါလယ်က အနိမ့်ပိုင်းမှာဆိုတော့ မျှော်လင့်လို့မရတော့ဘူးပေါ့”

ဖိုးငချိတ်က ညည်းတွားလိုက်သည်။ ငကောက်ကြီးလယ်ကတော့ အမြင့်ပိုင်းမှာဆိုတော့ ဖိုးငချိတ်လယ်လောက်တော့ မဆိုးလှ။ “သူ့ကံစိမ့်ရာပဲ” ငကောက်ကြီးက ဖိုးငချိတ်ကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဒီဇယ်ဆီဖိုးလေးတောင် နှမြောသည့်ဖိုးငချိတ်ကတော့ ဆုံးရှုံးသွားရသည့် သူ့လယ်ကွက်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ငကောက်ကြီးလယ်က စပါးပင်တွေ ဆက်လက် ရွှင်သန်ခွင့်ရခဲ့သည်။ မိုးပြတ်သွားတော့မှ ရေကတဖြည်းဖြည်း ကျသွားတော့သည်။ အပျက်အစီးလယ်တွေကိုတော့ ပြန်လည် စိုက်ပျိုးဖို့ လုပ်ရပါတော့မည်။ နိုင်ငံတော်က ပံ့ပိုးမှုပေးမည်။ ကိုယ်ထူကိုယ်ထလည်း လုပ်ကြရပါမည်။ တစ်ရွာတည်းနေ တစ်ရေတည်းသော တစ်မြေတည်းနင်းနေရသည့် လယ်သမားအချင်းချင်း ရိုင်းပင်ကုန်ကြရတော့မည်။ လယ်ရေဖောက်ချရသည့်ကိစ္စနှင့် စကားများခဲ့ဖူးသည့် ဖိုးငချိတ်၊ သူ့ရည်စားပုလဲသွယ်နဲ့လည်း ဘာလိုလိုဆိုသည့် ဖိုးငချိတ်ကိုတော့

ကောက်ကြီးကတော့ ကလဲ့စားချေဖို့ အကွက်ဆိုက်ခဲ့ပြီ။ သို့သော်
တကယ်တမ်းကျတော့ မလုပ်ရက်ပြန်ပါ။ မရက်စက်နိုင်ပါ။ ကျောမခိုင်း
ချက်နာလွှဲမနေနိုင်ပါ။ ဖိုးငချိတ်အတွက် မျိုးစပါးကိုပင် အလကားပေးသည်။
လယ်ထဲမှ မလိုသည့်ရေတွေကို သူ့စက်ဖြင့်ပင် စုပ်ထုတ်ပေးသည်။
တစ်ရွာလုံးက ဆိုးရွားသည့် လယ်တွေကို ဝိုင်းကြကုန် ဖေးမကြသည်။
ဖိုးငချိတ်က မျက်ရည်များတောင်လည်မိသည်။ ပျက်စီးလယ်တွေအားလုံး
ပြန်လည်စိုက်ပျိုးပြီးခဲ့ပြီ။ သဘာဝကို အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသည့်
လယ်ယာမြေအောင်ပွဲ ဆင်နွှဲနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ‘စည်းလုံးခြင်းသည်ခွန်အား’
တစ်ရပ်ဖြစ်သည်ကို လက်တွေ့ပြသနိုင်ခဲ့ကြသည်။

(၄)

ရွှေရောင်အဆင်းနဲ့ မှည့်ဝင်းနေတဲ့ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး
ကောက်ကြီးပျော်နေမိသည်။ ရိတ်သိမ်းဖို့ပင်အချိန်တန်နေပြီ။ ပုလဲသွယ်
စပ်မျိုးစပါး၏ အထွက်နှုန်းကတော့ တိုးမှာသေချာနေပါပြီ။ သိပ္ပံနည်းကျ
စိုက်ပျိုးခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို လက်တွေ့ကျကျ တွေ့မြင်ရပေတော့မည်။
ချေကြီးနစ်မြုပ်စဉ်က ဖိုးငချိတ်ကို ပံ့ပိုးကူညီပေးခဲ့သည့် မျိုးစပါးမှာလည်း
ပုလဲသွယ် စပ်မျိုးစပါးကို တင်ပေးခဲ့သည်မို့ ဖိုးငချိတ်လယ်လည်း
အထွက်နှုန်းကောင်းမှာ သေချာသည်။ ရွာမှာ တလင်းပျောက်စနစ်ကျင့်သုံး
နိုင်ဖို့ သမဝါယမက ချေးငွေနဲ့ဝယ်ယူထားတဲ့ စပါးချွေလှေ့စက်ကလည်း
ရွာမှာ သုံလေးလုံးလောက်ဖြစ်နေပြီ။ လက်တွန်း ထွန်စက်တွေကတော့
တစ်အိမ်တစ်လုံး လောက်တောင်ဖြစ်လို့၊ ကောက်ကြီးရဲ့ ကောက်လှိုင်းစပါး
တွေကိုတော့ လယ်အနားမှာပဲ ချွေလှေ့စက်နဲ့ စပါးအဖြစ်ပြောင်းလဲ
နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ စပါးတွေကို တင်းခြင်ပြီး အိတ်တွေထဲသွပ်တော့ ဖိုးငချိတ်က
ဧကလုပ်ပေးသည်။ ကောက်ကြီး ပျော်သွားပြီ။ ခန့်မှန်းချေ စပါးပုံကိုကြည့်ပြီး
မနစ်ကထက်တောင် စပါးအပိုထွက်မှာဆိုပြီး အဖဦးရာကျော်ကလည်း
ခန့်မှန်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ အကြံဉာဏ်ပေးသည့် ဘကြီးရွှေဝါထွန်းလည်း
ကျေနပ်အားရနေသည်။ အပျော်ဆုံးသူကတော့ ကောက်ကြီးနဲ့
ပုလဲသွယ်တို့ဖြစ်သည်။ စပါးတင်းရေတွက်တော့ စိတ်မချလို ဆိုတာ
ဖိုးငချိတ်က သူ့လယ်ထဲက စပါးဆယ်တင်းလာဖို့ပေးသည်။

“ကိုငချိတ် ဒါက ဘာလုပ်တာလဲဗျ” ဆိုတော့ “ယောက်ဖ မတော်လို့

ဖူးစာယှက်နွယ် ပုလဲသွယ် ဝန်းမြိုင်လယ်(ခိန်ဝင်း)

ရှုံးသွားရင် ကျွန်တော့်အစ်မနဲ့လွဲမှာစိုးလို့ပါဗျာ”

ဆိုတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားကြောင့်

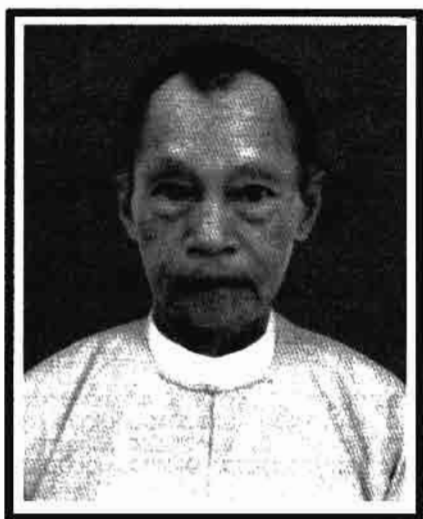
“ ဘာ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုဖိုးချိတ်ရာ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်တော့ဘူး”

စပါးအိတ်တွေအကွယ်မှာ မတော်ရသေးသည့် ပုလဲသွယ်နှင့် ဆင်းကေရီတို့ သမီးယောက်မလောင်းနှစ်ယောက်က လက်တွဲထွက်လာပြီး ဆင်းကေရီက...

“ကိုကြီးကောက်ကတည်း...မမပုလဲသွယ်နဲ့ ကိုဖိုးချိတ်က မောင်နှမ ဝမ်းကွဲတော်တယ်လေ... အဲဒါ သူ့အစ်မနဲ့ ကိုကြီးကောက်တို့ မတော် တဆ လွဲသွားမှာစိုးလို့ သူ့စပါးဆယ်တင်းကို မလိုလေးလိုလေး ကြိုတင် လက်ဖွဲ့တဲ့ သဘောပေါ့ ကိုကြီးရယ်”

ဆိုတော့ ငစိန်နဲ့ ဖိုးချိတ်က မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ တဟားဟား ရယ်ချလိုက်ပါတော့သည်။ ငကောက်ကြီးနှင့် ပုလဲသွယ်တို့နှစ်ဦး အကြည့်ချင်းဆုံသည့် အပြုံးလေးများကတော့ ရွန်းရွန်းမြမြသာနေတဲ့ ဖိုးရွှေလမင်း ကြီးနယ်ပင် ကြည်ကြည်လင်လင် ဝင်းဝင်းပပ ။ ။

ဝန်းမြိုင်ထယ် စိန်ဝင်း

စွန့်ဦးတီထွင် ဝေဟင်ဓရီး
ကံညွန့်လှိုင်-တောင်ကြီး

စွန့်ဦးတီထွင် ဝေဟင်ခရီး

ကံညွန့်လှိုင်-တောင်ကြီး

အနာဂတ်ကို အတိတ်က ဆုံးဖြတ်ပေးသည်။ The Future Is juged By The Past) ပညာရှိများ၏ အဆိုအမိန့်များမှာ မှန်ကန်လွန်းလှပေသည်။

အနည်းငယ်ကြိုးပမ်းလျှင်မူ အနည်းငယ်မျှသာ အကျိုးရှိမည်။ (If a little try, a little gain) လူတိုင်း၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းသည် သူတို့၏ အပင်ပန်းခံခဲ့ရသည်နှင့်အမျှဖြစ်သည်။ (Man's Fortune are on Their Pains) ပညာရှိများ၏ အဆိုအမိန့်များသည်လည်း လူငယ်လူရွယ်တို့ကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးနှင့် လူရည်ချွန် လူရည်မွန်ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ကြပါသည်။

ဘဝကို ရင်မဆိုင်ဘဲ ရေစုန်စီးမျောနေသူ မှန်သမျှသည် မိမိလုပ်ငန်း မှန်သမျှသည် မှန်ကန်ကောင်းမွန်ခြင်း ရှိ/မရှိ တွေးတောဆုံးဖြတ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ ကောင်းသော အရာများလုပ်ရန် အချိန်ရှိသေးသည်။ (It's a way Time to do Good) ပြုပြင်ရန်မှာ ဘယ်တော့မှ နောက်မကျ။ (It's Never too late to Correct)

ပြီးတာတွေပြီးပါစေ။ (Let by Gones be by Gones) ဒီနေ့လုပ်ရမည့် အလုပ်ကို နက်ဖြန်အထိ မရွှေ့ဆိုင်းပါနဲ့။ (Never Put up Till To-morrow What can be do today) ဟူ၍ ပညာရှိများက မိန့်မှာ ထားခဲ့ပါသည်။

နုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၉၁ -

တွေဝေနေသော လူငယ်များ၊ အချိန်ကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးနေသော လူငယ်များ၊ အချိန်ပြည့် TV Game ကစားသူများ ၊ တစ်ချိန်လုံး တယ်လီဖုန်း Game နှိပ်ကစားနေသူများသည် မိမိ၏ တန်ဖိုးရှိသော အချိန်ကို တန်ဖိုးထားရမုန်းမသိဖြစ်နေကြပါသည်။

ကြာလာလျှင် မျက်စိထိခိုက်လာမည်။ အကြားအာရုံများထိခိုက်လာနိုင်သည်။ ဦးနှောက်အာရုံကြောကို ထိခိုက်လာနိုင်သည်။ သတိမေ့တတ်လာနိုင်သည်။

ယနေ့လူငယ်များသည် အားလပ်သည့် အချိန်များစွာရှိလာကြသည်။ အချိန်များစွာရှိလာသော လူငယ်များသည် Game ကစားခြင်းများ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ခြင်းများ စသည်တို့ကို လျော့ပြီး စာများဖတ်ကြရန် လိုအပ်ပါသည်။ အလုပ်ခွင်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သောသူများမှာလည်း အလုပ်ကို အကြောင်းပြုပြီး မအားလပ်၍ စာမဖတ်ကြပါ။ အလုပ်များသည်ဆိုသည်မှာ အကြောင်းပြချက်သာဖြစ်ပါသည်။ တကယ်ဖတ်လိုလျှင် ကားစောင့်ရင်း၊ ကားစီးရင်း (နေရာရပါက) လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စာဖတ်ရန် လိုပါသည်။ ဖတ်လိုသော စာများဖြစ်သည့် ဂျာနယ်၊ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး အားသန်ရာဖတ်ခြင်းဖြင့် မိမိဘဝကို ပြောင်းလဲစေနိုင်ပါသည်။

ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားသော သာဓကများစွာရှိပါသည်။ ထိုအများထဲမှ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် ထိုသူ၏ ဘဝပြောင်းလဲသွားသူကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ ထိုသူ၏ ကြိုးစားမှုကို အခြေခံပြီး မိမိဘဝအား ပြောင်းလဲသွားနိုင်မည် ဆိုပါက...

“မေမေ...သားစကိတ်စီးချင်လိုက်တာ ...စကိတ်တစ်စုံလောက် ဝယ်ပေးပါနော် မေမေရယ်...နော်...” ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို လိုချင်လို့ ပူဆာရင် တစ်ခါဘူးမျှ ရှောရှောရှူရှူ မရဘူးခဲ့ပါ။ မဝယ်ပေးဘူးဟုတော့ မပြော- ငြင်းလည်းမငြင်းခဲ့ပါ။

ခုလည်းကြည့်လေ။ မေမေ့အပြော “သားလေး မာတင် ...လမ်းထိပ်က မင်းခင်နေတဲ့ အန်ကယ်တွမ်ဆီသွား ...စကိတ်တစ်စုံ လုပ်ခိုင်း...သူလုပ်တဲ့အခါ မင်းက ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး...ပြီးရင်တော့ ပြော ကျသလောက် မေမေ့ဆီမှာ လာတောင်း”

စွန့်ဦးတီထွင် ဝေဟင်ခရီး - ကံညွန့်လှိုင်-တောင်ကြီး

ကျွန်တော်က ရချင်တဲ့သူဆိုတော့ အန်ကယ်လ်တွမ်ရှိတဲ့ လမ်းထိပ်ကို အရောက်သွားပြီး စကိတ်တစ်စုံအပ်တယ်။ အန်ကယ်လ်တွမ်က တစ်ခြား အလုပ်တွေကို လက်ခံထားပေမယ့်လို့ မအားလပ်ဘူး။ ကျွန်တော်ဝိုင်းကူ ပြီး လုပ်ပေးမယ်ပြောတော့ ...သဘောတူညီမှုရခဲ့ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အန်ကယ်လ်တွမ်အကူအညီနဲ့ လုပ်လိုက်တာ စကိတ်တစ်စုံပြီးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လုပ်ရတော့ ပညာလည်းရ လိုက်တယ်။

စကိတ်ကို တောင်ကုန်းပေါ်ကနေပြီး ကွင်းပြင်ထဲကို အရှိန်နဲ့ ဆင်းရတဲ့အခါ လေတိုင်းတိုင်းနဲ့ ပျော်လိုက်တာလွန်ရောပဲ။ ကျွန်တော် မှတ်မိပါသေးတယ်။ အမေ့ရဲ့ အိပ်ယာခင်းတစ်ခုကိုယူပြီး ကစားစရာ ယာဉ်ကလေးမှာ ချည်ပြီးတော့ လေထဲမှာ ရွက်တိုက်ကြည့်တယ်။ ရွက်ထည်ယာဉ်ကလေးဟာ အဟုန်ကြောင့် လမ်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေတယ်။

လေတိုက်ပြင်းရင်ပြင်းသလို ရွက်လွှင့်အားကောင်းတယ်။ လေပြင်းရဲ့ စွမ်းအားကို သတိထားမိခဲ့တယ်။ ငယ်စဉ်အချိန်အတော်များများက ကင်းဆပ်နပ်တောင်ဘက်ကွင်းပြင်မှာ အချိန်ကုန်ခဲ့တယ်။ ရေခဲပြင် ပေါ်မှာလည်း ရွက်နှစ်ခုကို လက်မှာကိုင်ပြီး စကိတ်ရွက်တိုက်စီးခဲ့ပါတယ်။ ခြေနစ်ဖက်နဲ့ လက်နှစ်ဖက်မှာ ချည်ပြီး တောင်ကုန်းလေးပေါ်ကနေ ကွင်းထဲကို စကိတ်စီးတဲ့အခါ လက်နှစ်ဖက်မှာချည်ပြီး တောင်ကုန်းလေးပေါ် ကနေ ကွင်းထဲကို စကိတ်စီးတဲ့အခါ လေအဟုန်ကြောင့် တောင်ကုန်းလေး ပေါ်ကနေ ကွင်းထဲကို စကိတ်စီးတဲ့အခါ လေအဟုန်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း နဲ့ အပေါ်တက်သွားတယ်။ နောက်ပြန်ကျ လာတယ်။ နောက်ပြန်ကျလာ တယ်။ စီးစကတော့ ခြေတွေလက်တွေ ပေါက်ပြဲကုန်တယ်။ နောက်တော့ အသားကျသွားပါတယ်။ စက်ဘီးကိုလည်း ရွက်တိုက်စီးတယ်။ ဆော့ကစားရင်း နဲ့ ကျွန်တော်ပညာယူ ခဲ့ပါတယ်။ အခြားဆော့ကစားခြင်းထက် ရွက်တိုက်ကစားခြင်းကို ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မှတ်မှတ်ရရရှိခဲ့ပါတယ်။

လူငယ်တွေ စွန့်လွှတ်တဲ့အချိန်တုန်းကလည်း စွန့် လွှတ်ချင်တယ် ပြောတော့ စွန့်ကိုကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီးတော့ လွှတ်ရတယ်။ အစကတော့ မလုပ်တတ်ပါဘူး။ လူငယ် မဂ္ဂဇင်းထဲက စွန့်လုပ်နည်း အမျိုးမျိုး ဆောင်းပါးဖတ်ပြီးတော့ စွန့်လုပ်လွှတ်တဲ့အခါ တခြားစွန့်တွေထက်

စုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

အမြင့်ဆုံးတက်တယ်။

စွန်လွှတ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကမကထ ပြုလုပ် ကျင်းပနိုင်ခဲ့လို့ အများကလည်း ချီးကျူးခံရခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို အကြောင်း ပြုပြီးတော့ တစ်ခြားမြို့က လူငယ်များက ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ စွန်တွေကို ဝယ်ယူချင်ကြောင်းပြောလို့ ကျွန်တော်ဟာ မေမေနဲ့အတူ အိမ်ရဲ့ မီးဖိုကြမ်းပြင်မှာ တစ်ညကို စွန်သုံးကောင်ပြီးအောင်လုပ်ပြီး ရောင်းချခဲ့ တယ်။ စွန်တစ်ကောင်ကို တစ်သျှိုလင်ရခဲ့ပါတယ်။

မေမေက ကျွန်တော် ကစားနေတာကြည့်ပြီး အခွင့်သင့်သလို ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ စာများများလည်း ဖတ်စေ ပါတယ်။ ငယ်ငယ်တကည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတတ်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။တစ်ညမှာ မေမေက သူ့ အိမ်ရှင်မ ဘဝစတင် ခဲ့တဲ့ ၁၈၈၆ခု၊ ဇန်နဝါရီလ၊ (၁၅)ရက်မှာ မက်ခဲ့တဲ့ အိမ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

မေမေဟာ ကောင်းကင်ပေါ် စက်တပ်တဲ့ ယာဉ်ပျံတစ်စီးကိုစီးပြီး ချောက်ရှိနေတယ်။ လမ်းမရဲ့အလယ် မြို့အပေါ်ကနေ ပျံသန်းခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ့တဲ့သူတွေကို လက်ပြနုတ်ဆက်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါ တယ်။ ရိုက်ညီနောင်တို့ လေယာဉ်စီးနင်းတဲ့ ပြသပွဲမတိုင်မီ (၁၇)နှစ်လောက် စောပြီး မက်ခဲ့တယ်လို့ သိခဲ့ရပါတယ်။

မေမေဟာ ကျွန်တော့်ကိုမွေးပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာ အိမ်မက်ကို အတိတ်ကောက်တယ်။ သူ့သား ကျွန်တော်ဟာ တစ်နေ့မှာ သူ့အိမ်မက်ခဲ့ သလို ကောင်းကင်မှာ ပျံသန်းနိုင်သူဖြစ်ရမယ်လို့ပေါ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝါပဲ ကျွန်တော်ကလည်း လေယာဉ်ပျံသန်းခြင်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ ရိုက်ညီနောင် ပျံသန်းတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က စာတွေ့လက်တွေ့ရှိနေပြီဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်နေထိုင်တဲ့ “ကင်းဆပ်”ကို မြင်းမပါဘဲ ယာဉ်တစ်စီး ချောက်ရှိလာတဲ့အခါ လူအများ အထူးအဆန်းဖြစ်ပြီး သွားရောက် ကြည့်ရှုကြ ပါတယ်။ ပထမဆုံး ချောက်ရှိလာတဲ့ကားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုယာဉ်မျိုးကို တည်ဆောက်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ

- ၉၄ -

ကလောင်စုံ

တဖွားဖွား ပေါ်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကားဂိုဒေါင်တစ်ခုမှာ အလုပ်ရလို့ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကားလုပ်ငန်းကိုလည်း ကျွမ်းကျင်လာပါတယ်။ အားလပ်တဲ့အချိန်များမှာဆိုရင် စာအုပ်တွေ များများဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီထက် အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေ ခံယူခဲ့ပါတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော့်မိသားစုဟာ “ဆန်တာအင်နာ” ကယ်လီဖိုးနီးယားကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဖိုသ်ကားနဲ့ မက်(စ်)ဝဲသ် ကားကုမ္ပဏီတို့ရဲ့ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ကိုယ်ပိုင်ကားအရောင်းဌာနတစ်ခု ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အသက်(၂၁)နှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကားရောင်းပေးခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း စတဲ့အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ (၁၉၀၅)ခု တစ်နေ့မှာ ရိုက်ညီနောင်ဟာ မြောက်ကယ်လီဖိုးနီးယား ကစ်တီဟော့(စ်)မှာ လေထဲကို (၁၀၀)စက္ကန့်ကြာမြင့်အောင် ပျံသန်းသည့် စက်(လေယာဉ်ပျံ)ဖြင့် ပျံသန်းပြမည့်အကြောင်း သတင်းထူးတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။

“ကျွန်တော် အတော့်ကို စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရပါတယ်။” “လေထဲတွင် စက်ဖြင့် ပထမဆုံးပျံသန်းသည်” ဆိုသော သတင်းမှာ မိုးချုန်းသံအလား ကမ္ဘာတစ်ခွင်မှာ ထိုးဖောက်ကျော်ကြားသွားခဲ့တယ်။ ရိုက်ညီနောင်ဟာ စက်ဖြင့်လေထဲ စက္ကန့်တစ်ရာသာ ပျံသန်းနိုင်သည်မှာ တကယ်ပင် ဖြစ်ပါသလား။ သို့လော သို့လောဖြင့် ကျွန်တော် လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်ပြီး စက္ကန့်တစ်ရာကို ရေတွက်ကြည့်နေမိပါတယ်။

“ဘာလို့များ စက္ကန့်တစ်ရာထဲကြာအောင် နေရတာလဲ” ကျွန်တော် တွေးနေမိပါတယ်။ နောင်တစ်ချိန်မှာ လေထဲမှာ တစ်နာရီ၊ ငါးနာရီ၊ ဆယ်နာရီကြာမြင့်အောင် ပျံသန်းနိုင်မယ့်နေ့ကို ရောက်ရှိဖို့ မျှော်မှန်းကြည့်တယ်။ “မဖြစ်ဘူးလို့ မည်သူမျှ မပြောနိုင်ပါ”။

မကြာခင်မှာပဲ သိပ္ပံမဂ္ဂဇင်းမှာ ရိုက်ညီနောင် ပျံသန်းသော စက်လေယာဉ်ပုံပါလာတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ “တစ်နေ့ ငါလည်း ပျံသန်းပြမယ်” “ယောက်ျားတို့ဘုန်း မိုးသို့ချုံးတဲ့” ကြိုးဝါးခဲ့မိတယ်။ ပုံကိုကြည့်ပြီး အမေ့ကို ပြရင်းနဲ့ “ဘာများထူးဆန်းလို့လဲ အဲဒါ

နုနုစဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၉၅ -

စက်တပ်ထားတဲ့ စွန်အကြီးစားကြီးပဲ မေမေ။ ကျွန်တော် စွန်လုပ်တတ်သားပဲ။ လေယာဉ်လုပ်ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စီးပြမယ်” မေမေ့ကို ပြောခဲ့တယ်။ လုပ်ပြမယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော်မပြင်တော့ဘူး။

“မေမေကလည်း ကျွန်တော့်ကို မမွေးခင်က အိမ်မက်အကြောင်း ထပ်ပြောပြတယ်။ ပြီးတော့ “ဟုတ်လိုက်တာ သားရယ်...သားလုပ်နိုင်မှာ ငါ” လို့ အားပေးအားမြှောက်စကား ပြောကြားပါတယ်။ ကျွန်တော် အတော်အားတက်သွားတယ်။ အားပေးတဲ့သူရှိတော့လည်း အတော့်ကို ကြည်နူးသွားရတယ်။

ကျွန်တော် နေ့ဘက်ဆို ဝမ်းရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ပြီး ညဘက်မှာ စက်မဲ့လေယာဉ်ကို တည်ဆောက်တယ်။ စွန်အကြီးစားပုံစံပါပဲ။ လူစီးနိုင်လောက်အောင်ကြီးပါတယ်။ စက်မပါပါဘူး။ လပေါင်းအတော်ကြာ လာတဲ့အခါ ဓာတ်ဆီသုံးလေယာဉ်ကို တည်ဆောက်ချင်လာပြန်တယ်။ ဆန္ဒအတော်ပြင်းပြလာတယ်။ လုပ်နိုင်ပါ့မလားဆိုပြီးတော့ စိုးရိမ်လာမိတယ်။ လေယာဉ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သိပ္ပံပညာတွေကိုလည်း ဘယ်ကျောင်းမှာမှ သင်ခဲ့ရဘူးပေမယ့် နည်းနည်းတော့ တီးမိခေါက်မိတယ်။

လေယာဉ်တည်ဆောက်ရာမှာ စာအုပ်စာတမ်းဖတ်ပြီး နည်းယူစရာ လည်းမရှိ၊ ဆရာဆိုတာလည်းမရှိပါဘူး။ ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက်ကို သွားပြီး လေယာဉ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်ကို ရှာဖတ်တယ်။ စာအုပ်မရှိတဲ့အတွက် တံတားတည်ဆောက်တဲ့ စာအုပ်ကို ရှာဖွေပြီးဖတ်တယ်။ လိုချင်တဲ့အချက် တွေကို မှတ်သားထားသည်။ တံတားတည်ဆောက်ရာမှာ အဓိကကျတဲ့ ဆန့်အားနဲ့ ခံနိုင်ရည်အားအခြေအနေကို လေ့လာပြီး လူထိုင်နိုင်တဲ့ စက်ကိုယ်ထည်ကို ခံနိုင်ရည်အားရှိအောင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖန်တီးထားခဲ့ ခါတယ်။ စက်ကို ပေါ့ပါးစေဖို့ကိုလည်း သံရည်ကြိုပြီး ပြုလုပ်မယ့်အစား ပေါ့ပါးတဲ့ ကြေးနီကို အသုံးပြုခဲ့တယ်။ လေယာဉ်မှာ တပ်ဆင်ဖို့ ပန်ကာ (၆)ခုကို ပြုလုပ်တယ်။ အဲဒီထဲကနေ အကြိုက်ဆုံးတစ်ခုကို ရွေးချယ်တပ်ဆင်တယ်။

အဲဒီလေယာဉ်ကို ၁၉၀၈ ခုနှစ်မှာ ကယ်လီဖိုးနီးယားက “ဆန်တာ ဆင်နာ” တောင်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ မက်သဒစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ ပထမဆုံး စွန့်ဦးတီထွင် ဝေဟင်ခရီး - ကဲညွန့်လှိုင်-တောင်ကြီး

- ၉၆ -

ကလောင်စုံ

လေယာဉ်ကို တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကျောင်းကို အသုံးပြုအဖြစ် တစ်လကို (၂)ပေါင် (၁၀)သျှိလင်ပေးရတယ်။

ကျွန်တော် လေယာဉ်တည်ဆောက်နေတာကို လူအများကတော့ ဦးနှောက်ချောင်ပြီး အရူးထနေတယ်လို့ပြောကြတယ်။ ဖေဖေကတော့ လူအများရှေ့ မျက်နှာမထားတတ်အောင်ဖြစ်နေတယ်။ လက်ရှိ ကားအရောင်းအဝယ်လုပ်လို့ ငွေရနိုင်တာသိလျက်နဲ့ အလုပ်ကို ပစ်၊ လေယာဉ်တည်ဆောက်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတယ်လို့ လူအများကို အရှက်ပြေ ပြောနေတဲ့အကြောင်း မေမေပြောလို့ သိရပါတယ်။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ညစဉ်ညတိုင်းသာမက အလုပ်အားတဲ့ရက်များဆို ဂိုဒေါင်ထဲမှာ တကုတ်ကုတ်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး နာခေါင်းရှုံ့ကြ၊ အတင်းပြောကြနဲ့ပေါ့။ သက်ကြီး ရွယ်အိုတချို့က ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်ဟာ မကြံမစည်အပ်တဲ့ကိစ္စဖြစ်လို့ ရပ်တန့်ကရပ်ဖို့၊ ဆက်လုပ်ရင် ဒုက္ခရောက်တတ်ကြောင်း၊ နတ်ဘုရားက ရိုက်တတ်ကြောင်းပြောကြတယ်။ ဘုရားသခင်က အစထဲကသာ လူတွေကို ပျံသန်းစေချင်ရင် အတောင်တပ်ပေးလိုက်မှာပဲ"ဆိုပြီး ဝေဖန်ကြ၊ တားဆီးကြပါတယ်။

"အမေတစ်ယောက်ကသာလျှင် ကျွန်တော့်အားပေးတယ်။ ကူညီတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ညဘက်အဖော်လိုက်ပေးတယ်။ မီးအိမ်လိုက်ပြပေးတယ်။ လူတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့သားအမိကို ပြတင်းပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်ကြတယ်။ ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးကြားကနေ ချောင်းကြည့်ပြီး ဟားတိုက်ကြတယ်။ ဘာပြောပြော မမူတော့ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ မေမေကတော့ ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော် လေယာဉ်တည်ဆောက်ရုံသာမက လေတိုက်တဲ့အကြောင်း တွေကိုလည်း နားလည်အောင် လေ့လာခဲ့ရတယ်။ ဆွဲအားကောင်းတဲ့ မော်တော်ကား အင်ဂျင်(၁၂)ကောင်အားကို လေယာဉ်မှာ တပ်ဆင်လိုက် တယ်။ အကောင်းဆုံးပန်ကာကိုလည်း ရွေးချယ် တပ်ဆင် လိုက်တယ်။ လေယာဉ်တည်ဆောက်တာ (၁၃)လတောင် ကြာသွားတယ်။ ကျွန်တော် အတော့်ကို အကျေနပ်ဆုံး အချိန်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ဖို့ ကျန်သေးတယ်။ မေမေအိမ်မက်က တဖြေးဖြေး မှန်လာတော့မယ်။

နနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၉၇ -

၁၉၀၉ ခု၊ ဇူလိုင်လကုန်တွဲ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်ရောက်တော့ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်မှာ ဘီးတွေတပ်ပြီး လူနှစ်ယောက်အကူအညီနဲ့ ဘုရားကျောင်းထဲကနေ တွန်းထုတ်ခဲ့တယ်။ အမိုးအကာလုပ်ထားတဲ့ ခွတ်ဖျဉ်တဲကြီးလည်း စုတ်ပြတ်ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ (၃)မိုင်ရှည်လျားတဲ့ လမ်းကနေ ကွင်းပြင်ဆီကို တွန်းထုတ်လာခဲ့ကြတယ်။ ညဉ့်သန်းခေါင် အချိန်ဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ လမ်းပေါ်မှာရှိတဲ့ မြင်းတွေလည်း လန့်ဖျပ်ခြင်းမရှိပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ၁၉၀၉ ခု၊ ဩဂုတ်လ၊ (၁)ရက်နေ့ မနက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ဝတ်ပြုတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်တက်၊ စက်ကိုနှိုး လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ စက်ရှိန်မြှင့်လိုက်တယ်။ စက်သံဟာ ဆူညံသွား ငါတော့တယ်။ တစ်ဖက်ကိုလည်း တိမ်းစောင်းသွားတယ်။ နောက်ကောင်းကင်ကို ပျံတက်သွားတော့တယ်။

ကျွန်တော် အတော့်ကိုပျော်နေပြီး စိတ်တွေလည်း အရမ်းလှုပ်ရှားနေပြီ။ အောက်ကလူတွေကလည်း အော်လို့ဟစ်လို့ လက်တွေ ဝှေ့ယမ်းပြနေကြ ပြီ။ နောက်တစ်ပတ် ပြန်ကွေ့လိုက်တယ်။ မေမေနဲ့ ဖေဖေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ လက်ပြဝှေ့ယမ်းနေကြတယ်။ အားလုံးကို အပေါ်စီးကနေ တွေ့နေရတယ်။

မြေပြင်ကနေ ဝေဟင်ခရီးမှာ လေယာဉ်ဝဲပျံခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ သမိုင်းမှတ်တိုင် တွင်ရစ်သည့်နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ “ဂလင်း- အယ်လ်မာတင်” (GLENN L MARTIN) ဆိုသော လူငယ်လေးသည် ဇီဝင်၏ ပံ့ပိုးမှု၊ စာများမပြတ်လေ့လာမှု၊ မလျော့သောစွဲဖြင့် စွန့်ဦးတီထွင် ကြဆမှု၊ လုံ့လအားမာန်အပြည့်နှင့် ကြိုးစားခဲ့သောကြောင့် “ယောက်ျား တံခွန်- လူရည်ချွန်” ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဤမျှမကသေး။ စာကြည့်တိုက်မှစာများကလည်း သူ့အား များစွာ အထောက်အကူပြုခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံအရလည်း ထစိုက်မတ်မတ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ လှောင်ပြောင်ကဲ့သို့

စွန့်ဦးတီထွင် ဝေဟင်ခရီး - ကညန့်လိုင်-တောင်ကြီး

- ၉၈ -

ကလောင်စုံ

ရှုံ့ချမှုတို့ကို အမှုမထား လုပ်မြဲအလုပ်ကို မဆုတ်မနစ်ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ စကားအရာနှင့် ပျက်စီးခြင်း၊ တွန်းအားပေး၍ ပျက်စီးစေခြင်း စသည်တို့ကို အရေးစိုက်၍ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး မကြစည်၊ မတွေးတော၊ မတီထွင်ခဲ့သော် ယနေ့တိုင်အောင် လေယာဉ်ပျံဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးယာဉ်သက်သက်မျှသာဖြစ်နေချေတော့မည်။

ယခုမူ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် စွန်လုပ်ပြီး ရောင်းစားခဲ့သော လူငယ်လေး ဂလင်းအယ်လ်မာတင်သည် ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး လေယာဉ်ပျံများ ထုတ်လုပ် ရောင်းချသည့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ မထင်ခဲ့ပေ။

ဂိုက်ညီနောင်ပျံသန်းမှုပြုလုပ်ပြီးသည့်အချိန်တွင် မာတင်သည် စာတွေ့လက်တွေ့များ အတော်အတန် ဆည်းပူးလေ့လာပြီးဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်လေယာဉ်ကို ကိုယ်တိုင်တီထွင်ပြီး ကိုယ်တိုင်စီးနင်းပျံသန်းခဲ့သည်။ အမေရိကန်လူမျိုးထဲတွင် မာတင်သည် တတိယမြောက်ဖြစ်ပါသည်။

မာတင်သည် လေယာဉ်ထုတ်လုပ်သော စက်မှုလုပ်ငန်းတွင် စတင်လုပ်ကိုင်သူဖြစ်သလို လေကြောင်းပျံသန်းမှုသမိုင်းကို စာဖွဲ့ဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ တည်ဆောက်ထုတ်လုပ်သော စက်ရုံသည် ဘာလ်တီမိုးအနီး- မေရီလင်းတွင် ရှိသည်။ အမေရိကန်ရှိ အကြီးဆုံးစက်ရုံကြီး(၃)ခုအနက် တစ်ခုဖြစ်သည်။

နောင်တွင် မာတင်စက်ရုံကြီးမှ ကြည်း၊ ရေ၊ လေ သုံး ဗုံးကြဲလေယာဉ်များကိုပင် ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် သွားလာသော “ရေယာဉ်ပျံ”ကြီးများကိုလည်း အကြီးအကျယ် ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အကြောင်းအရာများကို ခြုံငုံသုံးသပ်လေ့လာကြည့်ပါ။ အောင်မြင်မှုအထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်လိုသူတိုင်း အောက်ပါအချက်များကို လိုက်နာကျင့်သုံးမည်ဆိုပါက လိုရာပန်းတိုင်သို့ မလွဲကွေ့ အမှန်မချရောက်ရှိနိုင်ပါမည်။

၁။ အချိန်ကို ဖြုန်းတီးခြင်းကို ရှောင်ရမယ်။

၂။ လေးကန်ဖင့်နွဲ့တဲ့အကျင့်ကို ဖျောက်၊ သွက်သွက်လက် လုပ်ကိုင်တတ်ရမယ်။

နန္ဒစံဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၃။ စာများများဖတ်ပြီး မှတ်သားရမယ်။
 ၄။ အာရုံစူးစိုက်မှုရှိရမယ်။
 ၅။ ရည်မှန်းချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်စွမ်းရှိရမယ်။
 ၆။ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်ဖို့လိုမယ်။
 ၇။ အမှား အမှန်ကို ခွဲခြားဝေဖန်နိုင်စွမ်းရှိရမယ်။

အဲဒီအချက်တွေပြည့်စုံတယ်ဆိုရင်ဘဲ အောင်မြင်မှုလမ်းကြောင်းပေါ်
 ချောက်နေပြီ။ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။ ပညာရှိများကလည်း “လေ့ကျင့်မှု
 သည် ပြည့်စုံပေသည်။” (Practice Make Perfect)ဟု ဆိုမိန့်ခဲ့သည်။
 ဒါ့အပြင် “လေ့လာဆည်းပူးခြင်းသည် ပညာရှိသူအား ပညာပိုရှိစေပါ
 သည်။ (Learning Makes the Wise Wiser)တဲ့

အနာမခံလျှင် အသာမစံရ။ (No Gains Without Pains)
 လို့လည်း ပြောထားသလို “ပျင်းရိသောသူများသည် ဘေးဒုက္ခများစွာ
 ခံစားကြရသည်” (Lazy People Take Most Pains)တဲ့။

ပညာလိုသူသည် “ပညာရှာရန် ဘယ်တော့မှ နောက်မကျ။
 (Never too late to learn)ဟူသော ပညာရှိများ၏ အဆိုအမိန့်များ
 နှိုခဲ့ပါသည်။

လူငယ်လူရွယ်များ ပြုပြင်နိုင်ကြပါစေ။

ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်ကြမည်ဆိုပါလျှင်...”

ကံညွန့်လှိုင်(တောင်ကြီး)

“ကျီးကန်း” နှင့် “လူ”

ခင်ကြီးခင်ခင်(မြန်မာစာ)

“ကျီးကန်း” နှင့် “လူ”

ခင်ကြီးခင်ခင်(မြန်မာစာ)

အခန်း(၁)

အား!...အား!...အား!...

ဒေါ်လှစိန်တို့နေတာ ရန်ကင်း။ ဝါဝါဝင်း (၆)ထပ် အဆောက်အဦး သစ်တိုက်ခန်းမှာဖြစ်သည်။ တစ်နေ့- မနက်မိုးလင်းစ အိပ်ယာထမှာ တအားအားနဲ့ ကျီးကန်းတွေ ကောင်းကင်မှာအုပ်ဖွဲ့ပြီး ဆူညံစွာ အော်နေတာကို ကြားနေရ၏။ ဒေါ်လှစိန်က သူတို့တိုက်ခန်း၏ ဝရံတာက ထွက်ပြီး “ဘာတွေများဖြစ်နေလည်း”ဟု စူးစမ်းလိုက်လေသော်...

အခန်း(၂)

ဒေါ်လှစိန်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ဆောက်နေကြသော ဆောက်လက်စ အဆောက်အဦးသစ်ကြီး၏။ အုတ်တိုင်တစ်တိုင်ပေါ်မှာ အပျံသင်စကျီးကန်းပေါက်စလေး တစ်ကောင်ပြုတ်ကျနေတာဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် ကျီးကန်းများ ကမ္ဘာပျက်သလို ဝိုင်းအော်နေလိုက်ကြတာ သည်မှာအကောင် အနဲဆုံး ၂၀၀ လောက်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ အပျံသင်ရင်း မပျံနိုင်တော့လို့ ပြုတ်ကြတာ ထင်ပါရဲ့ဟု သုံးသပ်မိလေ လေသည်။

ကျီးတို့၏ ဆူညံလွန်းလှတဲ့ အသံကို နားမခံနိုင်တော့သော ဆိပ်ထဲက အလုပ်သမားကောင်လေးတစ်ယောက်၊ အုတ်တိုင်ပေါ်မှ ကျီးကန်းပေါက်စ

- ၁၀၂ -

ကလောင်ရံ

လေးကို အသာသွားယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလေးတွေ စွန့်လွှတ်တင် သလိုမျိုး အသာလေး လေထဲဝဲပျံနိုင်အောင် တင်ပေးသည်ကိုပါ ဒေါ်လှစိန်မြင်လိုက်ရ၏။

ကျီးကန်းများက အလည်အပါးတွေဖြစ်မည်။ ရန်သူလော၊ မိတ်ဆွေလော ဆိုတာကို မပြတ်အကဲခတ်ရင်း ဝဲပျံနေကြလေသည်။

အခန်း(၃)

ကံကောင်းထောက်မစွာဘဲ၊ “ကျီးကန်း”ကလေး လေထဲမှာဝဲပျံလို့ ရသွားသည်။ အံ့သြစရာ ကောင်းလေစွ၊ ကျီးကန်းပေါက်စလေးမှာ လေထဲရောက်ပြီး ဝဲပျံရာက တအားအားအော်သည်များရပ်သွားကြလေ၏။ ထို့အပြင် လှုပ်လဲ့လှုပ်လဲ့ ပျံသန်းနေပါသော ကျီးကန်းငယ်လေး၏ အရှေ့အနောက်လက်ဝဲလက်ယာခြံရံပြီး “ပေါက်စ”လေး ပျံရာနောက်ကို အကုန်လိုက်သွားကြလေ၏။

‘အောင်မလေး... သူတို့တွေက ရန်သူမြို့ကို စစ်တိုက်ထွက်ကြတော့ မယ့် လေယာဉ်ပျံတွေနဲ့တူလိုက်တာ၊ သူတို့အမျိုးကိုလဲ သူတို့သိတတ်တာ လွန်ပါရောလား၊ အစောက ပြုတ်ကျနေတဲ့ ကျီးကန်းပေါက်စကို ဝန်းရံပြီး အော်နေကြပုံဟယ်’

“ဟေ့...ငါတို့ ကျီးကန်း ပေါက်စလေးကို ဘယ်သူမှမထိကြနဲ့နော် ထိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ငါတို့ဆင်းလာပြီး မျက်လုံးဖောက်ပစ်လိုက်မှာ နော်”လို့ ခြိမ်းခြောက်သည်ထင်ရ၏။

အခန်း(၄)

ည၊ ည မှာ ပြတဲ့ TV က Discovery အစီအစဉ်မှာ တိရိစ္ဆာန်တွေ ဟာ များသောအားဖြင့်တော့ “ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း” သဘာဝရှိတာတွေ့ရပါ သည်။ တိရိစ္ဆာန်တိုင်း အားလုံးဒီလိုချည်းပဲတော့ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်အမျိုးတွေကို အလွန်စောင့်ရှောက်တာပါလို့ “ကျီးကန်း”တွေကတော့ သက်သေပြသွား ကြပါပြီ။ တော်တော်အမျိုးချစ်တဲ့ အလွန်တော်တဲ့ “ကျီးကန်း”တွေပါလား ဟု ဒေါ်လှစိန်မှာ ချီးကျူးမိတော့သည်။

အခန်း(၅)

တိ!...တိ!...တိ!...

ဒေါ်လှစိန်စီးလာသော တက်စီအငှားကားသည် ရွှေတောင်ကြား နိပ်သာရှိ အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသော ဝင်းတံခါးဂိတ်တွင်ရပ်ပြီး ဟွန်းသံပေး လိုက်သည်။ အသက်(၁၂)နှစ်ရွယ်ဝန်းခန့်ရှိ ကောင်လေးတစ်ယောက်ထွက် လာ၏။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”။

ခြံစောင့်ကောင်လေးက အသစ်ပြောင်းလိုက်လို့ထင်ရဲ့။

ဒေါ်လှစိန်တို့ကို မသိသောကြောင့် တံခါးချက်ခြင်းဖွင့်မပေးပါ။

“ဦးလေးကောင်းကင်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မိုးမြင့်တို့ မရှိကြဘူးလားဟဲ့...ငါက သူတို့ရဲ့ တူမ “မလှစိန်”ဘဲ မြန်မြန်သွားပြောပြီး တံခါးဖွင့်ပါဟဲ့...”

ဒေါ်လှစိန်ရဲ့ ကျယ်လောင်သောအသံကို အထဲကကြားသွားမှ

“မောင်တိုးရေ...တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့?”

အထပ်တိုက်အမြင့်မှ အမိန့်သံအဆုံးမှာ မှ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးတော့သည်။

“ဪ...သူတို့အိမ်လာရတာ အမေရိကန်ပြည်က အိမ်ဖြူတော်နဲ့ ချားပြည်က ကရင်စလင်နန်းတော်လာရသလိုပါဘဲလား”ဟု ဒေါ်လှစိန် စိတ်ထဲကပင် တွေးနေမိ၏။ တကယ်ဆို ဒေါ်လှစိန်နှင့် ဤခြံ ဤတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးကောင်းကင်သည် ဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မတူခြားနားချက်တစ်ခုကား ဦးကောင်းကင်၊ ဒေါ်မိုးမြင့်တို့သည် ရွှေတောင်ကြားနိပ်သာမှာ နေနိုင်သော လူဂုဏ်တန် သူဌေးများဖြစ်ပြီး ဒေါ်လှစိန်မှာတော့ အလုပ်သမား စာရေးဝန်ထမ်း လူတန်းစားဖြစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးနှင့်တူမ အရင်းကြီးဖြစ်လင့်ကစား အခေါ်အပြော သိပ်မရှိ၊ ခပ်စိမ်းစိမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင် အမျိုးမျိုး သာရေးနာရေးများ၌ တား မလွဲသာမရှောင်သာ ခေါ်ပြောကြ၏။ လူတွေဆိုတာက လူအများရှေ့ တွင် ချမ်းသာသောသူကိုမှ ဆွေမျိုးတော်ချင်ကြပြီး မချမ်းသာလှဘဲ ဆွေမျိုးတော်မှာ အလွန်ကြောက်တတ်ကြသော သဘောရှိကြ၏။ ဒေါ်လှစိန်တို့ကလဲ ဒီသဘောတရားတွေကို နားလည်သည်မို့ ဆွေမျိုးများတွင် သာရေးဆိုလျှင်သွားခဲ့၏။ နာရေးဆိုလျှင် မလွဲသာ၍သွား

ကျိုးကန်းနှင့်လူ-ခင်ကြီးခင်ခင်

ရပါသည်။

ယခုတော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်၊ အလွန်အရေးကြီးသော သမီးလေး၏ ကိစ္စကြောင့် ရှေ့မျက်နှာ၊ နောက်ထားပြီး လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ခြံတံခါးဖွင့်ပေး၍ ခြံဝန်းထဲရောက်ပြန်တော့လည်း တိုက်ထဲသို့ အလွယ်တကူဝင်လို့မရသေးပါ။

ဝုတ်!...ဝုတ်!...ဝုတ်!...

ဦးကောင်းကင်တို့၏ အမွှေးစုတ်ဖွား ခွေးနှစ်ကောင်သည် ဒေါ်လှစိန် ရှိရာသို့ ပြေးလာကြသည်။ မာန်ဖီ၍ ဟောင်လိုက်တိုင်း ခွေး၂ကောင်၏ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော ရွှေကြိုးများသည်။ နေရောင်နှင့် ဟပ်ပြီး ဝင်းကနဲ၊ လက်ကနဲ၊ မျက်စိပင်ကျိန်းသွားရ၏။

“ဟဲ့...အာနီး၊ ရင်ဂိုတို့သွားကြစမ်း အထဲဝင်စမ်း”

ဦးကောင်းကင် အသံကြားမှ ခွေးနှစ်ကောင် ငြိမ်သွား၏။ ဘေးဖယ်၏။ “ခွေး”ဆိုလျှင် ဒေါ်လှစိန်ကလဲ အသေကြောက်၊ ခွေးကိုက်ခံရပြီး ဆေးထိုးခဲ့ ရဖူး၍ဖြစ်သည်။

“လာ...လာ...မလှစိန်တို့ပါလား ဘယ်ကလာကြတာလည်း မကြောက်ပါနဲ့...သူတို့ကဒီလိုဘဲ...လူစိမ်းဆိုတိုက်ထဲအဝင်ခံတာမဟုတ်ဘူး သိပ်လိမ္မာတာ၊ သိပ်အားကိုးရတာ...ဒါကြောင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ... အမဲသားနဲ့နွားနို့...အားဆေးတိုက်ပြီး မွေးထားရတာဘဲဟ...”ဟု ဦးကောင်းကင်က ရှင်းပြ၏။

ဒေါ်မိုးမြင့်ကမူ

“မိချို့ရေ...ဒီကောင်တွေ ရေချိုးဘို့အချိန်တန်ပြီ ခေါ်သွားကြတော့ ရှန်ပူနဲ့ ခေါင်းလျှော်ရမည့်နေ့ဆိုတာလဲ မမေ့ကြနဲ့ဦး...”

အခန်း(၆)

ဦးကောင်းကင်၊ ဒေါ်မိုးမြင့်တို့အိမ်မှာ အိမ်သားက သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်နှင့်ပါမှ စုစုပေါင်း အိမ်ရှင်(၄)ဦးရှိ၏။ သို့သော် အခိုင်းအစေများကို (၅)ယောက်ထားသည့် ခြံထဲမှာ ပန်းပင်ရေလောင်း မြက်နှုတ်နှင့် တံခါးဖွင့်ပိတ်ဘို့က (၁)ယောက်၊ မီးဖိုချောင်ချက်ပြုတ်ဘို့က (၁)ယောက် အဝတ်လျှော်မီးပူတိုက်က (၁)ယောက်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးက (၁)ယောက်ဆိုပါစို့။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က ခွေးကြည့်၊ ပြုစုပျိုးကျောင်း

နုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၀၅ -

မွေးထိန်းသက်သက်လေ။

“ဪ...မလှစိန်...ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဦးလေးကောင်းရေ ကျွန်မသမီးလေးတော်တော်နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကျောင်းလဲမတက်နိုင်တာ (၁)ပတ်လောက်ရှိပြီ။ ဆရာဝန်က ပြောတယ်။ အဆုတ်ရောင်တယ် အအေးမိတယ် နမိုးနီးယားဖြစ်နိုင်တယ်။ ဆေးရုံတက်ရမယ်ဆိုလို့ပါ။ အဲဒါ ကျွန်မတို့ ပိုက်ဆံအခက်အခဲ ဖြစ်နေလို့ ဦးလေးကောင်းဆီက ပိုက်ဆံ(၅)သောင်းလောက်လာချေးတာပါ(နှစ်)လ လောက်နေပြီး ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်- သူများကိုယူတဲ့အတိုင်း အတိုးလည်းယူ ခါ...”

ဦးလေးကောင်း၏ မျက်နှာ ရုတ်တရက်ညှို့မှောင်သွား၏။ ဒေါ်မိုးမြင့် ကတော့ မသိမသာ အခန်းထဲဝင်ပြီး လုံးဝ ပြန်မထွက်လာတော့။

“အော်...ဒုက္ခပါပဲ...ငါတို့လည်း အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး။ ငါ့ကုမ္ပဏီက အရှုံးတွေအားလုံးပေါ်နေလို့ ငွေတွေမြှုပ်နေတယ်။ ငါတို့မှာ တစ်လတစ်လ အိမ်စရိတ်ကလည်း အရမ်းကုန်တာမဟုတ်လား အရင်ကလို အလုပ်အကိုင် ကောင်းနိုင်ရင်တော့ ငါပေးလိုက်မှာပေါ့...နင်တို့ကို ငါ့က အတိုးယူမလား ဟ” အခုတော့ မပေးနိုင်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟယ်... တခြားမှာ လဲကြည့်ပါအုံးဟယ်” တဲ့...။

အခန်း(၈)

သူဌေးဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက်မို့ အားကိုးတကြီးလာရသော ဒေါ်လှစိန်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောတတ်တော့ပေ။ ပြောစရာလဲမလိုတော့ စကားကုန် ပိတ်ပြောပြီးသွားပြီပဲလေ... စိတ်ပျက်အားငယ်စွာနှင့် ဒေါ်လှစိန် ပြန်အထွက် သံတံခါးဆွဲ ပိတ်သံနှင့်အတူ ကြားလိုက်ရသည်က...

“အင်း...ပိုက်ဆံချေးတယ် အတိုးယူတယ်ဆိုတာ သူစိမ်းနဲ့ လုပ်တာဘဲ ကောင်းတယ်... ဆွေမျိုးရင်းလေ...လုပ်လို့ မကောင်းလေဘဲ... ကိုယ့်တူမ အရင်းဆိုတော့ မရှိလို့မပေးနိုင်သေးဘူးဆိုရင် ဘာတတ်မှာလဲ။ အတိုးလဲဆုံး... အရင်းလည်းဆုံးမှာမို့လား...အေး...ဒီတော့ မိန်းမရေ မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက် တာ အကောင်ဆုံးဘဲမို့လား’... တဲ့။

“ဟင်း...ဟင်း...အဖေကြီးက ဒါမျိုးဆို သိပ်တော်တာဘဲ တကယ် အားကိုးရတယ်... မိန်းမကလည်း မပေးချင်လို့ အခန်းထဲက

ကျီးကန်းနှုတ်လူ - ခင်ကြီးခင်ခင်

ပြန်မထွက်တာပေါ့ရှင့်...ဟင်း...ဟင်း''...

အခန်း(၉)

စိတ်ထိခိုက်စွာပြန်လာသော လမ်းတစ်လျှောက်...ဒေါ်လှစိန်မျက်စေ့
ထဲတွင်တော့ မနက်မိုးလင်းစက တွေ့လိုက်ရသော “အမျိုးချစ်သော
ကျီးကုန်းများ”ကို သာမြင်ယောင်မိပါတော့သည်။

ခင်ကြီးခင်ခင် (မြန်မာစာ)

သံမဏိဖက်
ခင်ရှင်စော

သံမဏိမက်

စင်ရှင်စော

ဆုတောင်းတိုင်းသာ ပြည့်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဆုတောင်းလိုက်ချင်ပါတယ်။ “ဘဝဆက်တိုင်း ယောက်ျားကောင်း စင်စစ်ကေနိဖြစ်ရပါစေ” လို့ပေါ့။ ယောက်ျားကောင်းဖြစ်ပါမှ မြင့်မြတ်စိတ်ထားနဲ့ အနိုင်ယူတတ်တဲ့ စရိုက်တွေ ကင်းမဲ့မှာကိုး။ ကိုယ်တိုင် အနိုင်ကျင့်ခံခဲ့ရဖူးတာဆိုတော့ ခါးသီးတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ကောင်းကောင်းကြီး စာနာနားလည်တတ်မိလို့ပါ။ ကျွန်မ နာမည်က “မအေးလှ” အေးငြိမ်းလှပတဲ့ ဘဝရပါစေတော့ရယ်လို့ နိမိတ်ဆောင်ပြီး မိဘများက ဒီနာမည်မှည့်ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်...ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်မပါဘဲ အေးလည်းမအေးနိုင်၊ လှလည်းမလှနိုင်တာကတော့ ကျွန်မရဲ့အတိတ်ကံပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်မ ငယ်ငယ် ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက အဖေက နာတာရှည် လူမမာနဲ့ နှစ်နှစ်တစ်ယောက်နှုန်း မွေးထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့မောင်၊ ညီမတွေထဲမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်ရတဲ့ ကျွန်မအဖို့ အမေ့ရဲ့ဒုက္ခတွေက ကျွန်မရဲ့ ဒုက္ခတွေပါပဲ။

မိသားစုစီးပွားရေးအဖြစ် အမေက အကြော်ကြော်ပြီး ကျွန်မ မနက်တစ်ခေါက် ညနေတစ်ခေါက် ခြေတိုအောင် လျှောက်ရောင်းရတာပေါ့။ အမေက ဆိုင်မှာရောင်း၊ ကျွန်မက ဆိုင်နဲ့ဝေးရာမှာ ခြေဆန့်လို့ များများရောင်းထွက်ပါမှ မိသားစု ထမင်းနပ်မှန်ပြီး သူများကို ပေးရမယ့် နေပြန်ပေးကိစ္စကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်မှာပါ။ အကြော်မကုန်တဲ့

နုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၀၉ -

နေ့ဟာ ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် အခက်ကြီးခက်ရတဲ့နေ့ပေါ့။ တစ်ခါမှာ ရက်ရှည်လေကြီးမိုးကြီးကျလို့ မလုံမခြုံ အိမ်ကလေးမှာ ကလေးလူကြီး အအေးပတ် ဖျားနာကြတဲ့အခါမှာတော့ ရှိသမျှ အရင်းပြုတ်လို့ လက်ထဲမှာ တစ်ပြားမှ မကျန်ဖြစ်ရတယ်။

ထမင်းဆာလို့ ငိုနေတဲ့မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေရဲ့အသံက ကျွန်မ အသည်းနှလုံးကို ထုချေနေသလို နာကျင်ခံစားရပါတယ်။ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ ရွာလယ်ပိုင်းနေတဲ့ ဒေါ်တင်မြက အကြော်ဝယ်ရင်း မြို့မှာ အလုပ်လိုက်လုပ်မယ်ဆိုရင် တစ်လသုံးသောင်းနဲ့ တစ်နှစ်စာ ကြိုတင်ငွေ ထုတ်ပေးမယ့်စကားကို လက်ခံလိုက်ဖို့ပေါ့။ ဒါဆိုရင် အပေါက်ပေါက်အပြုံပြုံ ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်ကိုလည်း ပြန်ပြီးမိုးနိုင်မယ်လေ။ အမေ့ရဲ့ အကြော် ဆိုင်လည်း ပြန်ထွက်နိုင်မယ်ပေါ့။ မိသားစုလည်း နပ်ကျော်နပ်လွှား မရှိဘဲ ထမင်းနပ်မှန်စားနိုင်ဖို့ ကျွန်မက အကြီးပီပီ အနစ်နာခံမယ်ပေါ့လေ။

ဒီလိုနဲ့ အမေနဲ့ ဒေါ်လေးမြ တွေတွေဆိုင်ဆိုင် စကားပြောပြီးကြ တဲ့အခါ တစ်ခါမှ သိန်းဂဏန်းငွေမကိုင်ဖူးခဲ့တဲ့ အမေ ငွေရေရင်း မျက်ရည်စက်တွေ တစ်ပေါက်ပေါက် ကျနေတာကြည့်လို့ ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း မချိတရိပါပဲ။ ကျွန်မ မိသားစုနဲ့ခွဲခွာ၊ မြို့ကြီးကို ခရီးထွက်လာခဲ့တယ်။ သူတို့ပြောတုန်းက ရန်ကုန်ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်းက နယ်စပ်မြို့တစ်မြို့အထိပါ။ တစ်ဆင့်ထပ်ပြောင်းလို့ လူမျိုးခြား တရုတ်လင်မယားက နယ်စပ်ကနေ တစ်ဆင့် တရုတ်ပြည်မကြီးထဲ ရောက်တဲ့အခါ ကိုယ့်စကားသူမသိ၊ သူ့စကားကိုယ် မသိနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ အိမ်တစ်အိမ်ကို ပို့ခဲ့ပါတော့သည်။ အဲဒီအိမ်က အတော်အတန် ချမ်းသာပြီး ကျွန်မကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားပါတယ်။ တရုတ်စကားပြော သင်ရပြီး လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းတာကလွဲလို့ ဖင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရပါဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူတို့စကား ကျွမ်းကျင် လာတဲ့အခါ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ကံကောင်းသူတစ်ယောက်လို့တောင် ထင်မိပါသေးတယ်။ တစ်နှစ်ပြောင်း လို့ရွာကို အောက်မှေ့သမို့ ပြန်ချင်လည်း ပြန်ခွင့်မရှိတာသိပေမယ့် ကြိတ်မှိတ်နေရုံကလွဲလို့ ကျွန်မ ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲရှင်။ ပွဲစားပွဲကနေတစ်ဆင့် ကျွန်မကို အပိုင်ဝယ်ထား

သံလက်ဖက် - ခင်ရှင်စော

လိုက်တယ်ဆိုတဲ့အသိက ခံစားရ ခက်လှတယ်။ ဘယ့်နှစ် လူတစ်ယောက်
လုံးကို ဒီလိုပဲ ကြက်ကလေးဒါ၊ ငှက်ကလေးလို ရောင်းဝယ်ကြတဲ့သူတွေကို
အမုန်းကြီးမုန်းမိပါရဲ့။

နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ဖြိုးလို့ အပျိုဖော်ဝင်လာ
ခဲ့ပါပြီ။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်မ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားတဲ့ အဖြစ်ဆိုးနဲက
ကြုံတွေ့လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ “အန်းကုံး” လို့ခေါ်တဲ့ အိမ်က
အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်၊ ခုနစ်ဆယ်နီးအဘိုးကြီးနဲ့ ကျွန်မ
လက်ထပ်ရမယ်တဲ့လေ။ အတန်တန်ငြင်းဆန်ခဲ့ပေမယ့် “ဒီအတွက်
ရည်ရွယ်ပြီး နင့်ကို ဝယ်မွေးထားခဲ့တာ” ဆိုတဲ့ စကားက ကျွန်မ နားထဲ
သံရည်ပူလောင်းထည့်လိုက်သလိုပါပဲ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အားကိုးရာမဲ့တဲ့ ကျွန်မ အဘိုးကြီးရဲ့ မယား
ဖြစ်သွားရတာပေါ့ရှင်။ မှဲ့ခြောက်တွေ ထင်နေတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်နှာနဲ့
ကိုယ်နံ့ပြင်းပြင်းတွေဟာ ကျွန်မအတွက် လုံးဝမသတိနိုင်စရာတွေပါ။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သတ်မသေရဲ့။ ထွက်ပြေးလို့လည်း မရဆိုတော့
ကျွန်မဘဝ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ငရဲကျနေတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ရလာတဲ့အခါ ခါတိုင်းထက် ကျွန်မကို
အထူးဂရုစိုက် ကျွေးမွေးပြုစုကြတယ်လေ။ ကောင်းကောင်းကျွေး၊ ကောင်း
ကောင်းထား၊ ဝက်မများ ဖီးတင်ထားသလိုပေါ့ရှင်။ အချိန်တန်တော့
ကျွန်မသားလေးမွေးပါတယ်။ သားလေးက ကျွန်မရုပ်ရည်နဲ့ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး
တစ်လုံးတစ်ခဲချစ်စရာကောင်းလှတယ်။ အဘိုးကြီးအပေါ် မေတ္တာမရှိပေမယ့်
သားလေးကိုတော့ ကျွန်မရဲ့ သွေးသားမို့ ပြောမပြတ်တတ်အောင်
ချစ်မိပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ကိုယ့်သားသမီးရလာတော့
မိဘမေတ္တာကို ပိုလို့နားလည်လာလေလေ အဖေတို့ အမေတို့ကို
တွေ့ချင်စိတ်က ပြင်းပြလာလေလေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မျက်ရည်ကျရုံကလွဲလို့
ကျွန်မ ဘာများတက်နိုင်မှာလဲ။ စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်နေ့နေ့ မိသားစုနဲ့
ပြန်ဆုံရအောင်သာ ကြိတ်ကြဲနေမိလေရဲ့။

တကယ်တော့လည်း ပိုက်ဆံမကိုင်ရ၊ အဖော်မပါဘဲ အပြင်ထွက်
ခွင့်မရတဲ့ ကျွန်မအတွက် ခက်တော့ခက်လှတယ်။ ဒါပေမယ့်...ကျွန်မ

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

အားတော့ မလျော့ခဲ့ပါဘူး။ တစ်ဖြည်းဖြည်းနဲ့ သားလေးက ရယ်တတ် ပြီးတတ် “မားမား” လို့ခေါ်တတ်တဲ့ တစ်နှစ်သားအရွယ် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကလေးရပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ခါတိုင်းထက် ကျွန်မအပေါ် စောင့်ကြည့်မှုတွေ နည်းပါးလာပေမယ့် ကလေးကိုတော့ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ တစ်စက်မှ အလစ်မပေးပါဘူး။ ကျွန်မကလည်း သားကလေးကို ကျွန်မနဲ့အတူ တစ်ပါတည်းခေါ်လို့ ကိုယ်မြန်မာပြည် ပြန်ချင်မိတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးရဖို့ မလွယ်လို့ သားကိုငဲ့ပြီး ကျွန်မ ဆက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်မနဲ့ သားဖောက်နေဦးမှာပါ။ ကြာကြာဆက်နေလေ ကလေးတွေများ သံယောဇဉ်တွေ ပွားပြီး တစ်ဘဝလုံး ဒီမှာပဲ အဆုံးသတ်ရ မလိုဖြစ်နေလေရဲ့။

ကျွန်မ ဘဝတစ်သက်လုံး ဒီမှာ နှစ်မွန်းနေမယ့်အစား လွတ်မြောက် အောင်ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ နောင်တစ်ချိန်အခါမှာ ကျွန်မ အသက်မသေမချင်း သားနဲ့ပြန်ဆုံအောင် ကြိုးစားဖို့ အခွင့်အရေးရှိနိုင် တယ်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရင်း သားကို ထားခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်မ ရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ အသည်းနှလုံးရှိတဲ့ မိခင်တိုင်း တွေးကြည့်ရုံနဲ့သိနိုင်ပါတယ်။

ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ သားလေးရဲ့ အရယ်အပြုံးမျက်နှာလေးနဲ့ “မားမား” လို့ မပီကလာခေါ်သံလေးကြားရရင် ကျွန်မ အသည်းကို ဓားနဲ့မွန်းပြီး ဆားပက်သလို ခံစားရခက်လိုက်ပါဘိ။ အပြင်ထွက်ခွင့်ရတုန်း ကူညီမယ့် သူက နယ်စပ်ဂိတ်အရောက် ပို့ပေးမယ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ ကျွန်မအတွက် အားတက်စရာပါ။ အခွင့်သာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်မ ထွက်ပြေးခဲ့ပါတယ်။ နယ်စပ်ဂိတ်ရောက်ပြီး လိုက်ပို့သူက သူ့မိတ်ဆွေလက်ထဲ ကျွန်မကို အပ်လိုက်ပါတော့တယ်။ ကျွန်မလည်း မိဘများနေထိုင်ရာ ရပ်ရွာကို ပြောပြကာ အမြန်ဆုံးလိုက်ပို့ပေးဖို့အရေး တောင်းပန်မိလေတယ်။

ကျွန်မလေ ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်ရွာ ပြန်ရတော့မယ်ဆိုပြီး ရင်ထဲ ထသိမ့်သိမ့်လှိုက်နေအောင် ကြည်နူးရင်ခုန်နေမိတယ်။ ပို့ပေးမယ့်သူက ကိုယ်လူမျိုးချင်းဆိုတော့ ရိုင်းပင်းမှာပဲဆိုပြီး အားလည်း ကိုးဝိတယ်တယ်ပေါ့ သံလော်ဖက် - ခင်ရှင်ဆာ

- ၁၁၂ -

ကလောင်ရံ

လေ။ သူက ကျွန်မကို တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာထားပြီး သူက လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့မှာပြီး ထွက်သွားလေရဲ့။ မသွားခင် ပြောသွားတာကတော့ “နင့်ကို အခုချက်ချင်း ပို့လို့မရသေးဘူး။ နင့်မှာ မှတ်ပုံတင်လည်းမရှိတော့ စိစဉ်ရဦးမယ်။ ဒီမှာ လမ်းကြောင်းမရှင်းသေးလို့ ခဏနေရဦးမယ်တဲ့လေ။ ဘယ်တော့သူ ပြန်လာခေါ်မှာလည်းဆိုပြီး ကျွန်မ လည်ပင်ရှည်အောင် မျှော်မိတယ်။

မှောင်စပျိုးချိန်မှာတော့ အစားအသောက်တွေနဲ့အတူ ဒီလူ ပြန်လာပါ တယ်။ တွေ့တွေ့ချင်းပဲ “ဘယ်တော့ပြန်ရမှာလဲ” ဆိုတဲ့ အမေးကို ကျွန်မက ရေငတ်သလို မေးနေမိတယ်။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပါပဲ။ စားသောက်ပြီးလည်း မပြန် ကျွန်မနဲ့ အိပ်ဖို့သာ ကြံတော့တယ်။ အဲဒီမှာ အမျိုးမျိုးငြင်းဆန်၊ ဘယ်လိုပဲ ရုန်းကန်အော်ဟစ်ခဲ့ပေမယ့် အချည်းအနှီးဖြစ်လို့ ကူမယ့်သူ၊ ကယ်မယ့်သူမရှိဘဲ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်နဲ့ ခေါင်းပေါက်၊ နှုတ်ခမ်းပေါက်နဲ့သာ အဖတ်တင်ပြီး သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အခြေအနေကတော့ ဆီပူထဲကနေ ပြာပူထဲခုန်ချမိတဲ့အဖြစ်လိုပါပဲရှင်။ လူမျိုးခြားမို့၊ စာနာသနားကင်းတာ ကျွန်မ ဖြေသာပါသေးတယ်။ ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်း နှမချင်း၊ သားချင်းမစာ ပြုရက်လိုက်တာဆိုတဲ့စိတ်ကြောင့် ကျွန်မ ကြေကွဲကွဲဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ငိုမိတယ်။

ကျွန်မမှာ ပါလာတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားနဲ့ ငွေကိုလည်း မောင်မင်း ကြီးသားက ယူသွားပြီး “နင် ခုနေ ထွက်ပြေးရင် တရုတ်ရဲတွေက ဖမ်းပြီး ဟိုဖက်ပြန်ရောက်သွားမယ်။ ငါက ပြန်မိလည်း သတ်ပစ်မယ်” လို့ခြိမ်းခြောက်သွားသေးတယ်။ ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုးခါမှ ရှင်ကြီး ကျားထက်ဆိုးဖြစ်နေပါရောရှင်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ တိုက်ခန်းတစ်ခုဆီ ကျွန်မကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ နေထိုင်စားသောက်ဖို့ ရေမီးအစုံနဲ့ ကျွန်မကို သူ့ရဲ့အမြှောင်မယားအဖြစ် လာရောက်ပေါင်းသင်း ပါတယ်။ မနိုင်လို့သာ သည်းခံနေရတယ်။ ဒီလိုနေရတဲ့ဘဝမျိုးကို အင်မတန် စက်ဆုပ်မိလေရဲ့။ အဆိုးထဲက အကောင်းကို ရှာဖွေတွက်ရ ရင်တော့ ကျွန်မကို လိင်ကျွန်အဖြစ် ရောင်းမစားဘဲ သူတစ်ဦးတည်း မူပိုင်ပေါင်းသင်းနေတာ တော်သေးရဲ့လို့သာ စိတ်ကို ဖြေရပါတယ်။

နုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၁၃ -

သူ ဘယ်လိုပဲ ကျွန်မကို အလိုလိုက်အကြိုက်ပေးပေမယ့် ကိုယ့်အမျိုးအနွယ်မစောင့်ရှောက်ဘဲ ရေနစ်သူကို ဝါးကူထိုးတဲ့ အောက်တန်းကျ စိတ်ဓာတ်ကို ရွံ့မုန်းမိတယ်။ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းရင်း ဒင်းလက်က လွတ်ဖို့အရေးကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘုရားမှာ ဆုတောင်းရတော့တယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသာ သက်ရှိထင်ရှားဆိုပါရင် ကျွန်မဆုတောင်းတွေ နားငြီးလောက်ပါပေရဲ့။

တစ်နေ့မှာတော့ တံခါးခေါက်သံအကြားမှာ သူလာတတ်ချိန်မို့ တံခါးထဖွင့်လိုက်သောအခါ ဝင်လာခဲ့တာက အရွယ်ကောင်း မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ သူသာ မယားကြီးဖြစ်ကြောင်း ကြေညာရင်း ဘီးလူးဆိုင်းနဲ့ ဝင်လာလေရဲ့။ သူ့ရဲ့ ပက်ပက်စက်စက် အပြောတွေကို သည်းခံပြီး ခြေသလုံးဖက်လို့ အသနားခံ လေပြေထိုးပြီး အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်မ ရှင်းပြလိုက်တယ်။

“အစ်မကြီးရယ်...ကျွန်မ စိတ်ဆန္ဒမပါပဲ အခုလို နေခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မ ရပ်ရွာကို ပြန်နိုင်ဖို့ ကူညီပါ” လို့ အသနားခံပါတယ်။ နောက်တော့ အဲဒီအစ်မကြီးရဲ့ မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ ကျေးဇူးပြု ကူညီပေးခဲ့လို မိဘရပ်ထံ ပြန်ရောက်ခဲ့ရတာပါ။

ကျွန်မ ရွာပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ အဖေ ကွယ်လွန်သွားနှင့်ပြီ။ အမေ ကိုတော့ ခပ်ယဲ့ယဲ့အနေအထားနဲ့ တွေ့ရပါတယ်။ “ဒီတစ်သက် ငါ့သမီးနဲ့ ပြန်တွေ့မှ တွေ့ရပါဦးမလားလို့။ အမေ နေ့ရှိသရွေ့ ပူပန်နေခဲ့တာ အခုတော့ အမေ သေပျော်ပြီ” တဲ့လေ။ မကြာခင်မှာပဲ အမေလည်း စိတ်ကို လျော့ချလိုက်တယ်နဲ့တူပါရဲ့။ အဖေ့နောက်ကို ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်သွားတော့တယ်။ ညီကိုမောင်နှမ အိမ်ထောင်ခွဲတွေ ကြားမှာ ကျွန်မကတော့ မယ်တစ်ကိုယ်တည်းပေါ့ရှင်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ သားကလေး အကြောင်းတွေးမိရင် မဖြေနိုင်အောင် ဖြစ်ရသလို ရွယ်တဲ့ ကလေးတွေတွေ့ရင် ငါ့သားလေးလည်း ဒီအရွယ်ရှိမှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ငေးကြည့်မိပြီး မှင်တက်မိနေပါတော့တယ်။

စားဝတ်နေရေးအတွက် ကျွန်မ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား အလုပ်ထဲမှာပဲ အာရုံ နှစ်ထားလို့ သားကို တမ်းတစိတ်ကို ဖြေရတာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်ကတော့ ပန်းရောင်းတဲ့အလုပ်ပါ။ ဒေသထွက်ပန်းနဲ့ ရန်ကုန်ပန်းကို တွဲတင်ရောင်းပါတယ်။ ခြံတွေမှာ ပန်းကောက်၊ ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ကားဂိတ်မှာ ပန်းစောင့်သယ်ဖို့ ကျွန်မကို အရပ်ခေါ် “တုတ် တုတ်” ခေါ်တဲ့ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်ကို နေ့တိုင်းစီးရတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ အိမ်မျက် စောင်းထိုးမှာ ငယ်ငယ်က ကစားဖက် ကိုဖိုးထူးလေ သူက သုံးဘီး ဆိုင်ကယ်မောင်းတော့ သူ့ဆိုင်ကယ်ကို ပိုစီးဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ရပ်ကွက် တည်းသားမို့ သူကလည်း ကူညီပါတယ်။

နေ့စဉ်ရက်ဆက် တွေ့ပါမြင်ပါများလို့ သံယောဇဉ်ငြိတွယ်ပြီး ကိုဖိုးထူးက ကျွန်မကို ချစ်စကားစတော့တယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ကျွန်မ ဘဝရဲ့နောက်ကြောင်း အမှန်တွေကို မမြွင်းမချန် ပြောပြပါတယ်။ သူက နောက်မဆုတ်သွားတဲ့အပြင် ကျွန်မအပေါ် ပိုလို့တောင် သနားစိတ်တွေ ဝင်လာဆိုပဲ။ မှန်ရာကို ဝန်ခံရရင်တော့ အသောက်အစားမရှိ ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စားနေသူမို့ ကျွန်မ အားကိုးချင်မိတာကလည်း တစ်ကြောင်း ဒါ့အပြင် ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ ပေါင်းလို့ သူ့အပေါ် ကောင်းကောင်းကြီး ချစ်နေမိပါပြီ။ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံးဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်အပေါ် ချစ်မိတဲ့အချစ်ဆိုတာပေါ့ရှင်။

အချစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် တစ်ချိန်လုံး အလုပ်အရှားမရှိ သွေးအေးခဲ့တဲ့ လူပျိုကြီး ကိုဖိုးထူးကလည်း ကျွန်မဆိုမှ ကျွန်မပါပဲရှင်။ ပြည်ပန်းညို ချိုပါလျက် ဆားကဖျက်ဆိုသလို ကျွန်မတို့ တူနှစ်ကိုယ် ကြည်ဖြူပါရက်ကယ်နဲ့ ကြားကဖျက်ကြပြန်ရော။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက “နယ်တကာအနံ့မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်လာတဲ့မိန်းမ”ဆိုတဲ့ ပုဒ်မနဲ့ ကျွန်မကို ရှုတ်ချကြပြန်တယ်။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းဆိုတော့လည်း မကြားချင်မှ အဆုံးပေါ့ရှင်။

“သုံးကျောင်းပြောင်းသောရှင် သုံးလင်ပြောင်းသော မယား”ဆိုတဲ့ ကျွန်မတို့ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ဆက်များမှုကို ရှုတ်ချတဲ့ စကားကလည်း အထင်အရှားရှိသကဲ့။ တကယ်တမ်းဆန်းစစ်ကြည့်ရင် ကျွန်မလည်း ဒီလိုမျက်နှာများချင့်ပါ့မလား ကျွန်မ လောင်မာခဲ့လို့

နုနုစဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၁၅ -

ဖြစ်ခဲ့ရတာလား။ ဟော...အခုကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်စားပြီး
တိုယ်တကယ်နှစ်သက်သူတွေ့လာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က လက်မခံချင်ကြ
ပြန်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြုံခဲ့ပြီးမှ ဘဝကို
ပြန်စတဲ့အခါ ဘာကြောင့်များလက်ကမ်းကူညီဖေးမချင်စိတ် မရှိကြတာလဲ။

မိန်းမသားတွေရဲ့ဘဝကို ဖက်နဲ့တင်စားပြီး ဆူးပေါ်ဖက်ကျရင်
ဧကပေါက်မယ်။ ဖက်ပေါ်ဆူးကျရင်လည်း ဖက်ပဲပေါက်မယ်လို့
တစ်ဖတ်သက်ကြီးသတ်မှတ်ခဲ့ကြတာလား။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေက
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အနစ်နာခံမှုတွေနဲကပဲ ပေးဆပ်ရတော့မှာလား။
ကျွန်မစိတ်ထဲမှာလေ ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာ အသာထား ကျွန်မသာ
ဧကကလေးတစ်ရွက်ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင် ကျလာမယ့် ဆူးတွေရဲ့ဒဏ်ကို
ခံနိုင်မယ့် အဲဒီဆူးတွေကို ကျိုးကြေသွားစေမယ့် “သံမဏိဖက်”ကလေးသာ
ဖြစ်လိုက်ချင်ပါတယ်။

ကျွန်မက တိဗ္ဗိတွေမှာလာတဲ့ အမျိုးသမီးများ အကြမ်းဖက်ခံရမှု
နိမ့်နင်းရေးတို့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးတို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ
ကြားရရင် ဘယ်လိုဘယ်လို အားတက်မှန်းမသိပါဘူး။ ကျွန်မ
အတန်းပညာလည်း သိပ်မတတ်လို့ သိပ်အမြင့်ကြီးမသိပေမဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
မိန်းမသားတွေဘက် မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပေးမယ့် ဥပဒေတွေ ၊
တာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုတွေ ရှိလာတဲ့အရေး တွေးရုံနဲ့တင်
ဩဇာနိုးမိချင်ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ လက်ရှိအနေအထားမှာ ကိုဖိုးထူးကို စွန့်လွှတ်မလား
ထက်တဲ့သွားမလားဆိုတာ စဉ်းစားရွေးချယ်ရမယ့်အချိန်ပါ။ ခရောင်းလမ်း
ပေါ်မှာ လျှောက်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝအမောတွေကို ကျွန်မ တကယ်ချစ်ရသူရဲ့
ရင်ခွင်မှာ နားခိုရင်း ဘဝရဲ့ လက်ကျန်အချိန်ကလေးတွေကို ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင်ဖြတ်သန်းချင်မိပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြတ်သန်းနိုင်အောင် ကံကြမ္မာရဲ့
ဇာတ်နာသားပေးမှုအပြင် မိန်းမသားတွေရဲ့ ဘဝကို စာနာနားလည်ပေး
နိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းတွေလည်း လိုအပ်လှတယ်ပေါ့ရှင်။

ကျွန်မ သံမဏိဖက်လေး ဖြစ်ချင်သူဆိုတော့ သံမဏိလိုပဲ ခိုင်မာတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလိုစိတ်မျိုး လိုကိုလိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကိုဖိုးထူးကို လက်ခံလိုက်တော့မယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုပဲထိုးနှက်လာ ပါစေ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ကံမကောင်းခဲ့ရတာ ကျွန်မ ဖန်တီးခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ ကာလာ၊ ဒေသ၊ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာ တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန်မှာ သိနားလည်လာကြမှာပါ။ ကျွန်မလို အဖြစ်မျိုး ကျွန်မထက်ဆိုးသော အဖြစ်မျိုးကိုလည်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မကြုံစေချင်ပါဘူး။

အကယ်၍ ကြုံဆုံလာခဲ့ပါလျှင်လည်း အကောင်းနေလို့မှ အကောင်းမမြင်ဘူးဆိုပြီး မထူးဇာတ်ခင်းလို့ ဘဝကို အရွဲ့တိုက်မဖြတ် သန်းမိပါစေနဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရွဲ့တိုက်တဲ့အခါ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကိုယ့်ဘဝသာ ရွဲ့စောင်းသွားမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ခိုင်မာတဲ့စိတ်နဲ့ လဲကျခဲ့တဲ့ဘဝ လမ်းခုလတ်မှ အားမာန်အပြည့်နဲ့ ပြန်ထနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မဆုံး ဖြတ်ထားပါတယ်။ အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးဦးစီးဌာနက နှိုးဆော်ထားပါ သေးတယ်လေ။ လူကုန်ကူးမှု တိုက်ဖျက်ရေးအတွက် ပြည်သူတွေ တက်တက်ကြွကြွ ပူးပေါင်းပါဝင်ကြဖို့တဲ့။ သွားခိုက်လာခိုက် သတင်းသိုးသိုး သန့်သန့်ကြားတာနဲ့ သတင်းပေးပို့ ကူညီခြင်းဖြင့် ပိုင်းဝန်းကာကွယ် နှိမ်နင်းနိုင်သည်တဲ့။ ကျွန်မနဲ့ ကိုဖိုးထူးက ဘဝဝမ်းစာအတွက် သွားလာ ရှာဖွေလှုပ်ရှားရင်း မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားကိုစွင့်ပြီး ဒီလိုမျိုး သတင်းရခဲ့ရင် အမြန်ဆုံးသက်ဆိုင်ရာ အကြောင်းကြားနိုင်အောင်ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမျိုးသမီးတွေ ယောက်ျားများနဲ့ တန်းတူ လူ့အခွင့်အရေးများကို ပိုင်ပိုင်ခံစားနိုင်ပြီး အကြမ်းဖက် အနိုင်ကျင့်ခံရခြင်းမှ ကင်းဝေးစေချင် တာကတော့ ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒအမှန်ပါပဲရှင်။

ခင်ရှင်စော

အနှိုင်းမဲ့မေမေ
ခင်ယုသွေး

အနှိုင်းမဲ့မေမေ

ခင်ယုသွေး

“မေမေကြီးညက ညှော်ခန်းထဲ ဖင်ထိုင်လျက်လဲပြီး မလှုပ်နိုင်တော့လို့ ဆေးခန်းသွားပြရတယ်တဲ့။ မြီးညောင်ရိုး အက်သွားတယ် ကျောရိုးအဆစ် တချို့ထပ်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်။ မေမေကြီးက အိမ်ပြန်ချင်နေလို့ ဒီမနက်ပြန် ခေါ်ခဲ့ရတယ်တဲ့ ကြီးကြီး ဖုန်းဆက်တယ်”

မနက်ပိုင်း စာသင်ဝိုင်းက ပြန်လာသော ဝေးကို သမီးကြီးက ဆီးပြောပါသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေတိုင်း စာသင်ချိန် သုံးချိန်ရှိ၍ သည်နေ့ တွင်မူ နေ့လယ်ဝိုင်းနှင့် ညနေဝိုင်းကို ဖျက်ရမည်။ စာသင်ဝိုင်းရှိရာ အိမ်များကို Phone ဆက်ပြောပြီး သမီးလာပေးသော ကော်ဖီကို တစ်ကြိုက် တည်း မော့ချကာ မေမေနေသော ညီမလေးအိမ်ကို ထွက်ခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ခြေချော်တာလား၊ မူးသွားတာလား”

ရောက်ရောက်ချင်း မေမေ့အခန်းထဲ အပြေးအပိုင်း ဝင်သွားပြီး မေမေ့လက်ပိန်ပိန်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ မေးလိုက်ပါတယ်။ မေမေ့ကို ပြုစုနေသော သူနာပြုဆရာမက

“မူးသွားတာ ထင်တယ်”

ဆရာမ စကားဆုံးလျှင် မေမေက မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပြီး

“မေမေသက်သာပါတယ်။ သမီးလက်ကပူလိုက်တာ နေကောင်းရဲ့ လား”

လေသံယဲ့ယဲ့ဖြင့် ပြောပါတယ်။ ဝေးရင်ထဲ ဆိုနှင့်လာ၏။ မျက်လုံးထဲမှာလည်း မျက်ရည်များပြည့်လာသည်။ မေမေမေတ္တာများက ဝေးနှလုံးသားကို လှုပ်ခါစေပါသည်။ ဝေက စကားဖြင့် ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ကြိုးစား၍ ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မေမေမျက်လုံးများ ခိုတ်ထားတော့မှ မမကြီးနှင့် ညီမလေးတို့ကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုရသည်။

“မနက်ပိုင်း စာသင်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်မှသိရတယ်။ သိသိချင်း နောက်နှစ်ပိုင်းကို ဖျက်ပြီးလာလိုက်တာ”

ညီမလေးနှင့်မမကြီးက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ “ဒါကြောင့် ညီမလေးပြောသားပဲ Phone ဆက်မနေပါနဲ့ဆို မမကြီး ဆက်လိုက်တော့ သူ့အလုပ်ပျက်သွားပြီပေါ့။ သူက ဘယ်တော့မှ အားတဲ့သူမဟုတ်လို့ ညီမလေးက အကြောင်းမကြားတာ မမကြီးကတော့ ညကတည်းက ဆေးခန်းကို လိုက်လာတာ မေမေအနားမှာ မမကြီးနဲ့ ညီမလေး ရှိနေတာပဲ ပြန်ချင်ပြန်လေ”

ဝေက ဒီမိသားစုမှာ အစကတည်းက တာဝန်မဲ့ခဲ့သူ အပြစ်ရှိခဲ့သူပင်။ ဝေးအပေါ် ဘယ်လို သဘောထားထားခွင့်လွှတ်ရမည့် အခြေအနေပါ။ ပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့တာလည်း အကျင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ညီမလေးဘာပြောပြော တစ်နေကုန် ဝေကမေမေအနားမှာနေပြီး ဆရာမကိုကူညီပေးရင်း မေမေကို ခြုံစုပေးပါသည်။

မေမေ အစာမဝင်၍ ဝေးစိတ်ဆင်းရဲပါသည်။ ရေကိုပင် ခက်ခက်ခဲခဲ မျှချနေရသည်မှာ မကြည့်ရက်စရာပါ။ ဆီးသွား၍ အဝတ်လဲပေးတိုင်း ညည်းတွားလျက် မျက်ရည်ဖြိုင့်ဖြိုင့်ကျနေသော မေမေကို ကြည့်ပြီး ဝေးမျက်ရည်မဆည်နိုင်ပါ။ ထပ်နေသော ကျောရိုးအဆစ်ကြား အာရုံကြော ညပ်နေသည်ဟု ဆရာမကပြောပြတော့ မေမေဝေဒနာတွေကို ဝေးကသာ ကိုယ်စားခံစားပေးလိုက်ချင်ပါသည်။ ဝေပြောလျှင် မယုံမှန်းလည်း ဝေးသိပါသည်။ ရင်နာသည်ဟူသော စကားထက် ဝေးပိုခံစားရပါသည်။ ညနေ စောင်းလာတော့ ဆရာမကို “ဂရုစိုက်ဖို့ အထပ်ထပ်မှာပြီး ဝေးအိမ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ရက် မေမေဆီရောက်သွားတော့ အစာပိုက်၊ ဆီးပိုက်၊ Drip ပိုက်များဖြင့် မေမေကို တွေ့ရသည်။ ဆရာမက အချိန်ကြည့်ပြီး သမင်းရည်

စွပ်ပြုတ်ရည်၊ သစ်သီးဖျော်ရည်နှင့် Ensure တို့ကို အစာပိုက်မှ သွင်းပေးနေ၍ ဝေးစိတ်နည်းနည်းအေးရ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမရယ်။ မေမေအစာမဝင်လို့ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူနေတာ ခုလိုလေးမြင်ရတာ တော်ပါသေးရဲ့”

ဝေး အသံကြားတော့ မေမေမျက်လုံးပွင့်လာ၏။ ဝေးကို ကြည့်ပြီး မေမေနှုတ်ခမ်းကလေးများ လှုပ်လာသည်။ မေမေပါးစပ်နားကပ်ပြီး နားထောင်လိုက်တော့ -

“မအားရင်မလာပါနဲ့၊ မေမေသက်သာပါတယ်။”

လေသံကလေးဖြင့် ပြောနေပုံမှာ သနားစရာကောင်းလှသည်။ ဝေးမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လာပြန်သည်။ ခဏ ခဏ ထွက်လာ တတ်သော ဒီမျက်ရည်များကို ဝေးမုန်းပါသည်။ ဒီမျက်ရည်များကို မြင်လျှင် မေမေစိတ်ဆင်းရဲမည်။ မမကြီးနှင့် ညီမလေးတို့က အပြစ်တင်မည်။ မျက်ရည်လွယ်သော ဝေးကိုယ် ဝေးလည်း စိတ်ပျက်မိပါသည်။

မေမေ သည်လိုမဖြစ်ခင်က သမီးတို့ အဖေအကြောင်းပြောပြီး ဝေးမျက်ရည်ကျတော့၏။ မေမေတစ်ညလုံး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ရက်နေ့မကောင်းဖြစ်ရသည်ဟု ညီမလေးကပြောပါသည်။ မမကြီးကလည်း အကျိုးမရှိတာတွေပြောပြီး မေမေကို ဒုက္ခပေးသည်ဟု အပြစ်တင်ခဲ့သည်။ မေမေမေး၍ ပြောခဲ့မိကြောင်း ဝေးဖြေရှင်းချက် ပေးခဲ့သည်။ ဝေးကြောင့် တကယ်ပဲ မေမေစိတ်ဆင်းရဲခဲ့တာ တစ်ဘဝလုံး ပါ။ ပြင်မရတော့တဲ့ အမှားအတွက် ဝေးဘယ်လို လုပ်နိုင်တော့မှာလဲလေ။ ဝေးစိတ်တို့ အတိတ်ဆီ ရောက်သွားပြန်လေသည်။

မေမေက မမကြီး နှစ်နှစ်ပြည့်တော့ ဝေးကို မွေးခဲ့သည်။ မေမေနှင့် တူသော မမကြီးက အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် ချောမောလှပသလောက် ဝေးကတော့ အသားလည်းညို ရှုပ်လည်းဆိုးပါသည်။ မျက်လုံးမှေးမှေး နှုတ်ခမ်းထူထူလန်လန် ကလေးဖြင့် ဝက်ပေါက်ကလေးနှင့်တူ၍ မေမေက “ဝက်ကလေး”ဟု ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေက မမကြီးကို ပိုချစ်သလို မေမေက ဝက်ကလေးကို အကြင်နာပိုခဲ့သည်။ ဝက်ကလေး စိတ်ကြိုက်

စုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၂၁ -

ဝဏ္ဏတစိုက် လိုက်လုပ်ပေးတတ်သည်။ ဝက်ကလေးနှစ်နှစ်ရှိတော့ မမကြီးနှင့် တူသော ညီမလေးကို ထပ်မွေးသည်။

“ဝက်ကလေးငယ်ငယ်က သနားစရာကောင်းအောင် လိမ္မာတယ် နို့ဆာလိုလည်းမငိုဘူး။ သူ့လက်မကလေးစုပ်ပြီး လာသမျှလူကို မျက်နှာချိုသွေးပြရယ်ပြနေတာ သူ့ကြောင့် တစ်ညမှလည်း အိပ်ရေးမပျက်ခဲ့ရဘူး သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဝက်ကလေးပါ”

မမကြီးနှင့် ညီမတို့ ချောပုံလှပုံကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ပြီး ဝက်ကလေးကို ဝေဖန်စကားဆိုကြတိုင်း မေမေက ဝက်ကလေးဂုဏ်ကို ဖော်ပြီး ချီးကျူးခဲ့ပါသည်။

ညီမလေးမွေးလာတော့ မမကြီးနှင့် ဝက်ကလေးကို အခန်းတစ်ခန်း ခွဲသိပ်သည်။ ညတစ်ည တစ်ရေးနိုးမှာ ဖေဖေက မမကြီးကို စောင်ခြံပေးပြီး ဝက်ကလေးကိုတော့မကြည့်ဘဲထားခဲ့သည်။ ဖေဖေက အခန်းထဲက အထွက် မေမေကအဝင် ဝက်ကလေးစောင်လွတ်နေတာတွေ့တော့ ဖေဖေနှင့် မေမေ စကားများကြသည်။ နိုးနေသောဝက်ကလေးကြောက်ပြီး အသံထွက်ဘဲ မျက်ရည်ကျနေ၏။ နိုးလာသော မမကြီးက အော်ဟစ်ငိုယိုတော့ မေမေတို့ရန်ပွဲ ရပ်သွားသည်။ မမကြီး၏ အစွမ်းကို ဝက်ကလေးအားကျနေမိ၏။

ဖေဖေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားလျှင် မမကြီးကို စက်ဘီးဘားတန်း ပေါ်တင်ပြီး ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ ဝက်ကလေးလည်းဖေဖေစက်ဘီးဘားတန်းပေါ်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်ချင်ပါသည်။ ဖေဖေကို မမူဆာရဲပေ။ ဖေဖေတို့အပြန် ပါလာသော လက်ဖက်ရည်ကို မီးဖိုချောင်မှာ မေမေနှင့်အတူသောက်ရင်း ကျေနပ်နေလိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့ ညီမလေးအလှည့်”

ညီမလေးကြီးလာတော့ မမကြီးနှင့် ညီမလေးကို ဖေဖေက တစ်လှည့်စီ ခေါ်သွားပါသည်။ ဝက်ကလေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ရသည်။

“ဝက်ကလေးကိုလည်း အလှည့်ကျ ခေါ်သွားပါလား”

တစ်မနက်မှာ မေမေကပြောပါသည်။ ဝက်ကလေး ရင်ခုန်သွား၏။ ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့ကိုတက်လိုက်မိသည်။

“မင်းသမီးက ဘယ်တုန်းက လိုက်ချင်တယ်ပြောလို့လဲ”

အနိုင်မဲမေမေ - စင်ယုထွေး

ဖေဖေလေသံက ပုံမှန်ဖြစ်နေပေမယ့် ဝက်ကလေးက အစိုးရိမ်လွန်မိသည်။ ခြေတစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်၍ မေမေ့ကို ခေါင်းခါပြလိုက်ပါသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေ ပြဿနာမဖြစ်စေလို၍ဖြစ်သည်။

ဖေဖေက ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ဆွေမျိုးများဆီ အလည်သွားဖို့ စီစဉ်ပါသည်။ မေမေ့ရုံးက ခွင့်မရ၍ မလိုက်နိုင်ပါ။ ဖေဖေက မမကြီးနှင့် ညီမလေးကို ခေါ်သွားမည်ဟု ပြောတော့...

“ကျွန်မသမီးလေး ရှုပ်ဆိုးလို့ ရှင်က မခေါ်ချင်ဘူးပေါ့ ရှင့်အဖေနဲ့ ချွတ်စွပ်တူတဲ့ ဒီကလေးကို ရှင့်သွေးသားလို့ မသတ်မှတ်နိုင်တာလား ဒီကလေးကို ဒီလို နှိမ်နေမယ်ဆိုရင် ရှင်နဲ့ ဆက်မပေါင်းနိုင်ဘူး”

မေမေကပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုပါသည်။ မေမေပေါက်ကွဲသည်ကို ဝက်ကလေးမကြည့်ရက်တော့ပါ။ အခန်းထဲပြေးဝင်ပြီး ခေါင်းအုံးကို မျက်နှာအပ်၍ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုလိုက်ပါသည်။ သိပ်မကြာလိုက် နွေးထွေးသော လက်တစ်စုံက ဝက်ကလေးကိုပွေ့ထူလိုက်ပါသည်။ ထင်သည့်အတိုင်း မေမေပင်ဖြစ်ပါသည်။ မေမေ့ ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာအပ်၍ ဝက်ကလေးထပ်ငိုလိုက်သည်။ မေမေက ဝက်ကလေးကျောပြင်ကို အသာအယာပွတ်သပ်ပြီး-

“ပြောချင်လို့သာ ပြောလိုက်တာပါ မေမေက သမီးကို ဘယ်သူနဲ့မှ စိတ်မချပါဘူး ခွဲလည်းမခွဲနိုင်ဘူး သမီး ဖေဖေက ခေါ်သွားမယ်တဲ့ သမီးသဘောပဲလေ”

ဖေဖေက ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးနှင့် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ မမကြီးကိုခေါ်ပြီး ဝက်ကလေးအဝတ်အစားတွေ ကူထည့်ပေးဖို့ပြောသည်။ ဝက်ကလေးက မေမေနှင့်နေခဲ့မည်ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ဝက်ကလေးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြန်ပြောရင်း ဝေးဖြစ်သွားသည်ကို မေမေက သဘောကျပြီး ဝေးဟုခေါ်တော့သည်။ သူ့ကိုလည်း မေမေက ဝေးဟုခေါ်စေသည်။ ယခုတော့ ဝက်ကလေးသည် ဝေးဟု အမည်တွင်နေပြီ။

“မမကြီးအောင်တယ် ဒီလေးလုံးတောင်ပါတယ်”

မမကြီးအတွက် ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းကို ဝေးက စက်ဘီးကပ်စီးဖြင့် မိုးမလင်းခင်က သွားကြည့်ပေးခဲ့သည်။ အိမ်ထဲကို ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား

ဝင်လာတော့ ဖေဖေနိုးသွားသည်။ မမကြီးလည်း အိပ်မှုနံရံမှား ထွက်လာသည်။ မေမေက မိုးဖိုခန်းမှ ပြေးထွက်လာကာ မမကြီးကို ဖက်ထားသည်။ ညီမလေးပါနီးလာသည်အခါ ညှော်ခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံရှိနေ၏။

“ဒါမှ ဖေဖေတို့ ဂုဏ်ယူလောက်တဲ့ သမီးကြီး အငယ်တွေလည်း မမကြီးကို အတုယူကြ”

ဖေဖေက မမကြီးကို ဂုဏ်ပြုစကားဆိုရင်း ဝေးတို့ကို ဆုံးမပါသည်။
မေမေက -

“နောက်နှစ်ဆို ဝေးကလည်း မေမေတို့ကို ဂုဏ်ဆောင်ဦးမှာနော်”
ဝေးကို မြတ်နိုးစွာကြည့်ပြီး ကြိုတင်ဂုဏ်ပြုပေးရှာသည်။ မေမေအတွက် ဝေးကြိုးစားပါမယ်ဟု စိတ်ထဲမှာ ကတိပေးမိ၏။ ထိုနေ့က အပျော်များ ကူးစက်ကာ မိသားစု၏ အပျော်ဆုံးနေ့ဟုပင် တွေးထင်မိသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ချင်ခဲ့သော ဝေးသည် အခုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရသည့် အရသာကို စွဲလမ်းတတ်နေပြီ။ သူငယ်ချင်းမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်းလည်း ထိုင်တတ်သည်။ ကျူရှင် အပြန် လမ်းက ဆိုင်တွင် နေ့စဉ်ထိုင်ဖြစ်သည်။ ထိုဆိုင်မှာပင် ကိုကိုနှင့် ဖူးစာဆုံခဲ့ပါသည်။

“လက်ဖက်ရည်ချိုး ဝေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်တော့လို့ပါ”

ထိုစကားဖြင့် မိတ်ဆက်လာသူကိုကိုနှင့် အတူမသောက်ရသည့်နေ့ဆို ဝေးအတွက် မပြည့်စုံသလို ခံစားတတ်လာသည်။ ကိုကိုစကားများက ဝေးနားထဲတွင် မေမေစကားများလို ချို့မြဲသည်။ ကိုကိုက တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီးမို့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဝေးက အထင်လည်းကြီးသည်။

“ပါးဖောင်းဖောင်း နှုတ်ခမ်းဝိုင်းဝိုင်းကလေးက အများနဲ့မတူ တစ်မူထူးပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်”

“စိပြည်ဝင်းမွတ်တဲ့ အသားအရေနဲ့ ပြေပြစ်လှတဲ့ ကိုယ်နေဟန်ထားက မြင်သူတိုင်း ယစ်မူးစေတယ်”

ဝေးအလှတရားကို ကိုကိုက မေမေလို ဖော်ထုတ်ချီးမွမ်းတတ်သည် ဆိုတော့ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေသော ဝေးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါသည်။ ခက်နေပြီ ကိုကို။ ဝေးမျက်လုံးထဲမှာ ကိုကိုဟန်ပန်း၊ ဝေးနားထဲမှာ

အနှိုင်းမဲ့မေမေ - စင်ထုထွေး

ကိုကိုအသံ၊ ဝေးကို အချိန်တိုင်း ကိုကို စိုးမိုးလာခဲ့သည်။ ကိုကို မျက်နှာညှိုးမှာစိုးသော ဝေးဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ကိုကိုသင်ပေးသလို အချိန်ပို ရှိသည်ဟု မေမေကို ညာပြီး ကိုကို နောက်လိုက်ခဲ့မိသည်။ ကိုကိုနှင့်ချစ်သူဘဝမှ အချစ်နယ်ကျွံခဲ့သည်။

မေမေ ဝေးကို ရှာတွေ့တော့ ဝေးက နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာကြီးနှင့် ဖြစ်နေပြီ။ မေမေက ဝေးကို ဖက်ငိုပါသည်။ ဝေးထွက်သွားတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး ဖေဖေ အရက်သမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေပြီတဲ့။ မေမေက ဝေးကို အိမ်ပြန်လိုက်ဖို့ ခေါ်သေးသည်။ ဝေးငြင်းလိုက်ပါသည်။ ပိုက်ဆံ ထည့်ထားသော အိတ် ထူထူကြီးကို ဝေးလက်ထဲထည့်ပြီး မေမေပြန်သွား ပါသည်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ် သမီးအရွယ် မမကြီးက မိဘကို ဂုဏ်တက်စေခဲ့သလောက် ဝေးအသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှာပင် မေမေတို့ကို သိမ်ငယ်စေခဲ့သည်။ မေမေသည် ဝေးယောက္ခမများကို မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ဝေးကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ တောင်းပန်စကားဆိုခဲ့ရရှာသည် မဟုတ်ပါလား။

“မေမေတို့ကို ပြန်လည်ကျွေးစရာ မလိုပါဘူးသမီး ဆယ်တန်းအောင် တဲ့ သမီးကို ဝတ္တရားကျေတယ်လို့ မေမေတို့သတ်မှတ်တယ်။ ခုဆို မမကြီး ဘွဲ့ရပြီးပြီး ညီမလေးလည်း တက္ကသိုလ်တက်နေပြီး ဝေးပဲ ကျန်တော့တယ် အစကတည်းက စာတော်တဲ့ ဝေး ဖြေရင် အောင်ကို အောင်မှာ မေမေသိတယ်”

မေမေက ဆယ်တန်း အပြင်ဖြေလျှောက်လွှာကိုင်ပြီး နေပူကျဲကျဲထဲ ဝေးဆီရောက်လာသည်။ ဝေးက သဘောတူတော့ မေမေဝမ်းသာသွားပုံကို ဝေးတစ်သက် မေ့ရက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ဝေးကို လျှောက်လွှာဖြည့် စေပြီး မေမေကိုယ်တိုင် တင်ပေးဖို့ ပြန်ယူသွားပါသည်။ မေမေကျေးဇူး ကြောင့် ဝေးဆယ်တန်းအောင်ပြီး မေမေက ငွေကြေး ထောက်ပံ့ပေး၍ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်မှ ဝေး ဘွဲ့တစ်ခုရခဲ့ပြီး ဆွဲခန့်မှုလတန်းပြဆရာမ တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သမီးကြီး ခြောက်နှစ်ပြည့်ပြီးတော့ သားလောင်းတစ်ယောက် ထပ်မွေးပါသည်။ သားကလေးမွေးသည့် နှစ်မှာ ကိုကိုလည်း အရာရှိငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီး နယ်ပြောင်းသွားပါ သည်။ နယ်ရောက်သွား ကတည်းက ကိုကို ဗွေဖောက်တော့သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဝေးကို

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၂၅ -

အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့ပါ။ ဆရာမဖြစ်သွားသော ဝေးကို စိတ်ချထားသည်လား၊ ဖြစ်သလိုနေသော ကလေးနှစ်ယောက်အမေမို့ စိတ်ကုန်သွားသည်လား ဝေး မသိတော့ပါ။ ဝေးက ခြေရာဖျောက်သွားသော ခင်ပွန်းသည်ကို ရှာနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ ကိုကိုအလုပ် ထိခိုက်မည်စိုး၍ သူများအကြံပေးသလို မတိုင်ရက်ပါ။ သည်လိုနှင့် ကိုကိုနှင့် ဝေး တကယ်ဝေးသွားခဲ့ပါသည်။ ဝေးငိုတော့ မေမေ မျက်ရည်ကျလာ ပါသည်။ ဝေးကြောင့် မေမေ့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေလိုသော်လည်း ဝေးတစ်ဘဝလုံး ဆန္ဒမပြည့်ခဲ့ပါ။

ဖေဖေသည် နာတာရှည်လေငန်းရောဂါဖြင့် ဆုံးသွားခဲ့တော့သည်။ မဆုံးခင် ဖေဖေဆီရောက်တိုင်း ဝေးလက်ကိုကိုင်ပြီး ဖေဖေခဏခဏ ငိုပါသည်။ ဝေးသည် မိဘကို မျက်ရည်ကျစေသော သမီးမိုက်ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေအိမ်ကို ရောင်းပြီး ဝေးကို အိမ်တစ်လုံးဝယ်ပေးသည်။ မေမေကပြည့်စုံသော မမကြီးနှင့် ညီမလေးတို့အိမ်တွင် တစ်လှည့်စီ လိုက်နေသည်။ မေမေ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောသော မမကြီးနှင့် ညီမလေးတို့ သည်လည်း ဝေး ကျေးဇူးရှင်များဟု ဝေးခံယူထားပါသည်။

“အန်တီကြီး စကားပြောနေတယ် အစ်မ” ဆရာမအသံကြားမှ အသိပြန်ဝင်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါမေမေ” မေမေပါးစပ်နားကပ်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“မေမေ သက်သာပါတယ်။ မိုးချုပ်လိမ့်မယ် ပြန်တော့လေ”

ဝေး မေမေ့ကို ကန်တော့သည်။ မေမေဝေဒနာက ပြင်းထန်သည်။ အသက်လည်းကြီးပြီ။ ဒီတောင်ကို ကျော်နိုင်ပါ့မလားဟု တွေးပြီး ငိုချင်စိတ်ဖြင့် အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။

“မေမေ ဆုံးပြီ”တဲ့

မိုးလင်းတော့ ညီမလေးဆီက Phone လာပါသည်။ ကမ္ဘာကြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲအက်သွားပြီဟု ဝေးခံစာလိုက်ရသည်။ မေမေ့အပေါ် စိတ်ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးခဲ့သော ဝေးဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဝေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခုမရခင် မေမေထွက်မသွားသင့်ပါဘူး မေမေရယ် ကြေကွဲသော နှလုံးသားဖြင့် ကလေးနှစ်ယောက်လက်ဆွဲကာ ပေးအိမ်မှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

အနှိုင်းမဲ့မေမေ - စင်ယုထွေး

“နင့်ကို စိတ်မချလိုနဲ့မှာ မျက်လုံးပွင့်နေတာတွေလား”

မမကြီးက ငို၍ပြောရင်း မေမေမျက်လုံးများကို ပိတ်ပေးခဲ့သော်လည်း မရပါ။ လက်ဖယ်လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးများပြန်ပွင့်လာသည်။ ကွယ်လွန် ကာနီးအထိ မေမေသက်သာပါတယ်ဟု ပြောပြီး ဝေးကို စိတ်ချစေချင်သော မေမေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဝေးအတွက် စိတ်ပူစရာတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီး သံသရာခရီးကို ထွက်သွားပါသည်။ ဝေးရင်ထဲ တစ်ဆို့လာသည်။ အသက်ရှူမရဖြစ်လာ၏။ သတိလစ်ကျ၍မဖြစ်ပါ။ ဝေးကြောင့် အားလုံး အလုပ်ရှုပ်ကုန်မည်။ ဝေးသတိထားပြီး စိတ်ကို မနည်းစုစည်းနေရ၏။

ရေခဲတိုက်က မေမေ body ကို သယ်သွားပြီ။ ဝေးစိတ်မိဉာဉ်လည်း မေမေနှင့်အတူ ပါသွားလေပြီ။ ကျောက်ရုပ်လို မလှုပ်မယှက် ရှိနေသော ဝေးသည် ကြမ်းပြင်တွင် အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ဝေးဘဝ၏ အနှိုင်းမဲ့ မေတ္တာရှင် မြင့်မိုရ်တောင်ကြီး ပြိုကျသွားပါရော လား။

စင်ယုသွေး

“ကျေးဇူးဂုဏ်ပြီးအာဂအဘိုး”

ခင်တင့်ဝေ(မြို့တော်စည်ပင်)

“ကျေးဇူးဂုဏ်ဖြိုးအာဂအဘိုး”

ခင်တင့်ဝေ(မြို့တော်စည်ပင်)

“မကံကောင်းလို့ သားအမိလာတယ်ဟေ့”

ထိုစကားသည်ကား ကျွန်မတို့ မိသားစုအဖွားဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေကောင်း၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် အဖွားက အားရဝမ်းသာဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြောနေကျစကားဖြစ်၏။ အဘွား၏ အသံက တစ်ရွာလုံးသို့ တပ်လှန်လိုက်သည့်နယ် နာရီဝက်၊ တစ်နာရီအတွင်း အဘိုးနှင့် အဘွားတို့၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ အဘွားအိမ်သို့ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိလာကြပြီး ကျွန်မကို ချီသူကချီ၊ အညာမုန့်များကျွေးသူကကျွေးဖြင့် တယုတယ ရှိကြပါ၏။

ထိုရွာသို့ ကျွန်မစတင်ရောက်ရှိသည်မှာ ကျွန်မခုနှစ်နှစ်သမီးအရွယ်လောက်ကဟုထင်၏။ ထိုရွာတွင် ကျွန်မ ဖခင်၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး နေထိုင်ခဲ့ရာ ရွာတစ်ရွာဖြစ်၏။ ထိုရွာသည် အဖေ၏ ချက်မြုပ်ရွာဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မတို့ ထိုရွာသို့ စတင်ရောက်ရှိသွားသည့် အချိန်တွင် ဖေဖေက လိုက်၍ မလာပါ။ အမေနှင့် အတူကျွန်မတို့ မောင်နှမငါးယောက်တည်းသာဖြစ်၏။ နောင်နှစ်များတွင်လည်း နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ် သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် ဆိုသလို ကျွန်မတို့မိသားစု ထိုရွာသို့သွားရောက်သော်လည်း ဖေဖေကတော့ဖြင့် လိုက်ပါလာခြင်းမရှိပါ။ ကျွန်မတို့ မိသားစုထိုရွာကိုရောက်သည့်အခါ ဖေဖေ၏ ဆွေမျိုးများနှင့် ရွာသူရွာသား

စုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

- ၁၂၉ -

တစ်ချို့က ဖေဖေကိုသာ “ကျန်းမာရဲ့လား၊ နေကောင်းရဲ့လား” စသည်ဖြင့် တလေးတစားမေးကြသည်မို့ မလိုက်လာသည် ဖေဖေကို ကျွန်မ ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိခဲ့ပါသည်။ နောက်တဖန် အဘွားကကောနှင့် တစ်ရွာလုံးက ကျွန်မကို “မကံကောင်းလေး”ဟု ဘာကြောင့် ခေါ်ကြ သနည်းဆိုသည့် အဖြေကိုပါ သိချင်လာပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့ မိသားစုသည် ဖေဖေတာဝန်ကျရာ မိတ္ထီလာမြို့ အမှတ်(၁) အမြောက်တပ်ရှိ မိသားစုလိုင်းတွင် နေရသူများဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ဖေဖေသည် လိုင်းခန်းသို့ အလောသုံးဆယ်ပြန်လာပြီ။ မိသားစု ခရီးသွားရန် ပြင်ဆင်ခိုင်း၏။ သွားရမည့်ဒေသမှာ ဖေဖေ၏ ချက်မြုပ် ရွာသို့ပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခေါက်တွင် ဖေဖေ၏ မွေးရပ်ရွာသို့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် လိုက်ပါတော့မည်ဆို၍ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေပို၍ ပျော်ရွှင်နေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဖေဖေနှင့်အတူ ကျွန်မ၏အစ်ကိုနှင့် အစ်မတို့အပြင် ကျွန်မ၏ ညီမလေးနှစ်ယောက်လည်းပါ၏။ ကျွန်မတို့ မိသားစု အားလုံးဟု ဆိုလျှင် ပို၍ ပြည့်စုံပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မတို့ မိသားစု မိတ္ထီလာမှနေ၍ မန္တလေးမြင်းခြံလမ်းအတိုင်းကားစီး ၍ လာခဲ့ကြသည်။ ထိုလမ်းပေါ်ရှိ ရွာကြီးရွာသို့အရောက်တွင် ကျွန်မတို့ မိသားစုဆင်းပြီး ဖေဖေကြိုတင်မှာ ကြားထားသည့်အတိုင်း ရွာမှ လာကြိုသည့် ကားဖြင့် ကျွန်မတို့မိသားစု အဘွားရှိရာ “နန္ဒင်းတော် ဘိုးရွာ”သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ဤလမ်းခရီးတွင် ကားလမ်းမဟုတ် ပေ။ လှည်းလမ်းများပေါ်တွင် နွားလှည်းများသွား လာနေကြ၍ တထောင်းထောင်း ထနေသော ဖုံများကိုလည်းကောင်း၊ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျနေသော လက်ပံပွင့်များကို မြင်ရ၍လည်းကောင်း ကိုကိုကစ၍ မွေးဌာနီသီချင်းကို ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မလေး ယောက်ကလည်း ဝိုင်းဆိုလိုက်၍ တားပေါ်တွင် ဆူညံသွားပါတော့သည်။ တဖန် ကျွန်မတို့ မောင်နှမ ငါးယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်ပြောင် ကျီဆယ်ကာ ပျော်ရွှင်နေကြသော်လည်း ဖေဖေနှင့် မမကတော့ဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ဖျက်နာမကောင်းကြသည်ကို သတိထားမိခဲ့၏။

ကျွန်မတို့ မိသားစုစီးလာသည့်ကားသည် ရွာကို မရောက်မီ ခမ်းလှမ်းလှမ်းမှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ရွာထိပ်တွင် လူအုပ်တစ်စုကို တွေ့ရသဖြင့် ဘာမှန်းတော့ မသိကြ။ ကျွန်မတို့ မိသားစု စီးလာသည့်ကား တွေးဇူးဂုဏ်ဖြိုးအာဂအဘိုး- ခင်တန်လှ(မြို့တော်စည်ဝင်)

ရွာထိပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်နှင့် ထိုလူတစ်စုက ကျွန်မတို့ မိသားစု၏ အထုပ်အပိုးများကို ဝိုင်းဝန်းသယ်ဆောင်ပေးကြမှ ကျွန်မတို့ကို လာကြိုကြသောသူများဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့ မောင်နှမငါးယောက်ထဲတွင် ထိုရွာကို အများဆုံးရောက်ဖူးသူမှာ ကျွန်မဖြစ်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် အဘွားရှိရာ အိမ်သို့ ဦးဆောင်၍ ကျွန်မ အပြေးရောက်သွားခဲ့သည်။ အဘွားအိမ်၏ ရှေ့တွင် မဏ္ဍပ်တစ်ခုနှင့်၊ မဏ္ဍပ်၏ အမိုးအောက်တွင် ခုံမြင့်စားပွဲများနှင့် ထိုင်ခုံများကို တွေ့ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် မဏ္ဍပ်ထဲ၌ လူသုံးလေးယောက်သာတွေ့ရ၏။ အဘွား၏ အလှူဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ကျွန်မအိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့ရာ အိမ်ရှေ့ခန်းဘုရားစင်အောက်တွင် အဘွား၏ အလောင်းကို ပိတ်ဖြူအုပ်ပေးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရမှ ကျွန်မ တစ်လမ်းလုံးပျော်လာခဲ့ရသည့် အပျော်တို့ပျောက်ကာ အဘွားကို ဖက်၍ ငိုလိုက်မိပါတော့သည်။

ခဏအကြာတွင်ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို ချောမောနှစ်သိမ့်ကြ၏။ အဘွားသေတာ သမီးကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ”လို့ ဖေဖေကို မေးတော့ မေမေက “သမီးဟာ ဘွားဘွားရဲ့အသည်းလေး ပြီးတော့ သမီးကငိုရင် တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ တိတ်တာမဟုတ်လို့ မေမေတို့က အသိမပေးတာပါ”ဟု ဆို၏။ ရွာ၏ ဓလေ့အတိုင်း အဘွားဈာပနကို ငါးရက်မြောက်နေ့တွင် သဂြိုဟ်လိုက်တော့သည်။

ဘွားဘွား၏ နာရေးရက်လည်ပြီးသွားသော်လည်း ဖေဖေက ခွင့်ရက်ရှည်ယူလာခဲ့သည်မို့ မိတ္တီလာတပ်သို့ မပြန်သေးဘဲ ဖေဖေရဲ့ ညီနှင့်ညီမများ၊ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို မောင်နှမများကို ခေါ်ကာ စည်းစည်းရှုံးရှုံး နေကြရန် ဆုံးမဩဝါဒစကားပြော၏။ ပြီးနောက် ဘိုးဘိုးနှင့် ဘွားဘွားတို့ ပိုင်ဆိုင်သည့် ခြံ၊ လယ်နှင့် အိမ်တို့ကို ဖေဖေလုံးဝမယူဘဲ ညီနှစ်ယောက်နှင့် ညီမတစ်ယောက်တို့ကို အချိုးကျခွဲဝေပေးလိုက် ၏။

ကျွန်မတို့ မိသားစု မိတ္တီလာသို့ မပြန်မီတစ်ရက်တွင် အဘွားအိမ်သို့ ဖေဖေ၏သူငယ်ချင်း ဦးကျော်ခင်ရောက်လာပြီး တရင်းတနီး စကားပြောကြ၏။ ဖေဖေနှင့်မေမေအနီးတွင် စု၍ထိုင်နေကြသော ကျွန်မတို့ မောင်နှမ ငါးယောက်ကိုကြည့်၍ ဦးကျော်ခင်က “မကံကောင်းဆိုတာဘယ်သူလဲ”ဟု

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၃၁ -

မေမေ့ကို မေးလိုက်ရာ မေမေက ကျွန်မကိုညွှန်ပြလိုက်၏။ ထိုစဉ် ဦးကျော်ခင်ကကျွန်မကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး “ငါ့တူမကြီးက မိန်းမချော လေးပဲ၊ ငါ့တူမကြီးက မွေးကတည်းက ကံကောင်းတာဆိုတော့ နောင်လည်း ကံကောင်းမယ့်လက္ခဏာပဲ။ အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” ဟု ထပ်မံမေးလိုက်ရာ ကျွန်မက ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ပြီး ဆယ့်ခြောက်နှစ်ထဲမှာပါဟု ပြန်ဖြေလိုက်၏။

ထိုစဉ် ဦးကျော်ခင်က အံ့သြသည့် အမူအရာဖြင့် “ဘာလိုလိုနဲ့ အဘဦးဘဉာဏ်ဆုံးတာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်လို့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ထဲတောင် ရောက်နေပြီပဲလို့ မှတ်ချက်ပြုစကားဆိုလိုက်တော့ ဖေဖေလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလို မေမေလည်း မျက်ရည်တစ်ပေါက်ပေါက်ကျ လာသည်ကို ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေ အံ့အားသင့်ဘွယ် တွေ့လိုက်ရ ပါတော့သည်။

အချိန်ကာလသည်ကား (၁၉၅၄)ခုနှစ် ဇွန်လ (၂၆)ရက်

ရွာသူကြီးဦးဘဉာဏ်၏ အိမ်တွင် ချွေးမဖြစ်သူ မရွှေမြမှာ ကလေးကို မွေးဖွားပြီး မီးတွင်းထဲတွင်သာ ရှိနေသေး၏။ ထိုညတွင် ခွေးအူသံ ခွေးဟောင်သံတို့မှာ တဖြည်းဖြည်း ဦးဘဉာဏ်အိမ်နှင့် နီး၍လာ၏။

“သူကြီး၊ တံခါးဖွင့်”

သူကြီးဖြစ်သူ ဦးဘဉာဏ်က တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်ထားသော လူရှစ်ယောက် ခန့်ထဲမှ တစ်ယောက်က အသံမာမာဖြင့် ...

“ခင်ဗျား အိမ်မှာ စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးရောက်နေတယ်ဆို၊ ဘယ်မှာလဲ၊ အခုထုတ်ပေး”

“မလုပ်ပါနဲ့ဆရာတို့ရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ချွေးမလေးပါ၊ သူကလေးလာ မွေးတာပါ”

ဦးဘဉာဏ်က တောင်းပန်သော လေသံဖြင့် အသနားခံပြောလိုက်၏။ သို့သော်လည်း ထိုအုပ်စုထဲမှ လက်နက်ကိုင်လူသုံးယောက်တို့သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာပြီး အိပ်နေသော အိမ်သားများ၏ ခြင်္သေ့ငှက်များကို

ကျေးဇူးဂုဏ်ဖြိုးအာဂအဘိုး- ခင်တင့်ဝေ(မြို့တော်စည်ဝင်)

လိုက်လံဖွင့်ကြည့်နေသည်တိုင် ဦးဘဉာဏ်က တောင်းပန်စကားကို အမျိုးမျိုး ဆို၏။ သို့သော်လည်း တောင်းပန်၍မရ၊ နောက်ဆုံးတွင် အိမ်အတွင်းခန်းရှိ တစ်ခုသော ခြင်ထောင်ထဲတွင် နန္ဒင်းများ လိမ်းကျံထား၍ တစ်ကိုယ်လုံး ဝါထိန်နေသော မီးနေသည်တစ်ဦးနှင့် နို့စို့နေသော ရက်သားအရွယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြရာ မည်သို့စိတ်ပြောင်း သွားကြသည်မသိ။ သူတို့ခေါ်ရန်လာသော စစ်သားတစ်ယောက်၏ ဇနီးဖြစ်သူ မီးနေသည်ကို မခေါ်သွားတော့ဘဲ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ရွာသူကြီး ဦးဘဉာဏ်ကိုသာ ခေါ်ဆောင်သွားကြတော့၏။

“မရွှေသက်ရေ၊ ငါ့ချွေးမနဲ့ ငါ့မြေးမလေးကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါကွာ။ ငါ့စိတ်ချသွားမယ်နော်” ဟု ဦးဘဉာဏ်က ခြံဝမှ အထွက်တွင် လှမ်းအော်၍ သတိပေးလိုက်၏။ ထိုနည်းတူ လက်နက်ကိုင်တစ်စု၏ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဟု ထင်ရသူကလည်း “အဘွားကြီးဘာမှမပူနဲ့၊ ခင်ဗျားယောက်ျားကို မနက်ဖြန်ကျရင် ရွာအနောက်ဘက်က ပြောင်းခင်ထဲမှာ လာခေါ်” ဟု အော်ပြောပြီး ဦးဘဉာဏ်ကို ခေါ်ကာ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဒေါ်ရွှေသက်နှင့် ရွာသားများရွာ၏ အနောက်ဘက်ရှိ ပြောင်းခင်းထဲသို့ သွား၍ ဦးဘဉာဏ်ကို ရှာဖွေရာ ကိုယ်ကို အပိုင်းပိုင်းဖြတ်ထားသော ဦးဘဉာဏ်၏ အလောင်းကိုသာ တွေ့ရှိလိုက်ကြလေတော့သည်။ ရွာသူကြီး ဦးဘဉာဏ်ဖြင့် ချွေးမနှင့် မြေးမလေးတို့အတွက် သူ့အသက်ဖြင့် ကာကွယ်ပေးခဲ့လေပြီဟု တစ်ရွာလုံးက ဂုဏ်ယူစကားဆိုကြလေတော့၏။

ထိုကာလသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အချို့ဒေသများတွင် ကွန်မြူနစ် သူပုန်များနှင့် လက်နက်ကိုင်သောင်းကျန်းနေသော ရောင်စုံ သူပုန်များ ကြုံကြား၊ ကြုံကြားရှိနေသေးသည့် အချိန်ကာလဖြစ်၍ တရားဥပဒေရေးရာ အုပ်ချုပ်မှုနှင့် အလှမ်းဝေးသော ဒေသများတွင် ဤသို့သော ဖြစ်ရပ်များက မကြာခဏဆိုသလို ကြားနေကြရ၏။

အထက်ပါ ဖြစ်ရပ်မှန်ကလေးကို ဦးကျော်ခင်က ကျွန်မတို့မိသားစု များအားလုံးကြားအောင် ပြန်၍ ပြောပြလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က မီးတွင်းထဲတွင် မီးဖွားပြီးသူမှာ ကျွန်မ၏ မိခင်ဖြစ်ပြီး၊ မွေးဖွားပြီးခါစ ရက်သားကလေးမှာ ကျွန်မဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထိုအကြောင်းအရာများ ကြောင့်

ကျွန်မကို “မကံကောင်းလေး” ဟု ဆွေမျိုးသားချင်းများပါမက တစ်ရွာလုံး တကွတည်းဖြင့် ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုပါ ကျွန်မ သိလိုက်ရပါတော့သည်။

သို့မှ ကျွန်မသည် မွေးမွေးချင်းအကြောင်းမလှသော်လည်း ကံကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို ရင်ထိတ်ဖွယ်သိရှိရသကဲ့သို့ ကျွန်မ၏ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် အဘိုးကိုလည်း မတွေ့မမြင်ဖူး လိုက်ရသော်လည်း ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် လေးစားခြင်း၊ ကြည်ငြိမ်ခြင်း၊ သနားခြင်းစိတ်တို့က တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုသို့ ကျွန်မဘဝမှန်ကို သိလိုက်ရသည်မှစ၍ မကြာခဏဆိုသလို ထိုရွာသို့သွားပြီး ရွာအကျိုးကို တတ်နိုင်သလောက် ထောက်ပံ့မှုပြုပေးခဲ့၏။

ထိုရွာတွင် ကျွန်မ၏ နောက်ဆုံးပြုခဲ့သည့် အလှူတစ်ခုမှာ ဖေဖေကွယ်လွန်သည့်ရက်ဖြစ်သော မတ်လ(၁)ရက်နေ့ကို အထူးသတ်မှတ်၍ ကွယ်လွန်သွားပြီးဖြစ်ကြသော ဖခင်ကြီးနှင့် နှစ်ဖက်အဘိုးအဘွားများ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့ကို အသက်ပေးကာ ကွယ်သွားသော သတ္တိစွမ်းရည်ရှင် အာဂအဘိုးကို ရည်စူး၍ ၂၀၁၅ခုနှစ်၊ မတ်လ(၁)ရက် နေ့တွင် ရွာလယ်စေတီ၌ ကျပ်သိန်းလေးဆယ်ခန့် ကုန်ကျသော ဆောင်းတန်းတစ်ခုကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းမှုပြုခဲ့ပြီး တစ်ရွာလုံးရှိ ရွာသူရွာသားအားလုံးတို့အား ထမင်းရည်ချောင်းစီးတမျှလှူဒါန်းမှု ပြုခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ၏ အဘိုးအနေဖြင့် ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက်၏ အသက်ကို ကာကွယ်၍ အသက်ပေးသွားခဲ့သော ရွာကလေးမှာ မန္တလေးတိုင်း၊ မြင်းခြံခရိုင်၊ နွားထိုးကြီးမြို့နယ်အတွင်းရှိ “နန္ဒင်းတော်ဘိုး” ကျေးရွာလေးပင် ဖြစ်ပါပေသတည်း။

(ဘိုးဘိုး ဦးဘဉာဏ်)ကို ဂုဏ်ပြုခြင်းနှင့်အတူ ရသစာပေတစ်ထောင့် တစ်နေရာအတွက်)

အကြောင်းနှင့်အကျိုး

မိမိကို

အကြောင်းနှင့်အကျိုး

မိမိကို

ညိုမိက မြန်မာစာအဓိကဘွဲ့ရယူပြီး ဝါသနာပါသော ပညာရေးဌာနမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးကိုကိုကြီးမှာ စစ်တပ်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

ဖခင်မှာ အသက်ကြီးပြီးဖြစ်သောကြောင့် ပင်စင်ကိစ္စ၊ စားရေးသောက်ရေး ဆွေမျိုးအရေးကိစ္စများ၊ လူမှုရေးကိစ္စများကို ညိုမိမှ လုပ်ပေးရလေ့ရှိပါသည်။

တစ်နေ့ ဖခင်၏ ညီဦးလေးရှိရာရုံးသို့ သွားရာမှ အံ့သြ မယုံကြည်နိုင်စွယ် အံ့သြဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကြုံလိုက်ရသည်။

လောကတွင် အစဉ်အမြဲ အလှည့်အပြောင်းများရှိသည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းရှိမှ အကျိုးရဆိုသည်မှာ အကြောင်းကောင်းမှ အကျိုးကောင်းမည်ဆိုသော သူတော်ကောင်းဩဝါဒများ အတည်ပြုစရာ သာဓကများမှာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်နေသည်။

ညိုမိနှင့် ဆယ်တန်းနှစ်က သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးဖြစ်သော မြန်ဒီနှင့် နိုင်မွန်တို့နှစ်ဦးကို တစ်နေရာတစ်ဌာနထဲမှာ အတူတွေ့လိုက်သည်။ ထို့အဖြစ်က မဆန်းသော်လည်း ပြောင်းပြန်အနေအထားမျိုးဖြစ်သည်။

ယခင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် သမီးမြန်ဒီ ဒီမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်သော်လည်း ယခုအကြီးတန်းစာရေးအဆင့်နှင့်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က မိခင်ဖြစ်သူ ချို့တဲ့သဖြင့် စက်ချုပ်လုပ်ငန်းနှင့် အသက်မွေး၍ ခိုင်မွန်ဆယ်တန်းအောင်သော်လည်း တက္ကသိုလ် မတက်နိုင်ဘဲ စတိုးဆိုင် အရောင်းဝင်လုပ်ရင်း စာပေးစာယူဖြင့် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရသူ ခိုင်မွန်က ယခုငွေစာရင်းဌာန စာရေး အရာရှိဖြစ်နေပေသည်။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပြန်ဆုံကြ၍ တရုတ်စားသောက်ဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော် ထမင်းကြော် စားကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အိမ်ထောင်မရှိကြသေး။

မြနဒီအဖေ စီးပွားရေးကျဆင်းပြီး နာတာရှည်လေဖြတ်ရောဂါရသွားတော့ မြနဒီကျောင်းမပြီးလိုက် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့မရခဲ့ ထိုအတွက် သူဌေးကတော်ဖြစ်ခဲ့သော မြနဒီ အမေမှာ မရုန်းကန်တတ်၍ သူက လုပ်ကျွေးနေရသည်။

ခိုင်မွန်ကတော့ စာပေစာယူနှင့် ဘွဲ့ရပြီး စာရင်းကိုင် စာရင်းစစ် သင်တန်းလည်းထပ်တက် လုပ်ငန်းလည်း ကျွမ်းကျင်၍ ရာထူးတက်လွယ်ကာ မြနဒီထက် နှစ်ဆင့်မြင့် ရာထူးနှင့်ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့က အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အတိတ်နောက်ကြောင်းငယ်ဘဝနှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကာလနှစ်ခုလုံး ညှိမီရင်ထဲမှာ ယှဉ်တွဲမြင်ယောင်၍ တနဲ့နဲ့ ခံစားနေမိပါသည်။

ညှိမီအဖေက အစိုးရဝန်ထမ်းအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသော မြို့ကျောင်းမှာ ညှိမီဆယ်တန်းပညာသင်ကြားသည်။ ထိုစဉ် ညှိမီထိုင်ခုံ ဘယ်ညာမှာ မြနဒီနှင့် ခိုင်မွန်တို့ အတန်းဖော်ဖြစ်ကြသည်။

မြနဒီက အစစပြည့်စုံသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ရေးရာတွင် အားနည်းချက်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းကတည်းက သူထက်ဆင်းရဲချို့တဲ့သော်လည်း သူ့ထက်စာတော်နေသူ ခိုင်မွန်အပေါ် မလိုတမာက္ကသာ စိတ်ကို ရင်ထဲမှာ သိုထားခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်များကို ညှိမီက အကုန်မြင်တွေ့သုံးသပ်မိသည်။ ခိုင်မွန်က ဘယ်လောက်ထိ ခံနိုင်ရည်ရှိ၍ ခံလာခဲ့သည်မသိ ညှိမီကိုယ်တွေ့ ကြုံတွေ့ မြင်သမျှ စိတ်မသက်သာလှပေ။

မြနဒီက အခွင့်သင့်တိုင်း ခိုင်မွန်ကို နှိပ်ကွပ်မြဲ...

“ခိုင်မွန်ရယ် အခက်အခဲ ရှိတဲ့ကြားက ငါတို့နဲ့အတူ အမြဲလိုက်နေတာ အံ့ဩပါရဲ့ နင့်စာတော်ရင်လဲ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ နင့်အမေ ခါးကုန်းအောင် စက်ချုပ်နိုင်ပါ့မလား နင့်ချို့တဲ့မှုတွေ မြင်ရတာ နင့်အစား ငါစိတ်ပျက်လိုက်

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၃၇ -

တာဟယ်။ နင့်ကျောင်းဝတ်စုံက ရှစ်တန်းတုန်းကလည်း ဒီဝတ်စုံ ကိုးတန်းလည်းအတူတူ ဆယ်တန်းရောက်လဲ ဒါဝတ်မြဲပဲ ဖိနပ်ကလည်း ငါဆို ငါးရံရှိတာ မလုံလောက်ချင်ဘူး”

“စိတ်မပျက်ပါဘူးဟာ ရောင့်ရဲရင်ပြည့်စုံတယ်တဲ့ ရောင့်ရဲတဲ့နေရာတွေ ရောင့်ရဲလိုက်ပြီး လိုအပ်တဲ့ ပညာရေးဘက်ကို အားသွင်းလိုက်ရင် အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်။ ငါ့ဖိနပ်က ခိုင်သေးတာဘဲ စီးလို့ရနေသေးတာ စီးရဦးမယ်လေ။”...

ညိုမိရှေ့မှာ ပေါ်တင်ကြားနေရသော စကားများက လူတွေ ရုပ်ဝတ္ထု ခွံပြီးသလောက် စိတ်ဓာတ်ရေးရာနှင့် နှိမ့်ကျသူ ဘဝပေးအခြေအနေအရ နှမ်းပါးသူက စိတ်ဓာတ်ရေးရာမြင့်မားရုံမက ယုံကြည်ချက်ခိုင်မာစွာ အနာဂတ်ကို လျှောက်လှမ်းနေသူဟုမြင်မိသည်။

“ဟယ် ခိုင်မွန်က ဖိနပ်အသစ်စီးလာတာကိုး ဖိနပ်အကောင်းစား ပါလား”

“အမေက ဒီလ ငါအဆင့်(၁)ရလို့ ငါ့သမီးက သူငယ်ချင်းတွေလို ကျူရှင်မတက်ပေမယ့် ဥာဏ်ထက်ပြီး ကြိုးစားမှုရှိတာကြောင့် သူ့ချွေးနည်းစာနဲ့ ဆုချလိုက်တာလေ”

ထိုအခါ မြန်ဒီက နှုတ်ခမ်းထော်ပြီး ခေါင်းမော့က “ဂုဏ်ယူပါတယ် ဂုဏ်ယူပါတယ်” ဟုဆိုသည်။

ညိုမိကတော့ မုဒိတာအပြုံးနှင့်သာ အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

တစ်နေ့ ဆရာမမွေးနေ့မှာ အခန်းအနားအတွက် ဂုဏ်ပြုလုပ်ကိုင် ပေးကြသည့် နေ့ဖြစ်သည်။ ခိုင်မွန် ဖိနပ်အသစ်စီးလာသည်က မဟာအမှားပင်။ စီးရသည့်ရက်က ဆယ်ရက်ပင်မပြည့်သေး အိမ်ပြန်ရန် ဖိနပ်စီးမည်လုပ်တော့ ခိုင်မွန် ဖိနပ်သစ်ကြိုးတွေ သားရေတွေ ဖွာလန်နေ သည်။ အဟောင်းပုံစံ သဲမှုန့်ဖုန်မှုန့်များပင် ဖြူထားသေး၏။ ဘာလိတ်ခါးဖြင့် မွန်းထားပုံဖြစ်မည်။

ခိုင်မွန်က ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ရင်မှ အရှိက်ထိအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

“ငါ့အမေချွေးနည်းစာပိုပါတယ်”

ညိုမိက...“ခိုင်မွန်ရယ် စိတ်လျော့လိုက်ပါ။ နင်က မြင့်လို့ လေတိုက်ခံ

အကြောင်းနှင့်အကျိုး - မိမိထို

ရတယ်လို့မှတ်၊ ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းတဲ့”

အမေကတော့ အပြုံးမပျက် “သမီးမှာဖိနပ်လေးပဲ ပျက်စီးသွားတာ မဟုတ်လား လုပ်တဲ့သူကတော့ စိတ်ဓာတ်ပါပျက်စီးတာဆိုတော့ ကိုယ် ထက်ပိုဆိုးတာပေါ့ အမေထပ်ဝယ်ပေးနိုင်ပါတယ် သမီးရယ်”တဲ့

ဟုပြောသဖြင့် ညှိမိကလည်း

“ခိုင်မွန်ရယ် နင်ဘဲပြောတယ်လေ လူကြီးသူမ သူတော်ကောင်း အဆုံးအမက ရောင့်ရဲရင့်ပြည့်စုံတယ်လို့လေ အခုလဲ ဒီသဘောဘဲ နှလုံးသွင်း”ဟု ပြောခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့က ဖိနပ်ချွတ်နားမှာ တကုန်းကုန်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော မြန်ဒီလက်ချက်ဟု ညှိမိသဘောပေါက်မိ၏။ ခိုင်မွန်ကလည်း သံသယဝင်ဟန်ရှိ၏။ သို့သော်... ထိုအဖြစ်ကို မရှိခဲ့သော သဘော နှလုံးသွင်းလိုက်ကြသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲနီးမှ ညှိမိအဖိုး ပေါင်းတည်မှာ ညှိမိအဖိုး ဆုံးသည် ညှိမိမဖြစ်မနေ လိုက်သွားရတော့မည် အဖေက

“မလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး အဖိုးက နင့်ကို အချစ်ဆုံးလေ စာကျက်ချင်ရင် စာအုပ်ယူခဲ့”

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်နှင့် သင်္ချာစာအုပ်တွေ လေ့ကျင့်ဖို့ ယူသွားခဲ့သည်။ လူသံ ဆူညံတွေကြား အာရုံနောက်သဖြင့် စာမကျက်ဖြစ် ပေ။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်ခဲ့သည်။ ပြန်မညှိရက်ရောက် လည်း ကားကြိုရှိ၍ အမြန်ပစ္စည်းသိမ်းပြီး အဖေနှင့် ပြန်လိုက်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ခရီးပန်း၍ အားရအောင်နားပြီးမှ စာကျက်မည် ကြံတော့မှ စာအုပ်တွေ ပေါင်းတည်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီကို သိရသဖြင့် ရင်ပတ်ဖိပြီး ခိုင်မွန်ဆီရောက်သွားရသည်။ ခိုင်မွန်က

“မယူနဲ့ စာဖြော့ (၁၅)ရက်လိုတယ်။ ဒီတစ်ညနဲ့ ဒီစာအုပ်နှစ်အုပ် ကို အပြီးကူးပေးမယ်”

ဆိုကာ ပါရမီဖြည့်လိုက်သဖြင့် ညှိမိအိန္ဒြေမပျက် စာကျက်နိုင်ခဲ့သည်။ ခိုင်မွန်ကျေးဇူးကို ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားခဲ့သည်။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့ ခိုင်မွန်တစ်ယောက် ပျားတုတ်ခံရသည့်နယ် ညှိမိထံ အပြေးအလွှားရောက်လာ၏။

နနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၃၉ -

“ညိုမီ ငါနင့်ကို ကူပေးတဲ့ စာအုပ်နှစ်အုပ်လေ လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်မလို့ မေ့ပြီး အတန်းထဲက ခုံပေါ်မှာ တင်ထားတာ ဆရာမက အအေးဝယ်ခိုင်းလို့ သွားဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့ မတွေ့ရတော့ဘူး ဘယ်လိုမှ လဲ ရှာမရဘူး”

ညိုမီသဘောပေါက်လေပြီ။ ထိုနေ့က အတန်းထဲမှာ ထမင်းစားချိန် ကျောင်းသားတွေမရှိဘဲ ခိုင်မွန်က သင်္ချာတွက်နေသည်။ ခိုင်မွန်ကို ဆရာမက နားနေခန်းမှ လှမ်းခေါ်ပြီး အအေးဝယ်ခိုင်း၍ သွားဝယ်ပေးခဲ့ သည်။ ထိုအချိန် ညိုမီက စာသင်ခန်းထဲဝင်လာတော့ အခန်းဝမှာ မြနဒီနှင့် ဆုံသည် ပုံမန်မဟုတ်သော မြနဒီ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဖျက်နှာပေးမျိုး

“အင်း လုပ်ရက်ပါပေ”

ကိုယ့်ဘဝနှင့် လုပ်ရပ်က မတန်ပေ။ အခြေမြင့်သော်လည်း အလေအလွင့်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည် ထင်ရှား၏။

“ဟေ့ ခိုင်မွန် ညနေ ငါအိမ်လာခဲ့ ငါလည်း တစ်အုပ်ပြန်ကူးပေးမယ် နင်ကတစ်အုပ်ကူး ဇွဲမလျော့နဲ့ သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်းမပါစေဟာ”

သို့နှင့်-

ညနေဘက်တွင် ညိုမီအိမ်သို့ ခိုင်မွန် စာကူးဖို့ရောက်သွားသည်။ ညှည်သည်တွေ ရောက်နေဟန်ရှိသဖြင့် ခိုင်မွန် စိတ်ဓာတ်ကျသွားရ၏။ ညှည်ခန်းထဲရောက်တော့ အစွမ်းကုန် ပျော်ရွှင်နေသော ညိုမီကိုတွေ့ရသည်။

“ခိုင်မွန်ငါပြောတယ်မဟုတ်လား သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်း မမယ်လို့ ခု နင့်ကို နတ်ကောင်းမလိုက်ပြီလေ၊ အခု ငါ့ဦးလေးက ပေါင်းတည်က ရောက်လာတာ ငါမေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေ ယူလာပေး တယ်” ဒါကြောင့် ရေငတ်တုန်း မိုးရွာတာနဲ့ အသင့်ပေါ့ နင်ရော ငါပါ စာချက်ချိန်လဲ မပုပ်တော့ဘူး နင်ကူးပေးတဲ့စာအုပ်တွေ ပြန်ယူသွား တုတ်လား”

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်တော့ မြနဒီက အမှတ်ကောင်းသော်လည်း နှီးရိုးသာ အောင်ခဲ့သည်။ ညိုမီက တစ်ဘာသာဂုဏ်ထူး ခိုင်မွန်က နှစ်ဘာသာဂုဏ်ထူး ခိုင်မွန်ပျောက်သွားသော စာအုပ်မှာ သင်္ချာ ဘာသာရပ်ဖြစ်သော်လည်း ခိုင်မွန် သင်္ချာဂုဏ်ထူးပါ၍ မြနဒီ မချင့်မချေ

အကြောင်းနှင့်အကျိုး - မိမိထို

ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ စွန့်စားလုပ်ဆောင်မှု အချည်းအနီးဖြစ်သွားရပြီ။ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဒီစာတွေ ဂုဏ်ထူးရအောင် ဖြေနိုင်ပါလိမ့်ဟု ပဟေဠိ ဖြစ်နေဆဲပင်။

သို့သော်အပြောကတော့ မလျှော့

“ငါက ဒီမပါလည်း အမှတ်ကောင်းတော့ လိုင်းကောင်းနဲ့ တက္ကသိုလ် တက်မယ်ပြီးတော့ ဂျီတီအိုင်ပါ ဆက်တက်မှာ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်စေရမယ် ခိုင်မွန် ဒီနှစ်လုံးပါလည်း တက္ကသိုလ်တောင် တက်နိုင်ပါ့မလား တွေးမိရင်း ခံစားစရာဘဲနော်”

သူပြောသလိုပင် ခိုင်မွန်က စာရေးဝင်လုပ်ရင်း စာရင်းကိုင် သင်တန်း တက်ဖြစ်သည်။ စာပေစာယူတစ်ဖက်ကတက်၍ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့တစ်ခု ရရှိလိုက်ကာ အလုပ်ထဲမှာ ရာထူးအဆင့်(၂)တိုးပြီး ယနေ့အရာရှိဖြစ် နေလေပြီ။ မြန်ဒီကတော့ တက္ကသိုလ်မှာ ပျော်နေသော်လည်း လောကဝံ အလှည့်အပြောင်းမှာ သူ့ကံကြမ္မာဖန်လာသဖြင့် ယနေ့ အနေအထားမျိုး ကို မတတ်သာခံယူလိုက်ရပေသည်။

ကံကံ၏အကျိုး မြန်ဒီ အကြောင်းမကောင်းမှုက အကျိုးပေးဆိုးသည်ကို ညှိမိ အသိဝင်သွားခဲ့ပြီ။ မြန်ဒီကတော့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိပါစ။

မိမိကို (အလှရပ်ဝန်း)

အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မနက်ဖြန်

မနွယ်-ကလေး

အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မနက်ဖြန်

မနွယ်-ကလောင်

အိမ်ချင်းလည်း မျက်စောင်းထိုးဖြစ်ပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ အတန်းချင်း ဘာသာရပ်ချင်းအတူတူဖြစ်သော်လည်း အာကာစီးဝင်းနှင့် ရည်မွန်ခင်တို့မှာ မရင်းနှီးကြ။

သို့သော် ကျောင်းမှာ အမှတ်မထင် မျက်နှာချင်းဆုံမိလေတိုင်း မျက်လုံးချင်းငြိုငြိသွားတတ်ကြတာတော့ နှစ်ဦးစလုံး သတိထားမိကြနေ ပြီ။

တစ်နေ့က အာကာစီးဝင်းက အရဲစွန်၍ ရည်မွန်ခင်ထံ ရင်တွင်း စကားများ ဖွင့်ဟခဲ့၏။

“ရင်နဲ့အိမ်ရော ကျောင်းပါနီးပေမယ့် ရင့်အကြောင်း ဘာမှမသိတဲ့လူဆီက အဖြေချက်ချင်းရဖို့ မမျှော်လင့်နဲ့က (၆)လအထိ စောင့်”

မနက်ဖြန်ဆို ၆ လ ပြည့်မည်နေ့။

အိမ်ရှေ့မှာ ခြင်းခတ်နေတဲ့ လူငယ်တွေကို ပြတင်းမှန်တံခါးမှ ခိုးကြည့်နေမိတဲ့ သူမအဖြစ်က တကယ်တော့ ရှက်စဖွယ်ပင်။

ကြည့်ဦး၊ အာကာစီးဝင်းဆိုတဲ့လူ ရည်မွန်ခင်ညားတဲ့ရုပ်သွင်နဲ့ ကျားကျားလျားလျား ခြင်းခတ်နေပုံကိုက ကြည့်လို့ပဲကောင်းသေးတော့ တယ်။ နံနက်ခင်းတုန်းက ကျောင်းပေါက်ဝမှာ ဆုံမိစဉ်က

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၄၃ -

“မနက်ဖြန်ဟာ ကိုယ်သည်းခံပြီး စောင့်စားခဲ့ရတာ (၆)လပြည့်တဲ့နေ့ပဲ အဓိပ္ပါယ်ရှိသော မနက်ဖြန်ပဲဖြစ်ချင်ပါတယ်။ အမွန် နှုတ်က ခြေရမှာ ချက်နေရင် နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့် ပန်ခဲ့ရင် လုံလောက်ပါပြီ”တဲ့။

ပြီးတော့ သူကပဲ အထွန့်တက်လိုက်သေးသည်။

“ကိုယ်ကတော့ နှင်းဆီနီကို ရှောင်တယ်။ အနီရောင်ပန်းတို့ရဲ့ သဘောကလွဲချော်ခြင်း၊ ခွဲခွာခြင်းအဓိပ္ပါယ်ဆောင်တယ်”တဲ့။

“စိတ်ချ။ အမွန်ကလည်း အဓိပ္ပါယ်ရှိသော မနက်ဖြန်အတွက် ပန်းသည်လေးအောင်အောင်ဆီမှာ ဒီညနေ နှင်းဆီဖြူပို့ပေးဖို့ မှာထားပြီး သားပါနော်...”ဟောဟိုမှာ လာနေပြီ။

မွေးရာပါ ခြေတစ်ဖက်ထောင့်နင်းထောင့်နင်းနှင့် ပန်းသည်လေး အောင်အောင်ဟာ ပန်းတွေထည့်ထားတဲ့ ဗန်းကို ကိုင်မပြီး လမ်းထဲ ချိုးဝင်လာတာ လှမ်းအတွေ့ ရည်မွန်ခင် အသော့နှင့်ပြီး လမ်းမပေါ် အရောက်မြင်ကွင်းတစ်ခုက ကြုံနေသည်။

အာကာစိုးဝင်း ခြေစွမ်းပြလိုက်သဖြင့် ခြင်းလုံးက အရှိန်နှင့်မြောက်တက် သွားပြီး အောင်အောင်၏ ပန်းဗန်းထဲအကျ နှင်းဆီအဖြူရောင်အစည်း လည်း မြေပြင်ပေါ်ကျသွားသည်။

အောင်အောင်က အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ခြင်းလုံးကို ကောက်ယူပစ်ပေါက်လိုက်စဉ် လမ်းထဲမောင်းလာသော တက္ကစိကားဘီး အောက်မှာ ခြင်းလုံးလေးလည်း ပြားသွားတော့၏။

“မင်းလို မသန်မစွမ်းကများ လူပါးဝလို့၊ ကဲကွာ”

အာကာစိုးဝင်းက ပါးစပ်ကလည်းပြော လက်ကလည်း အောင်အောင်ဇော်ပိုးကို နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်ချလိုက်တော့ အောင်အောင်မှာ ယိုင်လှလှ။

“အာကာစိုးဝင်း”

ရည်မွန်ခင်နှုတ်မှ အာမေဋ်အသံအဆုံး ခါးသီး စပ်ဆုပ်ဖွယ် အကြည့်တွေ တရစပ်ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အဖြူရောင် နှင်းဆီပွင့် တွေကို ကောက်ယူပြီး လွှတ်ပစ်လိုက်ကာ-

“စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့တော့ အောင်အောင်၊ ဒီအဖြူရောင် နှင်းဆီပွင့်ကို အစ်မမပန်တော့ဘူး၊ မင်းကိုမင်း မသန်မစွမ်းဖြစ်နေတယ်လို့

အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မနက်ဖြန် - မနုဿ-ကထာ

- ၁၄၄ -

ကလောင်စုံ

လဲ အားမငယ်နဲ့၊ လောကကြီးမှာ အပြင်မဟိဒ္ဓ ခန္ဓာကိုယ် သန်စွမ်းပေမယ့်
အဇ္ဈတ္တစိတ်အင်္ဂါချို့တဲ့နေသူတွေလဲ ရှိနေလေရဲ့၊ မင်းပန်းဖိုး အစ်မပေးမယ်။
ဒါပေမယ့် အစ်မကိုတော့ အဆစ်တစ်ပွင့်ပေး နော်၊ မနက်ဖြန် မဖြစ်မနေ
ပန်ရမှာလေ၊ အဲ...ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီ အနီရောင်အပွင့်..."

မနွယ်(ကလောင်)

“အလင်းပျောက် ရောင်နီ”

မြနှင်းဝေအောင်

“အလင်းပျောက် ရောင်နီ” မြနှင်းဝေအောင်

“ဟဲ့လို စာရေးဆရာမ မြကလေးပါလားရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“ကျွန်မတို့က ‘...’ တိုက်ကပါ။ ကျွန်မတို့ မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဆရာမ အနေနဲ့ စာမူလေးများ ချီးမြှင့်ပေးနိုင်မလားလို့ပါရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုး...”

“ဆရာမ ရေးချင်တဲ့အကြောင်းအရာသာ ရေးပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ တိုက်က ဆရာမရေးတာဆို ကြိုက်ပြီးသားပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ ကြိုးစားရေးပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဪ...ဒါနဲ့ ဆရာမအတွက် ဉာဏ်ပူဇော် ခလေးကြိုပေးထားချင်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန်တိုက်ကကောင်လေးကို သုံးပုဒ်စာ ပို့ပေးလိုက်မယ်နော် ဆရာမ”

“နေပါစေရှင် စာမူပေးမှ ယူပါရစေ”

“မဟုတ်တာရှင်၊ ဆရာမက မယုံကြည်ရတဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးတတ်တာ ကျွန်မတို့က သိထားပြီးသားပါ။ ဆရာမနဲ့ အလုပ်အတူလုပ်ဖူးလို့ အကြောင်းသိပါတယ်ရှင်”

“မြလေးက သူ့ကို ချုပ်လုံးနှင့်မက်လုံး တစ်ပေါင်းတည်းပေးနေမှန်း သိနေသော်လည်း ဇာတ်သိမ်းခန်းရေးရန်သာ ကျန်နေသော ဇာတ်လမ်းတို

နုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

- ၁၄၇ -

မြတ်က လက်ထဲအရန်သင့်ရှိနေသောကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောဘဲ
ဆက်ခံလိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို”

“ဆရာမ ရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောနေပါတယ်၊ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်တော် “...”စာအုပ်တိုက်ကပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်တို့တိုက်က ဆရာမနဲ့စာချုပ် ချုပ်ချင်လို့ပါ”

“ဘာအတွက်ပါလဲ”

“ကျွန်တော်တို့တိုက်အတွက် ဆရာမရဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုကို
တစ်လနှစ်အုပ်နှုန်းနဲ့ပြီးအောင် ရေးမယ်ဆို (၁၀)အုပ်စာအတွက် စရန်ငွေ
ပြုပေးထားချင်လို့ပါ။ ဆရာမ မနစ်နာစေရပါဘူး”

“ပြောပါဦး ပေးမယ့်စာမူခအကြောင်း”

မြကလေး အငေါ်တူး၍ မေးလိုက်သည်ကို မရိပ်မိဘဲ

“သူများတွေဆို တိုက်က အလွန်ဆုံးပေးလှ တစ်အုပ်(၅)သိန်းထက်
ပိုပေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာမက ပရိသတ်ရှိတဲ့ ပရိသတ်အားပေးတဲ့
ဆက်ဆံလားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ တစ်အုပ်ကို () သိန်း၊ ကဲ
ဆယ်နှယ်လဲဆရာမ၊ ရေးပေးမယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုဈေးနှုန်းမျိုး
ဆယ်တိုက်ကမှ ပေးမယ်မထင်ဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း ရေးမပေးနိုင်ပါဘူး”

“ဗျာ”

“ဒီမှာ ကျွန်မက ငွေရဖို့ စာရေးနေတာမဟုတ်ဘူးရှင်၊ စေတနာ
ဆောင်နဲ့ စာရေးရင်း ရေးသင်္ကအရ ဝင်ငွေကောင်းလာတာ၊ ပြီးတော
ဆဲဆိုတာ အနုပညာမြှောက်အောင် ဖန်တီးရတာ၊ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံ
ဆက်သလို တစ်နေ့ တစ်လ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ပြီးအောင်လုပ်လို့
မရဘူး...အိုင်ဒီယာ မရရင်ရေးဖို့ အစဉာမရသလို၊ ခံစားမှုမပါ

အလင်းပျောက် ရောင်နီ မြဲနင်းဝေအောင်

လည်း အသက်ဝင်တဲ့စာအုပ်တစ်ပုဒ်ဖြစ်မလာဘူး။ ဒါကြောင့် အားတော့ နာပါရဲ့၊ ကျွန်မနဲ့ စာထုတ်ချင်ရင်တော့ တစ်နှစ်ကို (၄)အုပ်ထက်ပိုနေ ပေးနိုင် မယ်မထင်ဘူး”

မြကလေး၏ စကားအဆုံး

“ဟာဗျာ...ဒီလိုတော့ လဝေးလွန်းတယ်ဗျာ။ သူများတွေဆို ဒီဈေးပေး ရင် ရေးပြီးသားပဲ၊ ဆရာမကျမှ...”

“ဒီမှာ ကျွန်မက “မြကလေး” နော်၊ သူများတွေမဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုလည်း အဲဒီဈေးပေးနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာတွေဆို အလုပ်အပ်လိုက်ရော ပေါ့။ ဘာလို့များ ကျွန်မဆီ ဖုန်းခအကုန်ခံ၊ ဒုက္ခခံ ဆက်နေရတာလဲရှင်”

“တောက်”

“အခုလို တောက်ခေါက်ပေးဖော်ရတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါဆို ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်ပြီနော်”

ထိုသို့ မြကလေး သိမ်မွေ့စွာပြောပြီး ဖုန်းချရသည်လည်းရှိသည်။ “အင်း...လူတွေလူတွေ အလိုရှိတော့တစ်မျိုး၊ အလိုမပြည့်တော့တစ်ခု နဲ့ သူတို့အကြိုက်လိုက် ဆက်ဆံဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှပါလားနော်”ဟု မြစိမ်းရောင်ရင့်ရင့် ဆိုဖာပေါ်တွင် ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်ရင်း စဉ်းစားခန်း ဖွင့်နေမိသည်။

“အိမ်ရှင်တို့၊ အိမ်ရှင်တို့... ဆရာမ...ဆရာမ ရှိလားခင်ဗျာ”

“ဟဲ့...မောင်ဝင်းတို့၊ မိအေးတို့၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်လာနေတယ်”

“လာပါပြီ မမလေး”

“မမလေး သူတို့က မမလေးနဲ့ စာမူကိစ္စဆွေးနွေးချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်ကတဲ့လဲ”

“လူငယ်အကျိုးပြု ပရဟိတစာအုပ်ထုတ်ချင်လို့ မမလေးနဲ့ တွေ့ချင်တာတဲ့”

“အေးအေး ...ဒါဆိုလည်း ဖွင့်ပေးလိုက်လေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာမ ကျွန်တော်တို့ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

“အေး...ထိုင်လေကွယ် ၊ မိအေး ကော်ဖီသုံးခွက်ဖျော်ခဲ့၊ မုန့်ပါယူလာခဲ့ဦး”

မြကလေးက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်နောက်ဘက်သို့ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

“ဒီလိုပါဆရာမ ၊ ကျွန်တော်တို့က ဆရာမရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ပါ။ ဆရာမကို အလွန်လေးစားတဲ့ ပရိသတ်တွေပါ။ ခု ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေစုပြီး အမှတ်တရအနေနဲ့ ပရဟိတအကြောင်း စာအုပ်လေး ထုတ်ချင်လို့ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆရာမ တစ်ပုဒ်လောက်ပါဝင် ရေးသားပေးစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အခမဲ့ဝေမှာပါခင်ဗျ။ ဆရာမတို့လို စာရေးဆရာမကြီးတွေကိုတော့ ဉာဏ်ပူဇော်ခ ကန်တော့ ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က စာပေနယ်က မဟုတ်တော့ စာမူတစ်ပုဒ်ကို ဉာဏ်ပူဇော်ခ ဘယ်လောက်ပေးရမယ်မသိလို့ပါ။ သိခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် ဆရာမရဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခကို သိပါရစေ ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လောက်ယူပါသလဲ၊ ကျွန်တော်တို့စာမူခပေးတာ နည်းသွားမှာ စိုးလို့ပါ”

ထိုသို့ ထိုင်လျှင်ထိုင်ချင်း မိတ်ဆက်၍ တရစပ်ပြောလိုက်သော လူငယ်လေးနှစ်ဦးကို မြကလေး ရယ်ချင်သွားသော်လည်း မရယ်မပြုံး ဖြစ်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူးကွယ်၊ မင်းတို့ ဒီစာအုပ်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အမှတ်တရလုပ်ကြတာလဲ ဆိုတာသာပြောပါလေ”

“လာမယ့် နာဂစ်နှစ်ပတ်လည်အတွက် ရည်စူးတာပါ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းမိသားစုအားလုံးက မုန့်တိုင်းထဲပါသွားတယ်လေ၊ သူငယ်ချင်းတောင် နိုင်ငံခြားရောက်နေလို့ လွတ်သွားတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက သူ့မိဘတွေကိုလည်း ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်မရလိုက်တော့ အရမ်းကြေကွဲနေတာ၊ အဲဒီလိုခံစားနေရတဲ့သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က နာဂစ်အမှတ်တရအနေနဲ့ လူငယ်အကျိုးပြု စာအုပ်လေးထုတ်ပြီး အားလုံးအတွက် တစ်ထောင့်တစ်နေရာကနေ စာပေအသိအားဖြည့်ပေးရင် ကောင်းမယ်လို့ အကြံပေးတော့ သူလည်းစိတ်ဝင်စားတယ်”

အလင်းပျောက် ရောင်နီ မြနင်းဝေအောင်

“ဒီလိုနဲ့ သူပြန်လာတော့ အမှတ်တရလည်းဖြစ်၊ ပရဟိတဆောင်ရွက်တဲ့ လူတွေကိုလည်း ကျေးဇူးတင်၊ ပရဟိတဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း လူအများကို သေသေချာချာ သိစေချင်တဲ့အနေနဲ့ စာအုပ်လေး ထုတ်ပြီးဝေချင်လို့ပါ။ ဒါနဲ့ပဲ ခုလို ဆရာမဆီ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့က သူ့လို ငွေမတတ်နိုင်ပေမယ့် ရည်ရွယ်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ရာ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်ရာ စာပေဒါနနဲ့ လုပ်အားဒါနတွေကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ အားဖြည့် ကူညီပေးတာပါ ဆရာမ”

သူတို့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း မြကလေးစိတ်ထဲ ပီတိဖြစ်ရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း

“ရည်ရွယ်ချက်လေးက အတော်ကောင်းသားပဲနော် ဆရာမလည်း မင်းတို့ကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ပါဝင်အားဖြည့်ပေးမယ်၊ စာမူခလည်း မယူပါဘူးကွယ်၊ ဆရာမရဲ့ စာပေအလှူပေါ့၊ ကဲ စိတ်အေးအေးထားပြီး ကော်ဖီလေးသောက်၊ မုန့်လည်းစားဦး”

ဟု အားပေးစကားပြောဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ သူတို့ အံ့သြတကြီးလှမ်းကြည့်ရင်း-

“ဟာ ကျေးဇူးကြီးပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တောတို့ကြားထားတာ ဆရာမဆီက စာမူတောင်းရခက်တယ်တဲ့၊ လက်ပေါက်ကပ်ပြီး မာန်တက်နေတာတဲ့လေ၊ ခုတော့ သူတို့ပြောသလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ဆရာမက သဘောကောင်းသားပဲနော်” ဟု ပြောလေသည်။ ပွင့်လင်းရိုးသားတဲ့သူတို့ကို မြကလေးက တစ်လုံးချင်းပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ လူဆိုတာ ထင်ကြေးမျိုးစုံ ပေးတတ်ကြတဲ့ သတ္တဝါပဲ၊ ဘယ်အရာမဆို ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်တတ်ဖို့တော့ လိုတယ်။ အဲဒီအတွက် စာကောင်းတွေ များများဖတ်ဖို့ လိုတာပေါ့။ နောက်လည်း စာနဲ့ပတ်သတ်လို့ ဆွေးနွေးချင်တာရှိရင် ဆရာမဆီ လာနိုင်ပါတယ်။ ဆရာမဘက်က ပေးနိုင်တာဆိုပေးပို့အသင့်ပါ”။

ထို့နောက်ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်သုံးယောက်ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်သွားကြသည်။ ထိုအခါ မြကလေးရင်မှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရပါသည်။

“ဟဲ့...မိဦး မိဦး အမလေးနော် သေနေလိုက်တာ ဘယ်အချိန်
ရှိပြီလဲ၊ ငါမှာတော့ အငယ်မနို့ဆွဲနေလို့ ညဘက် အိပ်ရေးပျက်ရတဲ့ထဲ
ဒင်းက တစ်မှောင့်၊ မိဦး မိဦး ထတော့ ... လေးနာရီ...လေးနာရီ
ရှိနေပြီဟဲ့”

မိုးမလင်းသေးခင် နားထဲတိုးဝင်လာသော အမေ့အသံကြောင့်
မိဦးလန့်နိုးသွားရသည်။

“အမလေး...ဗုဒ္ဓေါ...လေးနာရီဆိုပါလား”

ကပျာကရာထရင်း အလင်းမရသေးသော အမှောင်ထုထဲ
ကျွမ်းကျင်စွာပင် မီးခြစ်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ရှိရာသို့ လှမ်းသွားသည်။

“ကောင်မ နင့်ကိုငါပြောတယ်၊ စောစောအိပ်ပါ၊ ဒီစာတွေ
မဖတ်ပါနဲ့ဆိုတာကို ခုတော့ ဖယောင်းတိုင်ကုန်၊ အကျိုးလည်းမရှိ၊
အိပ်ရေးပျက်တာပဲ အဖတ်တင်ရဲ့၊ သွား ပဲပြုတ်ဖို့ မြန်မြန်မီးမွှေးတော့၊
တကတည်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးသမီးများ မှတ်နေရော
သလား၊ အမြန်လုပ်စမ်းပါဟဲ့၊ ကဲ့...ဒီ သောက်ကလေးကတစ်မျိုး”

အစောလေးက မိဦးမက်ခဲ့သော အိပ်မက်များက တဒဂ်လေးအတွင်း
ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက်ဖြစ်သွားရသည်။ ညဘက်က အမေ့အပြော
အဆိုခံ၍ ဖတ်ခဲ့သော စာအုပ်ထဲမှ ‘နံ့သာမြိုင်မမြဲလေး’ နေရာတွင်
မိဦးတစ်ယောက် စွဲလန်းခံစားမိ၍ အိပ်မက်မက်နေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။
မိဦး မီးမွှေးနေရင်းက အဖေပုံရိပ်တို့ ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ အဖေက
ရာသီပေါ်သစ်သီးပေါင်းများ လှည့်လည်ရောင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။
အဖေရှိစဉ်က မိဦးတို့ဘဝ စိုပြေပါသည်။ မိဦးရော မောင်လေးဖိုးဇော်ပါ
ကျောင်းနေရသည်။ ခုတော့ အဖေက မိဦးတို့ကို ထားသွားသည်။
မိဦးစာထဲမှာ ဖတ်ဖူးသလို “မီးစာကုန် ဆီးခမ်းချိန်” မရောက်သေးဘဲ
အဖေက မိဦးတို့ကို ကျောခိုင်းသွားရသည်။ အဖေက သူတစ်ပါးပယောဂ
ကြောင့် သေသွားရခြင်းကို မိဦးဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။ အဖေ့ကို
နောက်ဆုံးမြင်ခဲ့ရတော့ သွေးအိုင်ထဲမှာ။

မတရား မောင်းလာသည့် ကားတစ်စီးက တွန်းလှည်းနှင့်အဖေကို နောက်ဆုံး ဖိစိန်ခွေချသွားသည်။ စဉ်းစားရင်းမှ မိဦးရင်ထဲ ကျင်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ “တရားကို နတ်မစောင့်ဘဲ ငွေစောင့်” လေသောကြောင့် မိဦးတို့ မိသားစုအတွက် နစ်နာကြေး ငါးသိန်းမျှဖြင့် တစ်ဖက်မှ အမှုကို ကျေအေးပေးလိုက်ရသည်။ အဖေက ငါးသိန်းမဟုတ်ဘူး၊ ငါးသန်းလည်း မကဘူး၊ မိဦးတို့အတွက် ဘယ်လိုမှ အဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူး။ အဖေသာ ရှိရင် မိဦးကို စာဆက်သင်ပေးမှာ သေချာတယ်။ ခုတော...

“တယ် ဒီကောင်မလေး အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ သေတော့မယ် ငါလုပ်လိုက်ရ၊ မီးကိုတောက်အောင် ယပ်ခပ်လေ”

လွင့်ချင်တိုင်းလွင့်နေတဲ့ မိဦးရဲ့အတွေးတွေကို အမေက ဝင်ရောက် ဖျက်ဆီးလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ညည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီစာတွေဖတ်နေလို့လည်း ငါက ဆက်သင်မပေးနိုင်ဘူး၊ နောက်မှာ အငယ်သုံးယောက်ဘယ်လို လူဖြစ်အောင် ကျွေးရမယ်တောင် မစဉ်းစားကြည့်ရဲဘူး၊ ညည်းကမှ အားလုံးထဲကံကောင်းသေးရဲ့၊ စာလေးဘာလေး ရေးတတ် ဖတ်တတ် သင်ခဲ့ရလို့”

မိဦးအတွက်တော့ အဲဒီလို ရေးတတ်ဖတ်တတ်နေတာကိုက ကံဆိုးတာ အမေရဲ့၊ အမေ့လို စာမတတ်လည်းကောင်းသား၊ ခုတော့ မိဦး စာသင်ချင်တာ ဘယ်သူ့ကို သင်ခိုင်းရမှာလဲ၊ တစ်ဖက်ရပ်ကွက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာအခမဲ့သင်ပေးနေတယ်ဆိုပဲ၊ မိဦးတက်ချင်လိုက်တာ အမေရယ် မုန့်တွေလည်းကျွေးတယ်တဲ့အမေ။

ဤသည်ကား မိဦးရင်ထဲက သွန်ချလိုက်သောစကားများဖြစ်သည်။ လက်တွေ့မှာတော့

“အမေ မီးရပြီ၊ ပဲအိုးတင်ထားတယ်နော်၊ သမီးဈေးထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်မ အရွယ်ကမရောက်သေးဘူး၊ လှချင်တာက များများ ညည်းတော့ လင်မြန်မြန်ရမယ်၊ ကြည့်လုပ်”

မိဦး အမေ့စကားကို ဂရုမထားတော့ဘဲ မျက်နှာသစ်၊ သနပ်ခါးလိမ်းရန် လုပ်ငန်းစလိုက်သည်။

“အမလေး...အေးလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ ဆောင်းတွင်းတောင်ရောက်လာ ပါရော့လား၊ ငါ့မှာလည်း အေးလွန်းပေမယ့် အနွေးထည်တောင် ဝတ်စရာ မရှိဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ဈေးရောင်းကောင်းရင် အငယ်သုံးကောင်ရော၊ အမေနဲ့ ငါ့အတွက်ပါ ဘောထုပ်ထဲက သွားရွေးပြီး အမေ့ကို ဝယ်ခိုင်းရဦးမယ်”

မိဦးအဖေရှိစဉ်က သားသမီးဆိုတာ “ရတနာ” ဆိုပြီး၊ မိဦးအောက်တွင် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ခြားဆိုသလို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မွေးလာလိုက်တာ အဖေဆုံးတော့ အပြင်မှာ သုံးယောက်၊ ဗိုက်ထဲမွေးခါနီးဆဲဆဲက တစ်ယောက် ကျန်ရှိသည်။ အဖေဆုံးတုန်းက မိဦးအသက်က ကိုးနှစ် သာသာရှိသေးသည်။ အတန်းပညာက လေးတန်း။ အငယ်ကောင်က ခြောက်နှစ် (တစ်တန်း ကျောင်းသား)၊ သူ့အောက် နို့ညှာကောင်က သုံးနှစ်ကျော်ကျော်၊ အငယ်ဆုံးမက အမေ့ဗိုက်ထဲမှာ ရှိသေးသည်။

“ညည်းအဖေ စာတတ်ပေတတ်ကြီးက သားသမီးဆိုတာ ‘ရတနာ’ တွေဆိုလို့ ငါ့မှာမွေးလိုက်ရတဲ့ကလေး၊ ခုတော့ ဒီရတနာတွေ ထမင်းဝ အောင် လူဖြစ်အောင်လို့ ကျုပ်ဘယ်လို ကျွေးရမှာလဲ သွားလေသူကြီး ရယ်”

ချမ်းချမ်းစီးစီးတွင် အဖေ့ကို ဆွေးသလိုလို ၊ မြည်တွန်တောက်တီး သလို အမေရဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဝေခွဲမရသံကလည်း မိဦးကို ရင်ဆို့စေပါ သည်။

မိဦးတို့ နေတာက ရန်ကုန် နယ်နိမိတ်အစွန်ဆုံး။ ရေပိုင်၊ မီးပိုင် မရှိသူများသော ကျေးကျော်ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင်။ နေသည့်အိမ်က ဝန်မိုး ဝါးကပ်ကာပြီး၊ ကြမ်းခင်းက ဝါးခြမ်းကွဲဖြင့် ဆောက်ထားသော (၁၂)ပေပတ်လည်မျှရှိသော တဲစုတ်ကလေး။ ဒီနေရာချက်၊ ဒီနေရာစာ၊ ဒီနေရာအိပ်ရသော မိဦးတို့က မနက်ပိုင်းကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ဝဲပြုတ်ရောင်းသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်းကို ပိုက်ဆံရှိ ရပ်ကွက်တွေထဲသွားကာ အဝတ်လှည့်လျော်ရင်း၊ ရေစည်လှည်းငှားတွန်းရသည်။ ဒါတောင်မှ စစချင်းအိမ်တွေရဖို့ ပွဲစားခ ပေးရသေးသည်။ ဒီခေတ်က အရာရာ “ပွဲစား” ပါမှ ပြီးသည်။ ဒီလောက်လုပ်တာတောင် မိသားစု ငါးယောက်

ရနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၅၅ -

မိဦးကတော့ အငယ်ကောင်တွေကို ငဲ့ညှာပြီး အမေ့ကို အလုပ်ကူနေရတာနှင့် စာဆက်သင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သည်အဖြစ်ကိုတွေးမိတိုင်း မိဦးမျက်ရည်ကျခဲ့ရပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါချေ။

“မိဦး...မိဦး၊ ဟိုကောင်မိုးဇော်ကို နှိုးလိုက်တော့၊ ဈေးရောင်းတဲ့ခုံနဲ့...ဟော...တော့”

“အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အငယ်ကောင်ကို ထုံးစံအတိုင်း ဈေးခုံသယ်ခိုင်းရန် နှိုးမယ်အလုပ် အမေ့အာမေဋ္ဌိတ်အသံကြောင့် မိဦး မေးလိုက်သည်။

“ဒုက္ခပဲ မိဦးရေ...ငါ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထုပ် ဝယ်ဖို့ မေ့ခဲ့ပြီ”

“ဟင်”

အမေကတော့လုပ်ပြီ။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်မပါမှတော့ ဒီကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ပဲပြုတ်တွေ ဘယ်ထဲသွားထည့်ရောင်းရမှာလဲ။ မိဦးအကြံအစိုက်သွားသည်။ မိုကလည်းလင်းသေးတာမဟုတ်။ မိုးလင်းသည့်တိုင်အောင် စောင့်ရောင်းနေလို့လည်းမဖြစ်။ ဝယ်နေကျဖောက်သည်တွေ လွတ်သွားရင် အရင်းပြုတ်မှာစိုးရသေးသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဒေါ်ဘုမရဲ့အတိုးက တိုးရင်းပေါင်းပြီး ဆပ်ရခက်တော့မည်။ ထိုသို့တွေးမိတော့ မိဦးငိုချင်သွားသည်။

“မိဦး ...ညည်းပူမနေနဲ့တော့၊ ငါအကြံရပြီ”

မိဦးကြံရာမရမီ ပြောလာသော အမေ့စကားကြောင့် အားတက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲအမေ”

“မခက်ပါဘူးအေ...ဟော ဟိုမှာ ညည်းညက ဖတ်တဲ့စာအုပ်ကြီး အရှိသားပဲ”

“ရှင်”

စာအုပ်နှင့်စက္ကူ။ စာစောင်တွေရောင်းဝယ်သော ဘော်တယ် ကုလားကြီးဆီက မရမက မိဦးတောင်ပန်ပြီးယူခဲ့သော စာအုပ်ထူကြီးကို အမေက မျက်စောင်းထိုး၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိဦး အထိတ်တလန့် ဖြင့် အမေ့ကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အမေရယ်၊ ဒီစာလေးတွေက သမီးရဲ့ အနာဂတ်ပါ”

အလင်းပျောက် ရောင်နီ - မြနင်းဝေအောင်

ရနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၅၅ -

မိဦးကတော့ အငယ်ကောင်တွေကို ငဲ့ညှာပြီး အမေ့ကို အလုပ်ကူနေရတာနှင့် စာဆက်သင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သည်အဖြစ်ကိုတွေးမိတိုင်း မိဦးမျက်ရည်ကျခဲ့ရပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါချေ။

“မိဦး...မိဦး၊ ဟိုကောင်မိုးဇော်ကို နှိုးလိုက်တော့၊ ဈေးရောင်းတဲ့ခုံနဲ့...ဟော...တော့”

“အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အငယ်ကောင်ကို ထုံးစံအတိုင်း ဈေးခုံသယ်ခိုင်းရန် နှိုးမယ်အလုပ် အမေ့အာမေဋ္ဌိတ်အသံကြောင့် မိဦး မေးလိုက်သည်။

“ဒုက္ခပဲ မိဦးရေ...ငါ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထုပ် ဝယ်ဖို့ မေ့ခဲ့ပြီ”

“ဟင်”

အမေကတော့လုပ်ပြီ။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်မပါမှတော့ ဒီကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ပဲပြုတ်တွေ ဘယ်ထဲသွားထည့်ရောင်းရမှာလဲ။ မိဦးအကြံအစိုက်သွားသည်။ မိုကလည်းလင်းသေးတာမဟုတ်။ မိုးလင်းသည့်တိုင်အောင် စောင့်ရောင်းနေလို့လည်းမဖြစ်။ ဝယ်နေကျဖောက်သည်တွေ လွတ်သွားရင် အရင်းပြုတ်မှာစိုးရသေးသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဒေါ်ဘုမရဲ့အတိုးက တိုးရင်းပေါင်းပြီး ဆပ်ရခက်တော့မည်။ ထိုသို့တွေးမိတော့ မိဦးငိုချင်သွားသည်။

“မိဦး ...ညည်းပူမနေနဲ့တော့၊ ငါအကြံရပြီ”

မိဦးကြံရာမရမီ ပြောလာသော အမေ့စကားကြောင့် အားတက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲအမေ”

“မခက်ပါဘူးအေ...ဟော ဟိုမှာ ညည်းညက ဖတ်တဲ့စာအုပ်ကြီး အရှိသားပဲ”

“ရှင်”

စာအုပ်နှင့်စက္ကူ၊ စာစောင်တွေရောင်းဝယ်သော ဘော်တယ် ကုလားကြီးဆီက မရမက မိဦးတောင်ပန်ပြီးယူခဲ့သော စာအုပ်ထူကြီးကို အမေက မျက်စောင်းထိုး၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိဦး အထိတ်တလန့် ဖြင့် အမေ့ကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အမေရယ်၊ ဒီစာလေးတွေက သမီးရဲ့ အနာဂတ်ပါ”

အလင်းပျောက် ရောင်နီ - မြနင်းဝေအောင်

“အမလေး...ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော် လူကဖြင့် လက်မလောက်၊ အနာဂတ်တွေ ဘာတွေပြောလို့”

အမေက မိဦးကို ခနဲတဲတဲပြောသည်။ ထို့နောက်

“ဒီမှာ မိဦး၊ ညည်းအနာဂတ်ကနောက် ဒီနေ့ ထမင်းငတ်မှာက အရင်၊ ညည်းဘာကိုရွေးမလဲ”

အမေစိန်ခေါ်သံစကားက မိဦးကို ခေါင်းနောက်စေသည်။ သို့သော်

“အမေရယ် တစ်ရက်တလေ မိုးလင်းမှ ဆိုင်ထွက်ရအောင်လား၊ နောက်ကျမှ ဆိုင်ထွက်လည်း သမီးကုန်အောင် ရောင်းပေးပါမယ်နော်”

“ညည်းအမေလင်တွေမို့ အလုပ်ကို ညည်းရောင်းတာစောင့်စားပြီး သွားမှာလား၊ ငါတို့မတွေ့ရင် ရှိတဲ့ဆိုင်က ဝယ်ပြီးစားသွားမှာပေါ့၊ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရမယ့်ဘဝတူတွေက မိုးအလင်းထိ ညည်းဈေးရောင်း တာ စောင့်နေမယ်တဲ့လား၊ တစ်နေကုန် ထိုင်ရောင်းရအောင် အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မိသားစုတွေ လက်ထဲ ပိုက်ဆံကျန်ခဲ့တာကိုး... ပညာရှိသူခမိန် ကြီးရဲ့...”

အမေပြောတာမှန်သည်။ မိဦးတို့ရပ်ကွက်က အလုပ်သွားသူများသည် မနက်ငါးနာရီခွဲ၊ ခြောက်နာရီထက် နောက်ကျ၍ အလုပ်သွားသူမရှိ။ စောစောစီးစီး မနက်စာဝယ်၊ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်ဖြင့် နယ်ဖတ်စား သောက်ပြီး မြို့လယ်ခေါင်သို့ အလုပ်သွားလုပ်ကြရသည်။ ငါးနာရီထက် နောက်မကျဘဲ ဆိုင်ခင်းနိုင်မှ ဝယ်သူမိမည်ဖြစ်သည်။ အိမ်သားများ ငွေရှာထွက်သွားချိန်ဝယ် မုန့်ပဲသရေစာ ဝယ်စားနိုင်သော အဖိုးအခက ကျန်မိသားစုဝင်များ လက်ထဲ တစ်ပြားမှ ကျန်မနေခဲ့။ ငွေရှာထွက်သွား သော သူတို့အိမ်သားများ ညနေပြန်ရောက်လာမှသာ ပါသောငွေနှင့် ထပ်မံဈေးဝယ်ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

သည်လိုတွေးမိတော့ မိဦးခေါင်းကိုသာ သွက်သွက်ခါရမ်းနေမိသည်။ အရှေ့ဘက်ဆီမှ ရောင်နီသန်းတော့မည့် အရိပ်အယောင်ကို မိဦးမြင်လိုက် ရသည်။ ဒီအချိန်ဆို ဈေးထဲက ကျွတ်ကျွတ်အိတ်သည်က အိပ်ကောင်းတုန်း ရှိမည်။ ထိုအချိန်

“မိဦးရယ်...ထမင်းငတ်လို့ ညည်းကို ဟိုအတန်းပို့ရမှာထက်စာရင် စာအုပ်ကြီး ရင်းလိုက်တာ တန်ပါတယ်အေ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေနဲ့၊

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၅၃ -

ငါကညည်းအမေပါ။ ငါလည်း ညည်းအနာဂတ်ကို ဘယ်ဖျက်ဆီးချင်မှ
မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့မှာ ရွေးချယ်စရာမှ မရှိတာပဲ။ နောက်တော့
မာမူကြီးဆိုင်ကို အဲဒီလိုစာအုပ်မျိုး ငါထပ်မှာပေးပါမယ်၊ ခုတော့ ဒါကိုပဲ
ဖြဲပြီးအိတ်အစား ထုတ်ပေးလိုက်ရုံရှိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အမေက မိဦး၏ စာအုပ်ထူကြီးကို ယူပြီး စာရွက်များကို
တစ်ရွက်ချင်း စိတ်ပါလက်ပါ ဆွဲဆုတ်နေတော့သည်။ ထိုစာအုပ်က
ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာပြောလည်း အမေ့လိုလူက နားလည်
ပေးနိုင်သူမဟုတ်။ သူသိတာ ထိုစာအုပ်က ဘော်တယ်ကုလား ကြီးဆီသို့
ပိဿာချိန်နှင့် ပါလာသော စာအုပ်တစ်အုပ်အနေဖြင့်သာ၊ ပြုတ်ထားသော
ပဲနှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းအနံ့များက မိဦးနာခေါင်းထဲသို့
သိသိသာသာတိုးဝင်လာသည်။

အစာရှာထွက်လာသော ငှက်ကလေးများ၏ တကျီကျီ၊ တစာစာ
အော်သံကို မိဦးစတင်ကြားရလေပြီ။ အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်ရှိရာသို့
လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သော မိဦးက ရောင်နီနှင့်အတူလင်းမလာနိုင်သော
စိတ်ကူးအိမ်မက်ကို အားငယ်စွာ တမ်းတမိသည်။ ထိုအခါ မြူနှင်းမှုန်တို့
ဖွဲဖွဲကျနေသော ဆောင်းအအေးဒဏ်ကိုပင် မိဦး သတိမထားမိတော့ဘဲ
ညီညာစွာ လိမ်းခြယ်ထားသော ပါးကွက်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ပူနွေးသော
မျက်ရည်ပူတို့ သွန်ချရင်းဖြင့်သာ...

မြနှင်းဝေအောင်

အလင်းပျောက် ရောင်နီ - မြနှင်းဝေအောင်

တိမ်ညိုကင်းတဲ့နေ့.

မေလတ်ဟန်

တိမ်ညိုကင်းတဲ့နေ့.

မေလတ်ဟန်

ဒီကနေ့ တိမ်တိုက်တွေက ထက်ကောင်းကင်အနံ့။ မိုးရွာချင်ချင်ဖြစ်နေသည့် ခဲရောင်တိမ်တိုက်များကို အခန်းပြတင်းမှ မော့ကြည့်ရင်း ဒေါ်ခင်ခင်သော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချမိသည်။ မနေ့ကတည်းက စိစဉ်ထားသည်မို့ ဆရာတော့ကျောင်းသွားပြီး ကပ်လှူဖို့ ဆွမ်းဟင်းတွေပင် ချက်လိုပြီးပြီ။ မိုးပဲရွာရွာ။ လေပဲတိုက်တိုက် မဖြစ်ဖြစ်အောင် သွားရမည်။ စိုးရိမ်စိတ် လွန်ကဲနေသည်မို့ စိတ်ထဲမှ တထင့်ထင့်...

“မိုး...မရွာပါစေနဲ့ ဘုရား...”

မရဲတရဲ ဆုတောင်းရင်း မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဆွမ်းဟင်းများကို ချိုင့်ထဲ အပြည့်ထည့်သည်။ လေးဆင့်ချိုင့်နှစ်ချိုင့်ပြည့်သည်အထိပင်။ မနေ့ညက ဆရာတော်ထံ ဖုန်းဆက်လျှောက်ထားသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်သော် ရဲ့ ယောက်ျားကွယ်လွန်ခြင်း တစ်နှစ်ပြည့်အဖြစ် ဆွမ်းကပ်ချင်ကြောင်း ဆရာတော်ကလည်း အလှူဒါနအတွက် သာဓုခေါ်ရင်း လက်ခံခဲ့သည်လေ။ သည်တော့ နေ့ခင်းကတည်းက ဝယ်ခြင်း၊ ကြော်လှော်ထားပြီးသား။

တိုက်ခန်းမှာက ဒေါ်ခင်ခင်သော်တစ်ဦးတည်း သမီးဖြစ်သူမှာ ခပ်စောစောကတည်းက ကုမ္ပဏီသို့သွားပြီ။ ဒီကနေ့ အစည်းအဝေးရှိသည် တဲ့။ ရုံးက ကားနှင့် သမီး သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် လာခေါ်သွားကြ လေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ခြင်း တစ်နှစ်ပြည့်ဆွမ်းကပ်မည်ဆိုတော့

တိုက်ခန်းမှာ ဆရာတော်နှင့် ဦးဇင်းများပင့်၍ ဆွမ်းကပ်၊ ဝတ္ထုငွေကပ်၊ လူတွေဖိတ်ပြီး အကျယ်လုပ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။

ဆရာတော်ကျောင်းသွားပြီး ဆွမ်းနှင့် ဆွမ်းဟင်းများ ပြည့်စုံအောင် ချက်ပြုတ်ကာ သွားရောက်ကပ်လှူမည်ဖြစ်၍ သမီးကို အလုပ်မပျက်ရအောင် ကျောင်းသို့ မခေါ်လိုတော့။

သို့ကြောင့်လည်း သမီးကို အလုပ်သို့ထည့်လိုက်ခြင်းပင်။ ဆရာတော်ကျောင်းမှာက ဆရာတော်အပါအဝင် သီးဇင်းက ငါးပါးတည်း။ ဆရာတော်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်သော့ ယောက်ျား ဦးအေးမောင်မြင့်က ငယ်စဉ်တည်းက သူငယ်ချင်းတွေ ကျောင်းနေဘက်တွေပေါ့။

ဦးအေးမောင်မြင့်က ဒေါ်ခင်ခင်သော့နှင့် အိမ်ထောင်မကျချင်က အစိုးရရုံးက အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသလို ဆရာတော်ကလည်း သူ့ပါရမီအရ ရှစ်တန်းအောင်ပြီး သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ယနေ့တော့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တစ်ပါးပင်ဖြစ်နေပြီ။ ဘာသာရေးစာပေလိုက်စားတာရော၊ အဟောအပြောကောင်းတာကြောင့် ဆရာတော်က နာမည်ကြီးသည်။ တရားပြကောင်းသည်။ ဘာသာရေးဆောင်းပါးတွေ ရေးသားနေသည်။ လောကီလူသားတွေ အကျိုးစီးပွားအတွက်လည်း ဇာတာတို့၊ ဗေဒင်နက္ခတ်တို့လည်း မေးလျှောက်လျှင် အဓိကကျသည့် အချက်များကို တိုတိုနှင့်လိုရင်း မိန့်တတ်သည်။

ခင်ပွန်းမဆုံးခင်ကတော့ တစ်လတစ်ခေါက်တော့ ဆွမ်းကပ်ရင်း ပုံမှန်ရောက်သည်။ ခင်ပွန်းကွယ်လွန်တော့ နှစ်လတစ်ခေါက်သာ ရောက်တော့သည်။ ယခုဆိုရင် ကိုအေးမောင်မြင့် ဆုံးပါးခဲ့တာ တစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ပြီ...။

ဒေါ်ခင်ခင်သော့တစ်ယောက်... ဟိုဟိုဒီဒီတွေးရင်း ဆွမ်းချိုင့်ကို ဆွဲကာ တိုက်ခန်းအပေါ်ထပ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ သူတို့နေတာက နတ်စင်လမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်မှာ ဒီတိုက်ခန်းက လင်သားဖြစ်သူ ရှိစဉ်က အတွင်းပစ္စည်းတွေ ထုခွဲရောင်းချပြီး ဝယ်ခဲ့သည့် တိုက်ခန်း။ သုံးလွှာမှာ အောက်ရောက်တော့ တက္ကစီငှားရသည်။

“ဗားကရာတိုက်နားမှာ...”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၆၁ -

ကားသမီးနှင့် ဈေးညှိ၊ ဈေးတည့်တော့ ဗားကရာ ကျောင်းတိုက်သို့ လာခဲ့သည်။

ဆရာတော်အား ဆွမ်းကပ်ရင်း ရှေ့ဖြစ်နောက်ကြောင်းများ ပြောဖြစ်သည်။ ဆရာတော်မိန့်မှာသမျှကို နာယူသည်။ ပြန်ချိန်သင့်ပြီမို့။

“တပည့်တော်မ ပြန်တော့မည်ဘုရား”

ဆရာတော်ကို ဦးချရင်း လျှောက်တင်သည်။ ဆရာတော်က ဒေါ်ခင်ခင်သော်ကို ကြည့်ရင်း

‘ဒကာမကြီး ခုကစပြီး နောက်ပိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထူးဂရုစိုက်ပါ။ ဒကာမကြီး ဇာတာအရမ်းညံ့နေတယ်။ ဒကာမကြီး ကိုယ်ရောင်တွေ အရမ်းညှိုးနေတယ်။ ကဲ...ကဲသွားတော့ ဒကာမကြီးရေ၊ အရင်က သားအမိ သားအဖသုံးယောက်၊ အခု သားအမိနှစ်ယောက်၊ ဒါတွေဟာ လောကသဘာဝတရားတွေပါပဲ။ အသေမဦးခင်တော့ ဥာဏ်ဦးအောင် လုံ့လပြုပါ ဒကာမကြီး။ ဒီနေ့ပြုတဲ့ အလှူအတွက်လည်း ဘုန်းကြီး သာဓုခေါ်ပါတယ်...သာဓု...သာဓု...သာဓု’

ဒေါ်ခင်ခင်သော် လေးဆင့်ချိုင့်နှစ်လုံးကို တစ်ဖက်စီ ဆွဲရင်းလျှောက်လာစဉ် အတွေ့တစ်ခုဝင်လာသည်။

“အင်း...ကိုးထပ်ကြီးဘုရားမရောက်တာ သုံးလလောက်ရှိပြီ။ ဘုရားဝင်ဖူးရင်း၊ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းအတွက်လည်း ဒီနေ့ ကောင်းမှု ကုသိုလ်အတွက် အမျှအတန်းပေးဝေဦးမယ်လေ။ ပြီးတော့ ပိုပြီး ကုသိုလ် ဖြစ်အောင် ရေချမ်းနဲ့ ဆီမီးလည်း ကပ်လှူလိုက်ဦးမယ်”

တွေးရင်း ကိုးထပ်ကြီး ဘုရားပေါ်သို့ တက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မိမိစိတ်ကူး ခဲ့သည့် အတိုင်း ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ ပန်းတို့ကို ကပ်လှူ ပူဇော်ရင်း ခင်ပွန်းသည်အတွက် အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မရောက်ဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဘုရားတစ်ပတ် ပတ်ကာ အားရအောင် ဖူးမြော်ပြီးမှ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း တရားအသိ တို့ဖြင့် ဆင်ခြင်ကာ ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

“အင်း...”

“ဘုရား...ဘုရား”

တိမ်ညိုကင်းတဲ့နေ့ - မေလတ်ဟန်

- ၁၆၂ -

ကလောင်စုံ

ရုတ်တရက် ဘေးတစ်ဖက်ကို အတိုက်ခံလိုက်ရသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်သော် နံဘေးမှာ ပူခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါကြောင့် “အင့်...”ဟု သော အသံထွက်ကာ လဲကျမသွားအောင်ထိန်းရင်း ဘုရားတလိုက်မိသည်။ အသားနာကျသွားတော့ ဒေါသလည်း နည်းနည်းဖြစ်သွားမိသည်။

အလောတကြီး ပြေးတက်လာသော သားအရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် နှင့် တိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း...ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အဒေါ်လာနေတာ မြင်ရက်နဲ့ကွယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ လဲကျမသွားလို့၊”

ဒေါ်ခင်ခင်သော် ဒေါသသံအနည်းငယ်စွက်ရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

သို့သော် ထိုလူငယ်က ဒေါ်ခင်ခင်သော်ကို တစ်ချက်ကြည့်၊ သူ့လက်မှ နာရီကိုကြည့်ရင်း သူနဲ့ မဆိုင်သလို ဘုရားပေါ်သို့ အပြေးအလွှား ဆက်လက်သွားလေသည်။

‘ဟင်...တော်တော် ခက်တဲ့ခေတ်လူငယ်တွေပဲ။ ရှိုင်းလည်းရှိုင်းတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့ ပါတ်သတ်မှု မရှိပါရစေနဲ့’ဟု တွေးရင်း ဆုတောင်းလိုက် မိသည်။

“ဟေ့...ခင်ခင်သော်၊ ခင်ခင်သော် မဟုတ်လား”

“ဟယ်...စိုးစိုးကြည်”

“ဟုတ်ပါ...ဟိုနားက ရပ်ကြည့် နေတာ၊ တူပါတယ်ဆိုပြီး ခေါ်လိုက်တာ”

‘နင့်ကို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ စိုးရယ်၊ ဒါနဲ့ နင်ဒီနေရာကို ဘယ်လို.....’

“ဟုတ်တယ် ခင်ခင်ရယ်...၊ ငါ့သားက အိမ်ထောင်ကျပြီး ဒီလမ်းထဲမှာ နေတာကွ” ဟုပြောရင်း စိုးစိုးကြည် သူ့သားအိမ်ရှိရာနေရာကို ညွှန်ပြ သည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦးခင်ခင်ရဲ့၊ နင်ကရော”

“ငါ့ခင်ပွန်းဆုံးတာ တစ်နှစ်ပြည့်သွားပြီ စိုးရဲ့...။ အဲဒါ ဘုန်းကြီးကျောင်း မှာ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ပြီးအပြန် ဘုရားဝင်ဖူးတာ”

“အေးဟယ်...၊ အဲဒီတုန်းက သတင်းတော့ ကြားတယ်ကွ...မလာဖြစ် ခဲ့ဘူးခင်ခင်ရယ်။”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၆၃ -

“ရပါတယ်ဟာ၊ ...တို့တွေက အလှမ်းတွေ ဝေးနေကြတော့၊ ငါနားလည်ပါတယ်စိုးရယ်”

ရှေးဖြစ်နောက်ကြောင်း၊ ငယ်စဉ်ကအကြောင်းတွေကို ပြောဆိုကြရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖုန်းနံပါတ် လိပ်စာပေးကာ ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ စိုးစိုးကြည်နဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတော့သည်။

မဆီမဆိုင် ဘုရားပေါ်က အဆင်းမှာ ဝင်တိုက်သွားတဲ့လူငယ်လေး အကြောင်းတောင် စိုးစိုးကြည်ကို ပြောလိုက်မိသေးသည်။

ဖုန်းမြည်သံကြောင် ဒေါ်ခင်ခင်သော် ဖတ်လက်စ ဘုရားစာအုပ်လေး ကို ချရင်း။

“သူငယ်ချင်း စိုး...ပြော”

“ဟဲ့ ခင်ခင်၊ နင်ပြောမလုပ်နဲ့...၊ နင့်သမီးလေးကို ကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့ တွဲသွားတာ ငါတွေ့တာ နှစ်ခါသုံးခါရှိပြီ”

“အေးပါ သူငယ်ချင်းရယ်...၊ ခုလိုပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်လည်း သမီးကို စောင့်ရှောက်ပါဦးကွာ”

“အေး...အေး...အေးပါဟာ...၊ ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ မင်းရဲ့ သမီးဟာ ငါ့သမီးပဲပေါ့...။ အဲဒါ မင်းသမီးကို နည်းနည်းပါးပါး မေးစမ်းကြည့်ဦး...”

“ကျေးဇူးပါပဲ စိုးရယ်” ဟုပြောကာ

ဖုန်းချလိုက်သည်။

အင်း...သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာဆိုတော့ စိတ်ပူမိသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း အချိန်တန်အရွယ်ရောက်လာရင် သည်လိုကိစ္စတွေဟာ လွဲရှောင် ရမည်မဟုတ်မှန်း ဒေါ်ခင်ခင်သော် သိပါသည်။

မုဆိုးမဆိုတော့...ကိုယ့်သမီးနှင့်ပတ်သက်လျှင် သားတစ်ဦးလို အားကိုးလေးတော့ ရချင်သည်။ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ဘက် အရွေးမမှား စေချင်။ တွေးရင်း သမီးပြန်လာချိန်ကို စောင့်မျှော်နေမိသည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ...၊ သမီး ချစ်သူပါ...”

“အေးပါ သမီးရယ်...၊ သမီးကိုမေမေယုံပါတယ်...၊ မေမေသမီးက တိမ်ညိုကင်းတဲ့နေ့ - မေလတ်ဟန်

- ၁၆၄ -

ကလောင်စုံ

လိမ္မာပြီးသားပါ..."

"သူ့ကို မေမေနဲ့တွေ့ပေးရမလား"

"အင်း...ကောင်းတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ မေမေ အကဲခတ်လို့ရတာပေါ့..."

သမီးဖြစ်သူ ရုံးပိတ်ရက်တစ်နေ့ သူ့ချစ်သူကောင်လေးအား အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

"မေမေ ... မေမေ..."

သမီးခေါ်ဆိုသံကြောင့် ဒေါ်ခင်ခင်သော် မီးဖိုခန်းမှ ထွက်လာပြီး သမီးနှင့် အခန်းဝတွင် ဆုံတော့

"မေမေ...သူ့ညွှနန်းမှာ စောင့်နေတယ်...၊ သမီးအဝတ်အစားလဲ လိုက်ဦးမယ်နော်..."ဟု ပြောရင်း သမီးဖြစ်သူက လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်ထွက်သွားခဲ့သည်။

သူ့နောက်ကျောဆီမှ ခြေသံကြားလိုက်လို့ ထင်ပါသည်။ ကောင်လေးက ထကာ ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ဟင်...မင်း"

ဒေါ်ခင်ခင်သော် အံ့သြသွားသလို ကောင်လေးက "ဟင်..."ဟူသော အာမေဋိတ်သံ သူ့နှုတ်မှ ထွက်လာကြလာသည်။ ကိုးထပ်ကြီးဘုရားအဆင်း တွင် မိမိကို ဝင်တိုက်ကာ မသိကျိုးနွံပြုသွားသော အရိုင်းကောင်လေး။

ဒေါ်ခင်ခင်သော် စက်တီခုံပေါ်သို့ အရုပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကောင်လေး ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ ဒေါ်ခင်ခင်သော် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ

"မင်း...ပြန်တော့"လို့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်နှင့် နှင်လွှတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်သော် ဖြစ်စေချင်ခဲ့သော သမီးချစ်သူမှာ ဤကဲ့သို့ လူကြီးသူမအပေါ် သိတတ်နားလည်မှုမရှိသော လူမျိုးမဟုတ်။ ယဉ်ကျေးသော၊ လိမ္မာသော၊ သိတတ်သော မိမိသမီးအပေါ်မှာ ချစ်ခင် အလေးထားသောသူ။

ခုတော့...

ဒေါ်ခင်ခင်သော် မွန်းကျပ်သွားတဲ့ ရင်ကို သက်သာအောင် သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုချရင်း ပြတင်းတံခါးအနီးသို့ ထသွားလိုက်သည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၆၅ -

အကြောင်းမဲ့ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိတော့ မိုးအဖြစ်ရွာသွန်းမယ့် တိမ်ညို၊ တိမ်မဲတိမ်လိပ်တွေထက် ကောင်းကင်တစ်ခွင်မှာ ပြည့်လို့ပါလား။

အကြောင်းစုံကို သိသွားတော့ သမီးက သူ၏ရွေးချယ်မှုအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာလိမ့်မည်။ မိခင်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း။ သူ့ရင်ထဲက အချစ်တွေအတွက်လည်း ပူလောင်ခံစားနေရဟန်ရှိသည်။ အလုပ်ချိန်မှအပ အခန်းတွင်းမှာသာ အောင်းနေတာ တွေ့ရသည်။ လပြည့်နေ့ အလုပ်ပိတ်ရက် တစ်ရက် ...

“သမီး...သမီး...”

ဒေါ်ခင်ခင်သော်ရဲ့ တံခါးခေါက်သံကြောင့် သမီးဖြစ်သူ ထွက်လာသည်။ သမီးဖြစ်သူ မျက်နှာလည်း မရွှင်ပြ။ မျက်လုံးတွေလည်း မိုးအစ်နေတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“မေမေ...ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်...၊ မေမေ ကိုးထပ်ကြီး ဘုရားကိုသွားလို့၊ အဲဒါ သမီးလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် လိုက်ခဲ့ပါလား”

သမီးဖြစ်သူ စဉ်းစားဟန်ပြုသည်ကို ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ သူတစ်ခုခုကို တွေးမိသလိုလို အမူအရာဖြင့်

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ မေမေ... သမီးလည်း ဘုရားဖူး။ ဗုဒ္ဓတီးလေးဘာလေး၊ စိပ်ချင်တယ်...၊ လိုက်မယ်မေမေ”

ဒေါ်ခင်ခင်သော်တို့ သားအမိ ကိုးထပ်ကြီးဘုရားသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြရင်း

“ဒီနေရာမှာ ဝင်တိုက်သွားတာသမီးရဲ့”

သမီးဖြစ်သူရဲ့ သက်ပြင်းချသံကို ဒေါ်ခင်ခင်သော် ကြားလိုက်ရသည်။

“တော်ပါတော့ မေမေရယ်...၊ ဒီအချိန်မှာ မေမေ့အတွက်ပဲ သမီး ဇီဝိတ်ထဲမှာရှိတယ်။”

“မေမေ့အတွက်...၊ ဟုတ်လား...သမီး”

“ဟုတ်တယ်မေမေ...၊ သူ သမီးကို ပြောဖူးတယ်”

“ဘာများလဲ သမီးရဲ့”

“သမီးတို့အိမ်မှာ မိသားစု ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲတဲ့။ သမီးက တိမ်ညိုကင်းတဲ့နေ့ - မေလတ်ဟန်

- ၁၆၆ -

ကလောင်စုံ

သမီးရယ် မေမေရယ်ပဲရှိတယ်လို့ပြောတော့ သူက မေမေမွေးနေ့ကို မေးတယ်။ မေမေမွေးနေ့ကိုသိတော့ သူမျက်နှာပျက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မေမေ့ကို ဂရုစိုက်ဖို့ မှာခဲ့ဖူးတယ်။ ဟိုနေ့က အဖြစ်ကြောင့် ကိုခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်သလို သူပြောတာကိုလည်း မေမေ့ကို ပြောဖို့ မေ့နေခဲ့တာ။ ခုလည်း မေမေ့အတွက် ပုတီးကူစိပ်ပေးဖို့ ဘုရားကို လိုက်ခဲ့တာပါ မေမေ”

ဟုတ်သည်။ ခုတလော ဒေါ်ခင်ခင်သော်တစ်ယောက် နေရထိုင်ရတာ မကောင်းချင်။ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးပြီး နုံးခွေနေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ မွေးနေ့မို့ ဘုရားသို့ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သားအမိနှစ်ယောက် လျှောက်လာရင်း ဒေါ်ခင်ခင်သော် မွေးနံတိုင်ရှေ့နားအရောက်တွင်

“ဟင်...”

“ဟင်...”

သားအမိနှစ်ယောက်လုံး အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူ...

သမီးချစ်သူ။ ဟိုနေ့က ဝင်တိုက်ခဲ့တဲ့ လူငယ်...

ဆီမီးတွေ၊ ပန်းတွေ ဝေဝေဆာဆာကပ်ရင်း၊ ရေချမ်းတွေ အကြိမ်ကြိမ် လောင်းလှူနေသည်။

မွေးနေ့များ တူနေသလားဟု ဒေါ်ခင်ခင်သော် တွေးနေမိသည်။

“သမီး သူ့မွေးနေ့က...”

“ဒီနေ့မဟုတ်ဘူး မေမေ”

သူ့ရဲ့ကိစ္စတွေပြီးတော့ လူငယ်က ပြန်ဖို့ အလှည့်တွင် ဒေါ်ခင်ခင်သော် တို့ သားအမိကို မြင်သွားလေသည်။

“ဟင်...”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မို့ သမီးကိုတလှည့်၊ သူ့ကိုတလှည့် ကြည့်ရင်း ဒေါ်ခင်ခင်သော် စိတ်ကိုလျော့လိုက်ကာ

“ဟင်း...ဟင်း...၊ မင်းက ဘုရားတွေ ဘာတွေ လာလို့ပါလားကွ”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၆၇ -

“အန်တီ...၊ ကျွန်တော်တို့ ခဏ စကားပြောလို့ရလား”

“ဘာ...၊ မင်းက ငါ့သမီးနဲ့ စကားပြောမလို့...”

“မဟုတ်ဘူး...အန်တီ။ အန်တီကိုပါ ပြောချင်တာ”

သမီးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်ခင်သော် သဘောတူလိုက်သည်။

“ကဲ...ပြောပါဦး”

“ဒီလိုပါ...အန်တီ...၊ ဟိုနေ့ အန်တီကို တွေ့ကတည်းက ရှင်းပြဖို့ပဲ...၊ တွေ့တွေ့ချင်း အန်တီက နှင်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ရုက်လည်းရှက်၊ ကြောက်လည်းကြောက်ပြီး ပြန်သွားခဲ့တာပါ။

“အင်း...ဆိုပါဦး”

“တကယ်တော့...ကျွန်တော့်မှာ အမေမရှိတော့ပါဘူး...။ အဖေရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် သားအဖ နှစ်ယောက်တည်းပဲရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် အန်တီသမီးကို ချစ်ပြီဆိုကတည်းက ကျွန်တော့် ချစ်သူအမေဟာ ကျွန်တော့်အမေပါပဲမို့ ကျွန်တော် အမေပြန်ရပြီဆိုပြီး ပျော်ခဲ့ပါတယ်။ အန်တီ သမီးကိုမေးတော့ သူ့မှာလည်း အမေပဲရှိတော့တယ်ဆိုတာ သိတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အမေရတော့မယ်ဆိုပြီး ကျေနပ်ခဲ့ပါတယ်။”

“အင်း...၊ ခုလိုကျတော့ မင်းက မဆိုးပါလား”

“တစ်ရက် ကျွန်တော အန်တီသမီးကိုလာစောင့်ရင်း စောသေးတာနဲ့ ဘုရားရှေ့က ဗေဒင်ဟောခန်းတစ်ခုမှာ ပျင်းပျင်းနဲ့ ဗေဒင် ဝင်မေးကြည့်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အန်တီသမီးအကြောင်း ကောင်းမကောင်းပေါ့...၊ ဒီလိုမေးရင်း မင်းကောင်မလေးရဲ့ မိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက် အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်။ တနင်္လာသား၊ သမီးလို့ ဗေဒင်ဆရာက ပြောတယ်...။ အန်တီသမီးပြောထားတဲ့ အန်တီရဲ့ နာမည်ကို သတိရလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် အန်တီနဲ့ မတွေ့ရသေးပေမယ့် စိတ်ပူသွားမိတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဗေဒင်ဆရာကို ယတြာချေလို့ရလားလို့မေး တော့... သူ့ရဲ့မွေးနေ့မှာ မွေးနံ့ထောင့်ကိုသွား ဆီမီးသက်စေ့၊ ထီးဖြူသက်စေ့ ဝန်းပေါင်းစုံနဲ့ ရေချမ်းသက်စေ့လှူပါလို့ပြောတယ်။ အဲဒါလုံး ကောင်းသွားမယ်တဲ့ ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး”

တိမ်ညိုကင်းလဲ့နေ - လေတံထန်

“ဟင်...”

ဒေါ်ခင်ခင်သော်တစ်ယောက် တော်တော်အံ့သြသွားမိသလို ခင်ပွန်းသည် (၁)လပြည့် ဆွမ်းချိုင့်ပို့တုန်းက ဆရာတော်က ဒကာမကြီး ခုကစပြီးနောက်ပိုင်း အထူးဂရုစိုက်ပါလို့ ပြောလိုက်တာပါ ပြန်သတိရ လိုက်သည်။

“အန်တီကို တိုက်မိတာလည်း အဲဒီနေ့က အချိန်နဲ့လုပ်ရမှာမို့ နောက်ကျနေလို့ မတောင်းပန်ပဲ အတင်းပြေးတက်ခဲ့မိတာပါ။ အန်တီ ...။ အန်တီသမီးရဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ အန်တီ။ ကျွန်တော့်ကံအကြောင်းပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် အန်တီ ကျွန်တော့်ကို မလိုတာနဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် လုပ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အလုပ်ကိုတော့ ကျွန်တော်ပြီးအောင် ဆက်လုပ်ရမယ်လေ။ သုံးပတ်ဆက်တိုက်လုပ်ရမှာတဲ့။ ခု ကျွန်တော်လုပ်တာ ဒုတိယပတ်ပါ အန်တီ။ ကျွန်တော်ဗေဒင်ကို အလွန်ကျူး စဉ်းစား ယုံကြည်သူမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မို့လုပ်တာပါ အန်တီ။ ကျွန်တော် အမြဲပဲ တမ်းတခဲ့ရတဲ့ အမေ့ကိုယ်စားအဖြစ်နဲ့ ရည်ရွယ်တာပါ အန်တီ။ ဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း ပြေပျောက်နိုင်သလို၊ မဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော့်အတွက်ရော အန်တီတို့ သားအမိအတွက်ပါ ကုသိုလ်ရနိုင် ကောင်းပါရဲ့လို့ တွေးမိတယ်။ အန်တီသမီးကို ပြောဖို့လည်း စဉ်းစားပါသေးတယ်။ သူလည်း အလုပ်မလားတာနဲ့ နောက်ပြီး စိတ်အရမ်းပူမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ အန်တီအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ခဲ့တာ ပါ”

ဒေါ်ခင်ခင်သော် ကောင်လေးကို မေတ္တာဓာတ်အပြည့်ပါတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ကောင်လေးဆက်ပြောတဲ့ စကားကို နားထောင်လိုက်သည်။

“နောက်တစ်ပတ်အတွက်လည်း ပန်းတွေ၊ ထီးဖြူတွေ ကျွန်တော် အဆင့်သင့်မှာခဲ့ပြီးပါပြီ...။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးအန်တီ”

ကောင်လေးက နှုတ်ဆက်ရင်း သမီးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်တာ ဘုရားအဆင်း လှေကားထစ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားနေသည်။

စုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

- ၁၆၉ -

ဒေါ်ခင်ခင်သော် သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်တော့ သမီးဖြစ်သူ မျက်နှာမှာ ဟိုးအရင်လို ကြည်လင်လှတဲ့ အပြုံးတွေ၊ ကျေနပ်မှုတွေကို ပြန်မြင်လိုက်ရလေပြီ...။

တစ်ခါ ကြည်နူးပီတိစိတ်တွေနဲ့ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြန် တော့။

“အလို”

မိုးအဖြစ် ရွာသွန်းစေမယ့် တိမ်ညိုတိမ်မည်း တိမ်လိပ်တွေ အားလုံး ကင်းစင်လို့နေပါလား။

မေလတ်ဟန်

“အဝိဇ္ဇာနောင်ကြိုး”

အထွန်း(တမာမြေ)

“အဝိဇ္ဇာနှောင်ကြီး”

အထွန်း(တမာမြေ)

အခန်း(၁)

ယသော်ဓရာမင်းသမီးလေးဟာ ဘုရားလောင်းတော်ကို ဘဝများစွာ ပါရမီဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆိုးတူကောင်းဘက် ပါရမီဖြည့်ခဲ့တယ်။ အဆိုးနဲ့ကြုံလာရင်လည်း တွဲလက်မဖြုတ်ခဲ့။ အကောင်းနဲ့ကြုံလာပြန်လည်း တူယှဉ်တွဲလို၊ ခံစား စံစားကြပါတယ်။

ဘုရားအလောင်းတော် ဝေဿန္တရာမင်းသားဘဝမှာ အိမ်နိမ့်စံဘဝနဲ့ တောကြီးမျက်မည်းထဲကို သွားတဲ့အခါ ယောက္ခမဘုရင်ကြီးက အတန်တန် တားတဲ့ကြားက သားတော်နဲ့သမီးတော်ဖြစ်တဲ့ ဂဏ္ဍာနဲ့ ဇာလီကို လက်ဆွဲကာလိုက်ပါပြီး လင်ယောက်ျားအတွက် ပါရမီဖြည့်ခဲ့တယ်။

ဘုရားအလောင်း တော်ကြီး နုနာပေါက်တော့ ဖခင်ဘုရင်ကြီး နန်းတော်က နှင်ချလို၊ မောင်တော် ရောဂါသည်ကြီးရဲ့ လက်ကို မြဲမြံ ဆုပ်ကိုင်ကာ သားရဲပေါများတဲ့ တောကြီးမျက်မည်းထဲကို လိုက်လာခဲ့တဲ့ မင်းသမီး သမ္ဘူလရဲ့ ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခဲ့ရပုံကလည်း အံ့မခန်းပါပဲ။

ဒီအတိုင်းပါပဲ ဘုရားအလောင်းတော်မဟုတ်၊ ယသော်ဓရာ မင်းသမီး မဟုတ်ပါဘဲ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာက ဦးချစ်နဲ့ ဒေါ်ပြုံးချဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာလည်း အံ့မခန်းဆိုတာကို ပြောချင်လာပါတော့တယ်။

အခန်း(၂)

မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းမှာ ရာစုနှစ် ထောင်ကျော်ကတည်းက တည်ရှိခဲ့တဲ့ နာမည်မထင်ရှားသော ရွာလေးတစ်ရွာမှာပါ။ ဒီရွာလေးရဲ့ အမည်ကတော့ “သရပ်ခါးရွာ” လို့ အမည်သညာအားဖြင့် ခေါ်ဆိုကြပါတယ်။ သရပ်ခါးရွာသားများဟာ အများအားဖြင့် တောင်သူအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရဲ့ တစ်အိမ်ကျော်မှာ ဦးချစ်နဲ့ ဒေါ်ပြုံးတို့ရဲ့ အိမ်ဖြစ်တယ်။ မနက်လေးနာရီ အုန်းမောင်းခေါက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကမ္ဘာပျက်မတတ် အော်ဟစ်သံတွေ မင်္ဂလာရှိတဲ့ မနက်ခင်းအလှကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရဲ့။ ကျွန်တော်အဖို့တော့ ဒီအသံတွေ ရိုးနေပြီ။ ဦးချစ်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ အသက်ထွက်ခဲ့ရတဲ့ ဝက်တွေ၊ နွားတွေရဲ့ အော်သံတွေပါပဲ။ အခုလဲကြည့်ပါအုံး ဦးချစ်က ဝက်သတ်ပြီး လို့ အမွှေးခြစ်ကာ အသားတွေကို ခုတ်ထစ်ပြီး ဝါးလုံးတန်းမှာ ပိဿာ အလိုက်ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ လာဝယ်သူရှိလျှင် ဒေါ်ပြုံးက ရောင်းပေးရင်း လုပ်စရာရှိတာတွေကို လုပ်ကိုင်ပေးတယ်။

ဦးချစ်နဲ့ ဒေါ်ပြုံးတို့ရဲ့အိမ်လေးဟာ တစ်ချိန်က တဲကုပ်သာသာကနေ အခုသွပ်မိုးအုတ်ကာနဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်လာတယ်။ အကုသိုလ် အလုပ်ကိုသာ လုပ်ကိုင်ကြပေမယ့် လှူတဲ့တန်းတဲ့ နေရာမှာတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် အတွဲညီပြန်တယ်။ မွေးထားတဲ့သားတွေက လေးယောက်၊ သမီးကတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သားတွေ အရွယ်ရောက် လာတော့ ရှင်ပြုပေးခဲ့တယ်။ ရှင်ပြုတယ်ဆိုရင်လည်း သူများတွေနဲ့မတူ အကျယ်ချဲ့ပြီးလှူတယ်။ တစ်ခါတည်း မြို့မှာ စာဝါလိုက်နေတဲ့ ရွာထဲက ကိုရင်ကြီးကို ရဟန်းခံပေးပြီး အလှူဒကာ၊ ရဟန်းဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ၊ သိမ်ဒကာလို့ နာမဝိသေသနတွေက ဦးချစ်နဲ့ ဒေါ်ပြုံးတို့ရဲ့ရွာမှာ တစ်တန်းကြီး တပ်ရပါလိမ့်မယ်။ သားသမီးတွေက ဦးချစ်တို့လင်မယား အလိုလိုက်ထားတာမို့ ဘယ်သူကမှ ကျောင်းကိုပြီးဆုံးအောင် မနေကြဘူး။ လေးတန်းနဲ့ထွက် သူထွက်၊ ခြောက်တန်းနဲ့ထွက်သူထွက်၊ အမြင့်ဆုံး ရှစ်တန်းအထိ နေဘူးသူ လောက်ပါပဲ။

အခန်း(၃)

အချိန်က သတ္တဝါတွေရဲ့ ဘဝကို နေ့စဉ် ဝါးမြိုနေတော့၊ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသက်တွေ ကြီးမှန်းမယ် ကြီးရင့်

လိုလာကြသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သတိမထားမိပါဘူး။ တစ်နေ့၊ တစ်လ၊ တစ်နှစ်ဆိုတာတွေက ကျွန်တော်တို့ မငြီးညူရအောင် စက္ကန့်နဲ့ အမျှ ကပြဖျော်ဖြေ အသုံးတော်ခံကြ။ ရယ်စရာတွေကိုလည်းတွေ့ဆုံ၊ ငိုစရာတွေကိုလည်း တွေ့ကြုံ၊ ပျော်စရာ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာ၊ ဒေါသထွက်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင် စုံလင်စွာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို မရဏနယ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားကြတော့မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သတိမထားမိကြ။ သည်လိုနဲ့ ဦးချစ်နဲ့ ဒေါ်ပြုံးတို့မှာ ဇရာအရွယ်သို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဒါပေမယ့် ဝက်သတ်၊ နွားသတ်တဲ့အလုပ်ကို သူတို့ မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးပေ။ ကံတရားက ဦးချစ်တို့ လင်မယားကို အချို့တွေ ကျွေးချင်တာလားမသိ။ အခု သားလေးက သူများတွေက နိုင်ငံခြားဆိုလို့ သူတို့ ညီအစ်ကို တွေရဲ့ နှုတ်ဖျားမှာလဲ နိုင်ငံခြားဆိုတဲ့ စကားတွေ တွင်တွင်သုံးပြီး ဦးချစ်နဲ့ ဒေါ်ပြုံးကို နားပူနားစာတိုက်ကာ နေပြန်တော့သည်။

“ဖေဖေ သားတို့ နိုင်ငံခြားကို သွားချင်တာက ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ အတွက်ပါ။ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ဒီအလုပ်ကို ဆက်ပြီးမလုပ်စေချင်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေက အသက်ကြီးပြီ။ ဒါကြောင့် နားစေချင်လှပြီ။ သားတို့ ပြန်ပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေကို လုပ်ကျွေးချင်ပါတယ်။

သားတွေရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို တစ်ခါမှ မငြင်းဆန်ဘူးသော ဦးချစ်မမျှာ သားလေးယောက်အတွက် ရှိတာလေးတွေ ရောင်းချပြီး ငွေကမလောက်လို့ အိမ်ပကိုပေါင်၊ တစ်ချို့တစ်ဝက်ကို တစ်ဆယ်တိုးနဲ့ ငွေတိုးယူကား သားလေးယောက်ကို နိုင်ငံခြားပို့ပေးလိုက်သည်။ သားတွေရဲ့ အပြောအဆိုကလဲ မငြင်းသာဘူးမဟုတ်လား။

အခန်း(၄)

ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆိုတော့ ဦးချစ်နဲ့ ဒေါ်ပြုံးရဲ့ မိဘတွေ သေသာသွားကြတယ်။ မရောက်ဖူးကြဘူး။ ရွှေတိဂုံဘုရားကို မဖူးဘူးကြဘူး။ အခု ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမလားမသိ။ သားတွေကိုလိုက်ပို့ဖူးရန်ကုန်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရွာက ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းထိုင်တဲ့ဘုန်းကြီး ဦးပညာရဲ့ကျောင်းမှာ တည်းခိုကြတယ်။

ရောက်ရောက်ချင်း မြန်မာပြည်ရဲ့ အံ့ဖွယ် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူဖြစ်တဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဦးဇင်းတစ်ပါးက လိုက်ပို့လို့ သားတွေနဲ့အတူ ဦးချစ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ဝမ်းသာအားရ ဖူးခွင့်ကြုံရတယ်။

“ကိုချစ် ကျုပ်ဖြင့် ရွှေတိဂုံဘုရားကို ကြည့်ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ တော်”

“ဟဲ့ မပြုံးရဲ့ ကြည့်ရတာလို့ မပြောရဘူး၊ ဖူးရတယ်လို့ ပြောရတယ် မိပြုံးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါတော် ကျုပ်မှားသွားလို့ပါ။ ကိုချစ် ကျုပ်တို့ အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို ရပ်လိုက်ကြရအောင်လားတော်။ ဒီအကုသိုလ်အလုပ်နဲ့ ကျုပ်မသေချင်ဘူးတော်။”

“အေးပါဟာ ကျုပ်လည်းပျော်လို့ လုပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဝမ်းစာရေးမို့ ငရဲကျမှာ သိသိကြီးနဲ့ လုပ်ခဲ့ကြတာလေ။ ကျုပ်က မင်းတို့ သားအမိတွေ မျက်နှာမငယ်ရအောင်လို့ လုပ်နေရတာပါဟာ”

“ကျုပ်သိပါတယ်တော် ကျုပ်လည်းရှင်နဲကအတူ ဆိုးအတူကောင်းဖက် လက်တွဲပြီးလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် ရှင်သေလို့ ငရဲကျတယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်လည်း ပျော်ပျော်ကြီး လက်တွဲပြီး လိုက်ခဲ့မယ်တော်။ သားတွေ မလေးရှားရောက်လို့ ငွေပြန်ပို့နိုင်ရင် ကျုပ်တို့ အလုပ်လုပ်စရာ မလိုတော့ ဘူးတော့”

“အေးပါဟာ ငါလည်းနောက်ဆို မလုပ်တော့ပါဘူးကွာ”

ဦးချစ်တို့လင်မယား သားတွေ လေယာဉ်ပေါ်တက်သွားပြီး နောက်ရက်မှာ အညာက ရွာကိုပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ အပြန်ခရီးမှာ သူတို့နဲ့အတူ ပါလာတာကတော့ သားတွေရဲ့ အောင်မြင်မှုကို မျှော်လင့် တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေပဲပေါ့။

အခန်း(၅)

ရန်ကုန်ကို လိုက်ခဲ့ပါလို့ခေါ်တာကို မလိုက်ဘဲ ရွာမှာ တစ်ယောက်ထဲ နေခဲ့တဲ့သမီးရဲ့သတင်းက ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်လိုက်သလို ဖြစ်သွားရတယ်။ သမီးငယ် မသွယ်က လင်နောက်လိုက်သွားပြီတဲ့။

“တောက်...မိုက်လိုက်တဲ့သမီး” ဒေါသတွေမီးမွန်နေတဲ့ ဦးချစ်ကို ဒေါ်ပြုံးက ဖျောင်းဖျနားချရတယ်။

“ကိုချစ်ရယ် ရှင်လည်း ငယ်ရာကကြီးလာတာပဲ၊ လူငယ်ဆိုတော့

အများအမှန်ကို မခွဲခြားတတ်ဘူးပေါ့တော်” ထားလိုက်ပါ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံပေါ့”

လောကသဘာဝအတိုင်း တစ်ပါတ်ဆယ်ရက်ကျော်တော့ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲအတိုင်း ဖြစ်သွားတယ်။ အရာအားလုံးဟာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ပေါ့။ မိဘတို့ရဲ့ အပူသောကကတော့ ဘယ်စဲလေလိမ့်မလဲ။

အခန်း(၆)

သားလေးယောက် နိုင်ငံခြားရောက်သွားတာ လေးလကျော်နေပြီ။ ဖုန်းလဲမဆက်၊ စာလဲမလာ။ သူတို့သွားတုန်းက ယူသွားတဲ့ ငွေတိုးတွေက တက်နေပြီ။ အိမ်လည်းပြန်မရွေးနိုင်။ အရင်ကလို အလုပ်က မလုပ်နိုင်တော့။ အခက်အခဲတွေနဲ့ရင်ဆိုင်နေရတယ်။ ပေါင်ထားတဲ့ အိမ်ကိုလည်း ပြန်မရွေး နိုင်။ ယူထားတဲ့ ငွေတိုးတွေက ပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့ အနေသာ အတိုးတောင် မသတ်နိုင်သေး။ သားတွေသွားကတည်းက တစ်ရှောင်ရှောင် ဖျားနေတဲ့ ဦးချစ်ဟာလဲ အရင်ကလို အလုပ်ကြမ်းမလုပ်နိုင်တော့ဘူး။

အချိန်ရာသီတွေ အစဉ်လိုက် အရောင်တွေ ပြောင်းလဲခဲ့ပေမယ့် နိုင်ငံခြားက သားလေးယောက်က ဘာအဆက်အသွယ်မှမရ။ သေသလား ရှင်သမလားမသိ။ ရွာထဲက နိုင်ငံခြားကပြန်လာတဲ့ ကောင်းလေးတွေက ပြောတာတော့ တစ်ယောက်က မူးယစ်ဆေးစွဲနေတယ်။ တစ်ယောက်က မိန်းမရနေတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ဖဲသမား၊ အငယ်ဆုံးကတော့ အဆက်အသွယ်တောင် မရဘူးလို့ပြောကြတယ်။

စိတ်ကလည်းပူ ကြွေးကလည်းထူတော့ ဦးချစ်တစ်ယောက် ပေါင်ထား တဲ့ အိမ်ကြီးကို အရှုံးခံကာ ရောင်းလိုက်ရတယ်။ ရတဲ့ငွေနဲ့ အကြွေးဆပ်ပြီး အရင်အိမ်နေရာမှာ တဲကုပ်လေးဆောက်ကာ လင်မယား နှစ်ယောက် ချီတဲ့စွာ လောကဝံကို ရင်ဆိုင်နေရတယ်။ ဒါပေမယ့် သားသမီးတွေကို အပြစ်မတင်ရက်ကြ။ ဒါဟာ မိဘရဲ့မေတ္တာပါပဲ။ ကာမဘုံသားတို့ရဲ့ အဝိဇ္ဇာဖုံးတဲ့ အချစ်လို့ ဆိုလေမလား။”

အခန်း(၇)

တဲကုပ်လေး အတွင်းအပြင်မှာ စားပွဲဝိုင်း လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ဝိုင်း ခင်ထားတယ်။ ခင်းထားတဲ့ စားပွဲဝိုင်းမှာ တစ်ခါတစ်လေ လူပြည့်တတ်ပြီး ထစ်ခါတစ်လေမှာ တစ်ဝိုင်းစ နှစ်ဝိုင်းစ လူရှိတတ်တယ်။

အဝိဇ္ဇာနှောင်ကြိုး အထွန်း(တမာမြေ)

“အမေပြုံး တစ်ဝိုင်းပေးပါ။ ကြွက်ကြော်ရှိလား။ ဘာအမြည်းရှိလဲ”

ဦးချစ်က အရက်ချက်ပြီး ဒေါ်ပြုံးက အရက်ရောင်းတယ်။ သမီးအငယ်မက ယောက်ျားနဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး ဆက်မပေါင်းတော့ဘူးဆိုကာ ကလေးနှစ်ယောက် လက်ဆွဲလို့ မိဘအိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ မိဘတွေ အတန်တန်တားတဲ့ကြားက ကလေးနှစ်ယောက်ကို မိဘတွေအပ်ပြီး ဖားကန်မြို့ကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ဦးချစ်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ တပူပေါ် တစ်ပူတစ်ဆင့်ဆိုသလို စားမယ့် ပါးစပ်နှစ်ပေါက်တိုးလာပြန်ခဲ့တယ်။

တစ်ချိန်က လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တဲ့ အရွယ်မှာတော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့။ အခု ဇရာဖိစီးချိန်ဆိုတော့ ဟိုအရင်ချိန်ကလို သိပ်မလုပ်နိုင်တော့။ ဒါပေမယ့်လည်း မြေးနှစ်ယောက်နဲ့ အငတ်မခံနိုင်တော့။ ဦးချစ်လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ဖြစ်တဲ့ အရက်ချက်ပြီး ရောင်းခဲ့တယ်။ အကုသိုလ်အလုပ်မှန်း သိပေမယ့် ဦးချစ်နဲ့ ဒေါ်ပြုံးဟာ ဝမ်းစာရေးထက် မြေးလေးတွေအတွက် မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် လက်တွဲကာ ဘဝကို အရှုံးမပေးပဲ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြပြန်တယ်။

ဦးချစ်နဲ့ ဒေါ်ပြုံးတို့ လင်မယားဟာ သားသမီး မြေး မြစ်များအတွက် အစွမ်းကုန် ဖြည့်ဆည်းပေးရင် ငရဲအထိ လက်တွဲမဖြုတ်စတမ်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပါရမီဖြည့်ကြမယ်ဆိုတာတော့ အံ့သြစရာ တော့ မဟုတ်ပါ။ မိဘတိုင်းက မိမိသားသမီးများအတွက် အသက်ပိုပင် ပေးဆပ်ရဲသည်မဟုတ်ပါလား။ အဝိဇ္ဇာနှောင်ကြိုးတွေရဲ့ ဆွဲဆောင်မှု ကတော့ အရှိန်အဟုတ်ပြင်းပြင်းနဲ့ လောကဓာတ် တစ်ခုလုံးကိုရိုက်ခတ် စီးဆင်းလို့ နေပါတော့တယ်။

အထွန်း - တမာခြေ

အရေပြားတစ်ထောက်

မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)

အရေပြားတစ်ထောင်

မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)

“အား”

ဆရာမလေး သီရိမေသည် ကျောက်သင်ပုန်းတွင် စာရေးနေစဉ် နောက်ဆုံးတန်းမှ အသံထွက်လာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဘယ်သူအော်လိုက်တာလဲ”

ဆရာမလေးက လှမ်းမေးလိုက်ရာ နောက်ဆုံးတန်းရှိ ချာတူးဆိုသော ကလေးလေးက မတ်တပ်ထပြီး

“သားကို ပေစီ ခေါင်းခေါက်လို့ပါ ချာမ”

ချာတူးသည် ဘာသာခြားကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘေးချင်း ကပ်ရပ်ထိုင်သော ပေစီသည် အနည်းငယ်ထွားသော ကလေးဖြစ်သဖြင့် မကြာခဏ အနိုင်ကျင့်လေ့ရှိသည်။ အခုလည်း လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ထင်သည်။

“ကဲ နှစ်ယောက်လုံး ဆရာမနားကိုလာခဲ့ကြ”

ဆရာမလေးသည် စိတ်ကိုလျှော့ကာ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးကို ခေါ်လိုက်ရာ သူတို့သည် လက်ကလေးများပိုက်ပြီး ထွက်လာကြသည်။

“ဆရာမကို ပြောစမ်း ပေစီက ဘာလို့ ချာတူးခေါင်းခေါက်တာလဲ”

“သားပေတံကို ချာတူး ယူထားပြီး ပြန်မပေးလို့ပါဆရာမ”

“ဟေ ဟုတ်လား။ ချာတူး၊ ပေစီပြောတာ ဟုတ်လား။ သူ့ပေတံ သားယူထားလား”

နုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၇၉ -

ချာတူးသည် မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပြုကာ တွဲလောင်းကျလာသော နှစ်များကို ရွတ်ခနဲ ရှုံ့သွင်းလိုက်ပြီး

“သားမယူပါဘူး ဆရာမ”

ဆရာမလေး ခေါင်းခြောက်ရလေပြီ။

“သား ပေစီ သေချာရှာကြည့်ပါဦးကွယ်”

ပေစီသည် ချာတူးကို စောင်းကြည့်ပြီး

“သူယူတာသေချာပါတယ် ဆရာမ”

“ဟဲ့ ဘာလို့ သေချာတယ် ပြောရတာလဲ”

“ဆရာမကလည်း သူကိုသေချာကြည့်ပါလား။ အသားကမည်းမည်း သူခိုးရုပ်ကလေး။ မေမေတို့ဆို အိမ်နား သူ့လိုကောင်လေးတွေလာရင် သားကို ဟဲ့ ပေစီ လှမ်းထားတဲ့ အဝတ်တွေ သေချာကြည့်ထားနော် တလေကချေလေးတွေ ရုတ်သွားမယ်ဆိုပြီး ကြည့်ခိုင်းနေကျ”

ဗုဒ္ဓေါ။ ဒီကလေးနယ် ဘယ်နယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့်။ ဆရာမလေးသည် ခေါင်းနာနားများ ကြီးသွားသလို ချာတူးလေးကိုလည်း အားနာသွားသည်။ ချာတူးလေးသည် ပေစီပြောသည်များကို အပြည့်အဝ နားလည်သည် နားမလည်သည် မသိသော်လည်း မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက် တျနေလေသည်။

ဆရာမလေးသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည်။ ယခုကဲ့သို့ ဖြူစင်သောကလေးငယ်များ ရင်ထဲတွင် အမုန်းတရားများ ကိန်းအောင်နေ ခြင်းသည် မိဘများအပေါ်တွင် အဓိကတာဝန်ရှိသည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ဆရာမလေးသည် ပေစီကို ကြည့်ရင်း ပေစီနေရာတွင် ဇီဝိကိုယ်မိမိ ပြန်မြင်ယောင်လာတော့သည်။

အခန်း(၂)

ဆရာမလေး သိရီမေတွင် မိဘမရှိ။ ဘွားအေကြီးဖြင့်သာ အထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ဆရာမလေးသည် ရန်ကုန်ဇာတိဖြစ်သည်။ ဆရာမလေး၏ မိခင် မီးဖွားခါနီးတွင် သားဖွားဆရာမကို သွားပင့်သော အခင်သည် ဆိုးသွမ်းလူငယ်လေးတစ်ဦးမောင်းနှင်သော ကားဖြင့် ထိုက်မိသောကြောင့် ပွဲချင်းပြီး ကွယ်လွန်သွားရသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင်

အရေပြားတစ်ထောင် - မောင်ခင်းထိန်(အင်းစိန်)

ဆရာမလေးကို ဖွားမြင်ခဲ့ပြီး ဖခင်၏ သတင်းကို မီးနေသည် မိခင်က မထင်မှတ်ဘဲ ကြားသွားရာမှ မီးတွင်းထဲပင် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ဆုံးသွား ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲသည်တုန်းက ဘေးနားက လူတွေကလည်း ကားနံပါတ်တွေ ဘာတွေ မမှတ်မိပါဘူးကွယ်။ ကားမောင်းတဲ့ လူငယ်လေးက ကားပေါ်က ဆင်းကြည့်ပြီး အခြေအနေမဟန်ဘူးဆိုပြီး ပြန်တက် မောင်းပြေးသွား တယ်တဲ့။ လူငယ်လေးက ဆေးသမားလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ လက်မောင်းမှာ အရုပ်တွေ ထိုးထားတယ်ဆိုတာပဲ လူတွေက မှတ်မိတယ်တဲ့ကွယ်”

အဘွားသည် သူသိသည်များကို ထိုသို့ ပြန်ပြောပြလေ့ရှိသည်။

ယခု ကျောက်ခဲ အင်းကျေးရွာရှိ ဤဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာဇော ကျောင်းလေး (အများအခေါ် ဘ.က ကျောင်းလေး)တွင် ကလေးအများစု မှာလည်း မိဘမဲ့ကလေးများဖြစ်ရာ မိမိကိုယ်တိုင် မိဘမဲ့ ဖြစ်သော ဆရာမလေးသည် ဤကျောင်းလေးတွင် ကလေးများကို သံယောဇဉ် တွယ်နေမိလေတော့သည်။

ဘုန်းဘုန်း၏ ကျောင်းကလေးသည် လွန်ခဲ့သော ၃ နှစ်ခန့်က တဲသာသာမျှ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘုန်းဘုန်း၏ စေတနာ မေတ္တာမှန်သောကြောင့် သုံးနှစ်အတွင်း ယခုလို နှစ်ထပ်ကျောင်းကလေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘုရားခန်း၊ ဓမ္မာရုံ၊ ဆွမ်းစားဆောင်အပြင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား မိဘမဲ့ ကလေးများအတွက် အောက်ထပ်တွင် အခန်းတစ်ခန်း၊ ယောကျ်ားလေး များအတွက် အပေါ်ထပ်တွင် အခန်းတစ်ခန်း၊ ဆရာမလေးအတွက်မူ ကျောင်းသူများနှင့် ကပ်ရပ်အခန်းကို စီစဉ်ပေးထားနိုင်လေသည်။

တစ်ပတ်တစ်ခါခန့် ကျောက်တံခါးမြို့ပေါ်တက်၍ လိုအပ်သော ပစ္စည်း ပစ္စယများ ဝယ်ရန် ပစ်ကပ်ကားလေးတစ်စင်းလည်း အလှူရှင်ရှိထားသဖြင့် ဘုန်းဘုန်းသည် ပရဟိတလုပ်ငန်းများ ပိုမို ထိရောက်စွာ ဆောင်ရွက် နိုင်လေသည်။ သို့သော် ဘုန်းဘုန်းသည် ကလေးများအတွက်ပါ ထိုကာလ လိုလျှင် လိုသလို သုံးစေသည်။ ယခုလည်း ကလေးများ ဗဟုသုတ ရရန်အလို့ငှာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဘုရားဖူးပို့ပေးဦးမည်တဲ့။

ရန်ကုန်ကြယ်ရသံဝတ္ထုတိုများ

- ၁၈၁ -

ကလေးများပျော်နေကြသည်။ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်တွင် ဘုန်းဘုန်း၊ ဘုန်းဘုန်းမယ်တော်၊ ဆရာမလေးနှင့် ကလေးများ လိုက်ပါကြမည်ဖြစ်သည်။ ရွာမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ အမြန်လမ်းအတိုင်းသွားလျှင် ၂နာရီတောင်မကြာပေ။ ရန်ကုန်မြို့တွင်းရောက်လျှင်တော့ ယခုတလော ကားလမ်းအလွန်ကြပ်သည်ဟု ကြားမိသည်။ ဘုန်းဘုန်းသည် ကလေးများကို ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး ဖူးစေချင်သည်။ ကမ္ဘာအေးဘုရားလည်း ဖူးစေချင်သည်။ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလည်း ဖူးစေချင်သည်။ ကစားကွင်းလည်း ပို့ချင်သည်တဲ့။ ကလေးများထက် ဘုန်းဘုန်း ပိုပျော်နေဟန်တူသည်။ ဆရာမလေးလည်း ပျော်ရသည်ပေါ့။ ဘုန်းဘုန်းက ခေါင်းခန်းမှာ သီတင်းသုံးလိုက်ပါပြီး မယ်တော်နှင့် ဆရာမလေးက ကလေးများနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ကြီး နေရာယူလိုက်သည်။

ထိုအပျော်များကို ပျက်သွားသည်မှာ ကားပေါ်ကို အားလုံးတက်ကြသောအချိန်တွင် ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကားမထွက်မီ စားပေါ်သို့ လွှဲခိုတက်လိုက်သော လူရွယ်တစ်ဦးကို ဆရာမလေး မြင်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုလူရွယ်ကို မြင်သောအခါ ဆရာမလေးသည် မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း သတိရသွားသည်။ အဘွားပြောသော စကားများနှင့် တဆက်တည်း မိမိ မိဘမဲ့ဖြစ်အောင်လုပ်သူကိုလည်း သတိရမိသည်။ ရင်ထဲတွင် နာကျင်သော ဝေဒနာများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

အကြောင်းရင်းမှာ ထိုလူငယ်သည် လက်မောင်းနှစ်ဖက်လုံးတွင် ဆက်တူးခေါ် ဆေးမင်ကြောင်များ အပြည့် ထိုးထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာမလေးသည် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသူများကို မြင်တိုင်း အတိတ်က အရိပ်များက ပေါ်လာမြဲဖြစ်သဖြင့် ဆေးမင်ကြောင် ထိုးထားသူများကို အလိုလို မုန်းတီးမိသည်။ ဆေးမင်ကြောင် ထိုးထားသူများကို မြင်တိုင်း ငှင်းတို့သည် ဆေးသမားများ ဆိုးသွမ်းသူများ ခန္ဓာ အလိုလို ခံစားမိတတ်သည်။

“ကြီးမေ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဆရာမလေးသည် မယ်တော် နားကပ်ကာ တိုးတိုးလေးမေးရင်း ခန္ဓာဘက်သို့ မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။

အရေပြားတစ်ထောင် - မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)

“အော် သူက ကားဆရာကြီးရဲ့ တူလေးလေ”

“အော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာမလေး”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ဆရာမလေးသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မရှင်းပြတော့ဘဲ လူငယ်ကို မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင်မူ မနှစ်မြို့တာတော့ အမှန်ပင်။ ထိုလူငယ်ကို မြင်လိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ ဆရာမလေး အာရုံထဲတွင် အနိဋ္ဌာရုံ အငွေ့အသက်များ ရလိုက်ခြင်းကြောင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ခရီးလေးသည် ဆရာမလေးစိတ်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်စရာ မကောင်းတော့ ပါချေ။

ကားလေးသည် မိုင်တိုင် ၉၉ မှ စတင်ထွက်ခွာလာရာ ကွန်ကရစ် အမြန်လမ်းပေါ်တွင် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေလေသည်။ ကလေးများလည်း သီချင်းဆိုလိုက် ငြိမ်သွားလိုက်၊ မယ်တော် ထုတ်ကျွေးသော မုန့်များကို စားလိုက်ဖြင့် လိုက်ပါလာကြသည်။ ဆရာမလေးသည် မပျော်နိုင်သဖြင့် မျက်စိမှိတ်ရင်း ငိုက်မျည်းလာမိလေသည်။

“ဖုန်း”

“အား”

“အမလေး”

“ဒုန်း”

“အမလေး ကယ်ကြပါဦး”

ဆရာမလေးသည် မည်မျှ ငိုက်သွားသည်မသိ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံများနှင့်အတူ ကားလေးသည် ပြောင်းဆန်ကာ လမ်းဘေးသို့ လိမ့်သွားသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးများသည်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော်လည်း ဝိုးတဝါးမြင်နေရသလို နားထဲတွင်လည်း အူနေပြီး ဝိုးတဝါး အသံများ ကြားနေရသည်။ အော်ဟစ် ညည်းညူသံများ ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆီမှာတော့ နာကျင်မှုတစ်ခု။

ထိုစဉ် ဆရာမလေးလက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာဆွဲသည်။ ဝါးတဝါး အမြင်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ဆေးမင်ကြောင်နှင့် လူငယ်

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၈၃ -

ဆရာမလေး ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ရှင့်ကြောင့် ရှင့်ကြောင့်။ ရှင်ပါလို့ နမိတ်မကောင်းဘဲ အခုလို ဖြစ်ရတာ” ဟု အော်လိုက်မိသည်။ သို့သော် အသံမထွက်ပေ။ လက်ကို ပြန်ရုန်းလိုက်ပြီး ပါးကိုပါ ရိုက်လိုက်သည်။

“ဖြန်း”

“ဟာ”

လူငယ်သည် အာမေဍိတ် တစ်ချက် ပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆရာမလေး မြင်ကွင်းတွင် လူငယ်ရော အရာအားလုံးရော တဖြည်းဖြည်း မှောင်အတိကျသွားတော့သည်။

အခန်း(၄)

“အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

“ဟော ဆရာမလေး သတိရလာပြီလား”

ဆရာမလေးသည် မိမိကိုယ်မိမိ သတိထားကြည့်လိုက်သောအခါ ခေါင်းတွင် ပတ်တီးစည်းထားသည်။ လည်ပင်းတွင်လည်း ဒေါက်ထောက် ထားသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ လက်တွင်လည်း ဆေးပိုက် ချိတ်ထား သည်ကို သိလိုက်ရလေသည်။

“အင်း...ကြီးမေ၊ ကြီးမေပါလား။ သီရိ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်”

“ဆေးရုံမှာလေ ဆရာမရဲ့”။

“ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်သွားရင်း ကားဘီးပေါက် ကားမှောက်ပြီး ကားမီးလောင်သွားတာလေ။ ဆရာမလေး သတိလစ်နေတာ နှစ်ရက် လောက်ရှိပြီ။

မယ်တော်ပြောမှ ဆရာမလေး မှတ်မိသည်။ မှတ်မိမိချင်း

“ဆရာတော်ကောဟင် ဆရာတော်။ ပြီးတော့ ကလေးတွေရော...”

ဟု ပြာပြာသလဲ မေးလိုက်သည်။ ကြီးမေက မျက်လွှာလေးချပြီး

“ဦးစင်းရော ကြီးမေရော ကားဆရာကြီးရော ကလေးတွေရော အဆရာ မပြင်းထန်ကြပါဘူး။ ကားဆရာကြီးရဲ့တူက ဆရာမအပါအဝင် အားထဲမှာ ပိတ်မိတဲ့ လူတွေအားလုံးကို ကယ်ထုတ်ပေးတာ ဆရာမရယ်။

အရေးပြားတစ်ထောင် - မောင်မင်းထိန်(အင်းစိန်)

- ၁၈၄ -

ကလောင်ရုံ

နောက်ဆုံး ကလေးတစ်ယောက် ကယ်အပြီး ကားဆီတိုင်ကီကို မီးကူးတယ်ဆိုလား ကားက ပေါက်ကွဲပြီး ကောင်လေးတော့ မီးလောင် သွားရှာတယ်”

“အို...”

ဆရာမလေးသည် အာမေဇွိတ်ပြုလိုက်မိသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် လူငယ်လေးဆီမှ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးကြားရသော အာမေဇွိတ်ကို အမှတ်ရသွားပြီး လူငယ်အပေါ်တွင် အလွန် အားတုန်အားနာ ဖြစ်သွား သည်။ လူငယ်သည် အားလုံး၏ အသက်ကို ကယ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ကြီးမေ ကျွန်မ သူ့ကို သွားတောင်းပန်မှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို အထင်လွဲပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်လိုက်မိတယ် ကြီးမေရယ်။ သိပ်အားနာစရာကောင်းတာပဲ။ သူ့အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

ထိုစဉ် သူနာပြုဆရာမလေးက

“ဆရာဝန်ကြီး round လှည့်ပါမယ်ရှင်”ဟု အသိပေးလာသဖြင့် စကားစပြတ်သွားသည်။

ဆရာဝန်ကြီးသည် ဆရာမလေး သီရိမေ ခုတင်တွင် ချိတ်ထားသော မှတ်တမ်းကဒ်ကို ယူကြည့်သည်။ ထို့နောက် လက်ကောက်ဝတ်ကို လက်သုံးချောင်းဖြင့် ထောက်ကာ နာရီကို ကြည့်သည်။ ပြီးသော် ဆရာမလေး၏ မျက်ခွံကို ဖြိုကာ ဓာတ်မီးဖြင့် ဝှေ့ကြည့်ရင်း

“သမီးနာမည် ဘယ်သူလဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။

“သီရိမေပါ ဆရာ”

“ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ”

“ကလေးတွေကို စာသင်ပါတယ်”

“ဒီအန်တီက ဘာတော်လဲ”

“ဒါက ကျွန်မတို့ကျောင်းက ဆရာတော်ရဲ့ မယ်တော်ပါ ဆရာ”
ဆရာဝန်ကြီးသည် ပြုံးလိုက်ပြီး

“အခြေအနေကောင်းပါတယ်။ နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆို ခေါင်းက ဒဏ်ရာ ကျက်ရင် ဆင်းလို့ရပါပြီ။ သမီးက လူနာကို နေ့စဉ် dressing လုပ်ပေးရမယ်နော်။”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၈၅ -

တဆက်တည်း နာစ်ကို မှာကြားပြီး ထွက်သွားလေသည်။
ဆရာမလေးသည် ဆရာကြီးထွက်သွားသည်နှင့်

“ကြီးမေ သူဘယ်အခန်းမှာလဲ။”

ကြီးမေသည် ဆွံ့အနေသည်။

“ကြီးမေ ဘာလို့ မဖြေတာလဲဟင်”

ကြီးမေက ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး

“သူဆုံးသွားပြီ ဆရာမလေးရယ်”

“ရှင်...ဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား။ ဟာမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူက ဘာလို့ ဆုံးသွားတာလဲ။ သူက သန်မာတယ်လေ။ ကျွန်မတို့ကို သူကယ်ခဲ့တာလေ။ ဘာလို့ဆုံးရတာလဲ။ ဆရာဝန်တွေက သူ့ကို မကုကြဘူးလား”

ဆရာမလေးသည် အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်နေလေသည်။ မယ်တော်သည် ဆရာမလေးကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်များ မဆည်နိုင်အောင် ကျလာတော့သည်။ သူနာပြုဆရာမက

“အစ်မရယ် စိတ်ထိန်းပါ။ ဆရာကြီးတွေလည်း အစွမ်းကုန် ကယ်ကြပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မီးလောင်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာ တစ်ကိုယ်လုံးရဲ့ ၈၀%ကျော်နေတော့ ဘယ်လိုမှ ကယ်မရတော့ဘူး။ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ အစ်မရယ်။”

ဟု ချော့မော့ ရှင်းပြရှာလေသည်။ သို့သော် ဆရာမလေးသည် ထိန်းမရပေ။ ကြီးမေကို ဖက်ပြီး ငိုကြွေးလေတော့သည်။

“ကျွန်မ မှားသွားပြီ ကြီးမေ။ နာမည်တောင် မသိလိုက်တဲ့လူ တစ်ယောက်ကို ဆေးမင်ကြောင်တွေကြည့်ရုံနဲ့တင် လူကောင်းမဟုတ်နိုင် ဘူးလို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်မကို လာကယ်တဲ့ သူ့လက်ကို တွန်းထုတ်ပြီး ပါးရိုက်လိုက်မိတယ် အီး ဟီး ဟီး။ တကယ်တော့ သူ သေရတာ... သူ သေရတာ ကျွန်မကြောင့်ပါ ကြီးမေရယ်။ ကျွန်မသာ သူလာကယ်တဲ့ အချိန်မှာ အသာတကြည် လိုက်သွားခဲ့ရင် သူ့အလေးအနက် အချိန်ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် ပေါက်ကွဲတဲ့အခါ သူလွတ်တယ် ကြီးမေ သူလွတ်မှာ... အခုတော့ အရေပြားတစ်ထောက်စာကို ကြည့်မိ ထို့ ...”

အရေပြားတစ်ထောင် - မောင်ဝင်းထိန်(အင်းစိန်)

ဆရာမလေး သီရိမေ၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားပြီး ခုတင်ပေါ် ပုံလျက်သား လဲကျသွားပါတော့သည်။

ဆရာမလေးသည် အတိတ်မှ မိမိအရိပ်ကို မြင်ယောင်မိရာမှ ပြုံးလိုက်သည်။ မိမိကဲ့သို့ မှားယွင်းသော အတွေးအခေါ်မျိုး ကလေးများ တွင် မရှိစေရန် သွန်သင်ရမည်မှာ မိမိတာဝန်ဖြစ်သည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“သား ပေစီ။ လူတစ်ဖက်သားကို အခုလို ရမ်းသမ်း မစွပ်စွဲရဘူး။ အသားမည်းတာ ဖြူတာက အရေပြားတစ်ထောက်စာပဲ။ ခိုးတယ် မခိုးဘူးဆိုတာ စိတ်ဓာတ်နဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်။ မှတ်ထားနော်။ အခု ဆရာမတို့ သားပေတံကို ဝိုင်းရှာကြမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။”

ဆရာမလေးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အတန်းကို ကြေညာကာ ကလေးများ အားလုံး၏ အိတ်များကို လှန်လှောကာ ရှာကြသည်။ မတွေ့ပေ။ ထို့နောက် စာသင်ခုံများ အတွင်းရှာသောအခါ ချာတူးတို့ ထိုင်သော စာသင်ခုံအတွင်း ထောင့်တွင် ကပ်နေသော ကော်ပေတံအပါး တစ်ချောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

“ပေစီ ဒါ သားပေတံလား။”

“ဟုတ်”

“ကဲ တွေ့ပြီနော်။ နောက်ကိုမှတ်ထား။ အသားအရောင်ဆိုတာ အရေပြားတစ်ထောက်စာသာဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်လျှောက်အတွက် အရေးကြီးတာ စိတ်ဓာတ်ပဲ မြဲမြံမှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ သားနားလည်ပါပြီ”

ဆရာမလေးသည် ပေစီကို ကြည့်ပြီး ကြည့်နူး ပီတိဖြစ်စွာ ပြုံးလိုက် ပါတော့သည်။

* * * * *

မောင်ဝင်းထိန် (ဆင်းစိန်)

ပန်းမြိုင်လယ်-စိန်ဝင်း
“ကန်.သတ်မဲ့ အပြာရောင် ကောင်းကင်”

ပန်းဖြိုင်လယ်-မိန့်ဝင်း

“ကန်သတ်မဲ့ အပြာရောင် ကောင်းကင်”

ဈေးသည်အစ ဇာတ်သမအလယ် ပခြုပ်သည်မအဆုံးဆိုတဲ့ ဆိုထုံးစကား ကျွန်မ ကြားဖူးပါရဲ့။ ဈေးသည်နဲ့ ဇာတ်သမဆိုတာကို လူတကာသိပါတယ်။ ပခြုပ်သည်ဆိုတာကိုတော့ လူတိုင်း မသိပါဘူး။ ကျွန်မ နားလည်သလောက် ပြောရင် ပခြုပ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ ရွာမှာတော့ နီးထန်းခေါက်တွေနဲ့ လုပ်ထားပြီး အဖုံးပါထည့်စရာ “ဗာ”ကိုပြောတာပါ။

ကျွန်မ ဘွဲ့ရပညာတတ်တော့မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘဝတက္ကသိုလ်က ရလိုက်တဲ့ ပညာတွေကတော့ အိမ်ဖော်ကအစ အုတ်သံကျောက်ကားတွေမှာ ဝင်သယ်ရတာအလယ် ဘဝဇာတ်ခုံ ဇာတ်လမ်းစုံမှာ ပန်းရံအကူနေ့စား။ ကျင်လည်ရာ ဈေးသည်အစုံ လုပ်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။ အဆုံးစကားကိုတော့ မပြောပါရစေနဲ့။ ကျွန်မဘဝက ဆုံးမှမဆုံးသေးတာ။ ဘဝဆိုတာ မွေးဖွားခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းရဲ့ ကြားကာလလို့ ပြောတယ်လေ။ ကျွန်မ...မသေသေးပါဘူးရှင်...။

ပြောရဦးမယ်ရှင်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းဆိုတာ မျိုးရိုးကောင်းခြင်းလား။ နိုင်ငံအကျိုးကို စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းလား။ လှယဉ်ကျေးမယ် တစ်ယောက်လို့ လှပကျော့ရှင်းယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်းတဲ့လား။ ဘွဲ့တွေ ဒီဂရီတွေ တစ်လှူကြီး သီတပ်ထားနိုင်ခြင်းလား။ အဲဒါတွေ ပြည်စုံပါမှ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်

စုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၈၉ -

ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မ မပါတာတော့ အသေအချာပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ချို့ကတော့ဆိုကြတယ်။ မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေရွှေပေးလို့မရတဲ့ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်းတဲ့။ မိန်းမတို့ ဥစ္စာဆိုတာ အဆင်းတဲ့ အဲဒါတော့ ဟုတ်မယ်။

ကျွန်မလေ ဆင်းရဲပေမယ့် ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး လှပရိုးရှင်းတဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကိုတော့ ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။ ဘဝပေး ကုသိုလ်လို့ဆိုရမလားပဲ။ “ခစ်...ခစ်...ခစ်” ရယ်ချင်စရာများ ဖြစ်သွား မလားပဲနော်...။

ပန်းကလေးများ လှမယ် မွှေးမယ်ဆိုရင် ခူးချင်၊ ပန်ချင်၊ နမ်းချင်၊ မွှေးချင်ကြတာ သဘာဝပါနော်။ အလှအပအပေါ် ရစ်မှူးပြီး ဝဲပျံလာတဲ့ ပျားပိတုန်းမုဆိုးတွေဆိုတာလည်း လောကမှာ များမှများ။

ကျွန်မအိမ်ဖော်လုပ်တော့ အိမ်ရှင်အစ်ကိုကြီးက ရိသဲ့သဲ့။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သားကလည်း ရစ်ဝဲဝဲ။ သိတာပေါ့ရှင်...သည်ယုန်မြင်လို့ သည်ချုံထွင်ကြ တာ။ ဥပုသ်စောင့်တဲ့ကျားဆိုတာ ရှိမှမရှိဘဲ။

ကျွန်မ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အဲဒီလို တဏှာကျော့ကွင်းကနေ လွတ်အောင် မနည်းကို တိမ်းရှောင်နေခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အကြောက်ဖုံးပြီး အိမ်ဖော်ဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပါ တော့တယ်။ ကျွန်မ နားလည်လိုက်ပါပြီ။ အိမ်ဖော်ဆိုတာ လှပနုနယ်ငယ်ရွယ် ချောမောသူတို့နဲ့ မအပ်စပ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိတစ်ခုကိုပေါ့။ ကျွန်မ ကံကောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ အလိုလိုက်ပြီး အကြိုက်မဆောင်နိုင်ခဲ့ တာကိုပေါ့။ ဖြူဖြူစင်စင်ဘဝလေး ညစ်ထေးမခံခဲ့ရပါဘူး။

အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်သယ်လုပ်ပြန်တော့လည်း ကားသမားက ရိတ်တီး၊ အလုပ်သမားချင်းကလည်း နောက်သလိုလိုနဲ့ သားပြော မယားပြော။ “လေ”နဲ့ပြောတာကိုတော့ ကျွန်မ သည်းခံနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ်ကစ မသွေမယ့်မိမိဖို့သာ အဓိကမဟုတ်လား။ ကိုယ်ကောင်း ရင် ခေါင်းမရွေ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ကျူးရင် ကိုယ့်ဒူးတောင်မှ ယုံလို့မရပါဘူး။ လေနဲ့ပြောတာ မခံနိုင်ရင်တော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့။ အလုပ်မလုပ်ပြန်ရင်လည်း စားဝတ်နေရေးဆိုတဲ့ အရေးသုံးပါးက ဆန္ဒပြကြဦးမှာ။

ကန့်သတ်မဲ့အပြာရောင်ကောင်းကင် - ဖုန်းမြိုင်လယ်-မိန့်ဝင်း

ကားသမားက လူအလစ်မှာ မူးထွေထွေလေးနဲ့ ကျွန်မကို ရဲသဲသဲ ပြောလို့ သူ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို ပြတယ်။ အလစ်မှာ လက်ဆွဲပြီး သူနမ်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ။ ကျွန်မ အရှက်နဲ့ သိက္ခာကိုတော့ ရိက္ခာနဲ့ မလဲနိုင်ပါဘူးနော်။

“ဟယ်...ခင်နုရယ် နင့်အတွက် မြက်မြက်စက်စက်ရမယ့် ပိုက်ဆံပါဟာ ငြင်းမနေပါနဲ့ဟာ”

မက်လုံးတွေပေးပြီး ထပ်ကြိုးစားချင်နေတဲ့ ကားသမားကိုတော့ ကျွန်မ အပြတ်ပြောရပါပြီ။

“ဦးမောင် ကျုပ်ကို ဘယ်လို အတန်းအစားမှတ်လို့လဲ။ ကျုပ်အသက်သာ အဆုံးခံမယ် ဘဝကိုတော့ အပျက်မခံဘူး”

“မငြင်းပါနဲ့ဟာ ဘယ်သူမှ မသိစေရပါဘူး လာ”

“လွှတ်နော်...ဖြန်း” လက်ကို အတင်းဆွဲတော့ အားနဲ့ရုန်းပြီး တုံ့ပြန်ချက်က ဦးမောင်ဆိုသူရဲ့ပါးပေါ်ကို ပြင်းထန်တဲ့ဂိုက်ချက်တစ်ခုက ကြမ်းလှလွန်းသွားပါပြီ။ ကျွန်မ အဲဒီနေ့မှာပဲ အလုပ်က အနားရလိုက်ပါတယ်။ ပြုတ်ပေါ့ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့။ နောက်တော့ လျှောက်လွှာမတင် လောဘာရုံးမသွားရဘဲ အရှင်လတ်လတ် ဘဝပြောင်းပြီး ဈေးတောင်း ခေါင်းတင်လို့ ဈေးသည်တစ်ဖြစ်လဲခဲ့ရပြန်ပါပြီ။

ဟင်္သာတဘူတာမှာ အိမ်ပြန်ရွာပြန်ခရီးသည်တွေအတွက် စာလေးခွေ၊ ငုံးဥပြုတ်၊ ကိတ်မုန့်၊ ချိုချဉ် စတာတွေကို ရောင်းချခဲ့ရပြန်ပါပြီ။ ဘူတာရုံဆိုတာ လူတကာစုံတဲ့ အရပ်ဒေသတစ်ခုပါ။ ပွင့်သစ်စ တောပန်းကလေးလို သနပ်ခါးဘဲကျားလေးနဲ့ လှနေတဲ့ ကျွန်မကတော့ မျက်နှာ ပွင့်တယ်ပဲ ပြောရလေမလားပဲ။ ရထားရဲတွေကလည်း ခင်ချင်ကြတယ်။ ဘူတာရုံပိုင်၊ လက်မှတ်စစ်၊ လက်မှတ်သိမ်းနဲ့ ဂျမဒါ၊ ပေါ်တာတွေကအစ တွဲပြင်ဌာနက လုပ်သားတွေအဆုံး အားလုံးက ခင်နေကြသလို မသိတဲ့သူ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ခင်နုဆို အားလုံးက ခင်ပြီးသားပါ။ ဟုတ်ပါရဲ့ နော်...ဇာတ်လိုက်ကို ...ပြောဖို့မေ့နေလိုက်တာ ကျွန်မနာမည် မခင်နုပါရှင်။

မောင်တစ်ကျိပ်ပင်ရှိလင့်ကစား လင်မရှိတဲ့မိန်းမ မတင့်တယ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်မ ဘဝလုံခြုံဖို့အရေး မျှော်တွေးပြီးတော့ ကျွန်မကို ရိုးရိုးသားသားနဲ့

ချစ်ရေးဆိုလာတဲ့ ကိုအောင်မြတ်ကို လက်ခံလိုက်မိပါတယ်။ သူက မီးရထားတွဲပြင် ဝန်ထမ်းငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ဘဝတူတယ်။ ထမင်းရေပူ အတူလျက်လို့လည်းရတယ်။ ဒီတော့ ပကာသနမပါတဲ့ မင်္ဂလာပွဲအဖြစ် စက်မှုဝန်ထမ်း လိုင်းတန်းလျားမှာပဲ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်ကျွေးပြီး မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးပြီထင်ပါရဲ့။ လူတစ်ကာစုံ တဲ့ ဘူတာရုံမှာ ဈေးရောင်းရတဲ့အလုပ်ကို ချစ်ရတဲ့ ကိုအောင်မြတ်က မခိုင်းတော့ပါဘူး။ အိမ်တွင်းမှုလုပ် သိမ်းထုပ်သေချာ...စတဲ့ မိန်းမ ဝတ္ထုရား ငါးပါးနဲကအညီ နေထိုင်စေခဲ့ပါတယ်။ ရိုးသား ကြိုးစားတဲ့ ကိုအောင်မြတ်က ရာထူးတစ်ဆင့်တိုးဖို့ ဂဟေဆော်သင်တန်း တက်ခွင့်ရခဲ့ ပါတယ်။ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်အဖြစ် တစ်နှစ်အကြာမှာတော့ ချစ်စရာသားလေး တစ်ယောက် မွေးပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဂဟေလုပ်သားကြီး ဖြစ်တဲ့ ကိုအောင်မြတ်ကတော့ အလုပ်ပေါ်လာရင် နေ့ညမရွေး လုပ်ဆောင်ပေးပါတယ်။ မိသားစုရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် ညဘက်မှာတောင် ကားဝပ်ရှော့ တစ်ခုမှာ အချိန်ပိုင်းအလုပ်ဆင်းတဲ့ ကိုအောင်မြတ်ကြောင့် ကြွေးမတင် ကျွန်မဖြစ် အဆင်ပြေစွာ နေနိုင် စားနိုင် ဝတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

“နုရယ်...ရှိတာလေးနဲ့လှအောင်ဝတ်၊ ရတာလေးနဲ့ ဝအောင်စား၊ အပိုတွေလည်းမကြွားနဲ့ သားလေးရှေ့ရေးအတွက် တိုကြိုးစားစုကြမယ် နော်” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ပြုပြင်သင်ကြားပေးတဲ့ စိတ်ထားဖြူစင်သူ ချစ်လင်ကိုအောင်မြတ်ကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ ဌာနမှာ ဝန်ထမ်းကောင်း အဖြစ် သတ်မှတ်ခံရသလို အိမ်ထောင်တာဝန်လည်း ကျေပွန်ခဲ့သူမို့ ကျွန်မ အချစ်တွေ ပိုခဲ့ရပါတယ်။ အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ်မှာတော့ သားလေးက ငါးတန်းတက်ရပါတော့မယ်။

ရလာတဲ့ ဘဝလေးတစ်ခုကို ကျေနပ် သာယာနေတုန်း... ပြုန်းဆို ကိုအောင်မြတ် အပြင်းဖျားပါတော့တယ်။ အိပ်ရေးပျက်တဲ့ဒဏ်၊ အလုပ်ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်တွေ စုပေါင်းပြီး ဖြစ်ရတာပါ။ လုပ်ရတဲ့အလုပ်က ဂဟေဆက်ဆိုတော့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စူးစူးရှရှ ဂဟေမီးတွေ ကြည့်ရတဲ့ဒဏ်နဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ အရေးကြီးရင် မျက်ကာမှန်မကြည့်ဘဲ ဂဟေသော်မိတဲ့

ဒဏ်တွေကြောင့် မျက်စိထိခိုက်ခဲ့ရပါပြီ။ ပြောရရင်တော့ရှင် ကိုအောင်မြတ် တစ်ယောက်ကို လောကကြီးက မထောက်မညှာ အမှောင်ကမ္ဘာဆီ ပို့လိုက်လေပြီလားလို့။ ရှိသမျှ စုဆောင်းခဲ့တာလေးတွေ ဆေးဖိုးဝါးခန့် ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ကျွန်မ လျှောက်လှမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ ဘဝဇာတ်ခုံက ကန့်လန့်ကာကို လှစ်ဟလို သမင်လည်ပြန်ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ ကခဲ့ဖူးတဲ့ ဈေးသည်ဘဝ ဇာတ်လမ်းပြန်စရပြီပေါ့ရှင်။ သည်တစ်ခါတော့ ဘူတာပလက်ဖောင်းမှာ ခေါင်းရွတ်ဗျတ်ထိုးမရောင်းတော့ပါဘူး။ တစ်ခေါက်ဆို ဆိုသလောက် ပင်ပန်းခံနိုင်သလောက် ကျန်တတ်တဲ့ ကုန်စိမ်းတွေ ဖောက်သယ်ယူပြီး ရထားနဲ့ ပုသိမ်တက်ရောင်းရတာပါ။ ကျွန်မကို ရထားဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ရဲ့ ဇနီးမယားမှန်းသိနေကြတော့ တန်ဆာခလည်း သက်သက်သာသာ ရထားခလည်း တစ်ခါတစ်ရံလောက်သာဆိုတော့ တခြားကုန်သည်တွေနဲ့ စာရင် အများကြီး အဆင်ပြေပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မီးရထားကြီးရယ်။

ခုနေ့များ ကျွန်မကို သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက အလိုချင်ဆုံးဆုတစ်ခု တောင်းပါဆိုခဲ့ရင်တောင် ကိုအောင်မြတ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်ရပါစေလို့သာ ဆုတောင်းမိမှာ အမှန်ပါရှင်။ အဲဒါကိုတော့ သစ္စာဆို ပြောရဲပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အလိုချင်ဆုံးဆုနဲ့ အတောင့်တဆုံးအိပ်မက်ပါ။

မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံးကောင်းဖို့ ခွဲစိတ်ကုသရမယ်တဲ့။ နှစ်သိန်းကျော် လောက်ကုန်မယ်တဲ့လေ။ ကျွန်မ နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်လို့နေတာ ငွေ...ငွေ...ငွေ ဆိုတဲ့ လူတကာသည်းခြေကြိုက်တဲ့ အဿပြာကြေး တွေးမိတွေးရကဲ့တွေးပြီး ငေးမိငေးရကဲ့ ငေးနေတဲ့ ကျွန်မ။ ရထားပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်လောကကြီးကို ကြည့်နေရပေမယ့် အမြင်တခြား အတွေးတခြားစီ ဖြစ်နေပါပြီ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ ခေတ်နဲကအပြိုင်လန်းတယ်လို့ ဆိုရလောက်တဲ့ လုံးကြီးပေါက်လှ မမတစ်ယောက်က ကျွန်မကို စိတ်ဝင် တစား ကြည့်နေတာကိုလည်း သတိမထားမိပါဘူး။ ကိုအောင်မြတ်ထံ ဆေးကုဖို့ လိုအပ်နေတဲ့ ငွေနှစ်သိန်းဆိုတဲ့ အရာကသာ ကြီးဦးနေတာကို။

“ညီမလေးကို မမကြည့်နေတာကြာပြီ။ သက်ပြင်းတွေချလိုက်၊ ခေါင်းတွေခါလိုက်နဲ့ ညီမမှာ ဘာအခက်အခဲတွေများ ဖြစ်နေလို့လည်းကွယ်။ မမကူညီနိုင်ရင် ကူညီလို့ရတာပေါ့...”

ပြောလာတဲ့ စကားက ရေနစ်နေတဲ့ ကျွန်အတွက်တော့ ကောက်ရိုးတစ်မျှင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ ရှေ့က ခရီးဖော် မမဆိုသူကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်မိတာတော့ အမှန်ပါ။ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို ကျွန်မ ရင်ဖွင့်လို့ ပြောပြလိုက်မိတယ်။

“ညီမရယ်...မမကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ညီမလိုနေတဲ့ ငွေကို မမကူညီနိုင်ပါတယ်။ မမက (...) ခရီးသွား ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းတစ်ခုက မန်နေဂျာပါ။ မမနာမည်က ဒေါ်သင်းစန္ဒီတဲ့ ပုသိမ် (...)မှာနေတယ်။ ညီမရုပ်ရည်နဲ့ မမတို့ဆီမှာ ဧည့်သည်အကြိုလုပ်ချင်ရင်တော့ အလုပ်ခန့်ထားလို့ရတယ်ကွယ်။

လစာကိုတော့ မနစ်နာစေရအောင်ပေးပါ့မယ်...တို့ညီမစိတ်ဝင်စားရင်တော့ မမဆီလာခဲ့ပေါ့ကွယ်...ရော့ဒီမှာ...မမလိပ်စာကတ် အချိန်မရွေး လာခဲ့ပါ။ မမ တံခါးဖွင့်ကြိုနေပါမယ်”

(၃)

“နုရယ်...မောင့်မျက်လုံးတွေ အရမ်းကိုက်နေတယ်...မောင့်မျက်လုံးတွေ ပြန်ကောင်းချင်လှပါပြီ။ နုရလို ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ရှာကျွေးတာကို မောင်မျိုလို့မကျတော့ဘူးကွယ်။ မောင့်မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်အောင်တော့ ဆေးကုပေးပါနော်...”

ဆိုတဲ့ ပဲ့တင်ပြန်စကားတွေ ခင်နုနားထဲက မထွက်တော့။ ကူကယ်ရာ ထွက်ပေါက်တစ်ခုကတော့ မမသင်းစန္ဒီရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့ အကူအညီဆီကိုပေါ့။

ရောက်တော့လည်း နွေးထွေးပျူငှာရှိပါပေတယ်။ စကားလုံးတွေနဲ့ သိုင်းလှိုင်းနေတဲ့ မမသင်းစန္ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မလို မိန်းကလေးတွေထင်ခဲ့အားလုံးကတော့ အဝတ်အစား တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့ မိတ်ကပ်မျက်နှာ ဖွေးဖွေးလေးတွေနဲ့ လူငယ်လေးတွေပြောသလို အလန်းဇယား ဖလန်းဖလန်းတွေ ထင်ပါရဲ့။

“ညီမလေးက ချောပြီးသားပဲ ဆံပင်လေးတွေဖြတ်ပြီး မျက်နှာပေါင်း တင်လို့ အလှပြင်လိုက်ရင် မင်းသမီးတောင် ရှုံးသွားမယ်နော”ဆိုပြီး ကျွန်မကို သစ်သစ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ထည့်ပေးပြီး အလှပြင်စေခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်မှာပေါ့လေ ညွှန်ကြိုဆိုတာ သေသေသပ်သပ်နဲ့ လှလှပပ တော့ ရှိရပေမှာပေါ့ဆိုတဲ့ အတွေးတွေ ကျွန်မ သံသယစိတ်ကို ပြေပျောက်စေခဲ့ပါတယ်။

“ဟယ်...လှလိုက်တာ ညီမနုလေးက ထင်မထားရအောင်ကို တကယ်လှတယ်ကွယ်...ဒီမှာ ညီမအတွက် တကယ်လိုနေတယ်ဆိုတဲ့ ငွေနှစ်သိန်း...” မမသင်းစန္ဒီက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ငွေနှစ်သိန်းကို စားပွဲ ပေါ်တင်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်မ ချစ်ရတဲ့ မောင့်ကို မျက်စိ ကုပေးနိုင်တော့ မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ဝမ်းသာလိုက်တာလေ...”

“ကဲဒီကညီမလေး...အခုတော့ အိမ်ပြန်ချင်ပြန်အုံး မမလိုတော့မှ လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်နော်...ရော...ဒါက မင်းအတွက် ဟန်းဆက်ဖုန်း”

အားလုံးလိုလေးသေးမရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ ညွှန်ကြိုအလုပ်မျိုး ရတာ ကျွန်မအတွက် ကံကောင်းခြင်းပေပဲ။ ပြောရရင်တော့ ကျွန်မ ကံကောင်းတယ်ဆိုတာထက် မောင့်မျက်စိပြန်မြင်ရမှုကို တွေးပြီး ဒီကမ္ဘာမှာ ဝမ်းအသာဆုံးသူဟာ ကျွန်မပါလို့သာ အော်ပြောလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။

မောင့်အတွက် အလုပ်မဆင်းရသေးခင်ကပဲ ကြိုတင်စရံငွေအဖြစ် ရလာတဲ့ ငွေနှစ်သိန်းကို ပိုက်ပြီး အိမ်ပြန်အတက်မှာတော့...”

“အိမ်ပေါ်ကို ဘယ်သူ တက်လာတာလဲ...”

မောင့်ကို စချင်နောက်ချင်တာကြောင့် မောင့်အမေးကို ကျွန်မ မဖြေဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါတယ်။

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေ...သူခိုးလား မဖြေရင်တော့ ဟောဒီမှာ ဓားနဲ့ ပေါက်လိုက်မှာနော”

အိမ်ရှေ့က ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မောင့်ကို ဖြုန်းခနဲ ဝမ်းသာစေချင်လို့ အသံမပေးဘဲ တက်လာတဲ့ ကျွန်မကို မောင်က သူ့အနံ့ အာရုံနဲ့ မေးနေပါပြီ။ များသောအားဖြင့် အမြင်အာရုံ အကြားအာရုံချို့တဲ့တဲ့သူတွေဟာ အနံ့အံ့ကောင်းလှပါတယ်။ ခါတိုင်းလို အိမ်ပေါ်ကို အသံမပေးပဲ တက်လာရင်တောင် -

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၁၉၅ -

“န...မင်းပြန်လာပြီလား”

လိုတန်းမေးတတ်ပေမယ့် အခုတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ မမသင်းစန္ဒီ ပြင်ဆင်ချယ်သပေးလိုက်တဲ့ မိတ်ကပ်တွေ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတွေဟာ ရေမွှေးတွေကြောင့်ထင်ပါရဲ့ မောင်တစ်ယောက် ကျွန်မရဲ့ ချွေးနံ့သင်းတဲ့ ကိုယ်သင်းနံ့ မဟုတ်လေတော့ မှားလောက်စရာပါ။

“မောင်...န ပြန်လာတာပါမောင်ရဲ့ မောင်က နုကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား ဘာလဲမောင် နုခရီးသွားတာ နှစ်ရက်လောက်နဲ့ နုကိုတောင် မောင်က မမှတ်မိချင်တော့ဘူးလားဟင်”

ဆိုတော့ မောင့် မျက်နှာခပ်တည်တည်ရယ်။

“န...ညော်သည်အဖော်တွေပါလာသေးလား”

“မပါဘူးမောင်”

မောင့်မျက်နှာ သိသိသာသာညှိုးကျသွားတာကို အလင်းရောင်အောက်မှာ မြင်လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း မမသင်းစန္ဒီပေးလိုက်တဲ့ ငွေနှစ်သိန်းကို မောင့်ရှေ့ကစားပွဲပေါ်ချပြီး...

“မောင့်ကို ဝမ်းသာစရာ ပြောမလို့မောင်ရဲ့ ဟောဒီမှာ မောင်မျက်စိကို ကုဖို့ နုငွေရှာလို့ရလာခဲ့ပြီလေ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ် နုငွေရှာလာခဲ့ပြီဟုတ်လား...မင်းဒီငွေတွေ ဘယ်ကရလာတာလဲ မင်းကွာ မဟုတ်တာလုပ်ပြီး ရလာတဲ့ငွေ မသန့်ရှင်းတဲ့ ငွေနဲ့ဆို...မောင့်မျက်စိပြန်မမြင်ချင်နေပါစေ ဘယ်တော့မှမကုဘူး... မင်းမဟုတ်တာတွေ လုပ်ခဲ့ပြီလား အသွေးအသားကို ငွေနဲ့လဲခဲ့ပြီလား... မင်းဝင်လာကတည်းက ကိုယ်သံသယဖြစ်မိတယ်ကွ။ မိတ်ကပ်တွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေကို မင်းဘယ်တုန်းကများ သုံးခဲ့လို့လဲ...ဟင် ပြောစမ်းပါဦး မိနုရယ်...”

မောင့်ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေစီးကျလို့နေပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အမှန်ရှင်းပြပေမယ့် မောင်ရဲ့သံသယတွေကတော့ မပြေနိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ဟုတ်ပါရဲ့ သနပ်ခါးကိုသာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ ကျွန်မက အခုတော့ မမသင်းစန္ဒီပြင်ပေးလိုက်တဲ့ ဆေးဆိုးပန်းရွိုက် မျက်နှာနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်မကို မောင်တစ်ယောက်

တန်သတ်မဲ့အပြာရောင်ကောင်းကင် - ငန်းမြိုင်လယ်-စိန်ဝင်း

အထင်သေးသွားလေပြီလား။ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုလို့ ကျွန်မ ကျိန်ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မလေ မောင့်အပေါ်ချစ်တဲ့အချစ်ဟာ ဖြူဖြူစင်စင် ပါပဲ ဆိုတာကိုပေါ့။ မောင့်မျက်စိပြန်မြင်ရဖို့အတွက် မဖြစ်မနေ စွန့်စားလို့ ကိုယ့်အက်နဲ့အလဲအထပ် လဲယူရမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မ လဲဝံ့ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေမှာ တန်ဖိုးအထားဆုံးအရာဆိုတာ ကိုယ်ကျင့် တရားနဲ့ကသိက္ခာဆိုတာကို နားလည်ပါတယ်နော်...”

ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်းဆိုတဲ့ စကားကတော့ ရှိနေသားပဲ။ ကျွန်မလေ မောင့်အတွက်ဆို အသက်ကိုတောင် စွန့်ဝံ့တယ်လို့ ဆိုမှတော့ ကျန်တာတွေ ဘာအရေးစိုက်စရာရှိတာမှတ်လို့ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမွေးခဲ့မိတာကိုတော့ ဝန်ခံပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေပါစေ အခုတော့ မောင်တစ်ယောက် ကျွန်မအပေါ် နားလည်မှုလွဲသွားပြီထင်ပါရဲ့ရှင် ဘယ်လိုမှ ကို ရှင်းပြလို့မရတော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ လက်ခံယူလာခဲ့တဲ့ ငွေနှစ်သိန်းကို ပြန်ပေးလိုက် တော့မယ်။ ညွှန်ကြီးအလုပ်ဆိုတာကိုလည်း လက်မခံတော့ဘူးဆိုတော့မှ ပဲ ကျွန်မကို မောင်က စကားပြန်ပြောပါတော့တယ်။ မောင်မကြိုက်တဲ့ အလုပ် ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မအတွက် ရတက်ပွေရပြန်ပါ ပြီ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်မရဲ့ ထွက်ပေါက်အဖြစ် အတွေ့အကြုံကို အမျိုးသမီးရေးရာအဖွဲ့က မမထားကို ပြောပြလို့ အကြံဉာဏ်တောင်း ခံလိုက်ရပါပြီ။

ရထားပေါ်မှာဆုံခဲ့တဲ့ မမသင်းစန္ဒီရဲ့အကြောင်းတွေပါ ပြောပြလိုက်တော့ သတင်းခြေရာကောက်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းလိုက်ကြတော့တယ်။ ကျွန်မလည်း သူတို့အကြံပေးချက်အတိုင်း မမသင်းစန္ဒီပေးထားတဲ့ ငွေနှစ်သိန်းနဲ့ ဟန်းဆက်ကိုတော့ သွားပြီး ပြန်ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

“ညီမရယ်...ပြန်ပေးပါနဲ့ မမကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ဒီတစ်ခေါက် တော့ ညှိသည်တွေကို ညှိခံပါလားကွယ်...ညီမအတွက် မနစ်နာစေရမိ ဘူး သွားစရိတ်၊ ပြန်စရိတ်၊ စားစရိတ် ဟော်တယ်မှာ တည်းခိုစရိတ်တွေက အစ အားလုံးတာဝန်ယူထားပေးမှာပါ။ မမညီမက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်။ ချောချောမော့မော့လေးပြောတဲ့ မမရဲ့စကားက သကာပျားထက်တောင်

ချိုအိလိုနေပါတယ်။

“မမရယ်...ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့နော် ကျွန်မ ယောက်ျားက သဘောမတူတာမို့ပါ”

“ညည်းကလည်း တစ်ပတ်လောက်လေး နေပေးတာနဲ့ ငွေနှစ်သိန်း ရမှာလေ...ဒီလိုအလုပ်မျိုး ထမင်းထုပ်ရွက်ရှာရင်တောင် ထမင်းထုပ်သိုး သွားမယ်...ညည်းကံကောင်းလို့ ငါ့လိုလူမျိုးနဲ့တွေ့တယ်လို့မှတ်ပါအေ...”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မလုပ်ပေးနိုင်လို့ပါမမရယ်”

ဆိုတော့ ကျွန်မကို အကြပ်ကိုင်ဖို့ သူတို့ကြိုးစားကြပါပြီ။ မျက်ရိပ် မျက်ခြည်ပြလိုက်တော့ ယောက်ျားနှစ်ယောက် ကျွန်မကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ဆွဲခေါ်လို့ သွားကြပါပြီ။ ကျွန်မ ရုန်းကန်ရင်း ပါသွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အစီအစဉ်ချထားတဲ့အတိုင်း ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်လာပြီး မသင်းစန္ဒီတို့ အိမ်ခြံကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြပါတယ်။ အားလုံး ဖမ်းဆီးရမိလိုက်တော့တယ်။ တကယ်တော့ မသင်းစန္ဒီဆိုတာ မိန်းကလေးတွေမွေးပြီး ငွေကြေးရှာစားနေတဲ့သူတဲ့။

ကျွန်မကြားဖူးတဲ့ ပခြပ်သည်မ အကြီးစားပါပဲ။ ပြီးတော့ တခြားနိုင်ငံ ကို ပေးပို့ပြီး ရောင်းစားနေတဲ့ လူမှောင်ခိုကူး ဂိုဏ်းကြီးဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်မအချိန်မနှောင်းခင် သိလိုက်ရပါတော့တယ်။ ကျေးဇူးအထူး တင်ပါတယ်။ မြန်မာအမျိုးသမီးရေးရာ အဖွဲ့ကြီးရယ်။

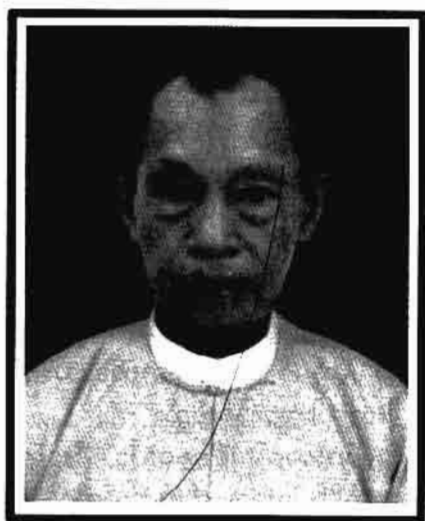
ကျွန်မဒုက္ခကို နားလည်ခံစားလို့ အကူအညီပေးလိုက်တာကလည်း အမျိုးသမီးရေးရာအဖွဲ့ပါပဲရှင်။ ကျွန်မယောက်ျားလို မျက်မမြင်တွေ မျက်စိဝေဒနာရှင်တွေကို အခမဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်ကုသပေးမယ့် စက္ခုပါလာဒီ ဖောင်ဒေးရှင်းအဖွဲ့ လာရောက်တော့မယ့် သတင်းကို မမထားပြောလို့ ကြားလိုက်ရပါပြီ။ ငွေကြေးချို့တဲ့သူတွေ အတွက် အားတက်စရာ သတင်းတစ်ရပ်ပါ။ ကျွန်မအတွက်တော့ ချစ်ရတဲ့မောင်တစ်ယောက် အမှောင်ခွင်းဘဝကနေ အရောင်လင်းရတဲ့ ဘဝကို ပြန်ရောက်ရတော့မှာပါလားလို့ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့တင် ဝမ်းသာရပါပြီ ရှင်။

သာရွှေအိုးထမ်းတဲ့ကိန်း တကယ်ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ မောင်တစ်ယောက် မျက်စိခွဲစိတ်ပြီးသွားတော့ အကောင်းပကတိ ပြန်မြင်ရပါပြီ။ လူကုန်ကူးတဲ့ ဂုဏ်ကြီးကိုလည်း ဖြိုခွဲနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ် နိုင်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုလေ့စရိုက်ကိုလည်း ကျွန်မ အချိန်မီ ထိန်းသိမ်း နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ တိုင်းပြည်အတွက် ပညာ၊ ငွေကြေး၊ ဓနနဲ့ မထမ်းရွက် မဖြည့်ဆည်းပေါ်နိုင်ပေမယ့် အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်နဲ့ မိန်းမတို့၏ ဂုဏ်ရည်ကို ကျွန်မလေ အုတ်တစ်ချပ်သဲတစ်ပွင့်အနေနဲ့ ထိန်းသိမ်းနိုင် ခဲ့ပါပြီ။

အခုဆိုရင်တော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြန်မာအမျိုးသမီးရေးရာအဖွဲ့မှာ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်လို့ ကူညီပေးနေပါပြီ။ ပြောလိုက်ပါရစေရှင်... တကယ့်ကို ဖြူစင်ပြာလွင့်တဲ့ အမျိုးသမီး အင်အားစုကြီးက တက်တက်ကြွကြွနဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးများနေကြီးကို ကျွန်မတို့ရဲ့ ဝတ်စုံပြာနုနုလေးတွေနဲ့ ကြိုဆိုနေလိုက်ကြတာ ကန့်သတ်မဲ့ အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို ဖြန့်ကြက်ထားသလိုပါပဲလားရှင်..."။

ပန်းမြိုင်လယ်စိန်ဝင်း

ချစ်လွန်းလို့

ကံညွန့်.လှိုင် (တောင်ကြီး)

ချစ်လွန်းလို့

ကံညွန့်လွိုင် (တောင်ကြီး)

ဆောင်းလည်းမဝင်သေး၊ မိုးလည်း မကုန်တတ်သေး၊ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်မုံစိမုံ ရွာလိုက်ချေသေးသည်။ မိုးထက်တော့ ပိုအေးလာသည်။ မိုးမရွာသည့်နေ့ဆို ပို၍ပင် အေးနေတတ်သည်။ မိုးကျသည့်အခါ အအေးဓာတ်က လျော့ပါးသွားပြန်သည်။

အိပ်ယာတွင် ပက်လက်ဖြစ်နေသော ဦးဥက္ကာတစ်ယောက်၊ သည်တောင်ကို ကျော်နိုင်ပါ့မလား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်တွေးနေသည်။ အမောဖောက်လာလျှင်တော့ အတွေ့နောက်မလိုက်နိုင် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ချွဲတဟပ်ဟပ်နှင့် သည်လောကမှ ဘယ်တော့ကျွတ်မလဲ၊ အမောဖောက် လာပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ဇနီးမယားဆုံးပါးသွားသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ သားသမီး မထွန်းကား ဇနီးမယားရှိစဉ်က ရှာဖွေထားသောပစ္စည်း၊ ဥစ္စာများကို သားသမီးကိုလည်း မပေးရ၊ လုပ်သားများလည်း မလိုအပ်၍ မထားတော့၊ အိမ်တွင် ဇနီးရှိစဉ်ကတည်းက ခေါ်ယူကျွေးမွေးခိုင်စေထားသော မိတောသာလျှင် ဦးဥက္ကာ၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုနေပါသည်။ ပေါ့ပါသွက်လက်ပြီး သစ္စာရှိသော ငယ်မွေးခြံပေါက်။ သမီးသာရှိခဲ့လျှင် သမီးအရွယ်။

တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ ရောက်တတ်ရာရာတွေး ချက်ပြုတ်ပေးမည်သူ ၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုမည်သူတော့ လိုအပ်သည်။ မိတောကို လင်သားပေးစားပြီး သူတို့လင်မယား ဦးဥက္ကာကို ပြုစုဖို့ ခေါ်သားမလား

ရနံစဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

စဉ်းစားမိသည်။ မိတောကို မေးကြည့်တော့ ရည်းစားမရှိသေးပါဘူး။ မယူချင်ပေးပါဘူးနဲ့။ ဘူးတစ်လုံးတွင်တွင်ဆောင်ခဲ့သည်။

ဦးဥက္ကာစဉ်းစားရပြီ။ အကယ်၍ ကိုယ်သဘောတူသူမဟုတ်ဘဲ မိတော့ စိတ်ကြိုက်ယူသွားလျှင် ချက်ပြုတ်ပေးမည်သူဝေး၍ အခက်အခဲများကြုံရတော့မည်။ ကူညီဖော် ကူညီဖက် လိုအပ်လာသည်။ ယုတ်စွအဆုံး ဆေးပေးမီးယူလိုလာပြီ။ အသက်အရွယ်ရလာသည်ဆိုသည်တိုင်အောင် အိမ်ထောင်ရေးကတော့ ထူထောင်နိုင်သေးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မိတောကိုသာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုလည်း အတန်တန်မေးပြီးပြီ။ ယူဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိ၊ ရည်စားသနာ မရှိကြောင်း တွင်တွင်ပြောသည်။ သူ့ကိုလည်း စိတ်မချ။ တော်ကြာ မသူတော်နဲ့တွေ့သွားပြီး မိတောလိုက်သွားမှဖြင့် အလုပ်သမားထပ်ခေါ်လျှင် တစ်စိမ်းဆိုတော့ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်မည်မထင်။

ဘာမျှ မလုပ်တော့ဆိုသော်လည်း အိမ်စားဖို့နှင့် လှူဘို့တမ်းဘို့ရန် အနည်းငယ်မျှသော လယ်ကို သီးစားချထားရသေးသည်။ ထိုစာရင်း အင်းများပြုစုရဦးမည်။ မိတောရှိမှကို ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် မိတောကို သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းခဲ့ပြီ။ ပေါင်းသင်းသည့်အခါ တွင်လည်း ဘာတစ်ခုမျှ မမြဲမငြင် ၊ အခါတိုင်းလိုလို လုပ်ဆောင်ပေးသည်။ လင်သည် အဘိုးကြီးဆိုသည်တိုင် စိတ်ကွက်ခြင်း ထစ်ငေါ့ခြင်း၊ ငြူစုခြင်းတို့ လုံးဝမရှိခဲ့ တကယ်တော်သော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကိုလည်း ရပ်ကွက်က မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို ပြောပြသဖြင့် မိတော၏ လိမ္မာပုံ၊ ပြုစုပုံများသည် ပြောမဆုံးအောင် တောသုံးတောင်ပင်ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေများကလည်း မိတောကို ချီးကျူးကြသည်။ အသက်ကြီးမှ ဇနီးမယားရလည်း စိတ်မဆင်းရဲခဲ့ရ။ အိုဇာတာကောင်းသည်ဟု အများကချီးမွမ်းခြင်းခံရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိတောကို သူနှစ်သက်မြတ်နိုးသည်။ မခွဲနိုင်မခွာရက်။

ဘုရားကျောင်းတက်ဖို့ပင်မေ့နေပြီ။ ပုတီးစိတ်ဖို့လည်း ဝေလာဝေး။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများလာလျှင်ပင် ဟိုဟာလုပ်ရဦးမည် သည်ဟာလုပ်ရဦးမည်နှင့် အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးဖြင့် သိပ်အငွေ့မခံ။ ထမ်းလျှောက်ခြင်းလည်းမရှိတော့။ အိမ်တွင်သာ အနေများခဲ့သည်။ သမုဒယ ရေယဉ်ကြောမှ မျှောပါနေပြီ။ လပြည့် လကွယ် ဝင် မသိတော့။
ချစ်လွန်းလို့ - ကံညွှန်လှိုင် (တောင်ကြီး)

သောက်လေသောက်လေ၊ ငတ်မပြေသည်
 ကာမဝါးစင်း၊ ဆားငံတွင်းသို့၊
 သက်ဆင်းကြုံရ၊ သည်ခဏတွင်
 ဘဝတစ်ခု ၊ အစပြုမိ
 သိရှိမေ့၊ သံခါရသို့၊
 စိတ်မှလှိုင်းများ၊ ကမ်းဘေးနားသို့၊
 လွင့်သွားပျောက်ကွယ်၊ ရှိသည့်နယ်ပင်။
 ကိုယ်တွင်တရား - ပျောက်ကွယ်သွား၏။
 ဘုရားကိုမေ့၊ တရားလိုလည်းမေ့၊ သံဃာကိုလည်း မေ့နေပြီ။
 မယားအချောအလှနှင့် သဘောတွေ့ မနော့ခွေနေပြီ။ ဇနီးဟောင်း
 မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း ဇနီးအသစ်အချောအလှ ရရှိလာပြီဖြစ်သဖြင့်
 ခြောက်သွေ့ခဲ့သော အိမ်မှာ ပြန်လည်စိုပြေ အသက်ဝင်လာပြီ။
 ဇနီးအလှကိုလည်း ဆင်ပေးပြင်ပေး၊ ရတနာလက်ဝတ်တန်ဆာတို့ကိုလည်း
 သူ့စိတ်ကြိုက် ဝယ်ခြမ်း၊ ဆင်မြန်းပေးရ။ ခန်းဆီးလိုက်ကာ အိမ်အသုံး
 အဆောင်များကိုလည်း ဆင်ရပြင်ရ။ ယခင်ကနှင့်တော့ တခြားစီပင်။
 ပို၍ကျက်သရေရှိလာသည်ထင်ရသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်၊ ခြံတွင်းခြံပြင်တို့တွင်
 လိုလေသေးမရှိ ဆင်ပြနေရသည်။ လမ်းလည်း မလျှောက်အား၊
 သွားနေကြ မိတ်ဆွေများထံသို့လည်း မရောက်ဖြစ်၊ လိုအပ်သည်များ
 အားလုံး ဖြည့်ဆည်းရသည်။ မလိုအပ်သည်မရှိ၊ အားလုံးလိုအပ်သည်
 ချည်းပင်။ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝမှာ နေ့တစ်နေ့ လုပ်ဆောင်နေရသော်လည်း
 မပြီးနိုင်၊ တစ်လုပ်ပြီး နောက်တစ်ခုလုပ်ရန် ကျန်သေးသည်။ ယနေ့ပြီး
 ပြန်တော့ နက်ဖြန် ဆိုဘာလုပ်ရမည်။ အမြဲတစေ နားနားနေနေ
 လုပ်နေသော်လည်း အိမ်မှုကိစ္စဗဟိရများပြီးတယ်လို့ပင် မရှိရ။

မယားငယ်ငယ်ယူထားသည်မို့လည်း လယ်ရင်းသီးငှားတိုး၍ပင်
 ချထားရသေးသည်။ လောဘမရှိပေမယ့် နောင်သောကမရောက်ချင်
 သည်သို့နှင့် အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် တကုတ်ကုတ်လုပ်ရင်း ကျန်းမာရေး
 မညီညွတ်တော့ တစ်နေ့လေဖြစ်သွားသည်။ ဝဋ်နာကံနာပင်ဖြစ်လင့်မည်။
 သမားတော်ပင့် ကုသသော်ငြားလည်း အနာနှင့်ဆေး တင်ဖြေးဖြေး
 ဝေးခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၀၃ -

ဇနီးကလည်း ဦးဥက္ကာကို မငြီးမငြူတမ်းပြုစုပါသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နှင့်မုဆိုးမဖြစ်တော့မည့်အရေးတွေး၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ ချောငါဖောက်နေသည်အချိန်မှလွဲ၍ သတိရနေသည်အချိန်များတွင် ဇနီးကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ စဉ်းစားသည်။ ရှိသည့်ဥစ္စာပစ္စည်းများကိုလည်း လွှဲပေးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးအသက်ထွက်ခါနီးတွင် ဇနီးသည်အား အဓိကစကား တစ်ခွန်းတော့မှာသွားပါသည်။ နောက်ဆုံးကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ ဦးဥက္ကာ လုပ်ဆောင်သမျှအရာအားလုံးကို ဖြည့်ဆည်းသည်အထိ ဆောင်ရွက်ပေး ခဲ့သည်။

ရပ်ရွာမှ လူအများကလည်း ဦးဥက္ကာဇနီးဆောင်ရွက်ချက်များ လုပ်ဆောင်လို သမျှအားလုံး လိုက်လံဆောင်ရွက်ပေးသဖြင့် ကြေနှပ်အားရပီတိများဖြစ်ကြရသည်။ ကရုဏာများကြသည်။ လိမ္မာ ရေးခြားရှိတဲ့ လူငယ်မတစ်ယောက်ပေပဲ၊ တော်လိုက်တာ။

သည်မိန်းမမျိုးတစ်ရွာမှာ တစ်ယောက်ရှိဖို့မလွယ်။ လင်သားအပေး ကြည်ညိုစိတ်သဒ္ဓါစိတ်တွေ ပိုလွန်းတယ်။ ကောင်မလေးသေရင်တော့ နတ်ပြည်ရောက်မှာ သေချာတယ်ဆိုပြီး ထင်ကြေးပေးကြ၊ တွေးတောကြနဲ့ ပြောကြဆိုကြ ချီးမွမ်းကြပါတယ်။

ကောင်မလေးက ဦးဥက္ကာကို မြေချပြီး နောက်ရက်တွေမှာ တစ်ရက်မှ မလပ်ရအောင် နေ့တိုင်း ထမင်းထုတ်တစ်ထုတ် ယူသွားပြီး ခင်ပွန်းသည်၏ မြေပုံဘေးမှာချကာ ပါးစပ်ကလည်း ဆုတောင်းနေလေ၏။

“သခင်ကြီး ကျွန်ုပ်အားပေးကမ်းခဲ့သော ပစ္စည်းဥစ္စာများသည် များပြားစွာရရှိထားပါ၏။ သခင်ကြီး ကိုမေမေပါ။ ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေ နှင့် သခင်ကြီး သုံးဆောင်နိုင်ရန် စားဖွယ်တို့ကို ဆက်ကပ်ပါတယ်။ သုံးဆောင်တော်မူလှည့်ပါ သခင်ကြီး” စားဖွယ်ရာများကို ချခင်း၍ နှုတ်မှ အဖွဖွတိုင်တည်ပြီးနောက် ယပ်တောင်များ တဖျပ်ဖျပ် ခပ်ပေးနေပါသည်။

ပြန်ချိန်တန်တဲ့အခါကျတော့လည်း “သခင်ကြီး နောက်ရက်တွေလည်း လာခဲ့ပါအုံးမယ်။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုပါရစေ” ပြောပြီးမှပြန်သွားသည်။ နေ့တိုင်းလည်း လာပြီး ခါတိုင်းလိုလုပ်မြဲတိုင်းလုပ်သည်။

ချစ်လွန်းလို့ - ကံညက်လို့ (တောင်ကြီး)

ရွာသူရွာသားတွေလည်း သည်သူငယ်မလေး နေ့တိုင်း သွားတာကို တွေ့နေကြရသည်။ သည်အကြောင်းကို သူကြီးဆီ သတင်းရောက်သွားသည်။ သူကြီးက စဉ်းစားမိပါတော့သည်။ ဒီသူငယ်မလေးဟာ သည်လိုသာ နေ့တစ်နေ့သွားပြီး လင်သားကို စားဖွယ်သွားပို့၊ ယပ်ခပ်ပေး နဲ့ နှုတ်ကလည်း တတွတ်တွတ်ဆိုနေခဲ့ရင်တော့ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်ပြီး လုံးပါးပါးရချည်ရဲ့လို့တွေးမိပါတော့သည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ အသက်ကြီးသူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့ သူ့ခမျာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေရမယ် မကြသေးဘူး။ ပူဆွေးသောကတွေရောက်နေရပြီး လင်သားကိုလည်း အတော်ချစ်ရှာသားဘဲ။ ငယ်ကတည်းက အဲဒီမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာဆိုတော့ အစ်ကိုလိုတစ်မျိုး၊ ဦးလေးလိုတနည်း။ ဖခင်လိုတသွယ်၊ လင်သားလို တဖုံ အလုံးစုံအောင် ချစ်ခဲ့ရသည့်အတွက်လည်း ဖြေမဆည်ဘဲဖြစ်ရသည် မှာ မဆန်းတော့။ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်မှာ ဓမ္မတာ၊ ကြာလျှင် လုံးပါးပါး ရချည့် ခေါ်ယူသတိပေးမှတော်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အခေါ်လွှတ်လိုက်ရ သည်။

သူကြီးက ဆင့်ခေါ်သည်ဆို၍ သုဿာန်ကအပြန် သူကြီးထံ လှည့်ဝင်ခဲ့ တော့သည်။ သူကြီးအိမ်ရောက်တော့ အခြားညည်သည်များလည်း ရှိနေသည်။ စကားပြောဆိုနေကြသည်။ မိန်းကလေးရောက်ပြီဆိုသည် ကိုလည်းသိသည်နှင့် အခြားကိစ္စများကို ခဏထားပြီး မိန်းကလေးအား ဦးစားပေးပြီး ခေါ်ယူမေးမြန်းပါတော့သည်။

“မိန်းကလေး မင်းရဲ့ ယေကျုံးအပေါ်မှာ မင်းဟာ အစ်ကို၊ ဦးလေး၊ အဖေ စသည်အဆုံး လင်သားအနေနဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့တာ ဦးလေးတို့ သိပါတယ်။ အခုတော့ နေ့တစ်နေ့ သုဿာန်ကိုသွားသွားပြီး အစားအစာပို့ ယပ်ခပ်ပေးနဲ့ မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်ပြီး ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ ထိခိုက်လာမှာ စိုးရိမ်လို့ဘဲ။ သေတဲ့သူလည်း ပြန်ရှင်လာမှာမဟုတ်တာ၊ ဘုရားကလဲ ဟောထားတယ် မဟုတ်လား မွေးပြီးရင် သေမယ့်လူချည်းပဲ။ အဲသည်လောက် ပူဆွေးသောက ရောက်မနေပါနဲ့၊ သတ္တဝါတိုင်း ဖြစ်တတ်တဲ့။ သံခါရသဘောတရားဖြစ်တဲ့အတွက် တရားနဲ့ဖြေပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ အန္တရာယ်လဲရှိလွန်းပါတယ်။ နောက်သင်္ချိုင်းကိုမသွားတော့နဲ့တော့နော်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

- ၂၀၅ -

မိန်းကလေးလည်း သူ့ယောက်ျားမှာတဲ့အတိုင်း တသဝေမတိုင်း လုပ်ဆောင်နေတာဖြစ်ကြောင်း မကြာခင်လည်း သူ့ယောက်ျား ဆန္ဒပြည့် သွားရင် မလာတော့ပါဘူးဟု ပြောပါသည်။

“တော်လိုက်တဲ့မိန်းကလေးရယ် ချီးကျူးပါတယ်။ ယောက်ျားသေဆုံး သွားတဲ့တိုင် ဆောင်ရွက်သွားနိုင်တာဘဲ။ အော်ဒါနဲ့ ယောက်ျားက ဘာများ မှာသွားလို့လဲ ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြပါလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပြလို့ရပါတယ်။ ယောက်ျားက ကျွန်မကို သိပ်ချစ် လွန်းလို့ စိတ်မချနိုင်ဘူးလို့ အတန်တန်ပြောပါတယ်။ တကယ်လို့ ငါသေသွားရင် နင်နောက်အိမ်ထောင်ပြုချင်ပြုပါ။ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူဆိုသလိုပဲ အနွေးနဲ့အမြန် အိမ်ထောင်ပြုကြမှာဘဲ...တဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ တစ်ပင်လဲမူတစ်ပင်ထူဆိုတဲ့စကားကလည်း ရှိတာ အားလုံးအသိပါပဲ...ဒါနဲ့ ယောက်ျားက...”

“ဒါနဲ့ယောက်ျားက အဲဒီလို နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရင် ငါ့မြေပုံလေး ခြောက်အောင်တော့စောင့်ပါအုံးလို့ပြောခဲ့ပါတယ် ဦးရယ်”

“ဒါဆို...”

“အဲဒါကြောင့် သူပြောတဲ့အတိုင်း သူ့မြေပုံကို မြန်မြန်ခြောက်အောင် ယပ်ခပ်ပေးနေပါတယ်။ သိပ်မကြာခင် ခြောက်တော့မှာပါ...”

“အဲဒီတော့...”

“ဒီတော့ ကျွန်မလည်း မိန်းမသား၊ စားရေးသောက်ရေး၊ လူမှုရေး၊ နောက်ဆို သားသမီးအရေးတွေလည်း ရှိသေးတယ်လေ။ အသက်က ငယ်သေးတော့ အိမ်ထောင်ထပ်ပြုမှကိုဖြစ်မယ်လေ။ ကြာကြာနေလို့လည်း မရတော့ဘူး မြေပုံကလဲ ခြောက်ခါနီးနေပြီ ဦးရယ်။ ဒါကြောင့် မြန်မြန်ခြောက်အောင်လို့...”

ဪ...

ကံညွန့်လှိုင်(တောင်ကြီး)

ချစ်လွန်းလို့ - ကံညွန့်လှိုင် (တောင်ကြီး)

“ကျွန်မ, အပေနှင့်အမေ”
ခင်ကြီးခင်ခင်(မြန်မာစာ)

“ကျွန်မ, အဖေနှင့်အမေ”

ခင်ကြီးခင်ခင်(မြန်မာစာ)

လူတိုင်း၊ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ဖို့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးဆိုတာရှိပါသည်။ သို့သော် အကောင်းလား၊ အဆိုးလားဆိုတာကိုသာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နှင့်ခွဲခြားရမည်မဟုတ်ပါလော။ “စာရေးခြင်း” အလုပ်ကို ဝါသနာမပါသူများ ရှိနိုင်သော်လည်း (မကောင်းသောအလုပ်) ဟု ဆိုရဲသူကား ရှိမည်မထင်ပါ။ မော်လမြိုင်ခေါင်းဆေးကျွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီး ဘိက္ခုအသျှင်သိဒ္ဓန္တကမူ (စာပေအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးသူကား လူမြတ်) ဟု မိန့်မွက်ကြားခဲ့ဘူးပါသည်။

ကျွန်မသည်သောင်းပြောင်းထွေလာ မဂ္ဂဇင်း၌ ဒက်ဒီသော်တာဆွေ၏ ကျေးဇူးကြောင့် (အဖြူနှင့်အမည်း) ဟူသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါခဲ့သည်။ ဤဝတ္ထုကား ကျွန်မ၏ အဖေနှင့်အမေအကြောင်းကို ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဝတ္ထုပါလာသော အခါ၌ ကျွန်မ၏ ညီမနှင့်အစ်မတို့က

“နင့်နှယ်ဟယ်...ရေးစရာများရှားလို့လား? ကိုယ့်အဖေမိန်းမများရတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ကိုယ့်အမေ အကြောင်း ကပ်စီးနည်းကြောင်းများ လူသိအောင် ဝတ္ထုရေးရသလားဟဲ့” လို့ ဝိုင်းပြီး ချီးမွန်းခန်းဖွင့်ကြပါ၏။ ကာယကံရှင် “အဖေ” ကမူ စိတ်မဆိုးဘဲ “ညည်းရေးတဲ့ဇာတ်လမ်းက နည်းတောင်နည်းသေးတယ် ညည်းတို့မသိသေးတဲ့ မိန်းမအကြောင်းတွေ တောင် ငါ့မှာရှိသေးတယ်။ စာရေးဆရာမကြီး” ရဲ့ အဖေက ထိုသို့နှောင့်ပြောင်၍

ပြောခဲ့၏။ “အဖေ”ကလည်း ဘာမှမပြော၊ ကျွန်မ စာရေးဝါသနာပါ နေတာကို ကျေနပ်ပြီးလျှင် ကျွန်မ အဖိုး ဦးဟန်ရှိန်သည် စာရေးဝါသနာပါ ကြောင်း အဖိုးရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ဘူးသည့် ကဗျာစာအုပ် (ဘခင်တစ်ဦး၏ အချစ်ကဗျာများ)ကိုပင် ကျွန်မအား ထုတ်ပေးလာ၏။ ကျွန်မသည်လည်း “အဖေ”နှင့် “အမေ”အား အပြစ်တင်ရှုံ့ချခြင်းဖြင့် ရေးသည်မဟုတ်ဘဲ။ ဝါသနာဗီအေရ အရှိကို အရှိအတိုင်းရေးခြင်း သက်သက်သာဖြစ်ပါသည်။ “အဖေ”မိန်းမများခြင်းကို မနှစ်သက်ပါ သော်လည်း ကျွန်မတို့ မမွေးဖွားမီ ကာလအချိန်ထဲက ဖြစ်ပျက်လာသော ကိစ္စများကို မည်သို့မျှမတတ်နိုင် ပါချေ။ ဘဝရေစက်လို့ဟုသာ ပြောရမည် ပေတော့မည်။

“အဖြူနှင့်အမည်း”ဝတ္ထုရေးစဉ်ကာလ (၁၉၈၇)နှစ်က ကျွန်မ၏ “အဖေ”သည် ကျန်းမာစွာရှိခဲ့သော်လည်း ယခုကျွန်မ ဝတ္ထုရေးချိန် ၁၉၉၀ခုနှစ်၄ ကျွန်မ၏ “အဖေ”သည် လေဖြတ်၍ အိပ်ယာထဲလဲတော့ သည်။ စစ်ချင်းတော့ သွေးတိုးရောဂါနှင့်စပြီးလျှင် တဖြေးဖြေးနှင့် အသက်ကြီး၍ သူငယ်ပြန်လာသလို ဖြစ်လာပါသည်။ ငယ်စဉ်က သောက်သုံး ခဲ့သော အရက်နှင့် ဆေးပြင်းလိပ်က ဒုက္ခပေးလာ၏ ကျွန်မသည် ဤအချိန်ကား မိဘကျေးဇူးဆပ်ချိန်ဟု သဘောထား၍ စေတနာရောဂါမေတ္တာပါ ပေါင်းထည့်၍ “အဖေ”ကို ပြုစုခဲ့ပါသည်။ သို့သော် “အဖေ”၏ စိတ်ကို အေးချမ်းအောင်ဖြောင့်ဖျခြင်းပြုလုပ်၍ မရသည်ကိုကားကျွန်မအလွန်စိတ်ညစ်၏။

“ဒါ...ဘယ်သူ့အိမ်လဲ”

“ဒါ...ဘယ်သူ့လုံခြုံလဲ...”

“ဒီဆေးက ဘာလုပ်ရမှာလဲ? သောက်ရတာလား၊ မျိုရတာလား?...”

“အခု...ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ...”

“ငါ...လုံးဝလမ်းလျှောက်လို့မရတော့ဘူး၊ ငါက ဆေးသောက်ရတာ မကြိုက်ဘူး၊ ရေခဲမုန့်ဘဲစားချင်တယ်...”

စသော အသံများသည် “အဖေ”နေ့စဉ်လိုလို ပြောနေကျ စကားများ ဖြစ်သည် အကြောင်းကြီးငယ်မရှိဘဲ ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ စိတ်ကိုလှုပ် ဖြစ်လာပြီ။ သူ့စိတ်က မြင်ချင်လျှင် ဟိုးအဝေးက (စာကလေးကပ်ကော့) ကိုပင် မြင်ပြီး မမြင်ချင်လျှင် အနီးက လူတစ်ယောက်လုံးကိုပင် မမြင်ဘဲ

ရန်ကုန်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၀၉ -

ပြော၏။ “အဖေ”ကို မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်၊ ဦးနှောက်နှင့်အာ
 ကြောအထူးကု ဆရာဝန်များနှင့်ပြသပြီး နေ့စဉ်အချိန်မှန် ဆေးတိုက်
 ထမင်းကျွေး ၊ ရေမိုးချိုးကအစ ကျွန်မ အားလုံးကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးခဲ့၏
 သို့သော် အဖေကတိုင်းမပေ။ အဖေသည် မေးခွန်းတစ်ခုတိုင်း
 မဆုံးတော့။ တစ်နေကုန်ပင် ထိုမေးခွန်းတစ်ခုထဲကို အခါခါမေး၏
 ပြီးလျှင် “အဖေ...မေ့သွားလို့ပါ”ဟုလည်း ကလေးတစ်ယောက်
 ပြောတတ်သည်။ အစားအသောက်ဆိုလည်း အမျိုးမျိုးကျွေး၍မရ၊ နေ့တိုင်
 ကြက်သားဟင်းကိုသာ ကျွေးရသည်။ မှတ်မှတ်ရရ တစ်ခါ၊ နှစ်ဆန်း(၁
 ရက်နေ့နှင့်ကြုံ၍ အသားသည်များ ဈေးမထွက်ကြ။ ထိုနေ့တွင်
 ကြက်သားဟင်းမပါ၍ စိတ်ဆိုးပြီး ထမင်းမစားပေ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
 ထိုနေ့တွင်မှ အခြားအိမ်ထောင်ကဲ့ သပ်သပ်နေသော အဖေ၏သားကြီး
 (ကျွန်မအစ်ကိုကြီး)အိမ်လာလည်ရာ....။

“မိနွေက ငါ့ကို ကြက်သားဟင်းနဲ့မကျွေးဘူး။ သူ့သားတွေဘဲ
 ကြိတ်ကျွေးနေတယ်...”ဟု တိုင်လေရာ ကျွန်မမှာ အလွန် စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်ငိုကျွေးပါသည်။ အမှန်ကား “အဖေ”သည် ရောဂါကြောင့်
 ပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း နေ့နေညညကိုယ်တိုင် ပြုစုရသူကျွန်မအဖို့
 စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်မ “အမေ”သည်“အဖေ”ကဲ့သို့ မဟုတ်။
 ကျန်းမာရေးအားလုံးကောင်းပြီး နားတစ်ခု အနည်းငယ် မကောင်းပါ။
 စကားကျယ်ကျယ်ပြောမှ ကြားပါသည်။

“အဖေ”နှင့်“အမေ”ဆုံလျင်တော့ “အဖေ”က ပြောချင်ရာပြော
 “အမေ”ကလည်း နားမကြားနဲ့ နောက်ဆုံး...။

“ညည်း ‘အဖေ’ ...ညည်းပဲကျွေးမွေး...ညည်းပဲပြုစု ငါနဲ့မဖြစ်ပါဘူး”
 ထိုသို့ဆိုပြီး အမေက ကျွန်မလက်ထဲ အပ်တော့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ
 တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ မနိုင်ချေ။ ကျွန်မ, က ကိုယ်ခန္ဓာသေးသေး
 ပေါင် (၈၀)ဘဲ ရှိသည်။ ‘အဖေ’က ပေါင် (၂၀၀)လောက်ရှိသည့်
 ကိုယ်ခန္ဓာမို့ လူအကူ အငှားခေါ်ရတော့သည်။ သို့ရာတွင် ပိုက်ဆံပေးငှား
 သော လူအကူများလည်း ‘အဖေ’ ဒါဏ်ကြာကြာမခံနိုင်။ ‘အဖေ’သည်
 စနေသားပီပီ ဒေါသကလည်း ခပ်ကြီးကြီး၊ နေမကောင်းသည့် ဒဏ်နှင့်

ကျွန်မ,အဖေနှင့်အမေ- ခင်ကြီးခင်ခင်(မြန်မာစာ)

စိတ်ကလည်း သူငယ်ပြန်ချင်ဆိုတော့ တွေ့ရာ ပန်းကန်၊ ခွက် တို့နှင့် ကောက်ပေါက်ချင်ပေါက်သည်မို့ဖြစ်၏။

“ငါက ရေချိုးရတာ၊ လက်သဲညှပ်ရတာမကြိုက်ဘူး” ဟူ၍လည်း ပြောဆို ငြင်းဆန်တတ်၏။ ဆေးတိုက်ရင်လည်း ပါးစပ် အတင်းစေပြီး ပိတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာနေဝင်းက သူ၏ ဆေးရုံမှ ယောက်ျား သူနာပြု အစောင့်(၂) ယောက်ကို နံနက် တစ်ယောက်၊ ညတစ်ယောက် အမြဲ အနားထားဘို့ ငှားစေပါသည်။ ထိုသူနာပြု (၂)ယောက်နှင့် ကျမှ “အဖေ”သည် စကားနားထောင်တော့သည်။ ဆေးသောက်ပါဆိုလျှင် သောက်သည်။ အချိန်တန်အိပ် အချိန်မှန်စား၊ အချိန်မှန် ရေချိုးနှင့် ပုတီးစိတ်ခိုင်းလျှင် တောင် “အဖေ”သည် ကောင်းစွာ ပုတီးစိတ်ပါတော့သည်။ အိမ်အထိ အထူးကုဆရာဝန်အမျိုးစုံနှင့် သားသမီးများက ဝိုင်းကုသကြပါသည်။ သို့သော်-

၁၉၉၂ခုနှစ်၊ သင်္ကြန်အကျနေ့ (၁၃)ရက်နေ့သည်ကား ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် “သူများပျော်လို့ မပျော်နိုင်”တဲ့ ရက်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့သည် “အဖေ”၏ (၇၂)နှစ်မြောက် မွေးနေ့၊ မွေးရက်၊ မွေးလ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့ မနက်အစောကြီးထ၍ ဇိဝိတဒါန သံဃာဆေးရုံနှင့် နှင်းဆီကုန်းဘိုးဘွားရိပ်သာများသို့ အလှူငွေ သွားထည့်၏။ အိမ်တွင်လည်း မိသားစု၊ ဆွေမျိုးများနှင့် မိတ်ဆွေများဖိတ်၍ မုန့်ဟင်းခါးချက်စားကြသည်။ “အဖေ”လည်း သူနာပြု လူနာစောင့်များနှင့် ဟန်ကြနေပြီး ထိုတမနက်လုံး ပုံမှန်ရှိနေသော်လည်း ညနေစောင်း (၃)နာရီခန့်တွင်မူ...

“အစ်မ...အဘိုး...ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်သီသီ ဖြစ်နေပြီ”ဟု သူနာပြု လာပြော၍ ကျွန်မတို့ “အဖေ” အခန်းသို့ ပြေးဝင်ကြ သောအခါ “အဖေ”သည် ရုတ်တရက်ကြီး အခြေအနေဆိုး နေပြီ။ အလွန် အသားဖြူသော “အဖေ”၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ “အဖေ”ကို အမြဲတမ်း ကျန်းမာနေ ကုသပေးနေသော အမျိုးဆရာဝန် Dr. စောအောင်ပြေးခေါ်ရ၏။ ဆရာဝန်မရောက်ခင် ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ခေါ်သွားစေ၍ ခေါ်ရပြန်၏။ သင်္ကြန်အချိန်ဖြစ်ရာ လမ်းခရီးမှာကား ပိတ်ဆိုနေသည်ကို ကြုံရလေသည်။

စုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၁ -

သို့သော် နောက်ဆုံး Dr. စောအောင်ရောက်လာသော်လည်း “အဖေ”
သည် နေ့စဉ်ကုန် အခြေဆိုက်၍ ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားလေတော့သည်။
“အဖေ”သည် ဟိုးအရင်ဘဝတွေက သိကြားမင်း ဦးမာဃနှင့်များ
အမျိုးတော်ခဲ့သည်လားမသိချေ။ ဦးမာဃလိုပင် မိန်းမ(၄)ယောက်တစ်ပြိုင်
တည်းယူ။ တစ်ခြံထဲမှာ တစ်အိမ်စီထားခဲ့သူ။ သေတော့လည်း သင်္ကြန်
အကျနေ့မှာ သေသူပါလား။ ထိုပြင် “အဖေ”နှင့် “အမေ”တို့၏
ဆန့်ကျင်ဘက်ခြားနားခြင်းကား “အမေ”၏ မွေးနေ့မှာမှ “အဖေ”က
သေဆုံးသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးတွင် မည်သို့သော အကျိုးပေး
ကံများ ဖြစ်သည်ကိုတော့ ကျွန်မ၊ မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။

ခင်ကြီးခင်ခင်

“မေတ္တာယတြာ”

ခင်ရှင်စော

“မေတ္တာယတြာ”

ခင်ရှင်စော

လမိုက်မှောင်ရီည ဆောင်းဝင်စပြုနေပြီမို့၊ ချမ်းစိမ့်စိမ့်အအေး
တတ်ကလေးက တစ်လောကလုံးကို လွှမ်းခြုံထားလေ၏။ မြောက်ပြန်
လေအသွေးမှာ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပင် လိုက်အေးသော်လည်း
မနွယ်တစ်ယောက်မှာဖြင့် အေးရ၊ ချမ်းရမှန်းမသိအောင် ရင်ထဲမှာ
အပူမီးလောင်နေမိ၏။ တစ်နာရီတစ်ခါ သံစံတီးလုံးလေးမြည်လာတတ်သည့်
တိုင်ကပ်နာရီလေးကို မောင်ဝယ်လာသောနေ့က မနွယ်သိပ်သဘောကျခဲ့
ပါသည်။ အခုတော့ဖြင့် သည်နာရီလေး တစ်ခါမြည်လေ မနွယ်ရဲ့
ပုန်သောကတွေ ပိုပိုပြင်းထန် လာလေဖြစ်ချေ၏။ မနွယ်တစ်ယောက်
အချိန်နာရီ မရှိသော မသိသော အခြားလကမ္ဘာကိုသာ ထွက်ပြေးလိုက်ချင်
သည်။ ထို လကမ္ဘာမှာ အချိန်နာရီ မရှိသော်လည်း အချစ်က
ရှိချင်ရှိနေဦးမှာမည်ပင် ထိုအချစ်က အဲသည့်လိုပဲ လူကိုဖမ်းစား ပုန်မှုတွေ
ပွားအောင် လုပ်တတ်သည်လေ။

ပြေရာပြေကြောင်းဖြစ်အောင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်အောင် ပုတီးလေး
အကူအညီယူပြီး ဂုဏ်တော်လေးပွားရာမှ မနွယ်စိတ်က တစ်ချက်တစ်ချက်
ဂုဏ်တော်ဆီမှ လွတ်ထွက်လို့ မောင့်ထံသို့သာ ရောက်ရောက်နေတော့
သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂုဏ်တော်တစ်လှည့် မောင်တစ်လှည့်နှင့်
ဇုတ်ပတ်ရေများသာ များလာသော်လည်း မောင်ပြန်လာမည်
အရိပ်အယောင် ရေးရေးတောင် မမြင်ရသေးပေ။ သမီးကြီးနှင့် သမီးငယ်တို့

နှစ်ယောက်သား အပူအပင်ကင်းစွာ အိပ်မောကျသည်မှာ အပြစ်ကင်း၍ ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ မောင်တစ်ယောက် မနွယ် မျက်နှာကို မထောက်ထားလျှင်လည်း နေစေ။ သည်သမီးလေးနှစ်ယောက် မျက်နှာကိုတော့ ထောက်ထားဖို့ကောင်းလှသည်။

ဆယ်စုနှစ်ကျော် ပေါင်းသင်းလာသော လင်ယောက်ျားပေမို့ မောင်တစ်ယောက် ခြေလှမ်းစပျက်ကတည်းက ရေရေရာရာ မသိရသော်လည်း မောင်နဲ့ မနွယ်ကြား အဟန့်အတားရှိလာပြီဟု သူမ၏ အာရုံမှာ အလိုလို ထင်ဟပ်နေမိ၏။ သို့ပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ဘက်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သက်သေမပြနိုင်ပဲ မောင်အပေါ်လည်း ပြဿနာမရှာချင်ပေ။ အဆင်မသင့်ခဲ့ပါလျှင် တရားလိုက တရားခံဖြစ်မှာစိုး၍ ဆင်အိပ်ရာ ဆိတ်မနီးဘဲ ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာဖြင့် ခံစားရခက်လှသည်။ မိမိဘက်မှ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်၊ မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ပီပြင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ပါရက်ကယ်နှင့် သူမို့ လုပ်ရက်လေခြင်းဆိုသော ခံစားမှုက မနွယ်၏ နှလုံးသားအား မီးမြှိုက်ထားသည့်နယ်ပင်။ စိတ်ခံစားချက်ကို ရှေ့တန်းတင်၍ ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်ကြမည်ဆိုလျှင် သမီးတို့၏ အဖေနေရာပျောက်ဆုံးသွားနိုင်သည်။

သမီးတို့ဘဝမှာ သည်အခွင့်အရေး အပျောက်ဆုံးမခံစေရအောင် မိမိခံစားချက်များကို မြို့သိပ်ရင်း အနစ်နာခံစရာရှိလျှင် မိမိသာ အနစ်နာခံ၍ မိသားစု မပြိုကွဲဖို့ ကြိုးပမ်းရန် စိတ်ထားမျိုး မနွယ်မွေးမြူထားရှိပေ၏။ သည်လိုနှင့် မောင်ခြေသံကို နားစွင့်ရင်း မျှော်ရသည်မှာ သန်းခေါင်ကျော် လာခဲ့ပါပြီ။ တံခါးသော့ဖွင့်သံနှင့်အတူ အိမ်ပြန်လာသော မောင်ခြေသံကြား ရသည်အခါ အိပ်ခန်းထဲမှ အပြေးထွက်လိုက်၏။ ဘာကြောင့်များ သည်လောက် ညဉ့်နက်ရသည့်အကြောင်းကိုမေးရန် တာရှုလိုက်စဉ် မနွယ်တစ်ယောက် ဧည့်ခန်းဝမှာပင် ကြက်သေ၊ သေသွားမိပါသည်။ သူမ မြင်လိုက်ရသည်မှာ ချစ်လင်ပါမက အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် မိန်းမငယ် တစ်ယောက်ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သည်မြင်ကွင်းကြောင့် မနွယ် ငယ်ထိပ်ပေါ် မိုးကြိုးပစ်ချခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ခြင်းပင် အသိစိတ်မှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြင့် သမီးတို့ နီးလာခဲ့သော် ဖြေရှင်းရခက်မည်ဟူသော အတွေးဝင်လာခဲ့ပါသည်။

စုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၁၅ -

သူမ၏ စိတ်ဝယ် ဖြစ်လာသမျှကို ရဲရဲရင်ဆိုင်ပြီး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နှင့် ရလာဒ်ကောင်းထွက်အောင် ကြိုးစားဖြေရှင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကိုယ့်ကိုယ်အားတင်းရင်း ဟန်မပျက်စေဘဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ သမီးတို့အဖေလည်း မနွယ်နံဘေးခံတွင် ထိုင်ရင်း... နွယ်ကိုယ်ဒီလောက်အထိ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်အခု နောက်ဆုတ်လို့လဲ မရတော့ဘူး...ခွင့်လွှတ်ပါလို့လည်း မပြောချင်ပါဘူး။ ခွင့်လည်းမလွှတ်ပါနဲ့ကွာ...အခုလို ခေါ်လာခဲ့တာ နွယ်ကို စော်ကားရာ ရောက်ပါတယ်... အရေးမစိုက် ဂရုမထားလို့ ခုံလို ခေါ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး...ဗြန်းစားကြီး ပြဿနာတက်လာတော့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရ မယ်ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းလည်း ကိုယ်မသိတော့ဘူး...မောင့်ဦးနောက်တွေလည်း ထူပူ နေပြီ...ကိုယ်ရူးတော့မယ်၊ နွယ်ကြိုက်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါလို့ ပြောရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့၏။

မသောက်စဖူးမူးလောက်အောင်သောက်ထားသော အရက်နံ့များက မနွယ်၏ နှုခေါင်းကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း တိုးခွေဝင်ရောက်လာကြသည်။ မနွယ်အဖို့ ဘယ်စကားကို ဘယ်လိုစပြောရမှန်းမသိ၊ ရင်ထဲဖြင့် မချီတရိပါ။ ထိုအခိုက် “ဝေါ့” ခနဲ ထိုးအန်ချလိုက်သော မောင်ကြောင့် သုတ်သင်စရာ အဝတ်များအိမ်အတွင်း ဝင်ယူရတော့၏။ မောင်နှင့်အတူပါလာသော မိန်းကလေးက ဂုတ်ကျိုးနေသော မောင့်အား “ဦး”၊ “ဦး” နှင့် ခေါ်သံပြု၍ ဆွဲမတ်ထူထောင်နေလေသည်။ မနွယ်မှာမူ မောင်၏ ပုံပျက်ပန်းပျက် သည်လိုအနေအထားကို သမီးတို့ မမြင်စေချင်သော စိတ်ဇောဖြင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီး ကုတင်ပေါ်သို့ ပို့ရန် စီစဉ်ရ၏။ မောင့်ကိစ္စပြီးစီးမှသာ မိန်းကလေးနှင့် ရင်ဆိုင်စကားပြောရန် မျက်နှာခြင်း ဆိုင်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“အန်တီရယ် သမီးကို ရိုက်ချင်ရိုက်ပါ၊ ကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ ပြန်တော့ မလွှတ်ပါနဲ့နော်၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သမီးနေပါ့မယ်” လို့ ပြောရင်း ငိုကြွေးနေသော သူမအား ကြည့်၍ မနွယ်ရင်မှာ ခံစားမှု ပေါင်းစုံက မွေ့နေ၏။ ကိုယ့်မိသားစုထဲ ဝင်နောက်သည့် မကောင်းဆိုးဝါးမ အဖြစ်မြင်လိုက်၊ မုန်းတီးလိုက်တဖန်၊ မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်၊ သမီးချင်းစာနာစိတ်နှင့် အချိန်မတော် ပြန်လွှတ်ရေခေါင်လည်းခက်၊

မေတ္တာယတြာ - စင်ရှင်စော

ခေါ်ထားရပြန်လည်း အခက်နှင့် ဝေခွဲရခက်နေရတော့၏။ အမုန်းတရားနှင့် စာနာခြင်းတို့ တစ်ပြန်တစ်လှည့်စီ မနွယ်ရင်ထဲ၌ စီးချင်းထိုးနေကြတော့သည်။ နောက်ဆုံးမှာဖြင့် ညော်သည်များပေးရန်ထားသော အခန်းမှာ သူမအား နေရချ၍ အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့၏။ အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့သော်လည်း မနွယ်မှီးစင်စင်လင်းသည်အထိ လုံးဝ အိပ်မရနိုင်ခဲ့ပေ။ ယခုဖြစ်ပျက်နေသော အဖြစ်အပျက်များ အိမ်မက်များဖြစ်လျှင် ကောင်းမည်ဆိုသော အတွေးနှင့်သာ ချာချာလည်နေလေတော့သည်။

နံနက်လင်း၍ သမီးတို့ကျောင်းသွားပြီးမှ သုံးယောက်သား မျက်နှာစုံညီ စကားပြောရတော့သည်။ မောင်ထံမှ ရယူကအဖွဲ့ဝင်များရှေ့တွင် မဖြစ်မနေ လက်မှတ်ထိုးယူခဲ့ရပြီဆိုသော စကားကြားရသဖြင့် ခိုင်ခိုင်မာမာဖြစ်လာသော သူတို့အနေအထားက မနွယ်အတွက် ကြိုးစားပြင်ဆင်နိုင်ခွင့် မရှိသည်လောက်ဖြစ်နေပါပြီ... "ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ညတာ လက်ခံထားတဲ့ နွယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နွယ်စိတ်အနှောက်အယှက်မဖြစ်ရအောင် တစ်နေရာမှာ ထားဖို့ စီစဉ်ပါမယ်..."ဟု မောင်ကဆို၏။ ကလေးမကမူ ခေါင်းငုံ့တိတ်ဆိတ်လျှက် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်အလား ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။ မနွယ် အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားရတော့ပြီ။ သူမအား တစ်အိုးတစ်အိမ်ထားခဲ့ပါလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် မိဘဆွေမျိုးတို့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ အနွေးနှင့် အမြန် သိသွားကြမှာ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသား မည်ကဲ့သို့စဉ်းစားကြမည်မသိသော်လည်း မနွယ်ဖြင့် အခြားသူများသိသွားမှာကို ရှက်ရွံ့စွာ စိုးထိတ်ပူပန်မိလေရဲ့။ ထိုအပြင် မိသားစု၏ အချိန်ကာလများနှင့် အစီးအပွားတို့ကိုလည်း သူမအား ဖွဲ့ပေးရပေတော့မည်။ နှစ်အိမ်ထောင်စာ အစီးအပွားတို့ကိုလည်း သူမအား ဖွဲ့ပေးရပေတော့မည်။ နှစ်အိမ်ထောင်စာ အစီးအပွားတို့ကို မောင်ရှာဖွေရပါလျှင် သမာသောနည်း၊ မသမာသောနည်း ရယ်လို့ ခွဲခွဲခြားခြား ရှီးသားစွာ ရှာဖွေနိုင်ပါမည်လား။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ မောင်က အကျင့်သိက္ခာနှင့် နာမည်ကောင်းတစ်ခု ညစ်နွမ်းသွားမည်လား?... သောပူပန်မှုများက မနွယ်ရင်ထဲမှာ စုန်ဆန်ပြေးလွှားလျက်ပါ။ မောင်သည်

ရနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၁၇ -

နွယ်အတွက် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်လျှင်နေပါ။ သမီးတို့ အတွက်မူ အပြစ်အနာအဆာကင်းသော ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်စေ ချင်လှသည်။ အထူးသဖြင့် ဖခင်ကို ခင်တွယ်လှသော သမီးတို့ ရင်ဝယ် အနာတရ ဖြစ်မှာကို စိုးမိသည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးမှာ ရှည်လည်းလျောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာ ဖြစ်အောင် နယ်မှလာသော မနွယ်၏ ဆွေးမျိုးနီးစပ်တစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်ဆင်းကာ လောလောဆယ် အိမ်မှာသာ နေခွင့်ပြုလိုက်တော့သည်။ ထိုသို့ စီစဉ်မှုကို လက်ခံသော်ငြားလည်း မောင်တစ်ယောက်မှာဖြင့် ကြက်ကြီး လည်လိမ်ထားသကဲ့သို့ အသွင်မျိုးဖြစ်နေ၏။ ကလေးများရှေ့တွင် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ကြရန်နှင့် နောက်နောင် ဘယ်သောအခါမှ မောင်အရက်မသောက်ရန် ကတိအား မနွယ်တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။ သမီးတို့ရှေ့တွင် ခါတိုင်းနယ် မူမပျက် မောင်နှင့် ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေရသော အမှုသည် မနွယ်အတွက် အလွန်ခက်ခဲသော်လည်း ကြိုးစား သရုပ်ဆောင်၍ ပီပြင်အောင်နေခဲ့လေ၏။ သမီးတို့ ကျောင်းသွားချိန်နှင့် အိပ်ပျော်ချိန်များမှာဖြင့် ပကတိ စိတ်ရင်းအတိုင်း မနွယ် နေစားခွင့်ရသောအချိန်များဖြစ်သည်။

မနွယ်လည်း အိမ်ရှင်မတာဝန်များကို မလစ်ဟင်းစေရပဲ ကျန်အချိန်များတွင် စာပေဖတ်ရှုခြင်း၊ တရားဓမ္မများနာခြင်း စသည်တို့နှင့် အချိန်ဖြုန်းရလေပြီ။ ရင်ထဲမှ သောကအပူမီးများအား တရားရေအေးနှင့် ငြိမ်းသတ်နေခြင်းပင်။ အစောပိုင်းကာလများတွင် “ငါ့နယ်ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”ဟူသော အတွေးတို့က နှိပ်စက် အအိပ်ပျက် အစားပျက်များ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။ တစ်ဖြည်းဖြည်း တရားနှင့် ယဉ်ပါးလေ့လာပါများ လာသောအခါ “ငါမှမဟုတ်သူသူငါငါအားလုံး ကျင်လည်ရာဘဝ၌ လောကဝံတရား ရှစ်ပါးနှင့် ကင်းလွတ်နိုင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိကြ။ အကောင်း တရားလေးပါးနှင့် ကြုံဆုံရာ၌ မတောင်းတာလှသော်လည်း အဆိုးလေးပါး နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့သော် လူတို့အား စိတ်ပျက်နုံးခွေကူခြေမဲ့အောင်ပါ ပြုနိုင် စွမ်း၏။ လူတစ်ဦး၏ အရည်အချင်းအဖြစ် သတ်မှတ်မည်ဆိုလျှင် ကြုံတွေ့လာသော လောကဝံအား ကူခြေမပျက် ကြုံကြုံခံရပ်တည်နိုင်မှုပင် ဟူသော အတွေးမနွယ်တွေးတတ်လာခဲ့သည်။

မေတ္တာယဉ်ာ - ခင်ရှင်စော

ထိုအခါစိတ်ကို ဖြူစင်အောင်ထား ဘုရား၊ တရားဝေယျာဝစ္စများကို ဦးစားပေး၊ အားလျှင် တရားထိုင် တရားမှတ် မောင်နှင့်တကွ သူ့ကလေးမ အပါအဝင် သတ္တဝါအားလုံးအား နံနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ မေတ္တာပို့သဖြင့် ပါ။ မနွယ်မှာ ဟိုယခင် မိသားစုချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့သည့်အကြောင်းတရား များကိုလည်း ပြန်မတွေးချင် ရှေ့ဆက်ဘာဖြစ်လာဦးမယ်လို့လည်း တွေးမထား လက်ရှိအနေအထားမှာနေဖြစ်ထိုင်ဖြစ်သွားဖို့သာ အဓိကထား နေထိုင်သွားခဲ့ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ပစ္စုပ္ပန်တည်တည် ချမ်းမြေ့နေထိုင်သွားခြင်းဟု ဆိုရပေမည်။ ယင်းကဲ့သို့နေထိုင်ခြင်းက သူမအတွက် စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကိုပေးလေ၏။ ကလေးမအပေါ်တွင်လည်း အမုန်းစိတ်များ တဖြည်းဖြည်း ကင်းပလာခဲ့ပါသည်။ သူမလည်း သည်လို မျိုး အငယ်အနှောင်း ဘဝဖြစ်ချင်ပါ့မလား၊ ဘဝဝဋ်ကြွေးကြောင့်သာ ပေးဆပ်နေရခြင်းဖြစ်မှာပါဟူသော ဖြေတွေးက မနွယ်အတွက် နှလုံးအေးစေ၏။ သားသမီးချင်း စာနာစိတ်ထား၍ မိသားစုဝင် တစ်ဦးနှယ် သူမအပေါ် ကောင်းမွန်ချိုသာစွာ ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ပြဿနာဖြစ်ခါစတွင် ဘယ်ဗေဒင်၊ ဘယ်အကြား အမြင်မေးလို့ ဘယ်လို ယတြာချေရကောင်းမှာလဲ၊ ဓါတ်ရိုက်ဓါတ်ဆင်နှင့် သည်ကလေးမကို နှင်ရကောင်းမလားဆိုသည့် အတွေးအကြံများ မနွယ်စဉ်းစားခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်ဖြည်းဖြည်းနှင့်ကံနှင့်ကံ၏ အကျိုးပေးတို့ကို သက်ဝင်ယုံကြည်လာသောအခါတွင်မူ ကား ထိုအတွေးများတွေးမိခဲ့ကာ မိမိကိုယ်မိမိရှက်ရကောင်းမှန်း သိလာလေတော့ ၏။ ကလေးမလေးဘက်မှလည်း မနွယ်ထားရှိသော မေတ္တာတရား၏ တုန်ပြန်မှုကြောင့်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မနွယ်အား ကလန်ကဆန် ဖီဆန်သမှု တစ်ခါမျှမပြုဘဲ အိမ်မှုကိစ္စများကို စိတ်ပါလက်ပါ ကျိုးနွံစွာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ပါသည်။ သူမလည်း သမီးတို့နှင့်လည်း အဆင်ပြေစွာ ညီညွတ်စွာ နေထိုင်ပေး၍ စိတ်ထားစေတနာကောင်းကောင်းထားလေလေ၊ အနေရခက်လေလေဖြစ်လာလေ၏။ အချိန်ကြာလာသောအခါ မောင်တစ်ယောက်တည်းက သီးသန့်နှင့် သမီးတို့အပါအဝင် မနွယ်ဘုံ မိန်းမသားလေးဦးသာ တစ်ပါတီဖြစ်နေတော့သည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၁၉ -

ဤသို့ဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့ကြရာဝယ် နယ်မှ မောင့်မိခင် ဆေးကုရန် လာမည်ဆိုသောအခါ မန္တယ်တို့ နေထိုင်မှုဖွဲ့စည်းပုံ ပြောင်းရန် စဉ်းစားကြ ရတော့၏။ ကလေးမလေးမှ သူ့အဒေါ်ဝမ်းကွဲရှိရာ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ခေတ္တအလည်သွားရောက်နေမည်ဟု ပြောကြား၍ ထွက်ခွာသွားပါတော့ သည်။ အချိန်တန်၍ မောင့်မေမေပြန်သွားသော်လည်း ကလေးမလေးထံမှ လူလည်းပြန်မလာ အဆက်အသွယ်လည်းမရ ဖြစ်နေ၏။ သူမနောက်သို့ လိုက်သွားချင်နေသော မောင့်အား ကြည်ဖြူစွာပင် မန္တယ်လိုက်သွားခွင့် ပြုလိုက်ပါသည်။ မောင်ပြန်လာသောအခါ ကလေးမလေးလည်း ပါမလာဘဲ စာတစ်စောင်သာ ပါလာခဲ့လေ၏။ သိလိုဇောနှင့် မန္တယ်ဖတ်ကြည့်လိုက် သောအခါ...

သို့

ဦးနှင့် အန်တီ

သမီးရှိသေစွာ စာရေးခဲ့ပါတယ်။ သမီးထံမှ အဆက်အသွယ်မရရင် လိုက်လာမယ်ဆိုတာ သိလို့ ဒီစာကို ရေးထားခဲ့တာပါ။ သမီးပြန်မလာ ဖို့ကို မသွားခင်ကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ကလည်း သမီးကို ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ စေခိုင်းညွှန်ကြားလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီး ဆန္ဒသက်သက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အတူနေစဉ်မှာ သမီးအပေါ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံခဲ့တဲ့အတွက် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အန်တီကို ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အန်တီနဲ့သမီးဟာ အရပ်သုံးစကားပြောကြမယ်ဆိုရင် “လင်လုဖက်”တွေ ပေါ့လေ။ မူလပိုင်ရှင် အန်တီဆီက သမီးက လုယူခဲ့သူပါ။ သမီးတွေ့ ဖူးမြင်ဖူးသမျှဆိုရင် သည်လိုမျိုး နှစ်ဦးသား ဆုံတွေ့ကြရင် အနစ်နာ အပြင်းထန်ဆုံးစကားလုံးတွေနဲ့ အတူ တစ်ချို့ဆို စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ လက်ပါ ခြေပါ နဲ့ တုန်ပြန်တတ်ကြတာကို သမီးမြင်ဖူးပါတယ်။ အန်တီကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ သမီးလိုကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံ ခဲ့တယ်လေ။ ဒါဟာလည်း မိသားစု မပြိုကွဲအောင် အန်တီ သမီးအတွက် အနစ်နာခံပြီး နေခဲ့တယ်ဆိုတာ အတူနေကြည့်တော့ သမီးသဘောအရပ်က လာပါတယ်။ အန်တီရဲ့ သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့မေတ္တာ စိတ်က သမီးအပေါ်ကိုပါ တစ်စွန်းတစ်စ ကျရောက်ခဲ့ပါတယ်။

မေတ္တာသင်္ဂြာ - စင်ရှင်ဇော

ငယ်စဉ်ထဲက အမေ့ကို မမြင်ဘူးလို့ကံရတဲ့သမီး အန်တီကို ကြည့်ပြီး အမေ့ကို တမ်းတမိပါတယ်။ ငါ့မှာလည်း ဒီလိုအမေမျိုးသာ ရှိလာခဲ့ရင် ငါဒီလိုဘဝတောင် ရောက်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်းတွေးမိပါတယ်။ အခုလို ခွဲထွက်သွားဖို့ ခဏခဏ ကြံရွယ်မိပေမယ့် ဦးကို မခွဲနိုင်တာရယ်၊ အန်တီနဲ့ ညီမလေးတို့ရဲ့ သံယောဇဉ်ရယ်ကြောင့် တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ သမီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်မာလာတဲ့တစ်နေ့ကတော့ ဦးနယ်ဘက်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတဲ့တစ်နေ့ပေါ့။ အဲဒီနေ့က အန်တီဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ညီမလေးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အပြင်ထွက်တုန်း တုတ်ထိုးတို့ အသုတ်စုံတို့ အစုံစားဖြစ်ကြတယ်။ ညလည်းရောက်ရော အဆင်မသင့်ဖြစ်ပြီး အထက်လန်အောက်လျှော့ တွေဖြစ်ပါရော။ ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ စားနေကျမဟုတ်တော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် သိပ်မစားခဲ့ကြပေမယ့် သမီးကတော့ နဂိုကြိုက်ရင်းစွဲ ရှိတော့ အားရပါးရ တွယ်ခဲ့တာကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း သမီးက ပိုပြီး ပြစ်ချက်နာနာခံစားရပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက အန်တီဟာ ညီမလေးတွေနဲ့တန်းတူ သမီးကို ပြုစုခဲ့ ပါတယ်။ သမီးရဲ့ အန်ဖတ်တွေကို မရွံ့မရှာ အန်တီကျုံးခဲ့တာကို သမီး မျက်စေ့ထဲမှာ ဒီကနေ့ထိ မြင်ယောင်နေဆဲပါ။ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ကလေးတွေကို တစ်လှည့် သမီးကို တစ်လှည့် စောင့်ကြည့် ပြုစုခဲ့တယ်။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အားရှိအောင် ကြက်စုပ်ပြုတ် ပူပူလေးသောက်မယ်လို့ လာခေါ်တဲ့ အန်တီကိုကြည့်ပြီး သမီးနောင်တရမိပါတယ်။ “ငါသူတော် ကောင်းမကြီးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြုခဲ့မိပြီဆိုတဲ့နောင်တပါ။ ဒီအသိ တရားရလာပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဦးရဲ့ အမေ ရန်ကုန်ကို ဆေးလာ ကုမယ်ဆိုတော့ အဆင်သင့်သွားပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သမီးရဲ့ အမှားကို ပြုပြင်ဖို့ အခွင့်အရေးရလာတယ်လို့ပဲ မှတ်ယူပါတယ်။ ဒီစာကို ဖတ်ရတဲ့ အချိန်မှာ သမီး နိုင်ငံရပ်ခြားကို ရောက်နေပါပြီ။ သမီးမိဘများရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအကူအညီနဲ့ ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်သွားတာပါ။

သမီးမသွားခင်တုန်းက အန်တီက ဟိုမှာ အေးလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ ဆွယ်တာအနီလေးကိုတော့ အမှတ်တရအဖြစ်နဲ့

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၂ -

သမီးကိုယ်နဲ့မကွာယူသွားပါတယ်။ သမီးကို လုံးဝမေ့ပစ်လိုက်ကြပါ။
သမီးဘဝကို ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် ကြိုးစားပြုပြင်
တည်ဆောက် သွားမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။

ဦးနဲ့ အန်တီကိုလည်း ရည်မှန်းပြီး ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။

သမီး

နိုးနိုး

စာဆုံးသွားချိန်မှာတော့ မနွယ် မျက်လုံးမှ မျက်ရည်ပူများလိမ့်ဆင်း
လာရင်း..."ကလေးရယ် တမင်ကြရွယ်ပြီး အန်တီလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။
တကယ့်စိတ်ရင်း စေတနာ ဆက်ဆံခဲ့တာပါ။ သည်စကားမှန်ခဲ့ရင်
ကလေးတစ်ယောက် ဘေးမသီရန်မခဘဲ စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊
ကိုယ်ကျန်းမာခြင်းနဲ့အတူ ကောင်းကျိုးလိုရာ ဆန္ဒပြည့်စုံနိုင်ပါစေလို့
ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်ကွယ်။ ။ ..."

စင်ရှင်စော

“သံစဉ်မှားသော တေးတစ်ပုဒ်”

ခင်ယုသွေး

“သံစဉ်မှားသော တေးတစ်ပုဒ်”

ခင်ယုသွေး

“ရှင်ကံကောင်းတယ် သားကောင်းသမီးကောင်းဆိုတာ မိဘတိုင်း မရဘူး ဒီငွေရှင်ကိုမပေးခင် နည်းနည်းယူထားမလား မေးတော့ အမေကို အကုန်ပေးလိုက်ပါ သူ့အတွက်မလိုပါဘူး တဲ့”

ဒေါ်နန်းစိုးကက မိုးမြင့်အမေကို ခြောက်လစာ လုပ်အားခငွေများ ပေးရင်းပြော၏။ အိမ်အကူအဖြစ် မိုးမြင့်ရောက်လာကာ တစ်နှစ်ပြည့်ပြီး သူ့အမေက ခြောက်လတစ်ကြိမ်မှသာ ကြိုတင်လုပ်အားခ ယူဖို့ ဆက်သွယ်တတ်၍ ဒေါ်နန်းစိုးစိတ်မရှုပ်ရ။ မိုးမြင့်ကလည်း ခြေဆော့ လက်ဆော့မရှိ၊ နောက် ခြောက်လအတွက် ပိုတောင်းလာသော လုပ်အားခ ကို ကျေကျေနပ်နပ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မရယ် သားဆိုး သမီးဆိုးရဲ့ အမေတွေ ရင်နာရ တာထက် ကျွန်မကပိုပါတယ် သူလိမ္မာလေ ကျွန်မ ရင်နာရလေပါပဲ”

ကြားလိုက်ရသော စကားကို ဒေါ်နန်းစိုးဘဝင်မကျ။ လုပ်အားခ လာထုတ်တိုင်းကလေးအတွက် မချန်ဘဲ အထုပ်လိုက် သယ်သွားတတ်သော အမေဖြစ်သူ၏ အကြင်နာတရားကို ဒေါ်နန်းစိုးရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။

“ဒါနဲ့များ ကျန်းကျန်းမာမာ အရွယ်ကောင်းအမေတစ်ယောက်လုံး ချီရက်နဲ့ သမီးပျိုကလေးကို သူများအိမ်ပို့ထားရတယ်လို့”

ငိုချင်လျက် လက်တိုဖြစ်သွားပုံနှင့် မိုးမြင့်၏ ပါးပြင်တွင် မှက်ရည်များ စီးကျလာ၏။ အငိုအရယ်နှော၍ ပြောမည့်သူ့ယုံတမ်းစကားများကို

မကြားလိုသော ဒေါ်နန်းစိုးက နှင်လွှတ်သလို ပြောလိုက်သည်။

“ရွာပြန်ဖို့ ကားမမီဘဲ နေအုံးမယ် သွားကြတော့?”

မိုးမြင့် အမေက ဒေါ်နန်းစိုးကို တရိုတသေ နှုတ်ဆက်ပြီး ပွဲစားအမျိုးသမီးနှင့်အတူ ထွက်သွားသည်။ မိုးမြင့်က သူ့အမေကျောပြင်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

မိုးမြင့်က အကျင့်ကောင်းသည်။ သူနှင့်မဆိုင်လျှင် လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ စကားနည်းပြီး အလုပ်ကို ရှာကြ လုပ်နေတတ်သည်။ ဒေါ်နန်းစိုးက သူ့အပေါ် သွေးသားရင်းချာလို ဖြစ်နေပြီ။

ခြောက်လဆိုသော ကာလသည် သိပ်မကြာလိုက်သလို ပြည့်သွားပြန်လေပြီ။ ပွဲစားနှင့်အတူ မိုးမြင့်အမေလည်း ရောက်လာပြန်သည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ လုပ်အားခ ထပ်တိုးတောင်းပြန်၏။ မပေးနိုင်လျှင် မိုးမြင့်ကို တခြားအိမ်ပို့မည်ဟု ပွဲစားကဆိုသည်။ ဒေါ်နန်းစိုး စဉ်းစားနေဆဲမှာပင်

မိုးမြင့်က သူ့အမေကို လက်ကုတ်၍ ခေါ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်ရောက်လာပြီး

“သမီးက အစ်မနဲ့ပဲနေချင်တယ်တဲ့ လခလည်း တိုးမတောင်းပါနဲ့တဲ့”

မိုးမြင့်အမေက ဒေါ်နန်းစိုးကို ပြောသလိုလို ပွဲစားကို ပြောသလိုလို ပြောရင်း

“ပွဲစားခ ရှင်တောင်းထားတဲ့အတိုင်းပေးပါ့မယ် စိတ်ချပါ”ဟု ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်နန်းစိုး ထုတ်ပေးသော ငွေကို ယူပြီး ပြန်သွားကြလေသည်။

ဒေါ်နန်းစိုး ခုမှ သက်မချနိုင်၏။ သူ့မှာ အဖော်ရှိမှဖြစ်မည်။ ယောက်ျားက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသား၊ သမီးကြီးက အလယ်တန်းကျောင်းသူ၊ သားလတ်က မူလတန်း၊ ရင်ခွင်ပိုက် သားထွေးလေးနဲ့ဆိုတော့ ကလေးက သုံးယောက် ၊ သစ္စာရှိသော ကလေးတွေအပေါ် ကြင်နာသော မိုးမြင့်က သူ့အတွက် ညာလက်ရုံးလေ။

တစ်နေ့လယ် ပွဲစားအမျိုးသမီးရောက်လာပြီး

“ရွာကကိစ္စတိုင်ဝင်စရာရှိလို့ ခဏ” ဟုဆိုကာ မိုးမြင့်ကို ခေါ်သွားသည်။ ညမောင်သည့်တိုင် ပြန်မရောက်လာ၍ ဒေါ်နန်းစိုးတစ်ယောက် စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် ထိုင်မရ ထမရ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာသည်။

တော်တော်ညဉ့်နက်မှ ဒေါ်နန်းစိုးတို့ လမ်းထဲက လူကြီးသုံးယောက်နှင့် အတူ မိုးမြင့်ရောက်လာ၏။

“မနန်းရေ ရပ်ကွက်ထဲက တည်းခိုခန်းကို ရှောင်တခင်ဝင်စစ်တာ ဒီကောင်မလေးပါ အဖမ်းခံရတယ် ရဲက ပညာပေးဆုံးမစကားပြောပြီး ရပ်ကွက်ရုံးကို ပြန်အပ်လို့ ကျွန်တော်တို့လည်း မနန်းအိမ်ကမှန်းသိလို့ လာပို့တာပါ နည်းနည်းဂရုစိုက်လိုက်အုံး”။

ဒေါ်နန်းစိုးသည် ကိုယ့်နားကိုယ့်မျက်စိကိုပင် မယုံချင်၊ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်ခံရလေခြင်းဟုလည်း ရင်ထုမနာခံစားရသည်။ ခေါ်သွားသော ပွဲစားဆီ ချက်ချင်း Phone ဆက်ရန်တွေ့မိ၏။ မိုးမြင့်က ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုဆစ်တိုင်ထိုင်လျက်

“အမေ နေ့တိုင်းအရိုက်ခံနေရတယ်တဲ့ ယူထားတဲ့ငွေ ပြန်မဆပ်နိုင် တော့ အတိုးတွေတက်ပြီး အကြွေးနွံထဲ နစ်သထက်နစ်နေတယ်တဲ့ အဲဒီအကြွေးက ကျွန်မကြောင့် ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာကုသစရိတ်တဲ့ အမေ့အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းစရာ ကျွန်မ လွယ်လွယ်ရွေးလိုက်မိတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အခုထိ သန့်စင်ပါတယ်အန်တီ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

နေမဝင်ခင်ကပင် ပွဲစားက အိမ်ရှေ့အထိ ပြန်ပို့ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ငွေရှာနိုင်ဖို့ စဉ်းစားရင်း ရည်းစားစာပေးခဲ့ဖူးသော စားပွဲထိုးကောင်လေး ရှိရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားမိကြောင်း ဆိုင်သိမ်းပြီးမှ ကောင်းလေး နှင့် အတူ တည်းခိုခန်းကို လိုက်သွားခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြရင်း ငိုနေ၏။

ထိုညက မိုးမြင့်ကိုတော့မသိ ဒေါ်နန်းစိုးမှာတော့ တစ်မှေးမှ မှေး၍ မရခဲ့ပါ။

“ရှင့်ဆီကို ပြန်အပ်လိုက်ပြီ သူ့အိမ်ကို ရှင်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပို့ပေးလိုက် ပါ”

မိုးလင်းလင်းချင်း ပွဲစားရောက်လာသည်နှင့် ဒေါ်နန်းစိုးက ပြောလိုက် သည်။ အနားကို မိုးမြင့် အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်လာ၏။

“တောင်းပန်ပါတယ်အန်တီ ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်။ နောက်ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး ကတိပေးပါတယ်။ သစ္စာရည်သောက်ဆိုလည်း သောက်ပုံ မယ်။ ဒီမှာပဲနေပါရစေ အမေ။ ကြိုယူထားတဲ့ငွေလည်း ပြန်အမ်းခိုင်းမှာ ဟုတ်လို့ပါ။ လိမ်လိမ်မာမာနေပါမယ် အန်တီ” တုန်တုန်ယင်းယင်ပြော ချာသည်။ ဒေါ်နန်းစိုးက မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်၏။

သံစဉ်မှားသော တေးတစ်ပုဒ် - စင်ယုထွေး

“နင့်အထုပ်နင်ပြင် ပြန်လိုက်သွားတော့”

မိုးမြင့် တရှုံ့ရှုံ့ငိုရင်း သူ့ကိုပေးထားသော အခန်းထဲဝင်သွားစဉ်

“သူ့အမေက သူ့အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်နန်းစိုးက ပွဲစားအမျိုးသမီးစကားကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်လိုက်ပြီး

“အမေ အရင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အမေကတော့ အရင်း အဖေရင်းမဟုတ်တာ ပထွေးလေ သူ့ရန်က လွတ်အောင် သူများအိမ်ပို့ထားရတာ အစ်မရဲ့ အဖေရင်းက သေရှာပြီ”

မိုးမြင့် ဘဝဇာတ်ကြောင်း စိတ်မကောင်းစရာများကို ဒေါ်နန်းစိုး ကြားသိခွင့်ရခဲ့သည်။ မိုးမြင့် အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော မိဘနှစ်ပါးထံမှ လူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ကလေးဝကပင် သိလွယ်တတ်လွယ်သော မိုးမြင့်အပေါ် ဖခင်က မျှော်လင့်ချက်ကြီးမားခဲ့သည်။ ဖခင်မျှော်လင့်ရလောက်အောင်ပင် မိုးမြင့်က အတန်းစဉ် အတော်ဆုံးကျောင်းသားစာရင်းဝင်ဖြစ်သည်။

“ငါ့ရည်မှန်းချက်က ငါ့သမီး မိုးမြင့် ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ပဲဟေ့”

သည်ကြွေးကြော်သံဖြင့် အဖေက အမောဖြေတတ်သလို မိုးမြင့်ကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ခုန်ပေါက်ကာ ဝေး...ဟူသော ရယ်မောသံဖြင့် အဖေ့စကားကို ထောက်ခံတတ်သည်။ သားအဖ နှစ်ယောက်၏ အပျော်ကို ဘေးမှကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေသူက မိုးမြင့်၏ အမေ၊

လောကဓံ ရှစ်ပါးနှင့်တွေ့ကြုံရသော လူ့ဘဝတွင် မိုးမြင့်တို့မှာ သူတကာနှင့်မတူ အဆိုးပြီးအဆိုးသာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရရှာသည်။ မိုးမြင့် မူလတန်းဆင့်ပြီးမြောက်ချိန်၌ အဖေက သူတို့ဘဝထဲမှာ အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဆင်းရဲမွဲတေခြင်း၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ဆေးမြီးတို့ကိုသာ အားကိုးရင်း ရောဂါကျွမ်းကာ အသက်ပင် ပါသွားခဲ့ပါသည်။ ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်ချိန်၌ နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ထန် အရင့်အမာကြီးနှင့် ကျန်ခဲ့သော မိုးမြင့်အမေသည် သမီးကြီး မိုးမြင့်လက်ထဲ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ လောကကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အားတင်းခဲ့ရသည်။ မကြာမီ မိုးမြင့်အတွက် မောင်လေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့သည်။

ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်ရွာပြန်သည်။ မွေးလာသောကလေးက
မကျန်းမာ၊ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါနှင့်၊ ဒုက္ခသည်ကလေးငယ်ထိန်
ကျောင်းရသည့် အလုပ်နှင့် ပဲပြုရောင်း အိမ်တကာလှည့် အဝတ်လျှော်
စသည့် အလုပ်များကို သားအမိနှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီလုပ်၍
စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းခဲ့ကြသည်။

ဆယ့်တစ်နှစ်သမီးကလေး မိုးမြင့်က ကျရာဘဝမှာ ပျော်အောင်နေ
နိုင်သော်လည်း မိခင်ခမျာ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်း၏ သူ့သမီးအပေါ်ထား
သော ရည်မှန်းချက်ကို အမြဲသတိရပြီး နာကျင်ကြေကွဲနေခဲ့ရပါသည်။

တစ်နေ့တော့ မိုးမြင့်အမေက ယောက်ျားတစ်ယောက် ကောက်ကာ
ငင်ကာ ယူလိုက်သည်။ မိုးမြင့်ကို ကျောင်းထားပေးမည်သူတဲ့လေ...

မိုးမြင့် အလယ်တန်းကျောင်းဆက်တက်ခွင့်ရပြီး၊ အမေနှင့်မိုးမြင့်
ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ကျောင်းနားထားသော်လည်း ဉာဏ်ကောင်းသော
မိုးမြင့်က ငါးတန်းကို အဆင့်ကောင်းကောင်းအောင်ခဲ့သည်။ လှပသော
အနာဂတ်ကိုပင် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြသေးသည်။

သို့သော် မိုးမြင့်တို့၏ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးချိန်သည် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

ပထွေးသည် အမူအရာပျက်လာသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး
ရိပ်မိ၏။ သတိထားနေကြတော့ သူ့အကြံမအောင်နိုင်၊ ပထွေးက
ဝုန်းဒိုင်းကြကာ မိန်းမကို မဲရိုက်သည်။ မသန်မစွမ်း ကလေးငယ်ကို
နှိပ်စက်သည်။ မိုးမြင့် လူသတ်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ ကျောင်းနေ
စိတ်နေချင်စိတ်လည်းမရှိတော့၊ အိမ်မှာလည်း မနေချင်တော့။

တစ်ည ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်လာသော ပထွေးကို ခေါင်းအုံးအောက်
ဆောင်ထားသည့် ကြက်သွန်လှီးမားဖြင့် ထိုးခဲ့ပြီး အမေမိတ်ဆွေ
အိမ်ဖော်ပွဲစားအိမ်ကို မိုးမြင့်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းဆုံးတော့ ဒေါ်နန်းစိုး
ရင်ထဲ ဆိုနှင့်နေ၏။ သူတို့ဘဝ အရှုပ်အထွေးကို ရှင်းပေးနိုင်မယ့်
တယ်တင်ရှင်တစ်ယောက်နှင့် မိုးမြင့်တွေ့ဆုံခွင့်ရပါစေဟူသော ဒေါ်နန်းစိုး
ဆုတောင်းပေးနိုင်ပါသည်။

သွားခါနီး မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ထိုင်ကန်တော့နေသော မိုးမြင့်ကို
ကြည့်ရက်သလို ရင်နှင့်စွာ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ရသည်။

မိုးမြင့် ပို့ချခဲ့သော သင်ခန်းစာကို ဒေါ်နန်းစိုး ကောင်းစွာ နားလည် တတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။ ယုံကြည်မှုနှင့် မည်သူမျှ မထိုက်တန်ဟူသော ခံယူချက်သည် ဒေါ်နန်းစိုးရင်ထဲစွဲနေပါတော့သည်။ အကူခေါ်ပြီး အပူမရှာ တော့ဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်လာသည်။ မိုးမြင့်ကိုပင် ကျေးဇူးတင် နေမိသေးသည်။

“နေကောင်းလားအစ်မ”

ဒေါ်နန်းစိုး ဈေးကအပြန် မိုးမြင့်အမေနှင့် ပွဲစားအမျိုးသမီးတို့ တွဲလျက်သားတွေ့လိုက်ရ၏။ ပွဲစားမက နှုတ်သွက်လျှာသွက် နှုတ်ဆက်သလို မိုးမြင့်အမေက အရိုအသေပေးကာ နှုတ်ဆက်ရှာပါသည်။ အဆင်ပြေနေပုံမြင်ရ၍ ဒေါ်နန်းစိုး စိတ်အေးရသည်။ တကယ်တော့ ဒေါ်နန်းစိုးရင်ထဲမှာ မိုးမြင့်အပေါ် သံယောဇဉ်လက်ကျန်ရှိနေသေးမှန်း ကိုယ့်ဘာသာ သိလိုက်ပါသည်။ မိုးမြင့်တစ်ယောက် ဒေါ်နန်းစိုးအိမ်မှ ထွက်ခွာသည့်နေ့မှာပင် သူပြဿနာဖြစ်ခဲ့သော တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်အိမ်မှာ အလုပ်ဝင်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ အရင်လိုပင် အမေကို လုပ်အားခ အားလုံးပေးကြောင်းသိရပါသည်။ ဒေါ်နန်းစိုး ရင်ထဲ သာဓု ကြိတ်ခေါ် နေမိသည်။

နောက်ပိုင်းလည်း ခေတ်ပေါ်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်လျက် သွားလာ လှုပ်ရှားနေတတ်သော မိုးမြင့် မကြာခဏ ဆုံရသည်။ သူ့အကြည့် သူ့အပြုံးက ဒေါ်နန်းစိုးကို ခုထိ ချစ်ခင် လေးစားနေသေးကြောင်း သိသာသည်။ မိုးမြင့် အမေကလည်း လုပ်အားခလာထုတ်တိုင်း ဒေါ်နန်းစိုး အိမ်ဝင်ပြီး ရွာထွက်ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ပေးတတ်သည်။

ကံအကျိုးဆက် မကုန်မချင်း ရေစက်ဆုံကြရပုံကို ဒေါ်နန်းစိုး ဆင်ခြင် မိသည်။ ရေစက်ဆုံသည်မှာ တစ်ဦးချင့်တစ်ဦး ဆုံစည်းရန် ရှေးဦး ပြုခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှုအကျိုးဆက်မဟုတ်ပါလား။

“ဒီငွေ အမေ့ကိုပေးပေးပါအန်တီ ကျွန်မခရီးထွက်မှာမို့ပါ။ အမေ့လို စိတ်မပူဖို့နဲ့ ငွေလည်း ရွာကိုကြိုသလို ပို့ပေးမယ့်အကြောင်း ပြောပေး ပါနော်”

စုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၉ -

ညအချိန်မတော် မိုးမြင့်ရောက်လာပြီး ဒေါ်နန်းစိုးကို ထိုင်ကန်တော့၍ အလျင်စလို ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ ထိုညမှစ၍ မိုးမြင့်နှင့်မဆုံဖြစ်တော့ ဆယ်နှစ်တစ်ခုပင်တိုင်ခဲ့ပြီ။ ရေစက်ကုန်ပြီ။ ကံအကျိုးဆက်ကုန်သွားပြီဟု ဒေါ်နန်းစိုးအောက်မေ့လိုက်ပါသည်။

“အန်တီ”

“အလို မိုးမြင့်ပါလား ပိန်သွားလိုက်တာဟယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အခုဘယ်ကရောက်လာတာလဲ”

တစ်မနက် မိုးမြင့်တစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ညော်ခန်းထဲ ရောက်လာသည်။ စာခြောက်ရုပ်ကို အဝတ်အုပ်ထားသလိုမို့ ဒေါ်နန်းစိုး မချီတင်ကဲ မေးလိုက်မိသည်။ မိုးမြင့်ကတော့ မထုံတက်တေးပုံစံဖြင့်-

“မသေခင် အန်တီကို တွေ့ချင်လို့ ရွာက လာခဲ့တာ ကျွန်မ နောက်တစ်ခါမှားသွားကြောင်း လာတောင်းပန်ရင်းပေါ့”

မိုးမြင့်က မောသလို စကားကို ခဏနားပြီးမှ-

“အမေပေးဖို့ ငွေအပ်ခဲ့တဲ့ညက ကျွန်မ လင်နောက်လိုက်သွားတာပါ လက်ထပ်ပေါင်းသင့်ပါ့မယ် အမေကိုလည်း ငွေထောက်ပံ့မယ်ဆိုလို့ပါ”

မိုးမြင့်က ဒေါ်နန်းစိုးကို သူ့ဇာတ်ကြောင်းအစုံအလင် ဖွင့်ဟပြောကြား သွားပါသည်။ မိုးမြင့် ပြန်သွားတော့ ဒေါ်နန်းစိုး ရက်ကွဲပက်လက် ကျန်ခဲ့သည်။

မိုးမြင့် တည်းခိုခန်းတွင် ရောင်းစားခြင်းခံလိုက်ရသည်။ ခေါ်လာသော ယောက်ျားက ခြေရာဖျောက်သွား၍ နောက်လူပြုသမျှ နှခဲ့ရသည်။ နောက်လူက ရွှေလီမှာ အလုပ်လုပ်ကြမည်ဆိုကာ ရွှေလီတစ်ဖက်ကမ်းအထိ ခေါ်သွားပြီး တရုတ်တစ်ယောက်စီ နောက်ထပ် ရောင်းစားလိုက်ပြန်သည်။ တရုတ်ယောက်ျားနှင့်အတူ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ရထားစီးသွားနေရသော ခရီးတစ်ခုအတွင်း ထိုယောက်ျားအလစ်မှာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ပါ သည်။

Help me နှင့် Myanmar စကား နှစ်လုံးတည်းနှင့် တရုတ်ရဲမှ တစ်ဆင့် နယ်စပ်- နယ်စပ်ရဲမှတစ်ဆင့် မူဆယ်ရဲဆီ ရောက်ပြီး မြန်မာ ခြည်ပြန်ရောက်ခဲ့ရသည်။ ရောက်ရာအရပ်တွင် ငွေရအောင်ရှာပြီး အမေ့ဆီ ရောက်အောင်ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။

သံစဉ်မှားသော တေးဂီတပုဒ် - ဓင်ယုထွေး

“ရောဂါသည်မောင်လေးကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ အမေအတွက် ငွေပိုရှာနိုင်မလားအတွေးနဲ့ မှားပြီးရင်းမှားခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်မ သစ္စာဆိုရဲပါတယ်။ ခုလည်း လင်ဆိုးမယား တဖားဖား အမေ့ကို ဘယ်လို ထားခဲ့ရမလဲလို့ စဉ်းစားရင် မသေခင် ရူးသွားမလားအောက်မေ့မိတယ်။ AIDS ဆိုတဲ့ ရောဂါဆိုးနဲ့ သေဖို့ ရက်စောင့်ရင်း အန်တီကို လာကန်တော့ တာပါ”

မျက်ရည်ရွဲနှင့် ထိုင်ကန်တော့ရင်း ပြောခဲ့သော မိုးမြင့်၏ စကားသည် ဒေါ်နန်းစိုး နားထဲမှ တော်တော်နှင့် မထွက်တော့ပါ။

တစ်နေ့တွင် “ဟယ် မိုးမြင့်အမေ မိုးမြင့်အခြေအနေ သိချင်နေတာ အတော်ပဲ လာ လာ”

အိမ်ထဲဝင်လာသော မိုးမြင့်အမေ့ကို ဒေါ်နန်းဆီးကြိုလိုက်သည်။

“မိုးမြင့်မရှိတော့ပါဘူး အစ်မရယ် အစ်မဆီက ပြန်လာပြီး တပတ်တောင်မကြာဘူးဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီနေ့က အိမ်ပြန်ရောက်ရောက် ချင်း ကျွန်မလက်ထဲ ငွေတစ်သောင်းလာထည့်တယ် အစ်မပေးလိုက်တာတဲ့ သူ့ရက်လည် အလှူမှာ သုံးလိုက်ပါတယ်”

မိုးမြင့်အမေက ပါလာသော ဘူးညွန့်၊ ဖရုံညွန့် ၊ ခရမ်းသီး ပဲသီး တို့ကို စားပွဲပေါ်တင်ခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဖြစ်ရလေ မိုးမြင့်ရယ်”ဟု ဒေါ်နန်းစိုး အသံထွက်အောင် ရေရွတ် လိုက်မိ၏။

ဆင်းရဲတွင်းနက်သော ဘဝထဲက သမီးတစ်ယောက်၏ မေတ္တာ ဆန်ရေတစ်ပေါက် ဒေါ်နန်းစိုး နှလုံးသားထဲ သိမ့်သိမ့်ခါသွားစေခဲ့လေပြီ။

ခင်ယုထွေး

ရင်ကပ်ပန်းကို မျှော်လင့်သူ

ခင်တင့်ဝေ(မြို့တော်စည်ပင်)

ရင်ကပ်ပန်းကို မျှော်လင့်သူ

ခင်တင့်ဝေ(မြို့တော်စည်ပင်)

“ဒီအရွယ် တင့်တင့်တို့အရွယ် ကျွန်မ၊ ကျွန်မတို့အရွယ်၊ မကြာခင်
(၃)လလောက်မှာ နားရတော့မယ်”

ကျွန်မအိမ်ကို ခေတ္တအလည်လာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းချိုချိုသန်းနဲ့
မိတ်ဆွေဒေါ်ရင်လှတို့အတွက် ကျွန်မ လက်ဖက်ရည်ဖျော်နေစဉ် ကျွန်မ
စိတ်ကူးကြည်နူးနေမှုနဲ့အတူ လွှတ်ကနဲ ဆိုလိုက်မိတဲ့ သီချင်းစာသား
တစ်ချို့ကြောင့် သူငယ်ချင်း ချိုချိုသန်းက အံ့သြစွာဖြင့် ဤသို့
မေးလိုက်၏။

“ဟဲ့ တင့်တင့်ရယ်၊ သူများတွေက ပင်စင်ရပြီးရင် ဘာလုပ်ရမယ်၊
ဘာကိုင်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပြီး တွေးတောပူပန်နေကြတယ်။ မင်းကတော့
သီချင်းလေး တဖြဲဖြဲနဲ့”

“ချိုချိုရယ် လူဆိုတာ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုယ်ပဲလေ”

“မချော၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က လက်ရှိ အလုပ်ထက်
စီးပွားရေးကောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို စီစဉ်ထားပြီလို့လား”

“စီးပွားရေးမဟုတ်ပါဘူး ချိုချိုရယ်”

“ဒါဆိုရင်ဘာလဲ ပြောစမ်းပါအုံး”

“ဇာတ်တော်ထဲမှာရှိတယ်လေ၊ လက္ခဏာနဲ့ ဗေဒင်ပညာမှာ အရမ်း
ထူးချွန်တဲ့ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ဟာ သူ့လက္ခဏာအရ သူ့ရှင်ဘုရင်
ဖြစ်နိုင်မှန်းသိပါလျက်နဲ့ မိဘကို လုပ်ကျွေးချင်လို့ သူ့လက်ထဲ

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

- ၂၃၃ -

လက္ခဏာတွေကိုတောင် ဖျက်စီးပစ်လိုက်တယ်တဲ့ ဇာတ်ကိုကြားဖူးတယ် မို့လား”

“ဪ၊ အေး၊ ဟုတ်သားပဲ တင့်မှာ အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ်လောက် ရှိတဲ့ အမေကြီးတစ်ယောက်ရှိသေးတာပဲ”

“ရှစ်ဆယ်မကဘူး ရှစ်ဆယ်ငါးနှစ်တောင်ရှိသွားပြီကွ”

“ဒါဆို ငါတို့လာတာ အလကား၊ ဖြစ်သွားပြီလား မသိဘူး”

မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဒေါ်ရင်လှက ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထိုစဉ် သူငယ်ချင်း ချိုချိုသန်းက လာရင်းအကြောင်းကို စတင်ဆွေးနွေးပါတော့တယ်။

“တင့်၊ နားထောင်၊ အခု ကိုယ်တို့လာတာ ကိုယ့်ကို တည်ထောင်မယ့် လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ တင့်ကို ဦးဆောင် တာဝန်ယူစေချင်လို့”

“ဘယ်လို အလုပ်လဲ”

“ဒီလိုကွ၊ ကိုယ်ရယ်၊ ဒေါ်ရင်လှရယ်၊ ဒေါ်ရင်လှရဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုးရီးယားနိုင်ငံသားတစ်ယောက်ရယ် ပေါင်းပြီး အထည်ချုပ်စက်ရုံ ထောင်မလို့ လှိုင်သာယာစက်မှုဇုန်မှာတောင် စက်ရုံလုပ်ဖို့ ဂိုဒေါင်တောင် ငှားပြီးပြီ။ ပထမဆုံး အလုပ်သမား တစ်ရာလောက်နဲ့ လုပ်ငန်းစမယ်ကွ၊ နောက်တော့တဖြေးဖြေး တိုးချဲ့သွားမှာပေါ့။ တို့လုပ်ငန်းစတာနဲ့ ပစ္စည်းတင်ပို့ပေးဖို့ မှာမယ့် အော်ဖာ (offer) သမားတွေက အဆင်သင့်ပဲ။ အဲဒါ “တင့်” က စက်ရုံမှာ အုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာလုပ်ပေးရမယ်။ တင့်အနေနဲ့ အရင်းအနှီးတစ်ပြားမှ ထည့်စရာမလိုဘူးနော်။ “တင့်” ပင်စင်ရတော့မယ်ဆိုတာ ကိုယ်တို့သိထားလို့ သူငယ်ချင်း အရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးလည်းဖြစ်တာမို့၊ ပထမဦးစားပေးအနေနဲ့ တာဝန် ပေးကမ်းလှမ်းတာနော်။”

“စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အားလုံးကို ကိုယ်နားတော့မယ် သူငယ်ချင်း ရယ်”

ကျွန်မရဲ့ ငြင်းပယ်မှုကြောင့် သူငယ်ချင်း ချိုချိုသန်းကော၊ မိတ်ဆွေ ဒေါ်ရင်လှပါ အံ့သြသွားသည်ကို ကျွန်မ သိရှိလိုက်ပါတော့တယ်။

ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကို တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ဖို့ မည်သို့ပင် ခေါ်ခေါ် ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။ ကျွန်မ မကြာမီ သက်ပြည့်အငြိမ်းစား ယူပြီးသည်နှင့် ဇရာဒို မိခင်ကြီး

အပေါ် တာဝန်ကျေရတော့မှာမို့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာနေမိပါတော့သည်။

တိုက်ခန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ကပ်ထားတဲ့ ဘဲလ်(Bell)ကို နှပ်လိုက်တာ နှင့် ခင်မေလေးက တံခါးကို လာဖွင့်ပေးသည်။ ခင်မေလေးက ကျွန်မကို မြင်တော့...

“ဘွားဘွားအပေါ်ထပ်မှာ ဘုရားရှိခိုးနေတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

အမေဘုရားရှိခိုးနေတယ်ဆို၍ ကျွန်မအပေါ်ထပ်ကို တက်သွားပြီး အမေ့နောက်မှာ အသံ မထွက်ရအောင် ကျွန်မ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေလိုက်၏။ အမေ ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ မေတ္တာပို့တဲ့အခါမှာ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ မေမေရဲ့ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွား၊ ဖေဖေ၊ မေမေ တွေသာမက သက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေကြတဲ့ သားသမီး ငါးယောက်စလုံးရဲ့ အမည်တွေကိုပါ ရွတ်ပြီး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေကောင်း ဆုတောင်း မေတ္တာပို့နေတာကို ကျွန်မကြားလိုက်ရတော့ ရှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် နီးပါးရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ မိခင်က အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခြောက်ဆယ်အရွယ် အသီးသီးရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ သားသမီးတွေ အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ မေတ္တာကို အံ့သြလေးစား အတုယူဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

အမေ ဘုရားရှိခိုးလို့ မတ်တက်ထရပ်လိုက်တော့ ကျွန်မကို မြင်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ အမေက ကျွန်မရဲ့ခေါင်းကလေးကို ဖြည်းညင်းစွာ ပုတ်လိုက်ပြီး...

“သမီးမလာတာ ဆယ့်နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အလုပ်တွေများလို့လား၊ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့လား”လို့ ကရုဏာပါတဲ့ စကားလေးတွေကို ပြောလိုက်တော့ ကျွန်မကလည်း အားရဝမ်းသာဖြင့် ကျွန်မ သက်ပြည့်ပင်စင်ရသွားပြီဖြစ်ကြောင်း အမေ့ကို အသိပေးလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း ငါ့သမီးလတ်တောင် အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်ပြီပဲ”ဟု သံဝေဂစကားလေးနဲ့ဆိုလိုက်၏။ နောက်တော့ “သမီးကြိုက်တဲ့ ပဲပုတ်ပြားနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးကြော်ကို အမေ့ကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးမယ်။ အိမ်မှာ အိပ်မယ် မို့လား”လို့ အားရဝမ်းသာဆိုလိုက်သည်တွင် ကျွန်မကလည်း အမေ့အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေဖို့လာတာပါ”လို့ ဆိုလိုက်လေ၏။ ကျွန်မ၏စကား ကြောင့် အမေ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးရိပ်တွေ ချက်ချင်းတက်လာတာကို

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတို့များ

- ၂၃၅ -

ကျွန်မသတိထားမိလိုက်လေသည်။

ခဏကြာတော့ အမေက ခင်မေလေးကို ဈေးသွားဖို့ပြောတဲ့အခါ ကျွန်မက အမေအိမ်အတွက် တစ်ပတ်စာ ဈေးဝယ်ဝယ်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြောရသည်။ အမေက “နောက်ဆိုရင် ဘာမှ ဝယ်မလာပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးလာတာနဲ့တင် အမေကျေနပ်ပါတယ်”တဲ့

ညအိပ်ရာဝင်တော့ ခြင်ထောင်ထဲမှာ အမေ့ရဲ့ ခြေတွေလက်တွေကို ကျွန်မ နှိပ်နယ်ပေးတော့ အမေက မျက်လုံးလေး မှေးပြီး ငြိမ်နေရှာသည်။ အတန်ကြာတော့ အမေအိပ်ပြီထင်ပြီး ကျွန်မလည်း အမေဘေးမှာ တုံးတုံးလဲ့လဲ့လိုက်တာနဲ့ အမေက ကျွန်မကို လွှာစောင်လေးတစ်ထည် ခြုံပေးလိုက်သည်။ အဲဒီတော့မှ အမေ မအိပ်သေးမှန်း ကျွန်မသိရတော့၏။ ထိုနောက် အမေက မှော်ဘီတပ်ထဲမှာနေတဲ့ သမီးကြီးအကြောင်း၊ ဘောက်ထော်မှာနေတဲ့ သားကြီးအကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားမှာနေကြတဲ့ သမီးငယ် နှစ်ယောက်အကြောင်းတွေထဲမှာ အမေသတိရတာတွေကို ပြန်၍ ပြောပြနေပါသေးသည်။

ထိုအခါ ကျွန်မက အမေ့ကို “မမနဲ့ ကိုကိုတို့အိမ်ကို သွားရင်ရင် လိုက်ပို့ပေးမယ်” ဆိုတော့ အမေက “သွားချင်တာပေါ့”တဲ့ “အခုသမီး ပင်စင်ရပြီပဲ အမေသွားချင်တဲ့ သားသမီးတွေအိမ်ကို သမီးလိုက်ပို့ပေး မယ်လေ”လို့ဆိုတော့၊ အမေက သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ နောက်တော့ မျက်နှာကလေးတည်သွားပြီး “မသွားတော့ပါဘူးအေ”လို့ ခပ်တိုးတိုးလေးဖြေသည်။

“အမေပဲ သွားချင်တယ်ဆို”လို့ ကျွန်မက ပြန်မေးတော့ အမေက “သားသမီးတွေအိမ်ပဲ သွားတော့ သွားချင်တာပေါ့လေ”လို့ ပြန်ဖြေ လိုက်ပါသည်။ “ဒါဆို မနက်ကျရင်သွားမယ်”လို့ ကျွန်မကပြောလိုက် တယ်ဆိုရင်ပဲ အမေ့ရဲ့ မျက်နှာလေးညှိုးငယ်သွားပြီး “မသွားသေးပါဘူး လေ”တဲ့။

အမေ့ရဲ့စကားတွေထဲမှာ အမေ့မှာ ခွင့်လွှတ်နားလည်မှုတွေနဲ့အတူ စိုးရိမ်ပူပန်မှု တစ်ခုရှိနေကြောင်း ကျွန်မ သတိပြုမိလိုက်မိသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ခန့်က အမေကိုယ်တိုင် သားသမီးတွေအိမ်ကို လည်ပတ်ရင်း ကြုံတွေ့လိုက်ရမှုများကြောင့် အမေခံစားရရှိထားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးတွေကို ရင်ကပ်ပန်းကို မျှော်လင့်သူ- ဓင်တင့်ဝေ(မြို့တော်စည်ဝင်)

အမေပြန်ပြီး မှတ်မိသွားသလို ကျွန်မလည်း ပြန်ပြီး သတိရလိုက်ပါသည်။

အဖေဆုံးပြီလို့ ခြောက်လ ခန့်ကြာတဲ့ နေ့တစ်နေ့...

စနေနေ့ ရုံးပိတ်ရက်မို့ မနက်ခုနစ်နာရီလောက် အမေအိမ်ကို ကျွန်မ ရောက်သွားတော့ အမေရယ် ခင်မေလေးရယ် အထုပ်တစ်ထုပ်စီ ထုပ်ပြီး အပြင်သွားဖို့ စီစဉ်နေကြသည်။ ကျွန်မက မေးတော့ အမေက မမတို့ အိမ်သွားမယ်ဆိုတာနဲ့ ခင်မေလေးကို အိမ်စောင့်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မနှင့် အမေတို့ မမတို့နေတဲ့ မှော်ဘီမြို့ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

မမရဲ့ ခင်ပွန်းက အစိုးရရုံးကြီးတစ်ခုမှ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ဆိုတော့ ခမ်းနားတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးနဲ့ အတူ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေလည်း စုံလင်နေတော့ အမေဝမ်းသာသွားလေရဲ့။ မမကလည်း အမေ့ကို ကော၊ ကျွန်မကိုပါ ဘာမှ ဝိုင်းကူမလုပ်ခိုင်းဘဲ အေးအေးလူလူ နေစေခဲ့ပါသည်။ နောက်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ပိုင်းမှာ အလုပ်သမားလေးလေးငါးယောက် မမတို့ အိမ်ခြံဝင်းထဲကိုလာပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးကြသည်။ မမက လိုအပ်လို့ အော်ပြောခိုင်းနေတာတွေကို အလုပ်သမားလေးတွေက မညည်းမည။ လုပ်ပေးကြပါသည်။ အမေလည်း ခြံထဲ လျှောက်ကြည့်ရင်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးနေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေနဲ့ စကားစမြည်ပြောနေ၏။ ခဏကြာတော့ အမေကိုယ်တိုင် မနေ့က မမဝယ်ပေးထားတဲ့ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကို လာယူသွားပြီး ခြံထဲမှာ လုပ်အားပေးနေကြတဲ့ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားလေးတွေကို သွားကျွေးလိုက်သည်။ အိမ်ထဲရောက်တော့ မမက...

“အမေကလည်း အမေ့နေရာ အမေ့နေစမ်းပါ။ အလုပ်သမားဆိုတာ နေရာတိုင်း အရေးမပါရဘူး ရောင့်တက်တယ်။ အမေလည်း သူတို့ အနားသွားပြီး အရေးတယူစကားပြောစရာလည်းမလိုဘူး ကျွေးစရာလည်း မလိုဘူး၊ ပေးစရာလည်း မလိုဘူး”

“သမီးခံယူချက်မှားနေပြီ၊ ကိုယ်အောက်က အလုပ်သမားတွေဆိုတာ ကိုယ့်အထက်က အရာရှိကြီးတွေရဲ့ နွေးထွေးမှုကို ခံယူချင်ကြတယ်။ သမီးရဲ့။ အထက်အရာရှိဆိုတာ အောက်လက်ငယ်သားတွေ ကြည်ဖြူလေးစားမှ ဘဝလှကြရတယ်ဆိုတာ သမီးမယုံမရှိနဲ့၊ မှတ်ထား”

“အဲဒါတွေဟာ အမေတို့ခေတ်က ဖြစ်မှာပါ။ အခုခေတ်မှာ အဲဒါတွေ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး မစဉ်းစားနိုင်ပါဘူး အမေရယ်”

သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားလေးတွေက အမေရဲ့ မြေး၊ မြစ်အရွယ် လောက်လေးတွေမို့ အောက်ခြေဝန်ထမ်းလေးတွေရဲ့ဘဝကို နားလည် သိထားသူပီပီ နဂိုရှိရင်း စိတ်အတိုင်း ကျွေးချင်၊ မွေးချင်တဲ့ စေတနာက ယနေ့တိုင် ရှိနေစေမို့ အိမ်မှာရှိတဲ့ စားစရာငှက်ပျောသီးကို အမေကိုယ်တိုင် သွားကျွေးသည်ထင်ပါရဲ့။

ညနေကျတော့ အမေက ကိုကိုတို့အိမ်သွားမယ်ဆိုလို့ ကိုကိုတို့ နေတဲ့ ဘောက်ထော်က အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

ကိုကိုက ရဲအရာရှိကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် များပြား လှတဲ့ တာဝန်တွေကြောင့် ညရစ်နာရီလောက်မှသာ အိမ်ပြန်လာပြီး အမေနဲ့ နာရီဝက်ခန့် လောက်သာ စကားပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ အမေမနီးခင် ကိုကိုက အစောကြီး အလုပ်ကိုသွားတော့ အမေနဲ့ စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ပြန်ဘူး။ ကိုကိုရဲ့ဇနီးကတော့ ကျွန်မတို့ သားအမိကို လုံးဝ လိုလေးသေးမရှိအောင် ဂရုစိုက်ကျွေးမွေးပါသည်။ မေမေ့ကို ကိုကိုတို့အိမ်မှာ ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မအိမ်ကို ပြန်လာ၏။ ပြီးတော့ ရုံးတက်သည်။ သုံးရက်လောက်ကြာတော့ အမေရှိနေတဲ့ ကိုကိုတို့ အိမ်ကို ကျွန်မ ဖုံးဆက်တော့ အမေက ကျွန်မတို့ အိမ်ကို လိုက်နေချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ အားရဝမ်းသာနဲ့ ရုံးစောစောဆင်းပြီး အမေ့ကို သွားခေါ်ခဲ့ပါ သည်။

ကျွန်မ ယနေ့ထိတိုင် မမေ့နိုင်တဲ့ ကျွန်မအိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်လေးနှစ်ခု ရှိခဲ့၏။

အမေ ကျွန်မတို့အိမ်ကို စရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ၊ မိသားစု ညနေစာ ထမင်းစားခါနီးအချိန်မှာ အမေက ရေအိမ်ထဲ ခဏဝင်ပြီး ပြန်ထွက်လာ သည်။ အမေလည်း ထမင်းစားခန်းထဲ လှမ်းအဝင်မှာ မောင်က မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနဲ့ အမေ့ကို အမေလိုလည်း မခေါ်၊ နာမည်လည်းမခေါ်ဘဲ “ဟာ ဒုက္ခပါပဲ၊ အိမ်သာထဲမှာ စီးတဲ့ ဖိနပ်ကြီး အိမ်ထဲကို စီးလာရသလား”လို့ ပြောလိုက်တော့ ကျွန်မက မောင့်ကို အံ့သြသွား ရ၏။ သို့အတွက် အမေက “သားရယ် ကန်တော့နော်၊ အမေ မေ့ပြီး ရင်တပ်ပန်းကို မျှော်လင့်သူ- ခင်တင်ခင်(မြို့တော်စည်ဝင်)

စီးလာမိတာပါကွယ်” ဆိုပြီး အမေက ဖိနပ်ကို သွားပြန်ချွတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ညနေစာကို မောင်က ဟန်ပြလောက်သာစားပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားခဲ့ပါသည်။

မနက်ခြောက်နာရီလောက်မှာ အမေ အိပ်ရာက ထသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာသစ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ အမေ့ကို ကျွန်မ အိမ်ရှေ့စားပွဲမှာ ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်ကြော်ကျွေးဖို့ စီစဉ်၏။ အမေ့ကို ပထမဆုံး ကျွန်မ ကော်ဖီတစ်ခွက်လာချပေးပြီး ပေါင်မုန့်ကြော် ပန်းကန်ကို မီးဖိုခန်းထဲသွားယူသည်။ မီးဖိုခန်းထဲက ပေါင်မုန့်ကြော်ပန်းကန်ယူလာပြီး ထွက်လာတော့ အမေက ကော်ဖီသောက်နေသည်။ ကျွန်မက ပေါင်မုန့်ကြော်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ချပေးလိုက်တော့ အမေက အမေ့လက်ထဲက ကော်ဖီပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ပိတ်စလေးအုပ်ပြီး တင်ထားတဲ့ မောင်ရဲ့ လက်တော့ကွန်ပျူတာပေါ် တင်မိသွား၏။ ဒါကို သတင်းစာဖတ်နေတဲ့ မောင်က မြင်သွားပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပြောပါလေရော။

“လာပြန်ပြီဗျာ၊ အဲဒါ ကလေးကစားစရာမဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်သိန်းကျော် တန်တဲ့ ကွန်ပျူတာ၊ သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ”

“မောင်ရဲ့ စကားက မာကြောနေပေမယ့် အမေက ပြာပြာသလဲ တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်ပါသည်။

“အမေ မသိလိုပါသားရယ်၊ အပေါ်မှာ ပိတ်စအမည်းကြီးတင်ထား တော့ စာအုပ်ပုံကြီးထင်လို့ တင်မိတာပါကွယ် ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်သား”

“အမေက အားနာမူအပြည့်ဖြင့် တောင်းပန်ပြောသော်လည်း မောင်မျက်နှာက မကျေနပ်ဖြစ်နေသေးတော့ ကျွန်မကလည်း ချက်ချင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ရှင်ကွန်ပျူတာကို ဒီစားပွဲပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းက များ တင်ထားဖူးလို့လဲ၊ ရှင်ထားနေကျနေရာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အပေါ်က ပိတ်စအမည်းကြီးအုပ်ထားတော့ အမေက စာအုပ်ပုံထင်ပြီး တင်မိတာ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်က ဘယ်လောက်လေးလို့လဲ ရှင်မကျေနပ်ရင် အဲဒီ ကွန်ပျူတာ ပေါက်ခွဲလိုက် ကျွန်မ ပြန်လျှော်ပေးမယ်”

ကျွန်မနဲ့ မောင် တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများနေတော့ အမေက အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးပြီး မောင့်ကို တစ်ခွန်း

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၃၉ -

မခံ ပြန်ပြောနေတော့ သမီးကလာပြီး ဖျန်ဖြေနေစဉ် အမေက ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မ အမေ့ဆီကို ပြေးထွ်ခဲ့သည်။ အမေက အိမ်ရှေ့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ ကားမှတ်တိုင်မှာ ကားရပ်စောင့်နေတဲ့ သံဃာတော် တစ်ပါးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ပြီးတော့ အမေအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ ငါးရာတန် တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီး ကျွန်မကို သွားလောင်းခိုင်းသည်။ ကျွန်မ သံဃာတော်ကို ဝတ္ထုငွေ သွားကပ်ပြီး ပြန်လာတော့ မောင်က ရုံးကို ထွက်သွားလေ၏။

မောင်မရှိတုန်း အမေက ကျွန်မကို သွန်သင်ဆုံးပါသည်။

“သမီးက ကိုယ့်လင်သားကို မောက်မောက်မာမာစကားတွေ မပြောရဘူး။ လေးလေးစားစားနေရတယ်။ အမေမှားသွားတဲ့ကိစ္စပဲ သားကျေနပ်တဲ့အထိ အမေတောင်းပန်မှာပေါ့။ လင်နဲ့မယားဆိုတာ အေးအတူပူအမျှ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြရမယ်လေ။ လင်သားဖြစ်သူက အပြောဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ဇနီးဖြစ်သူက စိတ်နှလုံးကောင်းထားပြီး ပြောရာပြေကြောင်းနဲ့ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျပြောရမယ်လေ။ သမီးတို့ အရွယ်က အခုပဲ ငါးဆယ်ကျော်လို့ ခြောက်ဆယ်နားကပ်နေကြပြီ။ မာန်ကိုလျှော့ စိတ်ဓာတ်တွေပြင်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီလေ”

အမေ့ရဲ့ဆုံးမစကားလေးကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်မရဲ့ဒေါသစိတ်ကို တဖြည်းဖြည်း အေးငြိမ်းသွားခဲ့ရပါတော့သည်။ ထိုအချိန်က အမေက အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း သစ္စာ၊ သမာဓိကောင်းဆဲပါ။ ကျွန်မတို့ ယခု အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့်တိုင် အမေသည် အဖေ့ အပေါ်သာမက သားသမီးတွေအပေါ်မှာပါ မောက်မာသောစကားသံတို့ဖြင့် သုံးနှုန်းပြောဆိုခဲ့သည်ကို တစ်ခါမှပင် မကြားဖူးသေးပါ။

သားသမီးတွေအတွက် မိခင်တစ်ယောက်တွင် စီရင်ပေးပိုင်ခွင့် ရှိသော်လည်း၊ ခင်ပွန်းအပေါ် ခွင့်တောင်းတတ်သည့် အမေ့ရဲ့ အညာသူဆန်ဆန်အပြောချို့ချို့လေးဖြစ်တဲ့ “ကိုသောင်းရွှေရေ၊ ရှင့်သားက တော့ဖြင့်လေ ဘာလေးလိုချင်လို့၊ ရှင့်သမီးကတော့ဖြင့်လေ ဘာလေး လိုချင်လို့ဆိုပြီး ပူဆာနေတယ် တော်ရေ၊ ဝယ်ပေးလိုက်မယ်နော်” လို့ ဆိုတဲ့ တစ်ချိန်က မကြာမကြာ ကြားခဲ့ရဖူးတဲ့ အမေ့ရဲ့ စကားသံတွေက ကျွန်မရဲ့စိတ်တွေ နူးညံ့လာအောင် ပံ့ပိုးမှုပြုခဲ့တယ်လို့ပင် ခံနိုင်ပါသည်။

ရင်တပ်ပန်းကို မျှော်လင့်သူ- ခင်တင်ခင်(မြို့တော်စည်ဝင်)

- ၂၄၀ -

ကလောင်ရံ

သို့သော် နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသည့် အိမ်ထောင်ဖက်ပင် ဖြစ်စေ၊ သည်းခံခြင်းသည် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိသာရှိသည်ဆိုသကဲ့သို့ပင် ...

ညနေ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်မှာ အမေ့ကို မတွေ့လို့ သမီးကို မေးကြည့်တော့...

"နေ့လယ်မှာ ဘွားဘွားရဲ့ အိမ်က အိမ်ဖော်မလေး မခင်မေလေး သမီးတို့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ဘွားဘွားကြီးနေကောင်းသားလို့ သမီးကို မေးတော့ သမီးကလည်း ဘွားဘွားနေကောင်းတဲ့ အကြောင်း ပြောပြတယ်။ နောက်တော့ ဘွားဘွားနဲ့ မခင်မေလေးတို့ စကားပြောနေရာက ဘွားဘွားကြ မခင်မေလေးကို လာခေါ်ဖို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ညနေ သုံးနာရီလောက်မှာ လာခေါ်သွားတယ်"

ကျွန်မ ချက်ချင်း အမေ့ဆီကို ဖုန်းဆက်မေးလိုက်ပါသည်။

"မေမေ ပျင်းလို့ရယ်၊ ခင်မေလေးကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချ လို့ရယ်ကြောင့် ပြန်လာတာပါသမီးရယ်"တဲ့

အမေ့မှာ သားသမီးငါးယောက်ရှိပြီး သမီးနှစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေသည်မှအပ။ ရန်ကုန်မြို့တွင် သားတစ်ယောက်နှင့် သမီး နှစ်ယောက်ပါရှိပါလျက် သားသမီးတွေအိမ်မှာ အမေဘာကြောင့် မပျော်ရွှင် ရသနည်း ဆိုတဲ့ အဖြေကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားရပါတော့ သည်။

အမေ့အိမ်မှာ အမေနဲ့အတူ ကျွန်မ ငါးညအိပ်ပြီး နောက်နေ့ မနက် ကျွန်မပြန်တော့မလို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း အမေက အားငယ်တဲ့ လေသံလေးတွေနဲ့ ပြောနေပေသည်။

"သမီး ပြန်တော့မလို့လား၊ ပင်စင်ရပြီးလို့ နားနေရပြီဆို"

"သမီးလာနေပေးတာ ငါးရက်ရှိသွားပြီလေ၊ အိမ်မှာ အမေ့မြေးကော ၊ အမေ့သမက်ကော ရှိသေးလို့ သူတို့အတွက် ပြန်ပြီး စီစဉ်ရအုံးမယ်လေ အမေရဲ့"

"ဒါဆိုရင် သမီးဘယ်နေ့ ပြန်လာဦးမှာလဲ"

"နောက်တစ်ပတ်ကျရင် သမီးပြန်လာခဲ့မယ်လေ"

စုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၄ -

ကျွန်မ စကားဆုံးတော့ အမေ့မျက်နှာ အားငယ်သွားတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ အမေက “သွားပေါ့လေ” ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းကိုသာ အားယူပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

အမေစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှန်းသိလို့ ကျွန်မ အမေ့အိပ်ခန်းထဲ လိုက်သွားပြီး အမေစိတ်ပြေအောင် အလာပသလ္လာပ စကားတွေပြောတော့ အမေက အားငယ်တဲ့ လေသံလေးနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားက ကျွန်မရဲ့ နားနဲ့ နှလုံးသားမှာ ထာဝရကြားနေဆဲဖြစ်သည်။

“သမီးတို့ အဖေမရှိတဲ့နောက်မှာ အမေလေ သားတို့ သမီးတို့ကို အရမ်းသတိရတယ်။ အထူးသဖြင့် မိုးသက်လေပြင်းတွေတိုက်တဲ့အခါ လျှပ်စီးတွေလက်မိုးကြိုးတွေပစ်တဲ့အခါ၊ ငလျင်တွေလှုပ်တဲ့အခါ ဗြုန်းဆို မီးပျက်သွားတဲ့အခါတွေမှာပေါ့ သမီးရယ်” ဆိုတော့ စကားလေးဖြစ်သည်။

“အမေ့နားမှာ ခင်မေလေးတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲလေ” လို့ ဆိုလိုက်တော့။ ခင်မေလေးဟာ အမေ့ရဲ့ သမီးရင်းအခြာ “ရင်ကပ်ပန်း” မဟုတ်ဘူးလေ၊ လခပေးပြီးခေါ်ထားတဲ့ အလုပ်သမားဆိုတော့ အမေ့အပေါ် တာဝန်ယူမှုမှာ သားသမီးတွေထက် ပိုနိုင်ပါ့မလားသမီးရယ်” တဲ့။

“ဒါဆိုရင် သမီးလေ အမေ့ဆီကို တစ်ပတ်တစ်ခေါက် ဖြစ်အောင် လာခဲ့မယ်နော်”

ကျွန်မရဲ့စကားကြောင့် အမေပြုံးသွားပေမယ့်၊ အမေ့၏ မချီအပြုံး ကြောင့် ကျွန်မရဲ့မျက်ရည်တို့ကို မကျမိအောင် မနည်းထိန်း ချုပ်ထားခဲ့ရ၏။

စီးလာတဲ့ တက္ကစိကားဘိုးရှင်းပြီး အိမ်တံခါးမှ ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ မောင်က တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ သို့သော် မောင့်မျက်နှာက မကြည်မသာ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မလည်း တစ်လမ်းလုံး အမေ့အတွက် တွေးရင်း ဝမ်းနည်းပြီးလာရတာမို့ မောင့်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့တောင် နှောင့်နှေးနေမိသည်။ မောင်က သူ့စာကြည့်စာပွဲမှာ သွားထိုင်ပြီး ကျွန်မကို လေ့လာနေဟန်တူ ၏။ ကျွန်မလည်း ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ပါလာတဲ့ အိတ်ကို စားပွဲပေါ်ကို တင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ...

ရင်ကပ်ပန်းကို မျှော်လင့်သူ- ဓင်လှိုင်ဝေ(မြို့တော်စည်ဝင်)

“ငါးရက်လုံးလုံးဘယ်မှာ အလေသွားလိုက်နေတာလဲ”

လုံးဝမထင်ထားတဲ့ စကားကို မောင့်ထံမှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မ အသားဆတ်ဆတ်တုန်အောင်ဖြစ်သွားပြီး ခွန်းတုန်ပြန်လိုက်မိတော့သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုကျော်ဘ၊ ရှင့်မှာ မိဘတွေ မရှိတော့လို့ ဒီလိုစကားမျိုးပြောတာလား။ ကျွန်မ အမေ့ဆီသွားမယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်အိပ်မယ်လို့ ရှင့်ကို ပြောမသွားဘူးလား”

“အေးလေ မင်းပြောတာ တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲပြောတာပဲ”

“ကျွန်မ အမေက အသက်ရှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ၊ ပြီးတော့လည်း အထပ်ငါးလွှာမှာ အိမ်ဖော်နဲ့နေရတာ အထပ်မြင့်မှာ နေတာဆိုတော့ ကျွန်မ စိတ်ပူပြီးသွားတာ။ ငါးရက်နေခဲ့တယ် ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်းအမေက ကိုယ့်မှာ ခြံနဲ့ အိမ်ရှိရဲ့သားနဲ့ ငှားပြီး အထပ်မြင့် တိုက်မှာ သွားငှားနေတာကိုး”

“အဖေ့နာမည်နဲ့ ရထားတဲ့ အိမ်ကို ဈေးကောင်းရလို့ ငှားတယ်၊ ဈေးနည်းတဲ့ တိုက်ခန်းကို ပြန်ငှားနေတယ်။ ပိုတဲ့ငွေနဲ့ အမေစားတယ်၊ လှူတယ်၊ သားသမီးတွေလိုရင် ထောက်ပံ့ပေးသေးတယ်။ အဲဒါ ရှင်မသိဘူးလား။ ရှင်စီးနေတဲ့ကားကကော အမေငွေနဲ့ကင်းလို့လား”

“အဲဒီငွေသိန်းနှစ်ဆယ်လောက်တော့ အချိန်မရွေးပြန်ပေးနိုင်တယ် သိလား”

“ရှင်ကလေး ကျေးဇူးတရားလည်းမသိတတ်၊ မိဘတွေအပေါ်လည်း ကျင်နာရကောင်းမှန်းမသိတဲ့ လူ့အတ္တသမားပဲ၊ ရှင့်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေဟာ လေ ရှင့်ရုပ်၊ ရှင့်ဂုဏ်တွေနဲ့ လုံးဝမတန်ပါလား ဦးကျော်ဘရယ်။ ရှင့်အမေ နေမကောင်းတုန်းက ကျွန်မ လေးငါးလလောက် နေရော ညပါ ပြုစုပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မ လက်ပေါ်မှာပဲ ဆုံးသွားတယ်။ မသေခင် ကျွန်မ ကောင်းကောင်းပြုစုလိုက်ရလို့ ယောက္ခမအပေါ်မှာ ကျွန်မ တာဝန်ကျေခဲ့တယ်။ ယောက္ခမဆုံးတာတောင် ကျွန်မအတွက် ဆုံးတော့ တစ်ခုလို့ ခံစားရတယ်။ အခုဟာ အမေအရင်းရှင့်”

အဲဒီလို ကျွန်မ စိတ်တိုနေတဲ့အချိန်မှာ သမီးက ကျွန်မလက်ကို လာတွဲခေါ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မသမီးရဲ့လက်ကို အသာဖယ်လိုက်ရင်း ရင်ထဲရှိသမျှ ပြောချလိုက်မိပါသည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၄၃ -

“အခုဆိုရင် ကျွန်မအမေက ငွေမလိုတော့ဘူး။ ဂုဏ်မလိုတော့ဘူး။ မေတ္တာလိုနေတာရှင်။ ကျွန်မလည်း ဂုဏ်တွေ၊ ပကာသနတွေ စည်းစိမ်တွေ မမက်တော့ဘူး။ ဇရာအို မိခင်ကြီးမျှော်လင့်တောင့်တနေတဲ့ မေတ္တာကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ပဲ ဆန္ဒရှိတော့တယ်။ နောက်ဆုံး ရှင်ကို ကျွန်မ စကားအကုန် ပြောလိုက်မယ်။ အမေရှိရင် ကျွန်မဘဝမှာ အရာရာ ပြည့်စုံနေပြီဆိုတာ ရှင် မြဲမြဲမှတ်ထား။ လင်သားမရှိပေမယ့် သားနဲ့ သမီးအပေါ် မိဘတာဝန်ကျေပွန်အောင် ထားနိုင်တယ်သိလား။”

ကျွန်မ၏ ဒေါသစိတ်တို့ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွား၍ စကားကို အကန့်အသတ်၊ အဟန့်အတားမရှိ စိတ်လိုက်မာန်ပါ တဝကြီး ပြောပစ်လိုက်မိပြန်သည်။

“အမေရယ်၊ သမီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ထိပါးစော်ကားတဲ့ စကားတွေနဲ့ အမေ့ကို ဥပေက္ခာပြုတဲ့စကားတွေကြောင့် တစ်ခါမှ မသုံးဖူးတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေသုံးမိပြီး သမီးနှုတ်တွေ ကြမ်းမိလိုက်ပြီ အမေရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူတွေဘယ်လောက်ပဲ အားမပေးဘဲ နေပါစေ တစ်ပတ်တစ်ခေါက်တော့ အမေ့ဆီကို သမီးရောက်အောင် လာခဲ့ပါမယ်။ သမီးဆန္ဒအမှန်ကိုပြောရရင် သမီးကိုလေ အမေမျှော်လင့်နေတဲ့ အမေတောင့်တနေတဲ့ “ရင်ကပ်ပန်း”လေးတစ်ပွင့် အမေ့အနားမှာ ရှိနေပါ့မလားလို့ အမေသတ်မှတ်ရင် သမီးကျေနပ်ပါပြီ အမေရယ်”

သည်စကားတွေကိုတော့ အမေ့ကိုပဲ ရည်စူးပြီး ကျွန်မ နှလုံးသားထဲမှာ သာပြောနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရသစာပေတစ်ထောင့်တစ်နေရာအတွက်

ရင်ကပ်ပန်းကို မျှော်လင့်သူ
ခင်တင့်ဝေ (မြို့တော်စည်ပင်)

အိမ်ကောင်းဘို့ထက်

အိမ်နီးချင်းကောင်းဘို့.

မိမိကို

အိမ်ကောင်းဘို့ထက်

အိမ်နီးချင်းကောင်းဘို့

မိမိကို

ကိုမျိုးခင် မတင်ရီတို့က တောင်သူလယ်သမားမျိုးရိုးတွေမို့ လယ်တည်းချောင်းတည်းမှာပဲ ပျော်သည် ကိုမျိုးခင်တို့ နှစ်ယောက်ကို သူတို့ မိဘတွေက ပညာတတ်ကြီးတွေဖြစ်စေလို၍ ကျောင်းထားကြသော် လည်း။ သူတို့က လိုလိုလားလားမသင်ကြ၊ ကျောင်းသွားဖော် သူငယ်ချင်း အိုးချင်းထား၍ အိုးချင်းထိခဲ့ကြသည်။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ပင်၊ အထက်တန်းပင်မအောင်ကြတော့။

မိဘအမွေပေးသောလယ်ကို မောင့်တစ်ထမ်း၊မယ်တစ်ရွက်၊ ဒိုးတူ ပေါင်းဖက် လုပ်ကိုင်ကြပြီး လယ်ထဲမှာပင် လယ်စောင့်တဲလေးဖြင့်နေ ထိုင်ကြသည်။ သူတို့ လယ်စောင့်တဲကိုပင် နန်းတော်ကြီးလို ထင်မှတ်ကာ နှစ်ဦးသားပျော်ရွှင်နေကြသည်။

နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင် မောင်ရယ်၊ ဝေရက်တောင်ထိပ်နေချင်ရင် ခုသွား၊ ရေရှားတဲ့ သဲကန္တာရ ဆာဟာရမရှောင်တယ်၊ ဟုတ်ပါသည်။ လယ်တဲလေးမှာ သူတို့ပျော်ခဲ့ကြပေတယ်။ သုံးနှစ်ကျော် ကာလတစ်ခုမှာ တော့ သမီးကြီး ပိုပို သမီးငယ် သုံသုံတို့ မွေးဖွားခဲ့သည်။

ဖြူဖြူဖွေးဖွေးဝဝကစ်ကစ် သမီးလေးတို့ရဲ့ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမှာ သန့်ပြန်လှသည် ဖြစ်ရကား မျိုမလောက်ချစ်ကြသည်။ “သားတို့ ရုပ်ရည်

သီတာမည်သား၊ ရည်ကြည်ချမ်းမြတ်စပ်ပေါက်ကျက မိဘတို့ ဝမ်းငြိမ်းစတမ်း” ပေမို့ ထိုသမီးနှစ်ယောက်ကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် သင်ပေးရမည်။ သင်ပေးနိုင်ရန် ခုကတည်းက လင်မယားနှစ်ယောက်က ကြိုးစားပြီးလုပ်ကြသည်။ လယ်ပြီးတော့ ဆောင်းသီးနှံ။

“ကိုမျိုးရယ် သမီးလေးက မွေးကတည်းဖြူဖြူဖွေးဖွေးသန့်သန့်ပြန်ပြန် လေးတွေမို့ အထက်တန်းစားဖြစ်ရမယ်လို့ အဖိုးအဖွားတွေက ပြောနေကြ တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတော့ရွာထဲပြန်ပြောင်းချင်တယ်။ နောက်သမီးလေး တွေ ငယ်တော့ လယ်ထဲမှာ ကျန်းမာရေးကရှိသေးတယ်”

“အင်း ကောင်းပါတယ် ကိုမျိုးလဲ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ ရွာထဲ ပြန်ပြောင်းကြတာပေါ့”

“ကျွန်မတို့လို ပညာဟိုမရောက် သည်မရောက် လယ်ထဲအရောက် မခံနိုင်ဘူး”

သားသမီးတွေအပေါ် ၊ မိဘတို့ရဲ့ စေတနာမေတ္တာပါ။ မိဘတိုင်းမှာ သားသမီးတွေကို ဆင်စီးပြီးမြင်ရုံစေရမယ်ဆိုတဲ့ တူညီတဲ့ စေတနာရှိကြ သည်မဟုတ်ပါလား

လင်နဲ့မယား ဦးထမ်း၊ ပဲ့ထမ်း ညီညာလှမ်းခဲ့ကြ၍ သူတို့ မိသားစု စီးပွားရေးလေးကမဆိုး အတင့်အသင့်တိုးတက်ခဲ့သည်။ သူတို့ရင်သွေး လေးတွေမွေးပြီးနောက် ရည်ရွယ်ချက်တွေကြီးခဲ့ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

ကိုမျိုးခင်နှင့်မတင်ရီ ဇနီးမောင်နှံသည် သမီးလေးတွေရဲ့ ရှေ့ရေးကို တွေးကာ ရွာထဲရှိဝယ်ထားသော ခြံကွက်လေးမှာ သေသပ်၊ သပ်ရပ်သော သွပ်မိုး ပျဉ်ထောင်အိမ်လှလှ တစ်လုံးဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ပိုပိုနှင့် သုံသုံ ချစ်စဖွယ် သမီးနှစ်ယောက်ကို နှစ်ဖက်မိဘ အဖိုးအဖွားတို့လည်း ချစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကလေးလေးယောက်ကို ကစားစရာမှအစ အဝတ် အထည်သို့ မညှိုးနွမ်းစေပဲ ထောက်ပံ့ကြသည်။

ရွာမှ မူလတန်းအောင်ပြီးသောအခါ မြိုင်သာမြို့မှာ အလယ်တန်း တက်ရောက်ရမည်။ ထိုမြို့သည် ရန်ကုန်နှင့်ဝေးသောမြို့ဖြစ်သော်လည်း စည်ကားသည်။ တပ်မတော်အစိုးရလက်ထက် ပြည်ရွာ မြို့ပြတည်ရာ၌ မြို့သစ်ရပ်ကွက်သစ်များ မစည်ကားသော မြို့သစ် မစည်ကားသော ရပ်ကွက်ဟူ၍မရှိ စည်ကားသည် သို့သော်လည်း မြိုင်သာသည်သူတို့အ နှင့် (၄)မိုင်ခန့်ဝေးသည်။

မြိုင်သာသည် နေချင်စဖွယ် လှပသော မြို့လေးပါ။ မြူဦးတွေ ဝေနေသော ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီးညိုညိုက မြိုင်သာမြို့လေးကို အလှဆင်ထားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့်တူလှသည်။ လမ်းလေးကောင်း မွန်သဖြင့် မြိုင်သာကိုမြင်းလှည်းသွားလာကြသည်။ “မြင်းလည်းလေးနဲ့ တူပျော်ပျော်... ဘုရားပွဲတော် သွားစို့နော်...ချစ်ဖော် ချစ်ဖော်”ဆိုသည့် သီချင်းလေးကို သတိရသည်။

သမီးလေးတို့နှစ်ယောက်တည်း ရွာ မူလတန်းကျောင်းမှာတုန်းက အတန်းတွင် ပထမချည်းသာရခဲ့သောကြောင့်၊ အလယ်တန်း ပညာတွင် လည်း ထို့အတူ ပထမရအောင် ကြိုးစားမည်ဟုဆိုသောကြောင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံအားတက်သည်။ သို့သော် (၄)မိုင်ခန့်ဝေးသော ထိုခရီးကို နေ့စဉ်ကျောင်းတက်သွားရမည့် သမီးတို့ကို စိတ်မချ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ နှင့် အဖိုးအဖွားတို့ ခေါင်းခဲစရာ ဖြစ်လာသည်။

“မတင်ရီရေ တို့သမီးနှစ်ယောက် တာဝန်တော့ကျေပြီ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီခရီးကို သမီးတို့ ကျောင်းတက်ဖို့ စိတ်မချဘူး”

ကိုမျိုးခင်ရော မတင်ရီပါ သက်ပြင်းချရပြီး ဟုတ်ပါသည်။ ထို(၄)မိုင် ခရီးကို သူတို့စိတ်မချ၊ ထိုခရီးမှာ လယ်ယာ၊ ရိုးချောင်းတွေ ရှိသည်။ မတော် လိမ့်ကျမှာဖြင့် နွေအခါတော်သေးရဲ့၊ မြိုင်သာမှာဆွေမျိုး တွေတော့ ရှိပါရဲ့ သူတို့နဲ့ကော အဆင်ပြေပါ့မလား၊ အမျိုးမျိုးတွေပူ ခေါင်းခဲကြရ သည်။

အဖိုး-အဖွားတို့က မိန်းခလေးပဲ သေစာ၊ ရှင်စာ တတ်ရင် တော်ပြီ၊ ဒုက္ခခံမနေနှင့် ဆိုကြသလို သူတို့အမျိုးတွေထဲမှာ ပညာတတ်ကြီးတွေ မရှိဘူး။ သည်ကလေးနှစ်ယောက် စာတော်တာ ထူးချွန်အောင် ထားပြော သူပြောတယ်။ တကယ်ခေါင်းမူး၊ နေတာ သူတို့နှစ်ယောက်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အခက်အခဲ ပြေလည်ဖို့ ဖန်လာသည်။ မတင်ရီရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲ မုဆိုးမ ဒေါ်တင်ကြည်၊ သားလူပျိုနှစ်ယောက်နှင့် မြိုင်သာက ရောက်လာ သည်။

“ဟော- မကြည်တို့သားအမိတွေပါလား လာ လာ”

အိမ်ကောင်းဘို့ထက် အိမ်နီးချင်းကောင်းဘို့ မိမိထို

အိမ်ဝိုင်းထဲဝင်လာတဲ့ သူ့အစ်မကြီးကို နှုတ်ဆက်ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့အစ်မကြီးနှင့် သားတို့က အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်ဖို့လုပ်ထားသည့် ကွပ်ပြစ် စင်လေးဝင်ထိုင်ပြီး ဒေါ်တင်ကြည်က ခေါင်းပေါ်တင်လာတဲ့ သဘက်ကို သူ့မျက်နှာသုတ်ကာ။

“ငါ့- ညီမတွေ နေကောင်းကြတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် မမကြည် ... မမကြည် မောလာတယ် ရေအေးအေးလေးသောက်လိုက်ဦး”

ဆိုပြီး သောက်ရေတစ်ခွက်ခပ်တိုက်သည်။ ပြီး...

“ငါ့တူတွေလည်း သောက်ကြ” ဟု သောက်ရေခပ်ပေးပြန်သည်။ ဤတွင် ကိုမျိုးခင်က

“ငါ့တူတွေ လူထွားကြီးတွေပဲ အခုဘာလုပ်နေကြလဲ”

ကိုမျိုးခင်က သူ့တူတွေရဲ့ ဗလတွေကြည့်ပြီး သဘောကျသည်။

“အခု ဘာလုပ်လဲဆိုတော့ နင့်တို့တူတွေ မြိုင်သာဈေးမှာ ဈေးကုန်ထမ်းတယ်။ အခု ဈေးကုန်သိပ်မကျဘူး။ ဈေးကုန်ထမ်းသူတွေက အရင်ထက်များလာတယ်။ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းဆီကို အပ်မလို့ မမမှာလဲ နင့်တို့အစ်ကိုကြီးဆုံးပြီးကထဲက သူတို့ ညီကိုပဲ အားကိုးနေရတယ်လေ”

“ကျွန်တော်ဆီမှာက လယ်အလုပ်ပဲရှိတာ မမကြည်ရဲ့”

“အေးပါကွယ် လယ်အလုပ်ပဲ သင်ခိုင်းပေးပါ နင့်တူတွေက လိမ္မာပါတယ်။

ဒေါ်တင်ကြည်ပြောသည်ကို ကိုမျိုးခင် လှစ်ခနဲ အသိတစ်ခုဝင်လာသည်။ ဟုတ်ပြီး ဒါပေမယ့်

“မမကြည် ညီမသဘောလဲ မေးပါဦး”

“ကဲ...မတင်ရီ ညီမကြီးသဘောပြောဦးကွဲ့”

“အော် မမကြီးရယ် ကျွန်မတို့ဆီ ရောက်ပြီးမှပဲ အားမငယ်ပါနဲ့ အဆင်ပြေမှာပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမကြီးရယ်၊ သူတို့ ညီအစ်ကိုကို မိသားစုလို လယ်ထဲမှာ တင်မဟုတ်ပါလူး မိသားစု ကိစ္စတွေရော ခိုင်းပါကွယ် သူများ လူငှားတွေလို ဘယ်လောက်ရမှ မဟုတ်ပါဘူး”

ရန်ကုန်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၄၉ -

ဤတွင် အိမ်ပိုင်းထဲကို ပိုပိုနှင့် သုံသုံ ပြေးဝင်လာပြီး။

“ကြီးမေကြီး ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ” ဆိုကာ ပြေးဖက်ကြသည်။

“မကြာသေးပါဘူး။ သမီးတို့ ဘယ်ကလာကြတာလဲ ကိုယ်မှာ ချွေးတွေနဲ့”

“ဖိုးဖိုးတို့ဆီသွားဆော့ကြတာ”

ဒေါ်တင်ကြည်က ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်လာပြီး သူ့ကို ဖက်ထားတဲ့ ညီမနှစ်ယောက်ကို ခေါင်းလေးတွေပွတ်ပေး ကျောလေးတွေ ပွတ်ပေးနေသည်။ ညစာထမင်းစားပြီး မိဘတို့ အိမ်သွားကြ၍ ဒေါ်တင်ကြည်လာရင်း ကိစ္စပြောပြကြသောအခါ ဖခင်ဖြစ်သူက

“အေးအေး ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် ညီအစ်ကို မောင်နှမဆိုတာ ရော့တစ်သိန်း-နှစ်သိန်းမက ထောက်ပံ့နိုင်ပေမယ့် တတ်အားသရွေ့ စောင့်ရှောက်ကူညီတာ ကောင်းတာပေါ့”

ညဘက် အိမ်မှာ စကားဝိုင်းဖွဲ့ တိုင်ပင်ကြပြန်သောအခါ

“ငါ့တူတွေလာတော့ ဦးလဲအားရှိတယ်။ တို့တူဝရီးတွေ တက်ညီ၊ လက်ညီ လုပ်မယ်၊ စပါးရိတ်ပြီးရင် မတ်ပဲစိုက်မယ်၊ မြေပဲတစ်ဧကလောက် စိုက်မယ်။ လုပ်ခရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ မနစ်နာစေရပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးက ရှေ့ကဦးဆောင်ပါ သားတို့က နောက်က ကြိုးစားပြီး လုပ်ပါမယ်”

“အေးအေး ဝမ်းသာတယ်”

“ငါ့မောင်နဲ့ ညီမ မမကြည်ပြောမယ် ပိုပိုနဲ့ သုံသုံတို့နှစ်ယောက် မြိုင်သာပြန်နေမယ် ကျောင်းကြိုကျောင်းပို မမကြည်လုပ်ပါ့မယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ပါတ်တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်လာကြပေါ့”

“အင်း အဲဒါကောင်းတယ်”

ထိုအစီအတိုင်း သမီးတို့ကို မမ ဒေါ်တင်ကြည်နှင့် ထည့်လိုက်သည်။ မုဆိုးမ အစ်မကြီးလည်း ကူဖော်လောင်ဖက် တိုးတိုးဖော်ရင်း အဆင်ပြေသည်။

သမီးနှစ်ယောက်ကို သူကြီးမေနှင့်အတူ မြိုင်သာနေပြီး ကျောင်းတက် စေပြီးနောက် တူနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကိုမျိုးခင် လယ်လုပ်၊ လယ်သိမ်းချိန် အိမ်တောင်းဘို့ထက် အိမ်နီးချင်းကောင်းဘို့ မိမိထို

မတ်ပဲစိုက်၊ မြေပဲစိုက်သည်။ ကျော်မြင့်နှင့် ကျော်တင့်တို့ ညီအစ်ကိုမှာ ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့၏ စေတနာမေတ္တာကြောင့် မိမိတို့ လယ်ပိုင်မဟုတ်သော်လည်း မိမိတို့ လယ်ပိုင်လို စေတနာနှင့် လုပ်ကြသည်။

တစ်ဦးက စေတနာ တစ်ဦးက မေတ္တာထားလုပ်ကိုင်ကြသောကြောင့် ကိုမျိုးခင်တို့ လယ်စိုက်၊ ပဲစိုက်ခြင်း အောင်မြင်၍ စီးပွားတိုးတက်လာသည်။ ကိုမျိုးခင်မှာ စီးပွားတိုးတက်နေသော်လည်း အားရကြေနပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဆန်၊ ဝယ်ရောင်း ပွဲစားအလုပ်ပါ လုပ်ပြန်သည်။

“ကိုမျိုးရယ် နားနားနေနေလုပ်ပါ ကျန်းမာရေးထိခိုက်မယ်နော်”

“ရပါတယ်ကွာ... တို့သမီးလေးတွေ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

သူတို့မှာ အတော်အတန်စုဆောင်းမိသော်လည်း ကိုမျိုးခင်မှာ လောဘတွေ ကျောက်နေသလား ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် မြိုင်သာကို တစ်ပါတ်နှစ်ခေါက်လောက်ရောက်သည်။ ဆန်အရောင်းအဝယ် ကိစ္စပြီးသည်နှင့် သမီးလေးတို့ဆီဝင်ရသည်။ သမီးတို့က နေတာကောင်း ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စာကျက်လို့တော့ သိပ်မကောင်းဘူးတစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်သိပ်ကပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကလူတွေက တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရိုင်းပင်းကြသည်။

“ဒါဆို သမီးတို့ အဆင်ပြေရဲ့လား”ဆိုတော့ အခြားဘာမှမရှိပါဘူး ဆင်းရဲသားတွေ အများဆုံးနေထိုင်တဲ့နေရာဆိုတော့ ညနေ မိုးချုပ်ပြန်လာပြီး ချက်ဟယ်၊ ပြုတ်ဟယ် ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ဆူတာပေါ့

“သမီးတို့ကို ကြီးမေကြီးက တော်တော် ဂရုစိုက်ပါတယ်အဖေ”

“နင်တို့ကြီးမေက အသက်ကြီးပြီနော် ဒုက္ခမပေးနဲ့ လိမ်လိမ်မာမာ နေရမယ်သိလားသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...အဖေ”

“မောင်မျိုးခင်ရယ်...သမီးတို့က လိမ္မာပါတယ်”

“မမကြည်ပဲ မလိမ်မာတာ ဆုံးမပါ။ ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ် သမီးတို့ရေ အဖေပြန်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ” သမီးနှစ်ယောက် လက်ပြနုတ်ဆက်ပေးသွင်း မျက်ရည်ဝဲနေရှာသည်။ အော် သူတို့လည်း အဖေအဖေတို့နှင့်အတူ

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၅၁ -

နေချင်ရှာမှာပေါ့။ ကိုမျိုးခင်လည်း ပြန်ခဲ့သော်လည်း သမီးလေးတို့ကို လွမ်းပါသည်။ ဒါပေမယ့် သမီးလေးတို့ ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်ပြီး လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အပျက်မခံနိုင်၊ ကိုမျိုးခင် မတင်ရီ စီးပွားရေးတိုးတက်လာသည်မှာ မောင်ကျော်မြင့်နှင့် မောင်ကျော်တင့်တို့ ညီအစ်ကို စေတနာထား လုပ်ကိုင်ကြရန်လည်း ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံတိုင်ပင်ကာ မောင်ကျော်မြင့်တို့အတွက် စီးကြဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဝယ်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုလည်း မိခင်အိုကြီးကို တွေ့ချင်မှာဖြစ်သလို မိခင်အိုကြီးကလည်း သူ့သားတွေ တွေ့ချင်မှာ သေချာသည်။ အားသည့်အချိန် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်လေးနှင့်သွားစေသည်။ သူတို့သွားသည့်အတွက် သမီးလေးတို့ နှစ်ယောက်အခြေအနေသိရသည်။

(၄)

လောကသဘာဝ မနက်ည အချိန်တွေပြောင်းလဲပြီး ကုန်ခဲ့သည်မှာ ဘာမှန်းမသိရှိခဲ့ကြ၊ ကြည့် ပိုပိုနှင့် သုံသုံတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အလယ်တန်းအောင်ပြီး အထက်တန်းကျောင်းသူကြီးဖြစ်တော့ အပျိုကြီး ဖားဖားဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့ကြီးမေ အသက်ကြီးပြီစ တစ်ယောက် တည်းဖြစ်၍ စိတ်မချတော့၊ ထို့ကြောင့် ကိုမျိုးခင်တို့ လင်မယားပါ မြိုင်သာကိုပြောင်းနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ကြီးမေရဲ့ အိမ်လေးနှင့်ကလည်း မိသားစုနေလို့မဖြစ် သမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ကျောင်းနီး၊ မတင်ရီ အတွက်လည်း ဈေးနီး တိုက်ခန်းတစ်ခု ရှာကြသည်။

“အစ်ကိုကြိုက်ရင် မြန်မြန်သာငှားနော် ဒီတိုက်ခန်းက အစ်ကိုလိုချင်တဲ့ အချက်နဲ့ ပြည့်စုံတယ်”

ဟုတ်သည်၊ သည်တိုက်ခန်းကို ကိုမျိုးခင်ကြိုက်သည်။

“နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး စာချုပ်ချုပ်ကြတာပေါ့”

“အစ်ကို အမြန်တော့လုပ်နော် တော်ကြာ သူများဦးသွားမယ်”

ပွဲစားကလည်း အစာငတ်နေတဲ့ နွားနှင့်တူသည်။ အတင်းဘိုက်တွန်း နေသည်။ နေ့ကောင်းသော တစ်ရက်မှာတော့ သူတို့ စာချုပ်ချုပ်ဖို့ အိမ်ကောင်းဘို့ထက် အိမ်နီးချင်းကောင်းဘို့ မိမိတို့

လုပ်ကြသည်။ စာချုပ်မချုပ်မှီ ပွဲစားရောက်လာသည်။

“အစ်ကို သေချာတယ်နော် တစ်နှစ်ချုပ်မှာလား”

“တစ်နှစ်မဟုတ်ဘူးလေ၊ (၆)လကြာရင် အိမ်လခတိုးတောင်းတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ဒါကြောင့် အစ်ကိုသိအောင် ကြိုပြောထားတာ- ပိုင်ရှင်နဲ့ အဆင်မပြေလို့ တစ်ခါထပ်ရှာရင် အစ်ကို အကျိုးဆောင်ခ ထပ်ကုန်ဦးမှာ”
ပွဲစားလား မြေလားမသိ၊ အတင်းကို ဖြစ်နေသည်။

“လေးလွှာကို (၈)သောင်းနဲ့ရတာ အစ်ကို ကံကောင်းတယ် နောက်က ကျောခြင်းကပ်တိုက်ဆို ဒီလိုမကောင်းဘူး တစ်သိန်းကိုးသောင်းဖြစ်နေတယ်”

“အေးပါ ကိုယ်ကလည်း ကလေးတွေကျောင်းနီး ဈေးနီးမှိုဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးနှစ်ချုပ်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ပွဲစား၊ မှီရတဲ့မျက်နှာဖြစ်သွားသည်။ ပါးစပ်ကြီး ပြသွားပြီး ကွမ်းစားလိုရဲနေတဲ့ လျှာနှင့် မဲနေတဲ့သွားတွေ မြင်နေရသည်။

သုံးနှစ်စာချုပ်ချုပ်လိုက်ပြီး ကိုမျိုးခင်တို့ မိသားစု ဒေါ်တင်ကြည်ပါ။ သည်တိုက်ခန်းကို ပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။ တိုက်ကြီးမှာ နှစ်ခန်းတွဲ ရှစ်ထပ်တိုက်ဖြစ်ပြီး အတော်သပ်ရပ်ပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းက လူတွေ အေးအေးဆေးဆေးပဲလား ဆိုးဆိုးတွေလား စာချုပ်ချုပ်သည့် အချိန်ကတော့ တံခါးပိတ်ထားလို့ မတွေ့ အေးအေးဆေးဆေးသူ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းသည်။

အင်း အိမ်နီးချင်းဟာ ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်ဘာသာဆိုရင် ကောင်းမှာဘဲ လို့ တွေးမိပြန်သည်။

“တိုက်ခန်းကြီးက ကောင်းတယ် သမီးတို့ ကျောင်းနီးတော့ ပိုကောင်းတယ်”

ဒေါ်တင်ကြည်က တိုက်ခန်းကို ကြည့်ပြီး သဘောတွေ ကျနေသည်။

(၅)

လာလာချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းပြီး သည်မနက် ကိုမျိုးခင်က ဆန်ပွဲရုံကိုသွားပြီး မကြာခင် တံခါးကို တခုံးခုံးနှင့် ထုနေသည်။ မတင်ရီတို့ သားအမိ သုံးယောက်က အိပ်တုံး ဒေါ်တင်ကြည်၊ မီးဖိုခန်းမှာ နံနက်စာပြင်နေသည်။ တခုံးခုံးဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း တံခါးခေါက်သံကြောင့်

စုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၅၃ -

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ဒေါ်တင်ကြည် လန့်သွားသည်။ နောက်နား
မတင်ရီ သားအမိတွေလည်း ရောက်လာ သည်။ လူစိမ်းတစ်ယောက်
မျက်နှာက ဒေါသအရိပ်အရောင်တွေနှင့် ဒေါ်တင်ကြည် မေးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲကွယ်”

“ဟိုကောင် ကြည်ဝင်း ပြန်လာလား ဘယ်မှာလဲ ဒီကောင်”

“ရှင် ကြည်ဝင်း ဘယ်က ကြည်ဝင်းလဲ ကျွန်မတို့က အခုမှ
ပြောင်းလာ မသိဘူးရှင်”

“ဟင် ကြည်ဝင်းတို့မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဘယ်ပြောင်းသွားတာလဲသိ
လား”

“မသိဘူးရှင် အခြားအခန်း မေးကြည့်ပါဦးနော်”

“ဟာ ဆောရီးဗျာ... သူရှိသေးတယ်ထင်လို့ပါ သွားပါဦးမယ်”

သားအမိတွေ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး စိတ်မော့စွာ သက်ပြင်းချမိသည်။
နောက်တစ်နေ့ မနက် သမီးတို့လည်း ကျောင်းပိတ်တာနှင့်
မမကြည်နှင့်အတူ သားအမိတွေ ဈေးသွားကြဖို့ ထွက်လာသည်။ ဤတွင်
မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းက အမျိုးသမီးနှင့်ဆုံသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က ပြောင်းလာကြတာထင်တယ်။ ကျွန်မတို့က ဒီကို
ရောက်တာကြာပြီ၊ ဒီအခန်းတွေစပြီး ရောင်းတဲ့ အစ်မ ဝယ်ထားတာလေ။
အစ်မတို့ ရော ဝယ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...ကျွန်မတို့က ခဏငှားနေတာပါ”

“အော် ငှားနေတာလား တဆင့်ပြန်ဝယ်တယ်ထင်တာ...တစ်ခါထဲ
ဝယ်လိုက်ပြီးရော အစ်မရယ်”

“အစ်မတို့အပေါ်ထပ်က မိန်းမကိုလဲ သတိထား ဘဝင်-အကြွေး
နောက်မြေညီထပ်က မခင်မူဆိုတဲ့ မိန်းမက တစ်နေ့ကုန်သွားနေတာ
ဘာလုပ်မှန်းလဲမသိဘူး။ ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်ဖာသာနေတတ်မှ အစ်မရေ
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကူညီဖော်ရတာမဟုတ်ဘူး ကဲ့ရဲ့ချင်းပြိုင်ချင်ကြတာ
သတိထားအစ်မရေ”

ဆိုပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။ မတင်ရီ တအင်းအင်းနှင့်
ကျန်ခဲ့သည်။ မိုးရွာနေပါတယ်ဆို ထီးဆောင်ပြီး ရွာလယ်အတင်းချမဲ့
မိန်းမထင်ပါရဲ့။ အင်းအဖေ ပြောတဲ့ အိမ်တန်းလျားဆိုတာ ဒါမျိုး
အိမ်ကောင်းဘို့ထက် အိမ်နီးချင်းကောင်းဘို့ မိမိတို့

ထင်ရဲ့ သူတို့တောမှာလိုမဟုတ် အပြိုင်အဆိုင်ကလည်း ပေါ်ပါတိ အကြားအဝါကလည်း မျိုးစုံ လူကြီးသူမ တွေဆုံးမကြသည်။ လူကပြား မြေပတ်ကြားအိမ်တန်းလျား၊ သူတို့ဈေးမှ ပြန်ရောက်ကြတော့ ပိုပိုနှင့် ဒေါ်တင်ကြည်က မီးဖိုဝင် မတင်ရီနှင့် သုံသုံက အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြသည်။ သုံသုံ ဝရံတာရောက်တော့-

“ဟင်...အမေ ဒီမှာ ပလပ်စတစ် အိတ်ခွံတွေအများကြီးပဲ...”

အပေါ်ထပ်ကပဲဖြစ်မှာ စားပြီး အလွယ်တကူ ပစ်လိုက်တာ လေနှင့်အတူ အောက်ထပ်ကို ကျလာတာဖြစ်မယ် အိတ်ခွံတွေက စုံနေတာပ- ယိုစုံ၊ နေကြာစီ မုန့်မျိုးစုံအိတ်ခွံတွေ။

ကိုယ်ပိုင်အခန်းကတော့ အိမ်ရှေ့ဆန်းရှိတ်ထုတ်ပြီး သံကော ကာထားသည်။ ငှားနေသည့် အခန်းတွေကတော့ နဂိုလ်အတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လုံခြုံအတွက်တော့ သံကော ကာထားပြီး ကိုယ်စွန့်ပစ်လိုက်သည့်ပစ္စည်းက ကိုယ့်အောက်က ဘယ်အခန်းကို ရောက်ရောက် ဂရုမစိုက်၊ တိုက်ခန်းတွေနှင့်နေပြီး စည်းမရို့၊ မတင်ရီတို့တောမှာတော့ ကိုယ့်ခြံတည်းစိုက်ထားတဲ့ အပင်ကကြွေတဲ့ သစ်ရွက်တောင် မနက်မိုးမလင်းခင် မိုးရှိသန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြတာ၊ အခန်းနီးချင်းကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်ဘာသာနှင့်တွေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ မတင်ရီ ပြောင်းခဲ့တာ တစ်ပါတ်မပြည့်သေးဘူး စိတ်ကုန်စ ပြုပြီ အော်တိုက်ခန်း ဟု ညီးညူမိ၏။

အိမ်နောက်ဖက်မှာလည်း အတူလွင့်ပါးလာတဲ့၊ စက္ကူစုတ်၊ ဆံချည်ထွေးတွေကလည်း ရွံစရာ မိုးဖိုမှာတော့ မကြည်ကြည်နှင့် သမီးသုံသုံက ငါးမြစ်ချင်း ဆီပြန်ချက်၊ ပုစွန်ဆတ်ထုပ်လေးများနှင့် ချဉ်ပေါင်ရွက်မျှစ်တို့နှင့် အရည်အသောက်အပြင် ငါးပေါက်လေးတွေ အိုးကပ်ချက်၍ ငါးပိ တို့စရာ စုံသည်။

မတင်ကြည်တို့ သားအမိကလည်းကျင်းလိုရတ် အမှိုက်သရိုက်နှင့် စွန့်ပစ်ပလပ်စတိတ်တွေ အိတ်ကြီးထဲ ထည့်ပြီး အမှိုက်သိမ်းလှည်းလာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားသည်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ သူတို့သားအမိမှာ ချွေးကလေးတို့ စို့နေသလို ၊ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ သူဝရီးမှာလည်း ချွေးကလေးများ စို့နေကြသည်။ မနက်ထမင်းခင်းမှာတော့

စုနစ်စဉ်ကြွယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၅၅ -

ကိုမျိုးခင်မပါပေမယ့် ၊ ညနေထမင်းဝိုင်းမှာတော့ မိသားစု (၅)ယောက် စလုံးစုံသည်။ ပျော်စရာလည်းကောင်းသည်။

“သမီးတို့ကြီးမေနဲ့ သမီးတို့အမေ ဟင်းချက်ကောင်းနော်၊ သမီးတို့ သင်ထား မိန်းကလေးဆိုတာ အိမ်မှုကိစ္စသိမ်းထုပ်သေချာ”ဆိုသလို နားလည်ရမယ်။ သမီးတို့အမေ ငယ်ငယ်ကထမင်းမချက်တတ်ဘူး အဖေက”

“အဖေကဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်း” “သင်ပေးတယ်ပြောမလို့လား”

“အော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဝိုင်းကူရတယ်လို့ ပြောမလို့”

“တောသူနော် အကုန်ချက်တတ်တယ်။”

မတင်ရီက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။ အားလုံး ပြုံးသွားကြသည်။ သူတို့ ထမင်းဝိုင်းက ပျော်စရာ ကြည်နူးစရာကောင်းသည်။ ပိုပိုနှင့် သုံသုံတို့က သူတို့ကြီးမေနဲ့ သိမ်းစရာ၊ ရေဆေးစရာတွေ ဝိုင်းတူလုပ်ကြသည်။

“သမီးတို့ကြီးမေက အိမ်ဖော်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်မိဘလိုပဲ ကြီးမေကို အစစဝိုင်းလုပ်ရမယ်” သမီးနှစ်ယောက်တိုးတိုးတိတ်တိတ်မှာရသည်။ သမီးတို့ကလည်း လိမ္မာပြီးသားဖြစ်သည်။ သူတို့ ကြီးမေနဲ့ လျော်ဖွတ်၊ ချက်ပြုတ်၊ သိမ်းဆည်း ဝိုင်းလုပ်ကြသည်။

ညသည် တစ်စစ မှောင်လာသည်။ ပိုပိုတို့ ညီမနှစ်ယောက် လူငယ်ပီပီ တနင့်တပိုးစားထားကာ ထမင်းဆိပ်တက်၊ မျက်ခွန်တွေ လေးကာ၊ စောစောအိပ်ယာဝင်ကြသည်။ မှေးကနဲရှိစဉ်

“မမပို မမပို ဘာနဲ့ကြီးလဲဟင်”

“ဟင် ဟုတ်ပါရဲ့ အမွှေးတိုင် ပူဖော်ထားတဲ့ အနံ့ပဲ စူးစူးကြီးဟယ် ဒုက္ခပဲ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းကလား အပေါ်ထပ်ကလား ကျောခြင်းကပ်တိုက်ကပဲလား သည်လို အနံ့စူးစူးက ကုလားတွေသုံးတတ်တယ်။ သုံသုံ ခေါင်းမူကာ ချွေးစို့လာ အန်ချင်လာသည်။

“မမပိုရေ အန်ချင်လိုက်တာ”

“ဟယ် ဒုက္ခပါပဲ ညီမရယ် လာလာ”

အိမ်ကောင်းဘို့ထက် အိမ်နီးချင်းကောင်းဘို့ မိမိတို့

ညီမနှစ်ယောက် မီးဖိုဖက် ထွက်ပြီး အနံ့သက်သာအောင် ပြုတွင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး ပြင်ပလေ တဝှေ့လိုက်ရ၏။ သက်သာသွားသည် အနံ့အသက်သာတော့ အခန်းတည်းပြန်ဝင်ပြီး ကိုယ်ကုတင်ကိုယ်ပြန် အိပ်ရင်း ပိုပိုစဉ်းစားသည်။ အိမ်ခန်းတွေကလည်း ကပ်ရပ် တိုက်တွေကလည်း မနီးမဝေးဆိုတော့ အနံ့အသက်နေ့စဉ်သာရ နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ၊ သူတို့က တောသူတွေ ရွာမှက တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ဝေးပြီး ခြံတွေနဲ့ဆိုတော့ အနံ့အသက်ဆိုးမရ အခုတော့ အနံ့ပေါင်းစုံ လူပေါင်းစုံ။

တိုက်ခန်းကြီးကတော့ ကောင်းပါရဲ့ ဒါပေမယ့် နေရတာ မွန်းကြပ်သည်။ မြို့နေလူနတ်တန်းစားတို့ရဲ့ လူနေမှုစရိုက်ပဲ သူများတွေလည်း နေနိုင်ကြတာ နောက်တော့လည်း နေတတ်သွားမှာပေါ့ဟုသာ။

(၆)

နှစ်နှစ်ကြာသော ကျော်မြင့် ရွာက မိသက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ကိုမျိုးခင် မတင်ရီ လိုအပ်တာအားလုံးဆောင်ရွက်ပေးပြီး သူတို့အိမ် နေစေသည်။ သူတို့နေ၍ အိမ်စောင့်လည်းဖြစ်သည်။ မနက်ကိုမျိုးခင်ရွာ သွားမည်။ မသွားခင် သူ့သားနှင့်ချွေးမကို ဘာမှာဦးမလဲဆိုပြီး ဒေါ်တင်ကြည်ကို မေးရာ။

“မှာစရာမရှိပါဘူး မောင်မျိုးခင် နေကောင်းကြရဲ့လား အမေလည်း နေကောင်းတယ်ပြောပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့” ပါဆိုပြီး ကိုမျိုးခင်ထွက်သွားသည်။ ညနေမှာတော့ ပိုပိုတို့ ညီအစ်မ ကျောင်းကပြန်လာသည်။ အမေကြည့်ရတာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိ နေမကောင်းလို့လား စိတ်ပူသွားသည်။

“အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ...နေမကောင်းလို့လားဟင်”

မိခင်ကို ဘယ်တစ်ယောက် ညာတစ်ယောက်ဖက်ပြီး ၊ စိတ်ပူစွာ မေးသည်။

“ကောင်းပါတယ် လူကောင်းတယ် စိတ်မကောင်းတာ”

“ဟင် အမေစကားကလဲ”

နေလည် ထမင်းစားပြီးတော့ မမကြည်နှင့် နှစ်ယောက် တရေးတလှေ အိပ်ကြသည်။ ခေါင်းချသည်နှင့် မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားသည် သည်တွင်

အသံကျယ်လောင်စွာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသည့် အသံကြော၊
လန့်နိုးရသည်။ မတင်ရီ ချောင်းကြည့်ပေါက်က ကြည့်လိုက်သည်
လားလား မရှုလွမ်းပါလား

“လူနဲ့သူနဲ့မနေဘူးတဲ့ဟာတွေပဲဖြစ်မယ်၊ အသိတရားကိုမရှိကြဘူး၊
ဘယ်ကတစ်စွာနဲ့ကောင်တွေ ကောင်မတွေ ဒီလောက်ရှိုင်းစိုင်းကြတာလဲ
ကို၊ ကိုယ့်အညစ်အကြေးတွေသူများအိမ်ပေါက်သွန်ချတယ် လူမိုက်မိုက်တွေ
သွန်ချတဲ့သူတွေ ပြန်လာလုပ်ပေးနော် မလုပ်လို့ကတော့ ရှုလွမ်းအကြောင်
သိမယ်”

ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ပါပဲ၊ ထမိန်တိုတိုနှင့် ခြေဆောင့်ပြောနေတာ၊
သူတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ပုံပဲ။

“နေ့လည် နေ့ခင်း ထမင်းစားပြီး တရားတမောအိပ်ရမလားအောက်
မေ့တယ်။ မရှုလွမ်းရဲ့ ခုနစ်သံချီအသံကြောင့် လန့်နိုးပြီး ရင်တွေတုံပြီး
ခေါင်းတွေတောင်နောက်လာတယ်”

ဪ...ဒါကြောင့် အမေမျက်နှာ မလန်းဆန်းတာကိုး၊ သူတို့
ညီအစ်မနှစ်ယောက် အမေ့ကို သနားသွားသည် (၅)နာရီလောက်
ဒေါ်ဝတုတ်ရဲ့ အမှိုက်သိမ်းလှည်းရောက်လာလို့ ပိုပို အမှိုက်အိတ်ပိုပြီး
ပြန်အတတ် လှေခါးကို ခြေဆောင့်ဆင်းလာတဲ့ မရှုလွမ်းကို တွေ့ရသည်။

နောက်တစ်ပတ်၊ ညနေထမင်းစားပြီး မိသားစုတွေ ညှော်ခန်းမှာ
အချို့ပွဲအဖြစ် လိမ္မော်သီး၊ ပန်းသီး၊ ငပျောသီးတို့စားနေကြစဉ်။ တခုံးတခုံး
တံခါးထုနေပြန်ရော၊ သံသုံက ချောင်းကြည့်ပေါက်က ကြည့်ပြီး
တံခါးဖွင့်လိုက်သည်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက မရှုလွမ်း
နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် ခွင့်မတောင်းပဲ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဝင်လာပြီး ကြောင်မျက်လုံး
နှင့် ကျီးကန်းတောင်မှောက်ကြည့်ကာ

“ဘာတွေချက်နေကြလဲ”

မေးပုံက မာကြောသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့မိသားစု တအံ့တကြ
ဖြစ်ကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“သမီးတို့ ဘာမှမချက်ဘူး ညစာစားပြီးလို့ ဒီမှာ အချို့တွေစားနေကြ
တာ”

အိမ်ကောင်းဘို့ထက် အိမ်နီးချင်းကောင်းဘို့ မိမိထို

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကများ ငရုတ်သီးဆီသတ်နေလည်းမသိဘူး အမေက နေမကောင်းဘူး”

အကယ်၍များ ပိုပိုတို့အခန်းမှာ ငရုတ်သီးဆီသတ်များတွေ့ရင် ဘာလုပ်မလဲ မရှုလွှမ်းပြန်သွားသည်။

“အင်း မြေပတ်ကြား ၊ လူကပြား အိမ်တန်းလျား”လို့ အမေက ညည်းညူသံလေးနှင့်ပြောသည်။ “ဘုရား...ဘုရား သူများအိမ်ထဲ ပိုင်စိုး ပိုင်နင်းဝင်လာပြီး မာရေကြောရေ ရှိလိုက်တာ ဘယ်လိုမိန်းမလဲ”

ကြီးမေ...ကလည်း မကြေနပ်သံနှင့်ဆိုသည်။

“မမကြည်ရယ် သည်းခံလိုက်ပါ။ သူ့အမေနေမကောင်းလို့ အညွှတ် မိမှာစိုးရိမ်နေတာ”

“သည်းခံတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီအနိတီအကြောင်း အဖေမသိ ဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီမိန်းမက စွာလန်ကျတော်ရေ”

မတင်ရီ ဝင်ပြောလိုက်မှ မိသားစုတွေ အားလုံးရယ်ကြသည်။ အမှန်က အညွှတ်က (၅)ပေလောက်ကွာတဲ့ နောက်ဖက်က တိုက်တန်းဆီကဖြစ်ပြီး မလှမ်းမကွာလှ၍ အညွှတ်နဲ့တိုးဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ရက်တွင် ရွာမှ ဆွေမျိုးတွေ မမျှော်လင့်ပဲ အလည်ရောက်လာကြသည်။ ကျော်မြင့်တို့ လင်မားလည်း ပါလာတော့၊ ဒေါ်တင်ကြည် ပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။ ကျော်မြင့်တို့က သူ့အမေကို ကန်တော့ဘို့လာခြင်းပင်။

ညီကိုမောင်နှမတွေက ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဇံကြော်စားချင်သည်ဆို၍ ကိုမျိုးခင်က ခေါက်ဆွဲဆိုင်ခေါ်သွားပြီး ကျွေးသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ညွှတ်ခန်းမှာ ပျော်တပြုံးနှင့် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ ပြောနေကြစဉ် ဟနေသော တံခါးမက လိမ္မော်ရောင် ကြောင်တစ်ကောင် လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်လာသည်။ မောင်းထုတ်သော်လည်း ပြန်မထွက်ပဲ အိမ်ခန်းတည်းဝင်ကာ ပုန်းနေသည်။ ပိုပို ညီအစ်မ ရှာမနေတော့ပဲ စကားပြောကောင်းနေသော လူကြီးများတွင် ထိုင်ပြီး လိုအပ်တာ လုပ်ပေးကြသည်။

ကိုမျိုးခင်နှင့် မတင်ရီတို့မှာ အမျိုးအလည်ရောက်လာ၍ ဝမ်းသာ ပီတိဖြစ်ရသည်။ သမီးတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဝမ်းသာကြသည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ရသဝတ္ထုတိုများ

- ၂၅၉ -

ဒေါ်တင်ကြည်က သားနှင့်ချွေးမကြည့်ပြီး မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနှင့် ဝမ်းသာလိုတဲ့။ အော်တစစနှင့် ဒေါ်တင်ကြည် ဇရာအရိပ်အယောင်တွေ ပေါ်နေသည်။

ညနေကျတော့ ညွှေသည်တွေ ပြန်ကြသည်။ ကျော်မြင့်တို့ လင်မယားက အမေကိုကန်တော့ကြပြီး မကြာ မကြာလာပါမယ်ဆိုပြီး ပြန်ကြသည်။ ရွာက လူတွေပြန်တော့ နေအတော်စောင်းပြီး နေလုံးကြီးက အနောက်ကို တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်။ သည်လိုနှင့် လူတွေတစ်ရက်ကုန်ကြပြန်သည်။

ညအတော်မှောင်မှ သူတို့မိသားစု ညစာထမင်းစားဘို့ သတိရသည်။ ထမင်းစားဖို့ ဒေါ်တင်ကြည်လှမ်းခေါ်တော့ ထမင်းစားခန်းကို သွားကြသည်။

“ဟယ် ဘာအနံ့ကြီးလဲမသိဘူး”

နောက်ကပါလာတဲ့ ကိုမျိုးခင်ကလည်း

“ဟဲ့ဟဲ့ ဘာအနံ့ကြီးလဲ ချဉ်စုတ်စုတ်နဲ့”

ထမင်းစားခန်းကို ပိုပိုရောက်ပြီး ကြောင်အိမ်နားမှာ ပြောစိစိအရာကို တက်နင်းမိသွားရာ “အမလေး”ဟု ရောင်ရမ်းအော်လိုက်မိ၏။ သေချာကြည့်တော့မှ ပျော့ပျော့နှင့် နုသည့် ကြောင်ချေးပုံဖြစ်နေသည်။ ဝေါကနဲ အံ့မလိုဖြစ်သွားသည်။

“ဟော အမေ ဒီမှာကြောင်ဟင်းတွေ ခိုးစားထားတယ်”

သုံသုံကလည်း ထမင်းစားပေါ်က ဟင်းခွက်ကိုကြည့်ရင်း ပြောရင်း ကြောင်ကို ဒုတ်နှင့်လိုက်ရိုက်သည် သုံသုံက ဒုတ်နှင့်ရိုက် ကြောင်က ပြေး၍ ဒုံးဒိုင်းဖြစ်နေသည်။ ကြောင်းချေးတွေကို လူငယ်ဖြစ်သူတွေက ရွံတတ်တော့ ဒေါ်တင်ကြည်က ကျုံးလိုက်ပါသည်။ ဒုတ်နဲ့ လိုက်ရိုက်နေပြီး ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ သမီးကို ကြည့်ပြီး

“သမီးရယ် သူက တရိစ္ဆာန်ပဲ၊ ဘယ်သိမှာလဲ ဒေါသဖြစ်မနေပါနဲ့ ကွယ်”

“ဘယ်တဲက ချောင်းနေတဲ့ ကြောင်လဲမသိဘူး တစ်ခါပဲအိမ်တည်း ဝင်ပြီး တစ်ခါပဲ ပြဿာရှာတယ်”

ကြောင်က အဖမ်းမခံပဲ ထားသည့် တံခါးပေါ်တက် အတင်းတိုးပြေးသည်။

အိမ်ကောင်းဘို့ထက် အိမ်နီးချင်းကောင်းဘို့ မိမိတို့

“ကြောင်စုတ်၊ အကျင့်မကောင်းတဲ့ ကြောင်စုတ် နောက်တစ်ခါဆို သေပြီမှတ်”

“ဟဲ့ကျားငယ်မ စပ်စုမ ဘယ်သွားနေတာလဲ ငါမကြိုက်ဖူးလို့ပြော ထားတယ်မဟုတ်လား”

လက်စသတ်တော့ စွာလန်ကျဲ ဒေါ်ရှုလွမ်ရဲ့ ကြောင်ကိုး။

ဒေါ်ရှုလွမ်က သူ့ကြောင်ကို ပွေ့ချီ၍ တံခါးပိတ်ရင်း သူတို့ ညီအစ်မကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အိမ်ထဲကို ခြေဆောင့်ဝင်လာတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကြည့်ပြီး။

“ဟဲ့ သမီးတို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

“ဟို...မိန်းမကြီးပေါ့ ဟိုကြောင်က သူ့ကြောင်တဲ့ သူ့ကြောင်ကို ပွေ့ပြီး သမီးတို့ ညီအစ်မကို မျက်စောင်းထူး အံ့ကျိတ်သွားတယ်လေ”

“အော်...သမီးတို့ရယ် စိတ်ဆိုးမနေကြနဲ့တော့ သည်းခံလိုက်ပါနော်”

ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ သမီးတို့ကို အမေက ဖက်ပြီး ချောရသည်။ တစ်ဖက်ခန်းက ထိုမိန်းမအပြုအမူတွေက လွန်ပါသည်။ မတင်ရီ အတော် စိတ်ပျက်မိလေသည်။ ထမင်းစားပြီး ညှော်ခန်းမှာ ဆုံမိကြစဉ် သမီးတို့ က ခါတိုင်းလို သွက်သွက်လက်လက်မရှိ မျက်နှာတွေ သုံ့မုံ့နေပြီး မတင်ရီလည်း စိတ်ပျက်နေဟန်တူသည်။

ရိပ်မိသော ကိုမျိုးခင်

“အင်းတကယ်တော့ ငါ့သမီးလေးတို့ ပညာရေးကိုကြည့်ပြီး ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ရှာရင်း ဒီနေရာရောက်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်နေထိုင်ရာ နားခိုရာ အိမ်ကို အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပဲ။ အင်း အိမ်ကောင်းတော့ရပါရဲ့ မိတ်ကောင်းတော့ မရဘူး အမှန်က အိမ်ကောင်း ဘို့ထက်၊ အိမ်နီးချင်းကောင်းကိုရဘို့လိုသည်။ ငါတို့သမီးလေးတွေ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းနဲ့တွေ့မှ ကြုံမှ လူကောင်းသူကောင်းတွေဖြစ်ပြီး သမီးလေးတို့ အဖေ အမေတို့ ရည်မှန်းတဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရောက်မှ အင်းအခုတော့ အေးလေ မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီးတို့မှတ် ထားကြ အိမ်ကောင်းဘို့ထက် အိမ်နီးချင်းကောင်းဘို့ လိုတယ်”

ထိုစကားအမှန်တကယ်ဖြစ်ပါသည်။